

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

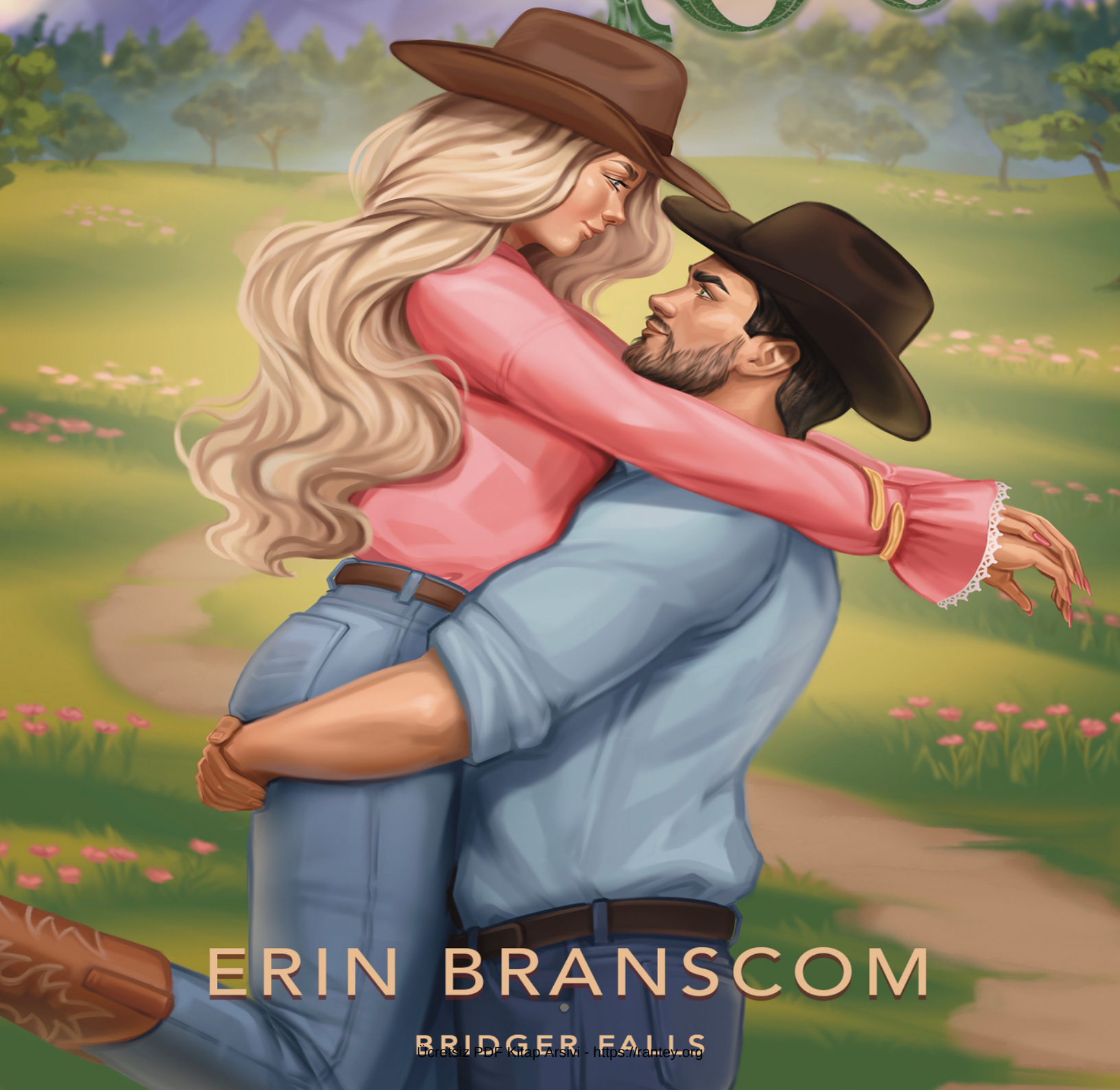
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALWAYS YOU

ERIN BRANSCOM

BRIDGER FALLS

Libri et z PDF Kirap Arsları - <https://ramsey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

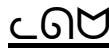
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ALWAYS
YOU

Her zaman Sen

Bridger Şelaleleri

Kitap 3

Erin Branscom

İçindekiler

Çalma listesi

İçerik Uyarısı

1. Haşhaş
2. Haşhaş
3. Ollie
4. Haşhaş
5. Ollie
6. Haşhaş
7. Ollie
8. Haşhaş
9. Ollie
10. Haşhaş
11. Ollie
12. Haşhaş
13. Ollie
14. Haşhaş
15. Ollie
16. Haşhaş
17. Ollie
18. Haşhaş
19. Haşhaş
20. Ollie
21. Haşhaş
22. Ollie
23. Haşhaş
24. Ollie
25. Haşhaş
26. Ollie
27. Haşhaş
28. Ollie
29. Haşhaş
30. Ollie
31. Haşhaş
32. Ollie
33. Haşhaş
34. Ollie
35. Haşhaş
36. Ollie
37. Haşhaş

Epilog

Yazar Hakkında

Teşekkürler

Poppy ve Ollie'nin daha fazla bölümünü mü istiyorsunuz?

Bölüm 1: Balkabağı Baharatı Büyüsü

Ana Yol

Erin Branscom'un diğer eserleri

Telif hakkı © 2026 Erin Branscom
www.erinbranscom.com

Her zaman Sen
Bridger Şelaleleri Serisi #3

Editör: Emerald Edits'ten Nicole McCurdy
www.emeraldedit.com

Kapak Tasarımı
İllüstrasyon: Konturava.art
Tipografi ve biçimlendirme: All By Design

Tüm hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadan, bir incelemede kısa alıntılarının yer alması dışında, kitabın hiçbir bölümü hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kurumlar, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

Always You alma listesini dinlemek ister misiniz? Burayı tarayın:

İçerik Uyarısı

Bu kitap, yetişkinlere yönelik içerik ve küçükler için uygun olmayan dil içermektedir. Eğer bu tür içeriklerden hoşlanmıyorsanız, bu bölümleri kolayca atlayabilirsiniz. :)

Bölüm 1

Haşhaş

Trey Lewis'in Always You şarkısı

"Eğer bu aracı bir goril çalmış gibi sürmeye devam edersen, hurdaya çıkaracağım," dedim Jimmy'ye, dün kamyonunun neredeyse topallayarak, ölen bir ineğin armonika yutmasına benzer bir ses çıkararak servis alanına nasıl girdiğini düşünerek.

Ofisimden, küçük kardeşim Owen'ın telefonundan rastgele bir müzik sesi geliyordu ve dikkatim dağılmış bir şekilde şöyle bir baktım, sonra tekrar Jimmy'ye döndüm. "Ciddi söylüyorum. Düzenli bakımını yaptırmazsan bu kamyonu daha uzun süre kullanamayacaksın."

Atkuyruğumdan düşen bir tutam saçı düzeltip ofise doğru bağurdım: "Owen, ödevini bitirmek yerine yine video izliyorsan, kamyonete yeni lastik almak için Switch'ini satacağım!"

Ve gerçekten de yeni lastiklere ihtiyacım var. Ama hayır, onun oyununu asla satmazdım. Param yok ama kalpsiz değilim.

"Ben resmen matematik yapıyorum!" diye altıncı sınıf öğrencisi tavrıyla bağırıyor.

"Tecrübeli bir politikacı gibi yalan söylüyorsun." Başımı sallıyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. O çocuğun şu anda matematik çalıştığına imkan yok. Ofis sandalyeme yaslanmış, ayaklarını masama uzatmış halde, başparmağının telefonunda yukarı aşağı hareket ettiğini görüyorum.

Jimmy, olanları izlerken kahkaha atıyor. "Çocuk senin cesaretini almış, Poppy."

"Bana güven. O çocuk benim tavrımı, öfkemizi ve yalanı tespit etme yeteneğimi miras aldı. Dünya mahvoldu Jimmy. Bizden iki tane var."

Jimmy ıslık çalar. "Zavallı dünya."

"Öyle değil mi?" diye onaylayarak söylüyorum, anahtarımı sertçe çevirip gevşek bir cıvatayı sıkıyorum. Jimmy'nin kamyonunu bitiriyorum ve uzun bir gün oldu. Eve gidip akşam yemeği yemek, günün yorgunluğunu atmak için duş almak ve yatmak istiyorum.

Jimmy kıkırdadı. "Şunu söylemeliyim ki, Poppy, bekar olman hiç de şaşırtıcı değil. Biraz korkutucu birisin."

"Güzel," diye homurdandım. "Korku, o pislikleri uzak tutar."

"Eğer biri sana kaba davranırsa, Poppy, benimle uğraşmak zorunda kalacak," diyor Jimmy, koruyucu dede figürü gibi görünerek. Ve gerçek şu ki, Jimmy bir sineğe bile zarar vermezdi. Tam bir şakacı. Bir ayıcık gibi.

Öne eğilip motora son bir kez baktım. Getirildiğinde motor, sarhoş, ateş püsküren bir ejderha gibi sıcak ve huysuzdu. Kısacası, burada mucizeler yarattım ve kocaman bir altın yıldızı hak ediyorum. Jimmy, sanki kendi mekanik bilgeliğini sunacakmış gibi yanımda duruyor. Bunu kesinlikle yapmayacak. Jimmy rutin yağ değişimleri için bile gelmiyor.

"Belki de kıvılcım olayıdır diye düşündüm," diye öneriyor başını kaşıyarak, yardımcı olmaya çalışarak.

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Evet, o kıvılcım olayı. Devrimci bir bilgelik, Jimmy."

Gülerek ellerini kaldırdı. "Pekala, dahi. Lütfen beni aydınlat. Bunda ne yanlış vardı?"

"Her şey," diyorum, bir cıvatayı daha sıkarken. "Yağ değişimi ve rutin bakımı sadece öneriymiş gibi kullanarak aracı yıprattın. Sürpriz bilgi: Bunlar sadece öneri değil. Jimmy, bunu düzenli olarak servise götürmen gerekiyor, yoksa kamyon mezarlığına gidecek."

"Bu kamyonu ihtiyacım var, Poppy. Bu eski püskü kıza yirmi yıldan fazla süredir sahibim," diye alaycı bir şekilde söylüyor, kaşlarını endişeyle çatarak.

Motoru çalıştırıyorum ve kedi yavrusu gibi mırıldanarak hemen çalışıyor. Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Gerçekten ne yaptığını biliyorsun."

"Bunu sık sık duyuyorum. Gerçi genellikle endişeli bir tonda ve soru şeklinde oluyor," diye takılıyorum kaputu kapatıp okşarken.

"Hayır, o saçmalıklara kulak asma. Sen çok iyi bir tamircisin. Sana gerçekten minnettarım."

"Rica ederim Jimmy. Şimdi, unutmaman için bir sonraki yağ değişiminin tarihini içeren bir kart veriyorum, tamam mı? Cüzdanına koy. Hatta seni hatırlatmak için ön camında bir etiket bile var."

"Mantıklı bir plan." Düşünceli bir şekilde başını sallayarak ödeme yapmak için kartını çıkardı.

Giderken sürücü tarafındaki camdan dışarı uzanıp, "Eğer bir gün iyi bir adamla çıkmak istersen, bana haber ver," dedi.

"Eğer herhangi birine rastlarsan bana haber ver," diye tatlı bir şekilde karşılık veriyorum.

Kamyonunu dışarı sürerken kahkahası körfezde yankılanıyor ve ben de arkasından garaj kapısını indiriyorum.

Jimmy gibi adamlarla çalışmayı seviyorum. Bana takılıyorlar ama altında saygı yatıyor. Bana ne yaptığımı bilmediğimi söylemiyorlar. İnsanlara takılmayı seviyorum ve saygılı ve herkes için eğlenceli olduğu sürece bunu kabul etmekten de rahatsız olmuyorum. Burada, insanların önemsedığının bir işareti bu. Eğer düpedüz kaba ve saygısızlarsa, işte o zaman sorun yaşıyorum. Ve burada bunlardan da bolca görüyorum. Mekanikçi olmak için okula gittim ve ne yaptığımı biliyorum. Neredeyse anahtar tutabilecek yaştan beri babamın atölyesinde çalışıyorum. Sekiz yaşındayken kendi yağ değişimlerini yapmaya başladım.

Ocak ayının soğuk rüzgarında ön kapının gürültüyle kapanmasını duyduğumda temizliğe başlamıştım. "Murphy?"

İçimden bir ah çektim. Birincisi, bugün işi bitirmek istiyordum. Ama şu anda iş tekliflerini geri çeviremem. Paraya ihtiyacım var. Ama bu müşteriye gerçekten geri çevirebilmeyi çok isterdim.

Bu, bir zamanlar arkadaşlarıyla Black Dog'da bana işaret edip gülerken kadınların tamirci olmaması gerektiğini söyleyen Randy Garvin. Bugün, bozuk Ford'uyla burada ve yenilmiş bir ifadeyle duruyor. Burada olmak istemiyor gibi görünüyor, ama başka seçeneği yok.

"Şey, eee," diye başladı boynunu kaşıyarak. "Şey, garip bir ses var. Sanki tak tak tak gibi. Ya da belki de güm diye bir ses."

"Vay canına," diye karşılık veriyorum. "Penisli tamircine ne oldu Randy?"

Tamircisinin başına gelenleri çok iyi biliyor. O benim babamdı, Sully, ve birkaç yıldır burada çalışmıyor. Ayrıca Bridger Falls'ta benden başka lisanslı bir tamirci olmadığını, aksi takdirde kamyonunu tamir ettirmek için bir saatten fazla yol kat etmesi gerekeceğini de biliyor.

Yüzü kıpkırmızı oldu, hayal kırıklığı ifadesini bozdu ve sertçe, "Ne dediğimi biliyorum. Ama yardımına ihtiyacım var, Murphy," dedi.

"Murphy babamdı. Ben Poppy'yim," diye hatırlatıyorum, lastiğini kontrol etmek için diz çökerken. Babamla veya Murphy soyadıyla ilişkilendirilmekten hoşlanmıyorum. Bu dükkânı devraldığım da, yeni bir başlangıç yapmak istedim. Murphy adı hala binada olabilir, ama burası artık neredeyse tamamen benim. "Bunları kendin mi değiştirdin?"

Omuz silkip başka yöne baktı. "Belki. Epey zaman oldu."

Kaputu açıp kaldırmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Ayağımı tampona bastırıp iki kolumla birden sertçe çektim ve birden bire yerinden fırladı.

Randy ağzı açık bir şekilde izliyor. "Kimse bunu çıkaramazdı."

İlginç. Demek bana gelmeden önce başka birine gitmeyi denemiş. Ben onun son çaresiyim. Şaşırmadım.

Bijon somunlarını hızla sökmek için makinamı kullanıyorum. Rekor hızda söktüğümde yüzündeki şaşkınlık ifadesini görüyorum. Lastiği zahmetsizce kaldırıyorum çünkü bunu her gün yapıyorum ve artık çok iyi bir formdayım. Lise yıllarımda daha kiloluydum ve kilom yüzünden alay konusu oluyordum. Ama bugünlerde kendimle oldukça iyi hissediyorum. Güçlüyüm ve kendime güveniyorum. Hala kıvrımlarım var ama dürüst olmak gerekirse, onları seviyorum. Bu işi yapmak için güçlü olmam gerekiyor.

Lastiği inceliyorum. "Ne zamandır böyle araba kullanıyorsunuz?"

Gözlerini kırıştırdı. "Son zamanlara kadar durum bu kadar kötü değildi."

"Evet, tabii," diye mırıldandım. Randy Garvin'den hoşlanmıyorum ama zorlukları seviyorum ve şu an paraya ihtiyacım var, bu yüzden onun için bu işi halledeceğim.

Etrafına bakındı. "Peki, Poppy, sevgilin var mı?"

Burnumu çekerek başımı salladım ve alet kutumun arkasındaki dev ayı posterine baktım. Ayı. Ben her zaman ayıyı seçeceğim. Ve neden herkes aşk hayatımla bu kadar ilgileniyor? Eğer bir şeyle ilgilenmek istiyorlarsa, bitmek bilmeyen market alışverişi faturalarımla ilgilenebilirlerdi. Ya da ödemeyi geciktirdiğim diğer faturalarla.

Keskin bakışlarla ona baktım. "Başvuranların sırası otoparkın arka tarafında, çöp konteynerinin yanında başlıyor. Referanslara ihtiyacım var."

Kafası karışmış bir şekilde kekeleyerek, "Ne tür referanslar?" diye sordu.

"Terapistinizden bir mektup tercih ederim," diye homurdanarak yeni lastiği kaldırıp makineye yerleştirdim ve çalıştırdım.

Bundan sonra sustu ve yüzünde onu kızdırdığımı ve bunun asla olmayacağını anlayan sinirli bir ifade gördüm. Öncelikle, Randy Garvin babam yaşımda ve ben yaş farkı olan ilişkilere hiç sıcak bakmıyorum. Bir de, Randy Garvin cinsiyetçi bir domuz. Dünyada son insan olsa ve insanlığın geleceği tehlikede olsa bile, onun gibi biriyle çıkmazdım. Üzgünüm insanlık, yok oluyorsunuz ve Randy'yi de yanınızda götürüyorsunuz. Muhtemelen onun soyunun, kişiliğinden sonra yok olması en iyisi. Aşk hayatım yaşam destek ünitesinde olabilir, ama ben o kadar çaresiz değilim ve asla da olmayacağım. İşte bu yüzden Tanrı pille çalışan makineler yarattı.

Sorununu hallederim, parasını alırım ve yoluna gönderirim. Bu cinsiyetçi saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Bu pisliklerin hiçbirinin buraya gelip annem öldükten sonra babamın bir kadını olup olmadığını sormadığını biliyorum. Birincisi, babamın aşk hayatını düşünmek istemiyorum ve babam muhtemelen zaten bulabildiği herkesle birlikte oluyordu. İyi bir adam değil ve asla da olmadı. Annemin onda ne gördüğünü hala anlamıyorum. İkincisi, babam ona böyle konuştukları için dişlerini kırardı. Bu pislikler bana saygı duymaya başlasalar iyi olur, yoksa benden farklı bir versiyonla ve soyadımın hala Murphy olduğunu hatırlatacak bir şeyle karşılaşacaklar.

Yarın için bölmemi hazırlıyorum ve bir yudum su içiyorum. Bugün durmaksızın çalıştım ama işimi bitirdiğimde kendimi iyi hissediyorum ve her şey nispeten iyi gidiyor.

O ayrılır ayrılmaz kapı tekrar açıldı. Karşı komşumuz Bayan Harmon, gri kaniş köpeği Bernita ile birlikte içeri girdi. Bana bir ikram gibi muzlu puding dolu bir Tupperware ikram etti. İşte bitmek bilmeyen bir günün sonunda bir müşteriden böyle güzel bir muamele görmek ne güzel!

Ona sarılıp gülümsedim. "Bu çok güzel görünüyor, Bayan Harmon. Bizi şımartıyorsunuz."

Her hafta, beklenmedik bir sürprizle geliyor. Ne zaman geleceğini asla bilemiyoruz, ama asla hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Yorgun görünüyorsun canım," diyor etraftaki karmaşaya bakarak.

"Öyleyim," diye yanıtlıyorum. "İkonik olmak çok enerji gerektirir."

Gülerek yanağımlı okşadı. "Kesinlikle ikonik birisin. Neyse, Bernita'mla yürüyüşe çıkmıştım ve sana ve Owen'a bir sürpriz yapmak istedim."

"İkramlarınızı asla geri çevirmeyiz, Bayan Harmon. Teşekkür ederiz. Siz en iyisisiniz." Bernita'nın kulaklarını kaşımak için eğildim.

Ofisimin cam penceresinden Owen'a el sallayıp dışarı çıktı. Kesinlikle yine telefonunda gezinmeye başlamıştı. İçeri girdiğinde neredeyse hiç başını kaldırmamıştı, oysa Bernita'yı görmeyi çok severdi. Benden bir köpek için yalvardı ama köpek için zamanım yok. Owen'a bile zar zor zaman ayırabiliyorum. Burada boğuluyorum ve bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Bu noktada bir mucizeye ihtiyacım var.

Yorgun, parasız ve burada biraz boğuluyor olabilirim. Ama kendime Poppy Murphy olduğumu ve her şeyi tamir edebileceğimi hatırlatıyorum. Yeter ki bir motoru olsun. Ancak hayatı, faturaları ve stresi henüz nasıl tamir edeceğimi çözemedim. Bu, işten sonraki Poppy sorunu. Burada, bu dükkanda, nasıl tamir edeceğimi bildiğim şeyleri tamir edebiliyorum. Ve bir şeyleri tamir etmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Genel olarak, oldukça iyi bir gündü. Birkaç projeyi tamamladım ve biriken faturalarımın en az yarısını ödeyecek kadar para kazandım. Yarısı hiç yoktan iyidir.

Günün nihayet bittiğine karar verip ellerimi yıkadım. Owen hâlâ sandalyemde kıvrılmış yatıyordu. Şimdi de uyuyor gibi görünüyordu, telefon göğsünün üzerindeydi.

Dükkândaki hava ağır ve gergin bir hal alıyor. İşte o zaman eşğin ötesinde bir gölge görüyorum. Sonra babam kapı aralığını dolduruyor ve içimdeki her şey kasılıyor.

O eskiden beni endişelendiren, bitkin ve yorgun bir görünümü var. Ama sonradan fark ettim ki, o hiç bizim için endişelenmiyormuş. Annem öldüğünde sadece on altı yaşındaydım ve o da annem öldüğünde neredeyse ölmüş gibiydi. Ondan sonra hiç ebeveynim olmadı. Owen henüz birkaç aylıkken onu büyütmenin sorumluluğunu üstlenmekle kalmadım, kendimi de büyütme zorunda kaldım. Hâlâ hayatta olan babamdan hiçbir destek almadan, adeta ergen bir anne gibiydim; babam da beni burada dükkânda köpek gibi çalıştırıyordu ki onu ve kardeşimi geçindirebileyim.

Yavaş yavaş ama emin adımlarla, dükkândaki işini bıraktı ve haftalarca arkadaşlarıyla ortadan kayboldu. Başlarda, babamın arkada çalıştığını

varsaydım. Ama aslında gitmişti ve ben her şeyi tamir edip dükkânı ayakta tuttum. Liseyi, faturaları ödemek için geceleri ve hafta sonları çalışarak bitirdim. Liseden sonra, oto tamirciliği sertifikalarımı almak için yerel meslek okulunda dersler aldım. Yakın arkadaşım ve kasabamızın adeta peri annesi olan Maggie, sertifikalarımın masraflarını karşıladı. O dönemde de dükkânı ayakta tutmaya devam ettim. Sertifikam, ikinci el bir çerçeve içinde gururla duvarda sergileniyor. Bazen ona bakıp bunu başardığımı kendime hatırlatıyorum.

Ellerimi bir bezle siliyorum ve umursamaz görünmeye çalışarak omzuma atıyorum, oysa içten içe ona, ne kadar berbat bir baba olduğu için, bağırmak istiyorum. "Sully."

Karşılığında bir selam bile vermedi, dostça bir gülümseme ya da yüzüme bir bakış bile atmadı. "Hesabımı almaya geldim," dedi.

Hayır, Owen nasıl? Ya da siz nasılsınız? Hayır, bir şeye ihtiyacınız var mı? Sadece hesabı almaya geldim. Tipik Sully. Benim kazandığım ve yasal olarak dükkanın adı hala onun olduğu için hak ettiğini düşündüğü paramı almaktan başka hiçbir şey umurunda değil. Saçmalık ama Owen'ı güvende tutmak ve dükkanı ayakta tutmak istiyorsam, onun oyunlarını oynamak zorundayım. Ve babam, istediğini yapmazsam tam bir pislik.

Ofise doğru baktım ve Owen'ın gerginliği hissetmiş gibi kıpırdanıp gözlerini kırıştıtararak uyandığını gördüm. Gözleri camın ardından babamı buldu. Yüzünün bir anlığına aydınlandığını, sonra hızla solduğunu gördüm. Ve Sully bunu yaptığında nefret ediyorum. Nefret ediyorum, iğreniyorum. Her geldiğinde Owen'ın kalbini kırıyor, tıpkı eskiden benim kalbimi kıldığı gibi.

"Bana bir dakika ver," diyorum babama. Mümkün olduğunca hızlı gitmesini istiyorum.

Kasayı açıyorum, içindekileri sayıyorum ve o beni izlerken kasayı ona doğru uzatıyorum.

Parayı sayarken gözlerini kısıyor. "Bu eksik."

Başımı salladım. "Ya sana ödeme yapacağım ya da market alışverişi yapacağım. Ayrıca Owen'ın basketbol ayakkabısına da ihtiyacı var. Geri kalanını önümüzdeki hafta alman gerekecek."

Owen'ın adı geçtiğinde gözünü bile kırpmadı. Owen kapıdan içeri girerken bakışları ofise doğru kaydı. Babamın gözleri bana döndü ve kısıldı. "Market alışverişi için mi endişeleniyorsun?"

"Yemek yememiz gerek." Ona dik dik bakıyorum.

Acımasız bir kahkaha attı. “Ben daha çok ev ve nerede yaşayacağın konusunda endişelenirdim. Paranı daha iyi yönetmen gerekiyor. Bana ne kadar borçlu olduğunu biliyorsun ve geldiğimde bekliyorum. Bir hafta sonra değil.”

Elimden geldiğince ifadesiz kalmaya ve hiçbir duygu göstermemeye çalışıyorum. Çünkü eğer gösterirsem, bunu bana karşı kullanacak ve ben de onun istediğini vererek daha çabuk gitmesini sağlamayı öğrendim. Ama bu sefer beni endişelendiriyor.

"Evde neler oluyor?" diye kekeledim, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak. Bir anlaşmamız vardı.

"İcra yoluyla satılacak. Bir çözüm bulmanız gerekecek." Arka merdivenlerden yukarıya, Ollie'nin dükkanın üstünde kiraladığı daireye doğru baktı. "Küçük sevgilinle birlikte oraya taşın."

Bu iğnelemeyi görmezden gelip, "Baba, burası bizim evimiz. Owen'ın bildiği tek ev. Mezun olana kadar ipotek ödemelerini karşılayacağını söylemiştin," dedim.

"Evet, ama işler değişiyor," diye sözünü kesiyor.

"Evi hacizden kurtarmak için ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla, ne kadar para bulabileceğimi zihnimde hesaplıyorum ve çok fazla bir şey olmadığını görüyorum.

"Bunu kendin çöz," diye homurdandı sesinde sinirlilik tonuyla.

"Burada ne işin var?" diye soruyor Owen, ona öfkeyle bakarak.

Baba, parayı cebine koyarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı, arkasını döndü ve Owen'ı fark etmeden oradan ayrıldı.

Piç.

"Ne yapacağız Poppy?" diye soruyor Owen, endişeyle kaşlarını çatarak. "Nerede yaşayacağız?"

"Bunu bir yetişkin olarak çözmek benim işim. Senin işin ise sırt çantayı toplamak, böylece eve gidip akşam yemeği yiyebilelim," diyorum ona gülümseyerek ve onu normal haline döndürmeye çalışarak—Sully ortaya çıktıktan sonra ikimizin de yapması gereken bir şey bu. Hayal kırıklığına uğrama konusunda yirmi yedi yıllık tecrübem var. Owen'ın ise sadece on bir yıllık. Bu konuda ondan daha iyiyim.

İçimde öfke kusuyorum. İyi davrandım. Babamdan bir insanın asla katlanmak zorunda kalmaması gereken kadar çok saçmalığa katlandım. Ama artık sabrım tükenmek üzere. Ondan bir daha asla para alamamasını ve bizi sonsuza dek rahat bırakmasını nasıl sağlayacağımı bulacağım.

Bölüm 2

Haşhaş

The Red Clay Strays'in "Wanna Be Loved" şarkısı

Anahtarı çevirip kamyonun çalışmaya başlamasını beklerken, Owen yanımda emniyet kemeriyle boğuşuyor ve "Kara Köpek'ten akşam yemeği alabilir miyiz?" diye soruyor.

Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, çünkü vücudum beynimden önce cevap veriyor: Her türlü malzemeye hazırlanmış bir hamburger. Sıcak ve tuzlu patates kızartmaları, aşçının inanılmaz lezzetli çedar sosuna doğrudan batırılıyor. Sıcak bir kucaklama gibi hissettiren ve şu anda harcayabileceğimden daha pahalı olan bir yemek. Karnım hem açlık hem de suçluluk duygusuyla burkuluyor, çünkü banka hesabımda ne kadar para olduğunu ve şu anda kaç faturayı ödeyemeyeceğimi tam olarak biliyorum.

Gözlerimi açıp ön camdan dışarı bakıyorum, her zamanki gibi hesaplamalarımı yapıyorum. Market alışverişi mi, benzin mi? Isıtma faturası mı, lastikler mi? Bir restoranda yemek yemek lüks gibi hissettirmemeli, ama hissettiriyor. Ve nedense bu, onu daha çok istememe neden oluyor. Çünkü Sully'nin bizi soyup soğana çevirmesinden ve beni zor durumda bırakmasından daha iyisini hak ediyoruz.

Ama banka hesabımda on dört dolar var. Tam on dört dolar. Ve yarın da benzin almam gerekiyor. Yani, neyse ki evde yavaş pişirme tenceresine koymayı düşündüğüm akşam yemeği böyle kalacak. Ve yavaş pişirme tenceresinde yapılan yemeklerden de bıktım artık.

"Evde yavaş pişirme tenceresinde beyaz tavuklu acı biberli çorba bizi bekliyor," diyorum olabildiğince neşeli bir şekilde. Ama aman Tanrım, bu uzun günün ardından o hamburger çok iyi geliyor kulağa. O hamburger için canımı bile verirdim.

Sanki ben onun hayallerini bizzat yıkmışım gibi inliyor. "Yavaş pişirici değil."

Ben de öyle düşünüyorum dostum. Ben de. Ne yazık ki, büyüdüğünde yavaş pişirme tenceresinin düşmanımız olmadığını öğrenecek.

"Hadi gel," dedim, saçlarını okşayarak ve onu keyifsiz halinden çıkarmaya çalışarak. "Açlıktan ölüyorum. Eve gidelim ve sıcak, lezzetli bir akşam yemeği yiyelim."

Doğrusu, kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim. Stres beni yemekten çok daha hızlı doyuruyor. Bir de şu anda neredeyse hiç yiyecek kalmadı. Her şey önce Owen'a gidiyor.

Kamyonu geri vitese takarken, gözlerim gösterge paneline sıkıştırılmış fotoğrafa takıldı. Yıllar önce, lisedeyken Ollie ile Wilder Çiftliği'ndeydik, ikimiz de onun yaşlı kısıraklarının dizginlerini tutuyorduk. O zamanlar saçlarım daha uzundu ve gülümsemem daha parlaktı. Annem hâlâ hayattaydı ve hayat farklıydı. Market parası için mücadele etmiyor ve kendimi kemiklerime kadar çalıştırmıyordum.

Eve doğru sessizce kısa bir yolculuk yapıyoruz ve ben arabayı garaja park ediyorum. Sundurma lambası, tek temel görevini yerine getiremeyecek kadar yorgunmuş gibi titriyor.

Ne yazık ki, anladığım kadarıyla o veranda lambası yakında başkasının sorunu olacak.

Owen'ın Sully ile yaşananlardan sonra üzgün değilmiş gibi davranmaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama yüzü gergin ve ben bakmıyorken gözlerini siliyor. Kamyondan indiğimizde önünde çömelıyorum. "Hey, bana bak."

Çenesi titreyerek ve gözleri donuk bir şekilde öyle yapıyor.

"Ağlaman sorun değil," diyorum ona. "Bazen o da beni ağlatıyor."

"Bana bir keresinde gerçek erkeklerin ağlamadığını söylemişti." Owen gözlerini kırıştırarak bana baktı.

"Belki Sully ağlamıyor ama o da gerçek bir erkek değil. Gerçek bir erkek ailesine böyle davranmaz." Başımı yana eğerek ekliyorum, "Ollie bazen ağlıyor ve o gerçek bir erkek."

Sully asla Ollie gibi bir adam olamayacak. Ve Owen'a böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum. Hayat dersi verecek kişi o değil. Kimse

Sully gibi olmayı hedeflememeli.

Owen başını salladı. "Ollie'ye mesaj attım ve Sully'nin geldiğini söyledim."

Hafifçe gülümsedim. "Ollie'ye mesaj atabilirsin dostum. O bizim arkadaşımız."

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı.

"Sadece ikimiz varız dostum," dedim gözünden bir damla gözyaşını silerek. "Yemin ederim, bu hayatı bizim için daha iyi hale getireceğim. Başımıza ne gelirse gelsin, halledeceğim."

Başını sallıyor ve onun cesur görünmeye çalışmasını görmek beni kahrediyor. Onu sıkıca kucaklıyorum, keşke yaşadığı her acıyı emebilsem ve her şeyi daha iyi hale getirebilsem diye düşünüyorum. Ama bu sefer, bunu yapabileceğimden emin değilim. Evi kurtarıp aynı zamanda dükkanın ödemelerini de yapmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Ya biri ya da diğeri olmalı ve para kazanmak için dükkanın çalışması gerekiyor.

Farların parıltısı üzerimizden geçti. Ollie'nin kamyonunun tanıdık gürültüsünü duydum, içeri giriyordu. Tabii ki, Ollie'ydi. İhtiyacınız olmadığını düşündüğünüzde bile kurtarıcı gelir. Ama Ollie'ye her zaman ihtiyacımız var. Her şeyi daha iyi hale getiriyor. Altın retriever'ın insan versiyonu gibi. Mutlu, komik ve her zaman şakalar yapıyor. Ollie etraftayken kötü bir ruh halinde olmak zor.

Kamyonundan iniyor, saçları muhtemelen itfaiyedeki vardiyasından dolayı dağınık, bu kasabadaki kadınları mest eden Bridger Falls itfaiye ceketini giymiş. Ben değilim. Ben mest olmuyorum. Hayır. Hiç mest olmuyorum. En yakın arkadaşına mest olmazsın. En yakın arkadaşlar kesinlikle birbirlerine mest olmazlar.

Owen'ın yüzünü görür görmez "Ne oldu böyle?" diye soruyor. Sanki bizim için tüm dünyayla yüzleşmeye hazır gibi vücudu geriliyor.

Ayağa kalkıp başımı salladım. "Sana sonra anlatırım. Dışarısı soğuk ve yemek yemek için içeri giriyoruz. Bize katılmak ister misin?"

Ollie'nin gözleri kapıdaki sineklikli kapıya kaydı. Kapının arasına sıkıştırılmış, üzerinde parlak kırmızı harflerle "İPOTEK HACZİ" yazan bir zarf vardı ve midem bulandı. Sully şaka yapmıyordu, keşke şaka yapıyor olsaydı.

Bildiriyi cebime sıkıştırıyorum ama Ollie'nin kaşları çatılıyor. Başımı bir kez sallıyorum, Owen'ın önünde bu konuyu açmaması için yalvarıyorum. Owen'ın asla faturalar ve yetişkin sorunlarıyla ilgilenmesine

gerek yok. Onun sorunları Fortnite'ta hangi kostümü almaya çalıştığı, basketbol antrenmanı olup olmadığı ve bir sonraki antrenmanda hangi Gatorade aromasını alacağı olmalı. Owen'ın endişelenmesi gereken şey bu. Benim yaşayamadığım günlük çocukluk şeyleri. Onun benim asla sahip olamadığım şeylere sahip olmasını sağlayacağım.

"Çantalarım kamyonette," diye nazıkçe Owen'a söylüyor. "İstersen onları benim için alabilirsin?"

Owen'ın yüzü hemen aydınlandı ve kamyonete koştu. Bunun market alışverişi anlamına geldiğini biliyordu ve genellikle benim almadığım abur cuburlar olurdu. Bu aralar aldığım şeyler doyurucu yemekler için malzemeler. Ve genellikle nefret ettiği yavaş pişirme tenceresinde yapılan yemekler, ama sonuçta yiyecek.

Ollie'ye döndüm. "Hiçbir şey getirmen gerekmiyordu."

Soğuk bir günde sıcak bir battaniye gibi gelen rahat bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Tamamen bencilce. Beni doyuruyorsunuz ve bunun devam etmesini istiyorum. Bu da demek oluyor ki, siz beni doyurmaya devam edin diye market alışverişi getireceğim. Sürekli karşınıza çıkan bir sokak kedisi gibiyim."

Boğazımı düğümlemesinden nefret ediyorum. Beni rahatlatmak ve ortamı neşelendirmek için öyle söylüyor. Ama Owen ve Ollie'yi beslemeyi çok seviyorum. Onlar için daha iyi yemekler hazırlamak için daha fazla zamanım olmasını dilerdim.

"Sully ne yaptı?" diye sordu aceleyle, Owen'ın yiyecek dolu torbalarla içeri girmesini beklerken.

Başımı salladım. "Sana sonra anlatırım. Bu duruma çok üzüldü."

Owen, alışveriş poşetlerinin içini karıştırırken, "O tam bir pislik, Poppy," diye sesleniyor.

"Hey." Hafifçe gülüyorum. "Dilinize dikkat edin. Ama evet, o tam bir pislik, dostum."

"En sevdiğim kahvaltılık gevreği aldın mı?" Owen ıslıl ıslıl parlıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Evet!"

Ollie göz kırptı. "Dikkat ediyorum. Şu anda iki şeye takıntılısın. O mısır gevreği ve Fortnite."

İçeride, kalorifer her zamankinden daha yüksek sesle inliyor ve tıkırdıyor. Streslenmeye başlıyorum ve şu anda kaloriferden daha büyük sorunlarım olduğunu hatırlıyorum.

"Yemekten sonra Fortnite oynamak ister misin?" diye soruyor Owen heyecanla.

Ollie gözlerini benimkilerle buluştururken, "Elbette," diyor ve sanki olan bitenle ilgili ipuçları bulmak için beni inceliyor gibi.

Marketten aldığım yiyecekleri yerleştirirken Owen'a, "Git ellerini yıka," dedim. "Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak."

Annemin eski mutfağına şöyle bir göz atıyorum. Solmuş ve soyulmuş duvar kağıdı, tam kapanmayan bir dolap kapağı, daha fazla zamanı hak eden bir kadının hayaleti. Ve onunla ilgili sahip olduğumuz azıcık anıyı barındıran bu yeri kaybedecek olmamız beni kahrediyor.

"Deniyorum anne," diye fısıldıyorum kendi kendime, her şeyi geride bırakmanın verdiği duygusallıkla ve nereye gideceğimizden emin olamama haliyle.

Ollie marketten aldığı yiyecekleri yerleştirmekle meşgulken, ben de kaseleri almak için etrafından dolaşıyorum ve o da geçerken elini belime koyuyor. Bu hareket tüylerimi diken diken ediyor.

Kendime, "Kendini toparla," diyorum. En iyi arkadaşlar birbirlerine böyle heyecan verici hisler yaşatmazlar.

Akşam yemeği kesinlikle The Black Dog'dan hamburger değil, ama sıcak ve doyurucu. Üzerine tuz ve karabiber serpiyorum, dün yaptığım bisküvileri ısıtıyorum ve kırık servis kasesinde masaya koyuyorum.

Küçük masamızda, dördüncü sandalyenin eksikliğiyle, birbirine uymayan kaselerimiz ve özellikle yemeğin yoksulluktan ziyade bir ambiyans hissi vermesi için yaktığım bir mum eşliğinde oturuyoruz.

"Bu harika, Poppy. Bugün arka arkaya telefon görüşmelerimiz oldu ve hava çok soğuktu. Çorba için mükemmel bir gece." Ollie öne eğilip bir lokma aldı.

"En azından birileri benim yavaş pişirme tenceresinde yaptığım yemekleri takdir ediyor." diye sırttım ve şikayetlerine rağmen ikinci kasesini almak için ayağa kalkan Owen'ı dürttüm.

"Basketbol seçmelerine hazır mısın?" diye sordum ona.

"Hayır," diye yalan söylüyor.

"İyisin," diyorum ona. "Gerçekten iyisin."

Omuz silkiyor ama onu rahatsız eden bir şey var. "Koç Toddy, başarılı olup olmayacağımı bilmiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, kaşığım havada takılıp kalmıştı. "Elbette başaracaksınız. Çok fazla çocuğun olmadığı küçük bir kasaba

burası. Antrenör Toddy nasıl insanları geri çevirebilir ki?"

"Sürekli olarak daha çok çalışmamız gerektiğini, yoksa bazılarımızın başarılı olamayacağını söylüyor."

Ollie'ye şöyle bir baktım ve gözleri bana "bunu sonra konuşuruz" der gibi bir bakış attı. Bunu sık sık yaparız. Ollie ve ben birbirimizin dert ortağıyız. Ben onun annesiyle ilgili dertlerini ve itfaiye istasyonunda yaşadığı sorunları dinlerim. O da benim babamla ilgili dertlerimi ve berbat müşterileri dinler. Ollie benim en yakın arkadaşım, ben de onun en yakın arkadaşım.

Akşam yemeğinden sonra birlikte ortalığı topluyoruz ve bir süreliğine hayat neredeyse normalmiş gibi geliyor. Ama cebimdeki buruşmuş kağıt bana bunun tam olarak doğru olmadığını hatırlatıyor.

"Neden duş alıp saçını iyice yıkamıyorsun?" dedim kardeşime. "Sonra Ollie ile oynayabilirsin."

Koridorda koşarken "Tamam!" diye seslendi.

Ollie, duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, olan bitenin ayrıntılarını benden öğrenmeye başladı.

"Peki, neler oluyor?" diye soruyor Ollie, öne eğilip kollarını kavuştururken, kalın kasları kollarının altında geriliyor ve beynim bir anlığına tamamen devre dışı kalıyor.

İçeri girer girmez cebime sıkıştırdığım bildiriye çıkardım ve ikimiz de okuduk. "Burada otuz günümüz kaldı."

Öfkeyle başını salladı. "Neden ödeme yapmıyor?"

"Sully'yi artık anlamaya bile başlayamıyorum," diye söyleniyorum, ellerime bir şeyler olsun diye kaseleri lavaboya yerleştirirken. Suyu açıp bulaşıklarımı sabunluyorum. "Bir yolunu bulurum."

Ollie kalçasını tezgâha yasladı. "Benimle birlikte çatı katındaki daireye taşın. Hem para biriktirebilirsin, hem de ben senin tekrar ayaklarının üzerinde durmana yardımcı olabilirim."

Donakaldım, ona deliymiş gibi baktım. "Biz çatı katında yaşamıyoruz."

"Neden olmasın?" diye soruyor, sanki bana geçerli bir cevap vermem için meydan okuyormuş gibi gözlerime bakarak.

"Yukarıdaki yer adeta bir öğrenci yurdu gibi, orası senin alanın Ollie," diye itiraz ettim, bulaşıkları bulaşık süzgecine yerleştirirken.

"Tamir etmeye çalışıyorum," diyor omuz silkerek. "Hadi ama Poppy. Eğlenceli olurdu, zaten neredeyse her gün birlikteyiz. Ne değişirdi ki?"

"Hayatını yaşayabilmek için kendine ait bir alana ihtiyacın var," diye hatırlatıyorum ona. "Bu senin sorunun değil, benim sorunun. Ve bunu çözmek zorundayım."

Bana bakıp, "Benim gayet iyi bir hayatım var ve bunu kendi başına çözmek zorunda değilsin. Ben yanımdayım," dedi.

Bana sahipsin. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı, ama değil.

"İşim bitti Ollie," diyorum ona, inanılmaz bir sakinlikle.

Ollie tabakları alıp kuruladıktan sonra, "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silkip lavaboyu durulamaya başladım. "Eğer Owen bildiği tek yuvasını kaybediyorsa, o zaman evet, Sully ile barışı korumaktan vazgeçtim."

Ollie bulaşıkları toplarken, "Katılıyorum," diyor. "Sully'nin tamamen ortadan kaybolması gerekiyor."

"Bir yolunu bulurum," diyorum sessizce. Her zaman bulurum zaten.

"Neden yardım etmeme izin vermediğinizi anlamıyorum," diye mırıldanıyor. "Biliyorsunuz, ben sizin için buradayım."

Ama sorun da bu zaten. Ona yaslanırsam, o da beni kırabilir. Ve Ollie, kaybetmeyi göze alamayacağım tek kişi. Ollie bizi kaç kere kurtarmak zorunda kalacak ki sonunda bizi bir yük olarak görüp terk etsin? Bunun ne kadar korkunç olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Owen ve Ollie birlikte oyun oynarken ben de çok ihtiyaç duyduğum sıcak bir duş alıyorum ve gergin omuzlarıma vuran her damla suyun tadını çıkarıyorum.

Odamda saçımı havluyla kuruladım ve dolabımın kapağını açtım. İşte orada. Pinterest hayallerimden oluşan o saçma kolajın posterleri. Tavuklar, kır çiçekleri, rahat bir ön veranda, yeşil otlaklar ve lastik salıncak. Her gece gözlerimi kapatıp uykuya daldığımda onu görebiliyorum. O verandada oturmuş, annemin eski, biraz kırık kupasında kahvemi yudumlarken sessiz bir sabah geçiriyorum. Gece gözlerimi kapattığımda hayalini kurduğum hayat bu. Owen'la bol bol yiyeceğimiz olduğu ve Sully'nin istediği zaman istediği şeyi almaya gelmediği bir hayat.

Bunu istemekten vazgeçmeliyim. Çünkü istemek umut etmek demektir. Ve umut etmek, gerçeğe yüzleşince yıkılmak demektir.

Biz rüya görmeyiz. Biz yavaş pişirme tenceresi (Crock Pot) yeriz.

Bölüm 3

Ollie

Zach Bryan'ın Pembe Gökyüzü adlı eseri

İtfaiye binası sessiz, sadece ısıtıcıların hafif uğultusu ve havada keskin kahve kokusu var. Dolabımı kalçamla kapatıyorum. Zaten egzersizimi yaptım ve duş aldım, şimdi bekleme aşamasındayız. İşler bitti, ekipmanlar kontrol edildi ve tekrar kontrol edildi. Her şey hazır, bu da genellikle sessizliğin uzun sürmeyeceği anlamına geliyor.

Telefonum cebimde titriyor. Owen Murphy. Ekranda adını görünce içimi bir endişe kaplıyor. Owen'ın beni araması veya mesaj atması alışılmadık bir durum değil, genellikle sadece mesajlaşıyor ve bana sık sık 'kanka' diye sesleniyor. Ama okul günlerinde bu durum tuhaf geliyor.

Hemen cevap veriyorum. "Owen?"

Karşı taraftan hızlı ve panik dolu bir nefes alışverişi geliyor. "Ollie?" diye fısıldıyor Owen, sesi titreyerek. Bu ses içimi parçalıyor. "Başım dertte ve yardımına ihtiyacım var."

Kalbim adeta patladı. "Neredesin? Ne oldu?"

"Soyunma odası." Ağlıyor gibi ya da duyulmamaya çalışıyor gibiydi ve bağırış çağırışlar ve gürültüler duyuyordum. "Sırt çantamı alıp duşa atıldılar. Telefonumun ekranı da kırıldı."

Hemen harekete geçip paltomu kaptım. "Bunu kim yaptı?"

Tereddüt ediyor. "Sekizinci sınıf öğrencileri. Antrenör Toddy onlara bana bir ders vermelerini söyledi."

Damarlarımda öfke sel gibi akıyor. "Yaralandın mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Yanağım acıyor. Lütfen Poppy'ye söylemeyin. Sully yüzünden zaten çok stresli."

"Owen," dedim alçak ve sakın bir sesle. "Hiçbir zaman birine ihtiyacın olacağından endişelenme. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Yoldayım."

"Tamam... teşekkür ederim," diye fısıldadı sesi titreyerek.

Telefon görüşmesi bitti ve yemin ederim o çocuğa el uzatan kim olursa olsun keşke yapmasaydı diyecek. Daha görüşme tamamen kesilmeden bile ekipmanlarımı kapmaya başlamıştım.

"Hazırlanın, ortaokula gitmemiz lazım," diye bağırdım ortak salonda oturan çocuklara. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi."

Hepsi hızla başlarını kaldırıyor çünkü ben o sesi asla biri kanlar içinde kalmadıkça kullanmam. "Owen'ı almaya gitmemiz gerek," diye ekliyorum. "Soyunma odasından beni aradı. Sekizinci sınıf öğrencileri onu soyunma odasında dövüyorlarmış ve saklanıyormuş gibi geldi. Koç Toddy'nin onlara bunu yapmalarını emrettiğini söyledi."

Bucky o kadar hızlı ayağa kalktı ki, uzanma koltuğu duvara çarptı. "Hayır, asla!"

Ekibin geri kalanı da bunu bir savaş çılgılığı gibi tekrarlıyor. Saniyeler içinde teçhizatlarını giyiyorlar ve biz de kamyonu binip yükleme kapılarını açıyoruz.

Owen konuşmaya başladığından beri buralara geliyor. Okuldan sonra geliyor, hepimizle eski Wii'de Mario Kart oynuyor ve perşembe günleri, bazen ben nöbette değilken bile, bizimle spagetti yiyor. Bu itfaiyecilerin her biri Owen'ı savunurdu çünkü Owen harika bir çocuk. O bizim çocuğumuz.

Bridger Falls Ortaokuluna adeta süvari birliği gibi yanaştık ve ön kapıdan hızla içeri daldık.

Sekreterler ayağa kalktı, ama biz yanlarından öylece geçip gittik. Bucky kibarca, "İtfaiye işi, hanımefendi," diye mırıldandı ve arkamızdaki telaşlı soruları görmezden geldi. Öğretmenler donakaldı, duymadıkları bir acil durum olup olmadığını anlamak için etrafa bakındılar. Müdür Masters şaşkın bir penguin gibi arkamızdan koştu. "Ne oldu?" diye nefes nefese sordu. "Alarmımız yoktu."

Bucky ona dik dik bakıyor. "Hayır, ama yaptık."

Koridor, spor çorapları ve yağlı kantin pizzası kokuyor. Doğrudan erkekler soyunma odasına yöneliyoruz ve içeride çocukların güldüğünü ve eşyaları fırlattığını duyuyorum. Kapıyı itip açıyoruz ve kabinlerin olduğu

köşeye doğru ilerliyoruz. Owen'ı gördüğümde gözlerim kıpkırmızı oluyor. En uzaktaki kabinin içinde büzülmüş yatıyor. Dizleri göğsüne çekilmiş, kapüşonu dizlerinin üzerine sıkıca gerilmiş, sanki ortadan kaybolmaya çalışıyor. Üç sekizinci sınıf serseri, kapının ve kabinin tepesinin üzerine eğilmiş, gülüyor, havlularla ona vuruyor ve alay ediyor. Birinin elinde telefon var, kayıt yapıyor.

Owen beni görünce gözlerinde rahatlama belirdi. Ayağa kalkıp dışarı çıktı ve gözyaşlarını gizlemek için yüzünü sildi.

Etrafını saran üç çocuğa işaret ederek, "Siz üçünüz. Duvara çıkın. Hemen şimdi." dedim.

Sekizinci sınıf öğrencileri gülüyor ve birbirlerine sanki bu bir şakaymış gibi bakıyorlar. Bu onların ikinci hatası. Birincisi Owen'la dalga geçmeleri.

Bucky öne doğru adım atıyor ve sadece gölgesi bile onları fayanslı duvara doğru kaçışmaya zorluyor. Bucky ayrıca bir NFL savunma oyuncusu gibi yapılı ve Bucky ile uğraşılmaz. Çok iyi bir adam, ta ki öyle olmayana kadar. Sert yüzü yetişkin bir adamı ağlatabilir ve ben bunu daha önce gördüm.

Antrenör Toddy kollarını kavuşturmuş, gösteriden keyif alıyormuş gibi sırtıyor. "Erkekler kaba oyunlar oynar. Bu karakter geliştirir," diyor omuz silkerek.

Arkamdaki diğer itfaiyeciler yaklaşıp Antrenör Toddy'ye dik dik bakıyorlar. Onun alaycı gülüşü hızla kayboluyor.

Yanına kadar yürüyorum, ayak parmaklarımız birbirine değiyor. Ben ondan daha uzunum ve yaklaşık yirmi beş kilo daha fazla kasım var. Ve çok daha öfkeliyim. Jeremy Toddy ile lisede birlikte okuduk. O zamanlar daha da büyük bir pislikti. Lisede zirveye ulaşmış ve şimdi de çocuklarla havalı olmaya çalışan tiplerden biri. Sosyal medya profilinde on yıl öncesine ait eski bir lise futbol fotoğrafı var. Şimdi, hâlâ eskisi gibi zorba, eski günlerinin tadını çıkarıyor, sanki burada çok önemli biriymiş gibi. Spoiler uyarısı: Hiç de öyle değil.

"Gerçekten mi?" diye hırladım kısık bir sesle. "Üç tane sekizinci sınıf öğrencisi ve bir tane altıncı sınıf öğrencisi var ve bunu kaydetmek sana göre kaba oyun mu?"

Ağzını açacaktı ama sözünü kestim. "Bunun olduğunu gördün ve hiçbir şey yapmadın. Daha da kötüsü, bunu teşvik ettin."

"Bunlar sadece soyunma odası şakaları," diye tekrar deniyor.

Gülüyorum, ama bu hiç de komik değil. "Hadi bakalım. Ben buradayken bir daha söyle."

Sesimdeki tehlikeyi duymuş olmalı, çünkü gözlerini kaçırıp diğer itfaiyecilere bakıyor, sanki ona yardım edeceklermiş gibi. Hepimiz Jeremy Toddy'nin bir şaka olduğunu ve çocuklara koçluk yapmaması gerektiğini düşünüyoruz. Ve bu gösteriden sonra, kesinlikle yapmayacak. Bunu garanti ediyorum.

Geri çekilip Owen'a baktım. Titriyordu ama rahatlamış görünüyordu. Yaşına göre hâlâ oldukça ufak tefekti ve bu çocuklar ona kıyasla çok iriydi. Ailesi geldiği için şimdi biraz daha dik duruyordu.

Göz göze gelene kadar önünde çömeldim. Yüzünü tam olarak gördüğüm anda, göğsümde sıcak ve keskin bir şey patladı.

Yanağı şimdiden şişmeye başladı. Gözünün altındaki deri çirkin, mide bulandırıcı bir renge bürünüyor, bu da sabaha kadar simsiyah olacağı anlamına geliyor.

Damarlarımda sıcaklık yükseliyor. Çenem o kadar sıkı kasılıyor ki dişlerim ağrıyor. Ellerimi yumruk yapıp sıkmak yerine yanlarımda gevşek tutmaya zorluyorum. Burnumdan yavaşça nefes alıyorum ama bu, orada yanan öfkeyi neredeyse hiç dindirmiyor.

Kolay. Onun önünde değil.

"Hey dostum," diyorum sessizce, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atsa da. "Bunu kim yaptı?"

Gözleri hızla ve korkuyla üzerimden geçip tekrar bana bakıyor. Bakışlarını takip etmeme gerek yok, nereye odaklandığını biliyorum.

Antrenör Toddy.

Burnumdaki hırıltıyı engelleyemeden genişliyor. Boğazımdan yükselen hırıltıyı yutuyorum ve içimdeki her şey çılgılık atmıyormuş gibi sesimi sakın ve yumuşak tutuyorum.

"Tökezleyip düştü," diyor Toddy meydan okurcasına. "Sen ona söyle, Murphy." Owen'ın soyadını söylerken neredeyse tükürüyor.

Owen'ı ayağa kaldırdım. "Koridora çık ve bekle."

Owen sırlıslıklam ıslak sırt çantasını aceleyle alıp salona doğru yöneldi.

Diğer itfaiyeciler arkamdan yaklaşıyorlar, kalabalık oluşturmuyorlar, sadece arkamda sağlam bir duvar oluşturacak kadar mesafe kat ediyorlar.

Bucky, sesi yankılanarak, "Çocuklar," dedi. "Duvara yaslanın. Hemen şimdi."

Tartışmadan birbirlerine sokuluyorlar, spor ayakkabıları gıcırıyor, briketlerin üzerinde omuz omuza ilerliyorlar. Onlara doğru bakıyorum ve yüzlerindeki ifadeyi görünce kasvetli, soğuk bir memnuniyet duyuyorum. Geniş gözlerle etrafa bakıyorlar.

İyi. Bunun için özür dilemeleri gerekiyor.

Onlar Owen'a bakmıyorlar. Toddy'ye bakıyorlar.

Onlardan biri yutkunarak korkuyla etrafına bakındı. Diğeri başını salladı, sanki bir şeyi geri almak istiyormuş gibiydi. Üçüncüsü ise Toddy'nin gözlerine hiç bakmadı, yere bakıyordu, sanki yer açılıp onu kurtaracakmış gibi. Kurtarmayacak. Bugün derslerini alacaklar.

Her şeyi bir saniyede kavradım. Vücutlarının ondan uzaklaşma biçimini. Hiçbirinin onu savunmak için öne çıkmamasını.

"Tam orada kalın," diyorum onlara sakın ve kararlı bir şekilde.

Toddy arkamda kıpırdandı. "Bak, buraya öylece giremezsin," diye başladı.

O sözünü bitirmeden çocuklar konuşmaya başlıyor.

"Bunu yapmamızı o söyledi," diye patladı içlerinden biri, sesi titreyerek.

"Owen'a bir ders verilmesi gerektiğini söyledi," diye ekliyor bir başkası.

Üçüncü bir kişi neredeyse fısıltıyla, "Owen'ı yakaladığımı gördüm," diyor. "Onu dolaplara itti."

Oda birdenbire sessizliğe bürünüyor.

Arkamı dönmüyorum. Dönmeme gerek yok. Yumruğumun ne yapacağını zaten biliyorum.

Elim Toddy'nin kafasının yanındaki duvara sertçe çarptı ve o irkildi. "Bir çocuğa elini sürmek mi istiyorsun?"

Müdür Masters, Toddy'nin yanına geliyor. "Öncelikle tüm gerçekleri toplamamız gerekiyor."

Arkamı dönüp gözlerimi kısarak ona dik dik baktım. "Ağzından çıkacak sözlerle dikkat etsen iyi olur."

Ağzını açıp kapatıyor, Toddy'ye bakıyor. "Bunu yaptıysan işin bitti."

Küçük kasabalar kendi çıkarlarını gözetiyor, çocukları umursamıyor. Mükemmel. Ama benim gözetimim altında olmayacak.

"Matthews'a haber ver. Rapor tutuyoruz," diyorum Bucky'ye, o da telsizini alıp Bridger Falls Ortaokulu'nda kolluk kuvvetlerinin olmasını isterken.

Müdür Masters, gergin bir şekilde, "Bu kadar ileri gitmemiz gerektiğini düşünmüyorum," diyor.

Bucky kollarını kavuşturdu. "Bir çocuk tuvalet kabiniinde saklanıyor ve istismara uğruyor, bir yönetici de bunu izliyor, teşvik ediyor ve bir öğrenciye el uzatıyor, siz ise bunun kamuoyu nezdinde nasıl görüneceği konusunda endişeleniyorsunuz? Şerifi aramak yeterli değil. Siz yapamadığınız için biz size yardımcı olacağız ve sizin için doğru olanı yapacağız."

Antrenör Toddy yavaşça uzaklaşmaya çalıştı ve diğer elimle onun diğer tarafına vurdum. "Sakın kıpırdama!" diye hırladım.

"Siz bilmem ama biz ihbar etmekle yükümlüyüz. İstismarı duyduğumuzda ihbar ederiz. Siz işinizi yapmıyorsunuz," diyor Bucky, Müdür Masters'a öfkeyle bakarak.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat. Şimdi," diyorum, ürkütücü bir sessizlikle. Toddy'nin kıvranışını izliyorum ve gözlerim kısılıyor.

"Çocuğun terbiyeye ihtiyacı var," diye mırıldanıyor Toddy.

"Disiplin," diye tekrarlıyorum sessizce. "Ne için?"

Müdür Masters kekeleyerek, "Owen'ın ailesini arayalım mı?" diye sordu.

"Anne babası yok," diyor Toddy alaycı bir şekilde. "Sadece kız kardeşi var ve o da ona zar zor bakabiliyor. Bakın ne halde."

Ona doğru eğilip, "Lanet olası ağzını kapat, yoksa soyunma odasının zemininden dişlerini süpürmek zorunda kalacaksın," dedim.

"Beni böyle tehdit edemezsin," diyor Toddy, ama endişeyle etrafına bakınıyor.

Bucky tırnaklarını inceliyor. "Hiçbir şey duymadık. Ve eğer neyin doğru olduğunu biliyorsanız, siz de duymadınız," diyor Müdür Masters'a.

Toddy çenesini yukarı kaldırdı. "Çocuğun ağzı çok laf yapıyor. Tıpkı babası ve kız kardeşi gibi bayağı biri. Biraz haddini bildirmek gerek."

Müdür Masters gözlerini kapatarak, "Derhal geçerli olmak üzere, işinize son verildi," dedi.

Kapı açılır ve Şerif Matthews içeriye dalar, gözleri odayı inceler.

"Tanrıya şükür buradasınız! Bu psikopatlar beni tehdit etti!" diye bağırdı Toddy, ekibimize ve ardından Şerif Matthews'a bakarak.

"Şerif Bey," dedim başımı sallayarak. "Jeremy Toddy, Owen Murphy'ye saldırdı ve biz de suç duyurusunda bulunacağız. Owen koridorda ve ifade verebilir."

Şerif Matthews etrafına bakındı, herkes başını salladı ve Toddy'ye inanmazlıkla baktı. "Bir öğrenciye mi saldırdın?"

"Tökezledi!" diyor Toddy. "Onları dinleyemezsin. Önyargılılar. Muhtemelen hepsi onun kız kardeşiyle yatıyor. Bu yüzden hepsi o sürtüğün erkek kardeşinin arkasında duruyor."

Yumruğum Toddy'nin yüzüne değiyor ve içimi bir tatmin duygusu kaplıyor.

Şerif Matthews araya giriyor.

Geri çekiliyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, buna değdi. Owen ve Poppy için. Özellikle Poppy için. Kimsenin ona böyle saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim.

"Bunu gördünüz! Tutuklayın onu!" diye kekeledi Toddy, ağzındaki ve burnundaki kanı silerken.

"Aslında hiçbir şey görmedim. Az önce hakkında korkunç şeyler söylediğiniz koridordaki çocuğa ve ailesine bakıyordum. Ne oldu? Tökezlediniz mi?" diye soruyor Şerif Matthews, endişeliymiş gibi yaparak.

Çocuklar beni koridora kadar takip ederken gülüyorum. Owen'ın omzuna kolumu atıyorum. Bana doğru eğiliyor, küçük parmakları kolumu kavıyor.

Müdür Masters, sanki o aramayı yapmak istemiyormuş gibi bir ifadeyle, "Kız kardeşini aramamız gerekiyor," diyor.

Owen fısıldayarak, "Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin? Çok kızacak. Muhtemelen kamyonlarının tüm kapılarını kaynakla kapatacak." dedi.

Gülüyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, Owen haksız değil. Poppy bu duruma çok sinirlenecek. Ve kız kardeşim Cami bunu duyduğunda, Allah yardımcıları olsun. Toddy bu noktada adını değiştirse ve tanık koruma programına girse daha iyi olur.

"Owen bizimle geliyor," dedim Owen'ın yüzündeki yorgunluğa bakarak. Owen'ın ihtiyacı olan şey bir duş, temiz kıyafetler ve bu berbat yerden biraz uzaklaşmak.

Müdür Masters itiraz etmeye başlar. "Sizinle öylece gidemez. Velisinin onayı gerekiyor."

"Acil durum irtibat kişisi benim," diye hatırlattım ona. "Ve emin ol ki bundan sonra burada kalmayacak. Biraz zamana ihtiyacı var." Ona dik dik baktım, ta ki boyun eğmiş bir şekilde başını sallayana kadar. "Onu güvende tutmalıydın. Toddy'nin bu okulda bir daha asla çocuklara erişimi olmasın, yoksa sırada senin ve işinin peşindeyim."

"Şimdi de yeni bir antrenör bulmam gerekecek," diye mırıldandı Müdür Masters başını sallayarak.

Owen öne eğilip fısıldadı, "Bugün okuldan sonra basketbol seçmelerim var."

Müdüre dönüp sert bir bakış attım. "Seçmelere geri dönecek. Ve sakın bir hile yapmasın."

Bucky başıyla çıkışı işaret etti. "Hadi çıkalım."

Okuldan tören halinde ayrılıyoruz, Owen itfaiye teçhizatlarıyla çevrili ve onu koşulsuz seven insanlarla birlikte.

Biz geçerken çocuklar sınıflardan dışarı bakıyorlar.

Owen bunu fark eder ve çenesi yukarı kalkar.

Göz göze geldik ve gülümsedim. "Seni anladık, dostum."

Ve yüzündeki o küçük gurur parıltısı göğsümü sıkıştırıyor.

Kimse onunla uğraşamaz. Ben yanındayken asla. Ve kesinlikle biz yanındayken asla.

* * *

Karakolun kapısından içeri girdiğimiz anda, mutfakta kaynayan et yemeğinin kokusuyla kendimizi bir sığınakta gibi hissettik. Owen'ın yanağına buz torbası bastırılmış, önünde de bir kase et yemeği duruyor. Adamlar ona en büyük pasta dilimini de vermişler. Bu bile onun buraya ait olduğunu gösteriyor. Yorgun görünüyor. Şerif Matthews geldi, ifadesini aldı ve bir eşek arısından daha öfkeli görünüyordu. Toddy'nin bugün iyi bir gün geçirmeyeceği kesin. Pislik herif.

"Ah, beyler. Sizde bile yavaş pişirme tenceresi var," diyor Owen homurdanarak ama sırtarak.

Ama onu gülümserken görmek güzel. Buna razıyım. "Bir gün yavaş pişirme tenceresini sevmeyi öğreneceksin."

Başını sallıyor ve morluğu daha da kızarıyor.

Yanına otururken usulca, "Poppy'ye söylemeliyiz," dedim.

Başını kaldırmadan onayladı. "Biliyorum. Çok kızacağını biliyorsun."

"Sana değil," dedim ona. "Ama Koç Toddy'nin evine çılgın kız kardeşim Cami tarafından muhtemelen bir simli bomba gönderiliyordur."

Başını geriye atıp kahkaha atıyor. "İkimizin de çılgın kız kardeşleri var."

“Evet, öyleyiz.” İçimden bir ah çekip, birden fazla kez çılgınlıklar yapmış olan kız kardeşim Cami'yi düşünüyorum. Yellowstone'daki Beth Dutton'a benzetiliyor. Bir de Poppy'yi eklersek, tam bir fırtına kopar. Koç'un Owen'a el kaldırdığını ve o şeyleri söylediğini öğrendiklerinde çok kızacaklar. Bunların hiçbirini ona nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum.

“Owen.” Ayakkabısına hafifçe dokundum. “Bizi aramaktan korkamazsın. Biz senin aileniz. Ne olursa olsun, bize ihtiyacın olduğunda her zaman ararsın.”

Yutkunurken boğazı bir o yana bir bu yana hareket etti. “Poppy'yi rahatsız etmek istemiyorum. Stresli, Ollie. Parayla arası iyi değil. Sanırım babam gelip parasını elinden alıyor.”

Çenem o kadar sıkı kilitlendi ki canım acıyor. Grace ve Sully'nin anlaşmasının tüm detaylarını bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor. Sully hayatında sadece üç şeyi doğru yaptı: Grace ile evlendi, Poppy ve Ollie'yi dünyaya getirdi, hepsi bu. Bunların hiçbirini hak etmiyor.

“Stresli olsa bile, neler olup bittiğini bilmemiz gerekiyor. Poppy ile birlikte konuşabiliriz.”

Owen başını salladı ve sandalyede dizlerini yukarı çekti. “Son zamanlarda her şey zordu. Ama siz bize yardım ediyorsunuz. Ve diğerlerine de. Sizin gibi birine sahip olduğumuz için şanslıyız.”

“Hey.” Çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece beni görsün. “Asıl şanslı olan biziz dostum.”

Ekip üyeleri izlemiyormuş gibi yapıyor ama hepsi dinliyor. Biz burada böyle yapıyoruz. İnsanlarımızı gözlem altında tutuyoruz.

Poppy'ye mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Gününüz nasıl geçiyor?

Poppy: Çok yoğunum. Bugün Owen'ı seçmelerden alabilir misin acaba? Takıma giremeyeceğinden endişeli. O koçtan nefret ediyorum.

Ah, ben de ondan nefret ediyorum. Ve bu gece olanları ona anlattığımda ondan daha da çok nefret edecek.

Ben: Sorun yok. Sen işlerini hallet. Ben onu hazırlayıp eve getiririm.

Poppy: Hayat kurtarıcısın! Teşekkürler!

Daha sonra, vardiyam bittiğinde, Owen'ı basketbol seçmeleri için okula geri götürüyorum. Başını öne eğiyor ama bu sabahkinden biraz daha dik yürüyor.

Müdür Masters bizi görür görmez spor salonundan çıktı. Öğle yemeğinden beri beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Owen," diyor dikkatlice. "Az önce olanlar için özür dilerim. Antrenör Toddy geri dönmeyecek."

Owen kibarca ama yine de şüpheyile başını salladı ve onu suçlayamam. Ben de Müdür Masters'a hâlâ güvenmiyorum.

"Koçluk yapan kim?" diye sordum, sahada sıraya dizilmiş, serbest atış çalışan tüm çocukları görünce. Sürekli endişeyle etrafa bakıyorlardı ve Toddy'yi aradıklarını anladım. O pislik herif muhtemelen bu çocukları çok tedirgin etmişti.

Masters içini çekerek, "Toddy'nin yerine geçecek bir antrenörümüz henüz yok," dedi.

"Yapacağım," diyorum düşünmeden önce. Ağzımdan kendiliğinden çıkıyor.

Masters şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Omuz silkdim.

Masters doğruldu ve gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim. Şunu da söyleyeyim, siz çok daha iyi bir antrenör olurdunuz."

"Dinle," dedim ona. "Owen benim çocuğum değil, ama kimsenin ona – ya da başkasının çocuğuna– bulaşmasına izin vermem. Bu çocuklardan herhangi birini korumak için savaş suçları işlerdim. Hepsini güvende tutacağım. Bu doğru. Odak noktanız bu olmalı. Çocukları güvende tutmak."

Masters'ın gözleri irileşti, sonra başını sertçe salladı. "Teşekkür ederim. Bölge için doldurmanız gereken birkaç formu size e-posta ile göndereceğim, ancak daha önce de gönüllü olarak bize yardım etmişsiniz, bu yüzden kimseye yumruk atmadığınız sürece sorun olmamalı."

Owen bana sanki ona ay'ı vaat etmişim gibi sırtıyor.

"Anladım," diye katılıyorum, yumruk atma kısmı hariç. Gerekirse tekrar yaparım.

Sahaya doğru yaklaşıyoruz. Gergin çocuklar basketbol toplarını sektiriyor ve arkalarına bakıyorlar. Kadroyu şöyle bir gözden geçiriyorum ve on beş isim görüyorum—mükemmel bir takım. Kimsenin çıkarılması gerekmiyor. Owen bana Toddy'nin neredeyse hepsini çıkarmakla tehdit

ettiğini söyledi. Bu da dişlerimi tekrar gıcırdatıyor. Eğlenmeleri gerekiyor, bir koç tarafından tehdit edilip zorbalığa maruz kalmamaları gerekiyor.

Ellerimi yüksek sesle çırpıyorum ve ses yankılanıyor.

“Pekala,” diye seslendim. “Dinleyin. Ben sizin yeni koçunuzum. Koç Ollie. Elemeyi kimse almayacak. Gelip çalışırsanız, takımda olursunuz.”

Başlar kalkıyor, omurgalar dikleşiyor ve umut kıvılcımları çıkıyor. Sonra tezahürat yapıyorlar ve birbirleriyle yumruk tokuşturuyorlar.

Owen diğer çocuklarla birlikte sıraya girerken mutlu görünüyor.

Tamam, sanırım. Hadi başlayalım.

İşte olması gereken bu. Birilerinin devreye girip çocukların güvenliğini sağlaması.

Bölüm 4

Haşhaş

Taylor Swift'in "Ruin The Friendship" şarkısı

Atölyenin ışıkları tepede vızıldıyor ve ben yine dirseklerime kadar başka bir motorun içindeyim. Geç oldu ve bugün neredeyse on iki saat çalıştıktan sonra evde kanepede kıvrılmış olmayı çok isterdim. Vücudumun hiç beklemediğim yerleri ağrıyor.

Kollarımın üzerindeki yağ silerken ön kapının zili çaldı. Ollie ve Owen içeri girdiler. Ve Ollie... evet.

Üzerinde Bridger Falls İtfaiyecisi kapüşonlu sweatshirt'ü ve kalçalarının üzerinde düşük duran, tam oturan lacivert kargo pantolonu var. Kolları yukarı sıyrılmış, ağır şeyler kaldıran ve insanları kurtaran bir adamın şekillendirdiği gibi görünen ön kolları sergileniyor.

Saçları koyu kahverengi, gür ve kestirmeye vakti olmadığına gözlerine düşecek kadar uzun. Şu anda, kazara olmuş gibi görünen ama kesinlikle öyle olmayan, haksız bir şekilde dağınık. Gözleri derin, sabit ela renginde ve bu da bana her zaman sanki odada başka hiçbir şey yokmuş gibi, konuştuğumda gerçekten beni dinliyormuş gibi hissettiriyor.

O da uzun boylu. Sağlam yapılı. Rahatlıkla 1.80 metreden biraz daha uzun, dükkanımın kapısını tamamen kaplıyor.

Dükkanıma tesadüfen girmiş bir itfaiyeci takvim mankenine benziyor.

Bu çok saçma. En yakın arkadaşlar güçlü omuzlar ve geniş göğüsler gibi şeyleri fark etmezler. Kapüşonlu sweatshirtlerin kasları nasıl gerdiğini

veya birinin varlığının odadaki havayı nasıl değiştirdiğini anlamazlar. Kesinlikle orada durup birinin lacivert kargo pantolon içinde ne kadar haksız yere iyi görüldüğünü düşünmezler.

Owen'a şöyle bir baktım ve morarmış gözünü görünce şaşırdım. "Vay canına. Ne oldu?" diye sordum, çenesini nazikçe kavrayıp yüzünü çevirerek morarmış yerine baktım.

"Üzerine buz koydum." Owen omuz silkerek, "İyiym." dedi.

Midem endişeyle kasılıyor. "Ne oldu?"

"Hoşuna gitmeyecek, baba." Owen yüzünü buruşturdu ve gözlerim kısıldı.

"Bunu kim yaptı?" diye sessizce tekrarlıyorum, kendimi kaybetmemeye çalışarak. Dişlerimi sıkıyorum.

"Koç Toddy," diyor Owen, bana ihtiyatlı bir şekilde bakarak.

"Koç Toddy mi?" Ollie'ye teyit için bakarken damarlarımda bir sıcaklık dalgası yükseliyor, çünkü kesinlikle doğru duymuyorum. İmkânsız. İmkânsız.

Elimdeki bezi yere bırakıp en yakın anahtarı kaptım ve çoktan kapıya doğru çevirmeye başladım.

"Ön camını paramparça ettikten sonra, kamyonunu bir çöp konteynerine kaynaklayacağım."

Ollie beni belimden yakaladı ve geri çekerken bir yandan da gülüyordu. "Sakin ol Valkyrie."

Onun sıcaklığı, kokusu ve vücudunun sağlam baskısı, beynim henüz farkına varmadan beni yavaşlatıyor. Parmakları benimkine değiyor, elimden anahtarı alırken nefesim düzene girerken bile kıvılcımlar çakıyor.

Owen gülerek Ollie'ye baktı. "Sana söylemiştim."

"Onu cesaretlendirme evlat." Ollie kıkırdıyor ama genellikle neşeli olan ses tonunda bir endişe seziyorum.

"Bana her şeyi anlat," diye talep ediyorum.

Owen, Ollie'nin başını sallayıp bazı şeyleri açıklığa kavuşturması üzerine olanları anlatıyor. Ardından Owen, "Ollie, Antrenör Toddy'nin burnuna tam ortadan yumruk attı" diye ekliyor.

"Ne?" Ollie'ye yan gözle baktım. Parmak boğumlarında hafif bir sıyrık fark ettim, belli ki daha önce olmuştu, ama beni asıl etkileyen yumruk değildi. Beni asıl etkileyen, Owen için intikam meleği gibi içeri dalan haliydi; göğsümün olması gerekenden çok daha fazla burkulmasına neden olan şey buydu.

Ollie, küçük kardeşime bakarak, "Her şey yolunda," dedi.

"Başın mı dertte?" diye sordum, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

"Hayır! Şerif Matthew hiçbir şey görmediğini söylüyor," diyor Owen gururla.

Oh, Tanrıya şükür. Bir dahaki sefere kamyonunu getirdiğinde ücretsiz tamir etmeyi aklıma not ediyorum. Şerifi her zaman sevmişimdir. Söylentilere göre eskiden aracını tamir ettirmek için bir saatten fazla uzaklığa götürüyormuş. Ama babam gittikten sonra gelmeye başladı ve bu benim gözümünden kaçmadı. Sully'ye güvenmiyordu ama bana güveniyor.

Ollie, konuyu değiştirmeye çalışırcasına dükkana göz gezdirirken kaşlarını çatarak, "Hâlâ çalışıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Omuzlarımı silktim. "Neredeyse bitti."

"Henüz yemek yedin mi?" diye soruyor, bakışları üzerimde.

Omuz silkip motora döndüm. "Daha önce yemek yedim."

Bu sabahtan beri hiçbir şey yemedim; tost makinesine attığım iki bayat tost ve üzerine sürdüğüm son fıstık ezmesiyle güne başladım. Bir dahaki market alışverişimde yenilerini almayı aklıma not ettim.

Owen gözlerini ona dik dik dik dik baktı, sanki "Yalan söylüyorsun, küçük hain" der gibiydi.

Ollie'nin sesi ciddileşti ama kararlı bir tonda konuştu: "Yemek yemen gerek."

"Neyse," diye mırıldanarak göz temasından kaçınmak için bir lokma anahtarı kaptım.

"Okul neden beni değil de seni aradı?" diye sordum, çünkü bana hiç arama gelmediğini birden fark ettim.

Ollie, sanki çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Owen soyunma odasından beni aradı."

"Ama nöbetteydiniz?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Hepimiz gittik." Ollie omuz silkerek karşılık verdi.

Harika. Bridger Falls itfaiyesi çocuğum için anında gelir. Arasa, tam teçhizatlı araçlarla yola koyulurlar. Sully ise onun varlığını bile hatırlamaya tenezzül etmiyor.

Öfke dilimde acı bir tat bırakıyor.

Ollie'ye usulca, "Orada olduğun için teşekkür ederim," dedim.

Her zaman yanımda olduğun için teşekkür etmek istiyorum. İsteyebileceğim en iyi arkadaş olduğun için. Şu an çok şey söylemek

istiyorum ama çok yorgunum ve kelimeleri bulabilsem söylemek isteyeceğim çok şey var.

Bana sanki neden teşekkür ettiğimi hiç anlamıyormuş gibi bakıyor. "Elbette. Beni aradı. Acil durum irtibat kişisi olmamın bir sebebi var. İkiniz için de her zaman ve her yerde hazır bulunurum."

İşte bu... bu beni çok derinden etkiledi.

"Ha, bak Poppy, tahmin et bakalım koçum kimmiş?" diye gururla gülümsedi Owen.

"Kim?" diye soruyorum. "Eğer Toddy dersen, onu uçurumdan aşağı atacağım."

Owen sırtır. "Ollie."

Burnumu çekerek en yakın arkadaşına baktım. "Koçluk mu yapıyorsun?"

"Hey! Harika bir antrenör olacağım!" diyor Ollie.

"Evet, öyle olacaksın." Ona doğru eğiliyorum ve bir an için sadece bir kucaklaşma oluyor, tüm vücut teması, kollarımız birbirimize sıkıca sarılmış. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Normalde Ollie'ye sarılmak sıradan, arkadaşça, düşünmeden her zaman yaptığımız bir şey. Ama bu sefer... bu sefer farklı.

Kendimi ona bıraktım, günün, haftanın, yılların yorgunluğunun omuzlarıma çökmesine izin verdim. Başım onun düzenli kalp atışının hemen üzerinde duruyordu, bu ritim bana ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir şekilde güç veriyordu. Kolları beni sarıyordu, güçlü ve sıcak, beni her zamankinden daha sıkı tutuyordu.

İtfaiyeci tişörtünün kokusu, taze çamaşır deterjanı kokusuyla karışmış haliyle duyularımı dolduruyor, rahatlatıcı ve sarhoş edici. Böyle hissetmemem gerektiğini, göğsümün sıkışmasına ve düşüncelerimin dönmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ve yine de... işte orada. O yasak kıvılcım, onu her zaman mesafeli tutmaya çalışan yanımdaki o parça, şimdi bu kucaklaşmanın ortasında kıvranıyor, canlılığını koruyor.

"Anladım," diyor geri çekilmeden önce.

Owen beni kucaklamak için kendine çekiyor, bu beni şaşırtıyor. Son zamanlarda ona sarıldığımda genellikle onu öldürmeye çalışıyormuşum gibi davranır. Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum çünkü o da bana sarılıyor, ama genellikle sarılmak için çok havalıymış gibi davranır.

"Teşekkürler Ollie. Her şey için," diyor onu kucaklarken ve kalbim biraz sıkışıyor.

“Pekala. Yarın antrenmanda görüşürüz dostum.” Dükkanın üstündeki dairesine çıkan arka merdivenlerden yukarı doğru giderken el salladı.

"Hey," diye sesleniyor. "Masada Harvest & Honey'den aldığım birkaç sandviç var. Eve vardığınızda bana mesaj atın."

“Teşekkür ederim.” Minnetle gülümsüyorum. “Yapacağım.”

Paltolarımızı giyiyoruz ve ben ışıkları kapatıyorum. Her adımda vücudum sanki çok fazla yük taşıyormuşum gibi ağrıyor ve sanırım gerçekten de öyle. Sadece bu zihinsel bir yük.

Eski kamyonetimle eve doğru gidiyoruz ve kabindeki sessizlik bizi öylesine boğuyor ki Owen neredeyse cama yaslanıp uyuyakalıyor.

Eve girdiğimizde mutfak lambasını açıyorum ve buzdolabı sanki benimle alay ediyormuş gibi yüksek sesle vızıldıyor.

Sessiz ve umutsuz bir dua ağzımdan dökülüyor: "Lütfen Tanrım. Bu hafta sadece birkaç iş daha. Bir şey. Herhangi bir şey."

Çünkü Owen dolu dolu bir sofrayı, sıcak bir evi ve insanların ona zorbalık yapmadığı bir hayatı hak ediyor. Ve ben ona bunların hepsini vereceğim. Ne pahasına olursa olsun. Gerekirse yirmi dört saat çalışacağım, uykumdan ve diğer her şeyden feragat edeceğim.

Ollie'nin daha önceki sözleri aklımdan geçiyor. Ne kadar hızlı geldiğini ve Owen ile beni nasıl savunduğunu düşünüyorum. Ve bunu hiç sorgulamadan yapıyor.

Yarın okulu ve şeriflik ofisini arayıp durumdan haberdar olduğumu bildireceğim. Bunun bir daha yaşanmasına izin vermeseler iyi olur ve Toddy'nin başına gelenleri de takip edeceğim. Bu kabul edilemez.

Stresten zonklayan başımı soğuk metal buzdolabı kapağına yasladım. Sonra Owen'ın sırt çantasını omzundan alıp sandalyeye koydum. "Neden her yeri ıslak?"

Utanmış ve yorgun bir şekilde morarmış yanağını ovuşturdu. "Duşta attılar."

Göğsüm sıkışıyor ve gözlerimin arkasında gözyaşlarının biriktiğini hissediyorum. Farkına bile varmadan çenem titriyor. İnsanlar bu çocuğun ne kadar değerli olduğunu nasıl görmezler? Ona nasıl böyle davranabilirler?

"Sana yardım edeceğim," dedim ona, sesim biraz titreyerek sırt çantasının fermuarını açıp içindekileri çıkarmaya başladım. Ellerim hafifçe titriyordu, korkudan değil, onu bu kadar acımasız olabilen bir dünyadan koruma isteğinden dolayı.

“Hadi bakalım,” diyorum nazikçe. “Git duşunu al. Ben her yeri temizlerim.”

Başını sallayıp koridordan aşağı doğru ilerledi, o kadar küçük görünüyordu ki onu koruyucu bir balonun içinde tutmak ve babamız, Koç Toddy ve o kötü çocuklar gibi pisliklerden uzak tutmak istedim. Bunların hiçbirini hak etmiyor.

İçimden bir ah çekip uzun bir süre mutfakta yalnız başıma durdum, hiçbir yere bakmadım, kalbim sessizlikte çok ağırdı. Ortamı toparlayıp duşa gittim, hâlâ sıcak su olup olmadığını umuyordum.

* * *

Üç gün sonra, biberiye ve sarımsak kokan, hayalini kurduğum türden bir sıcaklığa sahip Walker ve Violet'in evindeyiz. Kiralık yerler hakkında bilgi almak için birkaç yeri aradım ama müsait bir yer bulamadım. Hala arıyorum ve zamanın daraldığının farkındayım. Yakında bir plan yapmalıyız. Arka verandadaki buzlu pencerenin dışında ışıklar parlıyor, oturma odasındaki hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve tüm Bridger Falls ekibi Walker ve Violet'in uzun ahşap masasının etrafında toplanmış durumda.

Owen, Cami ve Ollie'nin arasına sıkışmış bir şekilde oturuyor, bir yandan sarımsaklı ekmek yerken bir yandan da elleriyle saçma sapan bir basketbol hikayesi anlatıyor. Sesi canlı, mutlu ve güvende görünüyor. Ve bugün, bu benim için yeterli. Dünyamız yıkılıyor, ama beni ayakta tutan şey bu.

"Poppy, bira doldurman gerek mi?" Violet koluma dokunarak beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Elbette,” diyorum. “Bu çok güzeldi Violet. Tam da ihtiyacımız olan şeydi. Muhtemelen beni yemek komasına sokacak, bu yüzden bu gece nihayet uyuyabileceğim.”

Gülümseyerek buzlu çay sürahisini üzerime doldurdu.

Herkes Walker'ın söylediği bir şeye gülüyor. Owen'ın yanakları şöminenin sıcaklığından ve çok fazla tatlı tadımından pembeleşmiş. Ve Ollie... orada oturmuş, omuzlarına haksız yere çok yakışan solmuş bir gömlekle rahat bir şekilde oturmuş, bana gülümsüyor ve aptalca bir şekilde yakışıklı görünüyor.

Maggie kaşlarını çatarak üçümüze baktı ve bana sessizce, "Biliyor musun... İkiniz bir aile gibi görünüyorsunuz," dedi.

Burun kıvırdım. "Ne olursa olsun, Maggie."

Ollie gazozundan bir yudum alıyor ve hiçbir şey söylemiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzünde ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum. Bu zor, çünkü genellikle sadece gözlerimizle bile tam bir sohbet edebiliyoruz ve bu sefer düşüncelerinin nerede olduğunu bilmiyorum.

Jack kahkaha atarak, "Haklı," dedi.

Owen, sanki birisi ona bir yavru köpek vermiş gibi ışıldıyor. "Aslında öyleyiz. Ollie geçen gün okulumda gelip beni kurtardı."

"Yüzüne olanlarla bir ilgisi var mı?" diye soruyor Maggie.

"Evet, bu konuda bana biraz yardımcı oldu," diyor Owen.

Kalbim olimpiyat seviyesinde bir takla atıp paniklemeye başladı. Aman Tanrım. Bu hikayeyi onlara henüz anlatmadım.

Ollie sırttı. "Elbette ben senin ailenim, dostum."

"Biz arkadaşız," diyorum aceleyle. "Yardım ediyor çünkü... yardımsever biri."

Ollie bana tuhaf bir bakış attı, sanki "İyi misin?" der gibiydi.

Violet çenesini eline yaslayarak, "Tabii ki," diye takıldı. "Düğün davetiyeleri gönderildiğinde de hepimiz şaşırılmış gibi yapacağız."

Ollie genişçe gülümsüyor, hiçbir şey söylemiyor. Ben de ona "Beni burada öylece bırakıp gidiyorsun" der gibi bakıyorum.

Owen, sanki o düğünü hayal ediyormuş gibi gözlerini kısarak, "En azından pasta olurdu," dedi.

Cami, alaycı bir gülümsemeyle, "Pastayı ben yapabilirim," diyor.

Başımı salladım ve ona "Bunu teşvik etmeyi bırak" der gibi bir bakış attım.

Ollie, rahat bir tavır takınmaya çalışarak, "Biz sadece hayatı yaşıyoruz," diyor, ama sesinin sonunda oluşan o ufak çatlak beni yutkunmaya zorluyor. "Hepimiz birbirimiz için buradayız."

Hayatı yaşıyoruz. Ve son zamanlarda işler ne kadar zor olsa da, Ollie ile hayat gerçekten çok güzel. Onsuz ne yapardım bilmiyorum ve bunu düşünmek bile istemiyorum.

Owen onlara Koç Toddy ile olanları ve Ollie'nin takımının yeni koçu olduğunu anlatıyor. Cami bana doğru kaşlarını çatarak başını sallıyor. Kızacağını biliyordum. Hepimiz kızıyoruz. Bu doğru değil ve Owen'ı hayal

kırıklığına uğratmaları çok üzücü. Toddy hakkında ne yapacağıma hala karar vermedim.

Düşüncelerimi anlıyormuş gibi koluma hafifçe vurdu. "Toddy'nin cezasını daha sonra planlayacağız."

Gülmekten burnumdan ses çıkıyor çünkü hepimizin ne uyduracağını görmek için sabırsızlanıyorum. Toddy kasabada çok fazla insanı zorbalıkla taciz etti. Başına ne gelirse gelsin hak ediyor. Onunla ilgilenmeye vaktim olmadı çünkü evimizi toplamakla ve nerede yaşayacağımız gibi daha acil şeylerle uğraşmakla meşguldüm.

Akşam yemeğini bitiriyoruz ve Mack ile Owen, atları kontrol etmek için ahıra gidiyorlar. Bu, Owen'ın Walker ve Violet'in çiftliğinde yapmaktan en çok hoşlandığı şeylerden biri.

Walker, Jack ve Ollie, Walker'ın yeni aldığı koyunu görmek için ahıra giriyorlar. Cami, Violet ve ben ise mutfak tezgahında oturuyoruz.

Cami bana baktı ve "Biliyor musun, bence Jeremy Toddy'nin hak ettiği cezayı almasının zamanı geldi, ne dersin?" dedi.

Violet başını salladı. "O adamı hiç sevmedim. Black Dog'a her geldiğinde kaba ve kibirli davranıyor."

"O, tam bir Polly Pocket büyüklüğünde, minicik bir adam. Owen'a elini uzatıp da paçayı kurtarabileceğini nasıl düşünebildi, inanamıyorum," diyor Cami başını sallayarak. "Şimdi Polly Pocket'in bedelini ödeme zamanı."

"Katılmıyorum," diye araya girdim, artık herkesin bildiğini ve içimi dökebileceğimi hissederek.

"Onunla ilgili ne yapacağımı henüz bilmiyorum," diyor, sanki Toddy'nin kaderini düşünüyor gibi. "Ama bu cezasız kalmayacak. Cezasını çekeceğim."

"Eh, kardeşin onun ağzına yumruk attı," diye ekledim.

Cami, sanki bu son derece normal bir şeymiş gibi omuz silkerek, "Yeterli ceza değil," dedi.

Maggie bize bakıp, "Peki, Ollie ile aranızda neler oluyor? İşler... kızışıyor gibi görünüyor," dedi.

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey ısınmıyor."

Violet kirpiklerini kırıştırarak, "Peki, ne zaman resmen arkadaşlığımızı mahvedeceksin?" diye soruyor. "Çünkü bu çok seksi."

"İğrenç," diyor Cami, şakayla karışık parmağını boğazına sokup öğürüyormuş gibi yaparak. "Bahsettiğin benim kardeşim. Ama onu senin ve Owen'la birlikteyken seviyorum. O yüzden izin veriyorum."

"Dostluğumuzu mahvetmiyoruz," diyorum, daha çok kendi kendime. "Ollie ve ben en iyi arkadaşız. O benim hayat arkadaşım."

Biz hep böyleydik. Annem öldüğü günden beri, ne diyeceğini bilemeden kapıma gelip gitmeyi reddettiği günden beri. Evi artık güvenli gelmediğinden ve benim evim geç saatlere kadar kalıp erken ayrıldığı yer haline geldiğinden beri.

Yan yana büyüdük. Kötü saç kesimlerinden ve yanlış seçimlerden geçtik. Onun kız arkadaşları ve benim flört felaketlerimden geçtik. Onun, kendisi gibi bir adam için mantıklı olan tatlı, normal kızlarla çıktığı yıllar boyunca, benim ise uzun süre kalmayan ve önemsenmeyen erkeklerle çıktığım yıllar boyunca.

Ollie, hatırlayabildiğimden beri acil durumlarda ilk aradığım kişi. Bir şey bozulduğunda ilk aradığım kişi. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormadan gelen kişi. Hayatımdaki istikrar, sabitlik o. O benim Luke'um, ben de onun Lorelei'siyim.

Ve bir şekilde, hiç istemeden de olsa, duygularım basit olmaktan çıktı.

İşte sorun bu. Çünkü seni her zaman seçmiş olan tek kişiyi riske atamazsın. Yanlış giderse her şeyi mahvedebilecek bir duyguya tüm dünyanı emanet edemezsin. Bu yüzden hayır. Dostluğumuzu mahvetmeyeceğiz. Bundan daha fazlasını istememe izin vermeyeceğim.

"Elbette." Cami inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yani, Jack benim destek sistemim. Ve kocam."

"Şarkının sonunda adam ölmemiş miydi? Ollie'nin ölmesine gerek yok," diye sesleniyor Violet, yeni doğan koyun yavrusunu görmek için ahıra doğru giderken.

Başımı salladım. "Dostluğu bozmak istemiyorum!"

Daha sonra, herkes iyi geceler derken kamyonumun yanında duruyoruz. Serin hava bizi sarıyor ve kahkahalar diniliyor. Bir an için sadece ikimiz kalıyoruz, Owen'ın tüm hayvanlara veda etmesini beklerken her şeyi çok net bir şekilde hissedebileceğimiz kadar boşluk var.

Ollie, kazanmaya karar verdiği bir savaşa hazırlanıyormuş gibi ağırlığını bagaj kapağına yaslayarak sessizce, "Sana yardım edeceğim," dedi.

"Zaten çok fazla iş yapıyorsun," diyorum ona. "Kendime bakabilirim."

Gözleri yumuşadı. "Biliyorum yapabilirsin. Ama yapmayacaksın."

Bu, içimde düzeltmek için gerekli araçlara sahip olmadığım bir şeye dokunuyor.

"Seni kendi karmaşama sürüklemek istemiyorum," diye sertçe fısıldadım.

"Poppy." Yaklaşıyor, sesi karı eritecek kadar sıcak. "Sen perişan halde değilsin. Tanıdığım en güçlü insansın. Ve Owen... hepimizin onun için orada olmasını hak ediyor."

Ağızına bakıyorum ve aman Tanrım, ne güzel bir ağız. Çok düşünüyorum. Onu öpmek nasıl olurdu... hayır. Bunu düşünemem. Ollie'yi böyle düşünemem. En iyi arkadaşlar birbirlerini öpmeyi düşünmezler. Bu sınırı aşarsam her şeyi mahvederim. Sahip olduğumuz tek istikrarlı şeyi riske atarım. Ve Ollie bizim için çok önemli. Onu böyle düşündüğüm için bencilim.

Ollie kollarını açıyor ve bedenim izin beklemiyor. Ona doğru adım atıyorum ve o da sanki bütün gün bunu beklemiş gibi beni kucaklıyor. Kalp atışı yanağımın altında yüksek sesle duyuluyor. Eli sırtıma yaslanmış, sabit ve sıcak.

Bu sadece bir sarılma değil. Bu bir ayartma. Sahip olamayacağım bir şeyin ayartması. Çünkü Cami ve Violet ne kadar arkadaşlığımızı mahvettiğim ve daha fazlası olduğum konusunda benimle dalga geçseler de, bunu yapamam.

Çok çabuk birbirimizden ayrılıyoruz, ikimiz de her şey yolundaymış gibi davranıyoruz. Kamyona doğru giden Owen'ın yanına doğru yürüyor ve ona doğru eğiliyor.

Ollie, saçlarını hafifçe karıştırarak, "Görüşürüz dostum," dedi.

Owen hiç tereddüt etmeden kollarını Ollie'nin beline doladı. "Seni seviyorum, Ollie."

Göğsüm kendi içine çöküyor.

Ollie, sanki o minicik bedeninde koca dünyayı taşıyormuş gibi daha sıkı sarılıyor. "Ben de seni seviyorum dostum."

Başımı çeviriyorum çünkü buna dayanamıyorum. Çünkü Owen onu bu kadar kolay sevebiliyor. Çünkü Ollie her ortaya çıktığında bu sevgiyi hak ediyor.

Ve çünkü içimde bir yerlerde...

Ben de onu şimdiden çok seviyorum. Ve her zaman sevdim.

Ama aşk, Ollie ile nasıl yaşayacağımı bilmediğim bir lüks. Çünkü benim dünyamda, bir şeyi sevdiğinde onu kaybedersin.

El sallıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Şehre dönüş yolculuğu boyunca kendime iyi olduğumu söylüyorum.

Owen eve dönüş yolunun yarısında uyuyakaldı, rüyasında gülümsüyordu. Ben de karanlıkta araba sürerken minnettar hissediyordum. Ve kendimi hiç olmadığı kadar açıkta bırakmışım. Çünkü bu gece gerçekten bir aile gibi hissettik. Ve bu beni dehşete düşürüyor.

Bölüm 5

Ollie

Luke Combs'un "Days Like These" şarkısı

Wilder Çiftliği, soğuk bir günde saman ve ılık güneş kokuyor ve bir çiftlikte güvenli bir hayatın nasıl olabileceğine dair kurduğum tüm lanet olası hayallerimi gerçeğe dönüştürüyor. Atlar ahırlarında memnuniyetle homurdanıyor. Rüzgar, buz gibi kış havasında yumuşak ve kolayca esiyor. Arkamda bir yerlerde, Owen ahırda yankılanacak kadar yüksek sesle gülüyor ve bu ses göğsümü sıkıştırıyor.

Wilder Çiftliği her zaman böyle değildi. Büyükbabam ve büyükannem hayattayken öyleydi. O zamanlar burası istikrarlı ve mutlu bir yerdi. Onlar vefat ettikten sonra, kız kardeşim ve benim için güvenli olmaktan çıktı. Ebeveynlerimiz bunun için ellerinden geleni yaptılar. Buradan ayrılmak, şehre taşınmak, bu yerin dönüştüğü her şeyden kendimi uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordum.

Wilder Çiftliği, yaklaşık on üç yaşına kadar çocukluğumun en güzel anılarının yaşandığı yerdi. Sonra her şey değişti ve ailem çiftliği batırdı. Jack Jessop'un ailesi komşu çiftliği işletiyordu ve ailemle rakiptiler. Babası da uzun süredir hapiste olan bir suçluydu. Jack, kardeşleri Weston, Jenna ve Tucker, ailelerinin çiftliğini ve adını yeniden canlandırmak için çok çalıştılar. Jack, kız kardeşim Cami'ye aşık oldu ve şimdi evliler.

Jack, ailemizin çiftliğini satın aldı ve kendi ailesinin arazisine kattı. Bilmediğim bir şekilde yeniden hayata döndürdü. Bir şekilde, sihir yavaş

yavaş, sessiz ve inatçı bir şekilde geri dönüyor. Ve her iki çiftliğin de adını Wilder Çiftliği olarak değiştirdi. Çünkü büyükannem ve büyükbabam onun ve kardeşleri için de önemliydi. Bu toprakları, bu kasabayı ve içindeki tüm insanları seven iyi insanlardı. Şimdi bunu görmek, buraya her geldiğimde içimdeki bir şeyi iyileştiriyor.

Soyunma odasındaki olaydan bu yana bir hafta geçti. Gerçekten iyi hissettiren, sağlam bir antrenman haftası. Owen'ın özgüveninin her geçen gün arttığı bir hafta. Artık daha dik yürüyor, şakalar yapıyor. Bir sonraki hakarete hazırlanmak yerine, spor yaparken eğlenen bir çocuk gibi görünüyor ve olması gereken de bu. Spor beni ev hayatımdan kurtardı ve bunu orada ihtiyacı olan her çocuk için de istiyorum.

Toddy, o çocukları ezmek için kişisel bir misyon edinmiş gibi koçluk yaptı ve sporun amacı bu olmamalı. Sporun amacı, sahaya çıkıp onlara neşelerini kaybetmeden çok çalışmayı öğretmek. Çocukların çocuk gibi davranmasına izin vermek. Poppy ve benim de tutkuyla bağlı olduğumuz bir şey bu.

Onların eğlendiğini izlemek güzel bir duygu. Owen'ın kendini güvende hissettiğini izlemek ise daha da güzel.

Ve en büyük kazanç da bu olsa gerek. Bir yeri tekrar güvenli hale getirmeye yardımcı olmak. Çocukların korunduğu bir yer. Benim de gençken ihtiyaç duyduğum bir yer.

Owen şimdi Jack'in yanında duruyor, kestane rengi bir kırsal fırçalıyor. Jack ona talimatlar veriyor ve Owen her kelimeyi kutsal bir emirmiş gibi dinliyor ve izliyor. Yanakları kızarmış ve mutlu, yemin ederim ki görmek istediğim tek şey bu. Bana çocukken ahırda atlarla çalıştığım zamanları, büyükbabam Wilder'ı hatırlatıyor. Ve özlediğim günler ve anılar bunlar. Büyükbabam Wilder'ın Cami ve Jack'in burayı nasıl dönüştürdüğünü göreceğinden çok gurur duyacağını biliyorum.

Ahırın diğer tarafında, Poppy, Jack'in kamyonunun motoruna yaslanmış, akortsuz bir şekilde mırıldanıyor. Yumuşak ve dalgın bir ses, yoğun bir şekilde konsantre olduğunda yaptığı bir şey. Sanırım bunu yaptığının farkında bile değil.

Evet.

Sarı saçları ensesinde dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, birkaç tutam gevşeyip yanaklarına değiyor. Saçları yaz sonundaki buğday renginde; köklerine yakın yerlerde yağdan dolayı daha koyu, uçlarında ise daha açık. Şakaklarında henüz fark etmediği hafif bir yağ izi var.

Gözleri berrak, parlak mavi, keskin ve meraklı; her zaman şeylerin nasıl çalıştığını ve nasıl düzeltileceğini araştırıyor. Şu anda, odaklanmış bir şekilde kısılmış gözleri var, kirpikleri tenine karşı koyu. Burnunda ve yanaklarında, ancak tüm hayatını dışarıda geçirmiş birinin görebileceği türden çiller var. Ergenlik çağımızda lastik değiştirirken kayıp düşmesinden kalma küçük bir parmak izi ve köprücük kemiğinin yakınında, onu tanımadan çok önce edindiği silik bir başka iz daha var. Hepsini tanıyorum.

Üzerinde her zamanki iş kıyafetleri var. Yağ lekeleriyle kaplı, solmuş tulum. Altında yumuşak gri uzun kollu bir tişört. Makyaj yok. Kimseyi etkileme çabası yok. Sadece Poppy, dünyanın geri kalanının varlığını unutacak kadar güvende hissettiğinde olduğu gibi.

Burada çok rahat görünüyor. Huzurlu, sanki omuzlarındaki tüm yüklerden kurtulup nihayet nefes alabiliyor.

Dükkan ona bunu sağlıyor. Motorların, aletlerin ve çözebileceği sorunların arasında olmak, onu bunaltan her şeyden bir nebze olsun uzaklaşmasını sağlıyor. Buna ihtiyacı vardı. Biliyordum. Bu yüzden Jack ve Cami bizi dışarı davet edip kamyonuna bakmasını istediklerinde, bir an bile tereddüt etmedi.

Onu böyle izlerken, o duyguyu tekrar hissediyorum. Onu kendi ortamında her gördüğümde içimi saran o sessiz, istikrarlı güven duygusunu.

Böyleyken, süslenmiş, bakımlı ve kusursuz olan herkesten daha güzel. Bunun sebebi çabalıyor olması değil. Çünkü çabalamıyor.

Başka hiç kimse yanına bile yaklaşamaz.

Bir cıvatayı gevşettiğinde kendi kendine gülümsüyor ve ardından yedek parçaya uzanıyor.

Cami yanımda, kollarını kavuşturmuş, kendinden emin bir tonda, "Bana öylece bakıyorsun," diyor. "Hem de öyle."

"Burada mutlu," diye mırıldanıyorum.

Cami, "Öyle," diye yanıtlıyor. "Sanırım hepimiz öyleyiz."

Bakışlarım Owen'ın küçük elinin atların üzerindeki fırçaları gezdirmesine, Jack'in söylediği bir şeye gülmesine, sonra da Poppy'ye kayıyor; odaklanmış, yumuşak bakışlar.

Cami beni dürttü ve daha ciddi bir ifadeyle sordu: "Tekrar burada, çiftlikte yaşamak ister miydin?"

Gözlerimi Poppy'den ayırmıyorum ve cevap kolay ve inkar edilemez bir şekilde geliyor. Ev, onun durduğu her yer. Ama bunu sesli söylemeye ya da Poppy'ye itiraf etmeye hazır değilim. Bana arkadaşlık bölgesinde olduğumu

açıkça belirtti. Ayrıca, çiftlik artık ailemin değil. Karmaşık bir durum ama artık Jack ve Cami'nin. Benim için o gemi çoktan kalktı. Ama bir gün kendi yerime sahip olmayı hayal ediyorum. Artık evimin neresi olduğunu bilmiyorum, sadece onların yanındayım.

"Yine o numarayı yaptın, soruları kafasından cevapladın," diyor gözlerini devirerek ve benimle dalga geçerek.

"İtfaiyeci maaşıyla buraya arsa satın almaya ya da bina inşa etmeye gücüm yetmez."

Cami beni izliyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Ben bunu sormadım."

Zayıf bir kahkaha attım.

Başını ahıra doğru eğdi. "İkiniz bir araya gelecek misiniz? Yoksa sadece Owen'ı birlikte büyütüp, ilişkiniz sıradanmış gibi mi davranacaksınız?"

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Biz en iyi arkadaşız. Bunu bozmak istemez."

Cami'nin sesi yumuşadı. "Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Zaten ailemizin bir parçasısın."

Zaten ailemizin bir parçasısınız.

Bunu duymak bile nefesimi kesiyor. Çünkü ben de bunu istiyorum. Jack'e ve kız kardeşime bakıyorum ve onların sahip olduklarına sahip olmak istiyorum. Bir yuva, birlikte hayatı paylaşabileceğim bir aile. İhtiyaç duyulmak istiyorum. Ve en önemlisi, istenmek istiyorum. Bir aile istiyorum. Cami ve ben büyürken tam olarak böyle bir şeye sahip değildik. Babamız bir dolandırıcıydı. Annemiz Theresa, Bridger Falls'ta hemşire, ama asla Yılın Annesi ödülünü kazanamayacak. Son zamanlarda Cami ile biraz daha iyi oldu, ama yine de onu mesafeli tutuyorum. Çocukken bize nasıl davrandığını unutmadım. Büyükbabalarımız ve büyükbabalarımız vefat ettikten sonra, ikimiz de orijinal Wilder Çiftliği'nde ücretsiz olarak çalıştık. Bu, günlük çocukluk işlerinin çok ötesine geçiyor. Çocukken o çiftliği ebeveynlerimiz için tam zamanlı olarak işlettik. Babam sonunda ayrılana kadar çiftliği batırdılar ve annem ödenmemiş vergiler ve ödemeler nedeniyle çiftliği bankaya geri bırakmak üzereydi. Jack devreye girdi ve çiftliği Cami için kurtardı. Ailesinin çiftliği olan Jessop Çiftliği ile birleştirdi ve Jessop çocukları da aile isimlerini sevmedikleri için hepsinin adını Wilder Çiftliği olarak değiştirdiler.

Bazen bir ailenin parçası olmayı hak edip etmediğimi merak ediyorum. Babam kesinlikle bizi hak etmiyordu. Ya ben de onun gibi bir baba olursam?

"Beni istemiyor gibi görünüyor," diye fısıldıyorum. "Ya bir gün uyanıp daha iyisini bulabileceğini fark ederse?"

Cami'nin gözleri parladı. "O, senin başına gelen en güzel şey olduğunu çoktan anladı. Ve inan bana, bu onu korkutuyor da."

Boğazımda yutamadığım bir yumru var. "Bunu mu söyledi?"

"Bilmiyorum dostum. Ne dediğini sana anlatamam. Kızlar arası yazılı olmayan bir kural. Kendin çözmelisin." Çitten uzaklaştı. "Git kız arkadaşına yardım et. İyiymiş gibi davranıyor ama hiç de iyi değil."

Jack ahırdan sesleniyor: "Ollie! Atlarla ilgilenmemize yardım etmeye mi geldin, yoksa bütün gün Poppy'ye bakmaya mı geldin?"

Owen görmesin diye bacağımın altından ona orta parmağımı gösteriyorum. Ben Poppy'ye doğru giderken Cami kıkırdıyor.

Poppy başını kaldırıp gülümsedi. "Sanırım sonunda bu tıkanmanın nedenini çözdüm."

"Elbette yaptın. Sen bir mekanik dehasısın," diye takılıyorum.

Sırıttı ve omzuma hafifçe dokundu. Kolay bir hareketti, ama aramızdaki her şey öyleydi. Yıllardır böyleydik; yan yana, yemekleri paylaşarak, Owen'ı paylaşarak, hayatı paylaşarak; ama bunların hiçbirine gerçek adını vermedik. Ortaklarız. O çizgiyi geçme cesaretini gösteremedik. Tıpkı havuz başında takılmak, buna yüzmek demek ama aslında hiç ıslanmamak gibi.

Owen nefes nefese, elinde yumuşak bir fırça sallayarak koşarak geldi. "Cami, artık çiftlik işlerinde uzman olduğumu söylüyor."

"Öylesin," diyorum hemen. "Harika gidiyorsun."

"Taşınacağınız yere karar verdiniz mi?" diye sordum Poppy'ye ahırdan dışarı çıkarken.

"Hayır, hâlâ üzerinde çalışıyoruz," diyor, dudakları birbirine yapışmış halde. Stresli olduğunu biliyorum ve keşke benimle birlikte yaşamaya başlasalar diye düşünüyorum. Bir şekilde hallederdik.

Cami ve Jack akşam işlerini bitirirken, Owen da bakım aletlerini toplamaya yardım etmekte ısrar ediyor. İşini çok ciddiye alıyor, fırçaları doğru şekilde diziyor ve kovaları sanki çiftlik şefliğine terfi etmiş gibi iki kez kontrol ediyor.

Gitme vakti geldiğinde, doğruca yanıma atılıyor.

"Seni seviyorum, Ollie," diyor.

Göğsüm aniden ve keskin bir şekilde sıkıştı. Tereddüt etmeden ona sarıldım. "Ben de seni seviyorum, dostum."

Poppy birkaç adım ötede, elinde anahtarlarla duruyor. Gözleri bize kayıyor, sonra aynı hızla başka yöne çevriliyor, sanki bu duygu hassas bir şeye çok yakınmış gibi. Yutkunuyor ve kamyonu doğru yöneliyor.

Takip ederim.

Yanına vardığımda arka yolcu kapısındaydı. O kadar yakındım ki, döndüğünde istemeden de olsa sırtını kapıya yaslamak zorunda kaldı. Sanki metal omurgasına soğuk değiyormuş gibi keskin bir nefes aldı. Önünde durdum, gerekenden daha da yaklaştım, aramızdaki mesafe daraldı ve hava yoğunlaştı.

Yakından bakıldığında, motor yağı ve sabun gibi kokuyor, altında yumuşak ve hafif tatlı bir şey var. Tanıdık. Rahatlatıcı. Tehlikeli.

Mavi gözleri merak ve arayış içinde, sanki ne yapacağımı görmek için bekliyormuş gibi, benimkine dikildi.

Elimi uzatıp kapıyı açtım.

Bu çok küçük bir şey. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Ama yine de nefesi kesiliyor, neredeyse duyulmuyor. İçeri girmek için yanımdan sıyrılıp geçmek zorunda kalıyor, kolu göğsüme, dizi uyluğuma değiyor. Temas kısa, masum ve beni olması gerekenden daha çok etkiliyor.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık.

Sonra koltuğa oturuyor. Kapıyı yavaşça kapatıp geriye çekiliyorum, Owen da yanına aceleyle oturuyor ve sanki dünyada hiçbir şey yanlış olamazmış gibi atlardan bahsediyor.

Uçsuz bucaksız Wyoming gökyüzünün altında, motor çalışırken öylece duruyorum. Kamyon uzaklaşırken arkasında toz bulutları yükseliyor ve Poppy pencereden bana bir kez bakıyor.

Onlar gidene kadar gözümü onlardan ayırmam.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Onların ailesinin bir parçası olmak istiyorum.

Ama onun beni hak ettiğine ya da benim onları hak ettiğime inanmasına izin verip vermeyeceğini bilmiyorum.

Ama bir şeyden eminim. Her zaman o olmuştur.

* * *

Saat sabah dört ve ben hiç uyumadım.

Denemeye çalıştım. Yukarıdaki yatakta, ışıkları kapatıp, bina yerleşirken ve kasaba etrafımda sessizleşirken tavana bakarak uzandım. Kapımın eşiğinde duran, ona daireyi teklif ettiğimde başını sallayan Poppy'yi düşünmeye devam ettim. Hazır olmadığını, güvenli bir şey istemenin tehlikeli hissettirdiğini söylediği şekli düşündüm durdum.

Ben de kalkıp işe koyuldum.

Şimdi müzik son ses çalıyor, bas sesleri eski duvarlardan yankılanıyor, düşüncelerimi bastıracak kadar yüksek. Dükkanın üstündeki daire toz ve bayat sigara dumanı kokuyor, yıllardır halıya işlemiş türden bir koku. İğrenç, lekeli halının bir parçasını daha söküp sıkıca rulo yaparken tişörtüm sırlıklam terliyor. Ruloyu dar merdivenlerden aşağı sürükleyip aşağıda park edilmiş kamyonumun kasasına atıyorum. Murphy'nin Oto Dükkanı, yukarıdaki pencerelerden sızan ışık dışında karanlık. Sokağın karşısındaki fırın sessiz, fırınlar şafak sökene kadar soğuk. Birkaç blok ötede, evler karanlık ve hareketsiz, sundurma ışıkları sanki yarı uykudaymış gibi titriyor.

Benden başka kimse uyanık değil.

Yukarı geri döndüm ve levye çubuğunu tekrar aldım. Halı, inatçı ve öfkeli bir şekilde benimle savaşıyormuş gibi bir ses çıkararak kalktı. Daha sertçe çektim.

Çünkü hayır dese bile, taşınmaya hazır olmasa bile, buranın temiz, güvenli ve yeni olmasını istiyorum. Eğer fikrini değiştirirse, ciddi olduğumu bilmesini istiyorum.

Alt kattaki döşeme tahtaları çizik ve lekeli, sipariş ettiğim yeni halı ise daha iyi olacak. Poppy ve Owen'ın şu an yaşadığı, ipotek tehdidiyle boğuştuğu durumdan daha iyi. Hiçbir zaman gelmeyen ve söylediği şeyleri yapmayan bir adama güvenmekten daha iyi.

Umarım buraya yerleşirlerse, buranın son çare değil, bir yuva gibi hissettirmesini istiyorum ve ona yeni halı ve yeni boyayla sürpriz yapmak istiyorum. Onlar için yapabileceğim en az şey bu.

Halının son köşesini de söküyorum. Oda, o iğrenç şeylerden kurtulunca daha büyük, daha güzel ve daha temiz görünüyor. Çok şaşıracak.

Kan bağının her zaman aile anlamına gelmediğini düşünüyorum. Eğer annem Cami ve bana annelik yapmak istemiyorsa, hayat ona vakit ayırmak için çok kısa. Cami hala annelik umudunu taşıyor. Annemizin yanımızda olmasını istiyor, anlıyorum. Ben de istiyordum. Sadece onun bizim

ihtiyacımız olan kişi olabileceğini düşünmüyorum. Ama Cami'nin sevincini de kırmak istemiyorum.

Serin havayı içeri almak için pencereyi aralıyorum. Terim anında soğuyor ama durmuyorum. Koridordan boya kutusunu alıp kapağını açıyorum. Rengi Betsy'nin Keten'i, kremsi bir beyaz. Huzurlu ve ferahlatıcı olduğu için seçtim. Tıpkı yeni bir başlangıç gibi.

Duvara uzun, düzgün fırça darbeleriyle boya sürmeye başlıyorum. Kaslarım yanıyor ve sırtım ağrıyor. İyi hissettiriyor ve anlamlı bir şeymiş gibi geliyor.

Güneş doğmaya başlayana kadar ben iki yatak odasını da boyamış oluyorum. Odanın ortasına geçip derin bir nefes alıyorum. Burası şimdiden bambaşka bir yer gibi geliyor.

Kollarımı minik banyo lavabosunda boyadan arındırıyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıp duşu açıyorum. Borular gürültüyle çalışmaya başlıyor ve buharlaşan su bir ödöl gibi akıyor. Alnımı fayansa yaslıyorum.

Cami'nin sözleri zihnimde yankılanıyor.

"Burada yaşayabilirsiniz."

"Siz ailemizsiniz."

"O da seni istiyor."

Çiftliğe geri dönmek mi? Dükkanın üstüne taşınmadan önce orada yaşıyordum. Annemin istediği kira payımı ve hatta fazlasını ödüyordum. Oradaki her şeyle ben ilgileniyordum. Ve ona her para verdiğimde, aniden daha fazlasına ihtiyaç duyacak yeni bir yol buluyordu. Hiçbiri çiftliğe gitmiyordu ve biz de kaybettik. Sully'nin Poppy'ye bunu yapması beni çok kızdırıyor. Bana böyle şeyler olurken Poppy'nin bana nasıl destek olduğunu hatırlıyorum. Onunla birlikte bu durumu atlattım. İhtiyacım olduğuunda bana burada yaşamam için yer verdi. Ona minnet borcumu ödemek için her şeyi yapardım, hatta burayı onlar için bir yuva haline getirmek bile. Her zaman bir yer bulup onlara burayı verebilirdim.

Etrafımı buhar kaplıyor ve gözlerimi kapatmak zorundayım çünkü ev fikri sürekli ona dönüşüyor. Bu mekânda Poppy. Owen koridorda gülüyor. Onlar için mutfakta kahvaltı hazırlıyorum. Mutfak masası ödevlerle, atıştırmalıklarla ve yarım kalmış bir yapbozla dolu.

Gerçek bir aile. Doğuştan içine girdiğiniz bir aile değil. Seçtiğiniz bir aile. Benim için önemli olan ve her şey anlamına gelen bir aile.

Ama bu ne anlama geliyor ki? Eğer onlar sizi seçmiyorsa, siz nasıl ailenizi seçebilirsiniz? Poppy'nin beni geri istemesi gerekiyor.

Suyu kapatıp hızla havluyla kurulanıyorum. Vardiyam saat yedide başlıyor ve hâlâ bitirilmesi gereken temizlik işleri var. Poppy dükkana gelmeden önce her şeyi bitirmeye çalışıyorum. Her şey bittiğinde ona sürpriz yapmak istiyorum.

Ekipmanlarımı kamyonetime yükledim ve güneşin ilk ışınları Bridger Şelaleleri'nin üzerinden yükselmeye başlarken yola koyuldum.

İtfaiye binası yoğun kahve ve tıraş losyonu kokuyor. Adamlar evimde tadilat yaptığımı biliyorlar ve bununla ilgili benimle dalga geçiyorlar.

"Yukarıda bir kale mi inşa ediyorsunuz?" diye espri yapıyor Smith.

"Sadece bir yeri yeniliyorum," diyerek çantamı dolabıma attım.

"Aşk yuvasını tamir ediyoruz," diye mırıldanıyor Mike, diğer vardiyadaki itfaiyecilerden biri. İstasyon kısık sesli ıslıklarla yankılanıyor.

Onları olabildiğince görmezden geliyorum. İyi niyetli olduklarını biliyorum. Bu adamlar Poppy'yi çok seviyorlar ve ona saygısızlık etmezler. Poppy ve Owen için neler yaptığımı bilmiyorlar. Hatta çoğu zaman ben bile bilmiyorum.

Akşam yemeği saatlerinde çağrıldık. Huzurevlerine ulaşım yardımı gerekiyordu, dramatik bir şey yoktu. Ama tabii ki, Bridger Falls Memorial Hastanesine vardığımızda annem nöbetçi hemşireydi.

Onu görmeden bile tanıyorum, çünkü tüylerim diken diken oluyor. Saçları geriye toplanmış, yüzü buruşuk, gözleri her zamanki gibi keskin bir şekilde görüş alanıma giriyor.

"Oliver." Gözlerimi kaçırdığımda sesi yargılayıcı bir tonda yankılandı. "Hâlâ benden kaçırıyorsun, anlaşılan."

Adamlar sanki ringin en ön sıralarında oturuyorlarmış ve bunu istemiyorlarmış gibi aramıza şöyle bir göz gezdiriyorlar.

Sedye pozisyonunu ayarlıyorum ve sesimi düz tutuyorum. "Çalışmakla çok meşguldüm."

Kollarını kavuşturdu. "Benden sonsuza dek kaçacak mısın?"

Bunu iş arkadaşlarımın ve bir hastanın önünde yapıyor olması beni çok sinirlendiriyor.

Gözlerine bakıyorum. Eskiden beni hiç önemsemezmişim gibi, içimden geçip giden aynı gözler. "Gitmem gerek."

Ağzı sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi büzülüyor. Pençelerini daha da derine saplamadan önce yüzümü çeviriyorum.

İyi bir anne olmak ne kadar zor olabilir ki? Çocuklarınızın size ihtiyacı olduğunda yanlarında olmak, her zaman orada bulunmak?

Ve sonra asıl soru bir yumruk gibi çarpıyor. Poppy ve Owen için bu kadar çok çabalamamın sebebi bu mu? Benim hissettiklerimi hissetmesinler diye mi? Sully ile aynı şeyi hissettiklerini zaten biliyorum. Ama hissetmek zorunda kalmamalılar. Hiçbir çocuk hissetmemeli.

Yol boyunca pencereden dışarıya, çenemi sıkıca kilitleyerek bakıyorum.

Poppy'nin babası, ondan sadece bir şeyler almak için gelen bir asalak. Annem ise ortalığı karıştırmaktan ve her şeyin merkezine kendini koymaktan zevk alıyor. İkisi de sevmeyi bilmiyor. Ama belki de... onların kusurlarıyla lanetlenmiş değiliz. Belki de tam olarak ne olmamamız gerektiğini biliyoruz.

Poppy'nin dükkanının üst katındaki taze boyanın kurummasını ve Owen'ın atları fırçalarken ve arkadaşlarıyla basketbol oynarkenki kahkahalarını düşünüyorum. Onların yanına eve dönmenin nasıl bir his olacağını düşünüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu düşüncenin göğsümde ağır ve korkutucu bir şekilde oturmasına izin veriyorum. Onlarla asla yıkılmayacak bir şey inşa etmek istiyorum. Onların güvenliğini sağlamak için her vardiyada çalışacağım, her halıyı sökeceğim, her duvarı boyayacağım ve her çağrıya gideceğim.

Ailem şu an onların yanında. Ve buna layık olmak için canla başla mücadele edeceğim. Sadece Poppy'nin bana yetişmesi gerekiyor.

Bölüm 6

Haşhaş

Ty Myers'ın Dünyanın Uçları adlı eseri

Sıcak su omuzlarıma çarpıyor, yağ ve kiri koyu, girdaplı şeritler halinde gidere doğru yıkıyor. Ellerimi fayansa dayayıp başımı öne eğiyorum, kaslarım nihayet gevşemeye başlarken buharın içinden nefes alıyorum.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Bütün gün vücudum gergindi. Sadece ağrı değil, aynı zamanda kasılmış durumdaydım. Sanki içimde biriken öfkeyi dışa vurmam gerekiyordu. Omuzlarım ağrıyor. Çenem kasılmaktan acıyor. Şu an bile midem düğümlenmiş gibi, uykunun asla geçiremediği bir huzursuzluk hissediyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip şampuanı saç derime yediriyorum. Bütün gün felaket bir haldeydi. Yağ lekeleriyle dolu. Çok sıkı toplanmış. Lavaboda ellerimi kaç kere yıkarsam yıkayayım, cildim benzin ve yağ kokuyor.

Artık temizim ve kendimi yeniden insan gibi hissediyorum.

Su akarken, sesli söylemediğim gerçek üzerime çöküyor. Hayatım o kadar uzun zamandır üst üste yığılmış endişelerden ibaret ki, suçluluk duygusu olmadan rahatlamamanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum. Dükkan. Owen. Faturalar. Bitmeyen telefon görüşmeleri. Çözilemeyen sorunlar.

Tatile, spa gününe ya da mucizevi bir çözüme ihtiyacım yok. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Gözlerimi kapattım ve suyun daha sert vurmasına izin verdim, sanki yeterince çabalarsa gerginliği giderebilirmiş gibi, ama gidermedi.

Suyu kapatıyorum ve havluma uzanıyorum.

Hiç bir şey.

Boş kancaya, sanki bana ihanet etmiş gibi bakıyorum. Tabii ki kurutucudan bir tane almayı unuttum. Çünkü evren belli ki bugünün yeterince kaotik olmadığına karar vermişti. Alnımı soğuk fayansa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bununla uğraşacak gücüm yok, çok yorgunum.

Owen, Maggie'ye yardım etmek için The Dogwood'da, yani yalnızım. Tanık yok. Çıplak bir ninja gibi hızla kurutucuya doğru koşabilirim.

Banyo kapısını aralayıp koridorda dikkatlice ilerliyorum. En son isteyeceğim şey kayıp düşmek ve acil servis doktoruna neden çıplak ve yaralı olduğumu açıklamak zorunda kalmak.

Kurutma makinesinin kapağını hızla açıyorum, sanki bir suç işliyormuş gibi iki havlu kapıyorum, saçlarımı öne doğru savuruyorum ve birini başıma sarıyorum. Diğeri ise onurum buna bağlıymış gibi vücuduma sıkıca sarılıyor.

Doğrulup baktım ve Ollie ile göz göze geldim. Kahve fincanı ağzına doğru yarı yolda, koltuğumda oturuyordu. Tamamen hareketsizdi. Tıpkı bir vahşi yaşam belgeselinde anlatıcının fısıldadığı gibi: "İşte şaşkın itfaiyeci, doğal ortamında çıplak, yeni düş almış vahşi bir gelincikle karşılaşılıyor."

"Aman Tanrım! Geleceğinizi unutmuşum!" diye bağırdım.

Ağzını sanki ukala bir yorum yapacakmış gibi açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Gözleri benden ayrılmıyor. Bakışlarının ağırlığını hissediyorum, yavaş ve bilinçli bir şekilde aşağı doğru kayıyor, havlunun beni tam olarak örtmediği yerde biraz fazla uzun süre oyalanıyor. Midem bulanıyor, yanaklarım kızarıyor ve havluyu daha sıkı tutuyorum, kısmen kendimi örtmek için, kısmen de onun bakışlarını fark etmekten kendimi alamadığım için.

"Şu an 'işte o da öyle dedi' diye bir yorum yapmanın vakti değil, Ollie!" diye çığlık attım ve onurum tamamen kaybolmuş bir şekilde koridorda geriye doğru koştum.

Hemen banyoya daldım, havluyu göğsüme sıkıca bastırdım ve "OLLIE, BU ÇOK UTANÇ VERİCİ!" diye bağırdım.

Duyduğum tek şey, onun sakın bir şekilde, "Sana akşam yemeği için seni almaya geleceğimi söylemiştim. Bana bir de gösteri izleyeceğimi hiç söylemedin." demesiydi.

"Bir gösteri mi?" diye neredeyse haykırdım. "Aman Tanrım. Neden bir şey söylemedin? Öylece sessizce oturdun."

Geri aradı ve "Ne diyeceğimi bilemedim. 'Merhaba Poppy, çıplak, ateşli vücudunu görebiliyorum.' İdeal bir durum değildi." dedi.

Yüzümü avuçlarımla kapatıyorum. Ölmek istiyorum. Gerçekten ölmek. Ama dur, bana seksi mi dedi? Ollie Kendrick bana seksi dedi. Yani, on altı yaşındaki halim şu an çılgılık atıyor olurdu. Ama yirmi sekiz yaşındaki halim şimdi adrenaline birdenbire uyanık.

Sonra da son derece dramatik bir ses tonuyla ekliyor: "Yani, beni baştan çıkarmak isteseydin, bunu söyleyebilirdin. Şampuan reklamı gibi davranmana gerek yoktu."

Üzerime hızla kıyafetlerimi geçirirken ve saçımı havluyla kurularken homurdandım. "Senden nefret ediyorum."

Gülerek karşılık verdi: "Hayır, öyle değil."

Koridordan aşağı inip yanına çöktüm. "Bana en azından bir kahve getirdin mi?"

Gülümsedi, eğildi, bardağı aldı ve bana uzattı. Bardağı alırken parmakları bir anlığına parmaklarıma değdi.

"Görünüşe göre kız kardeşimin şakaları çok iyiymiş."

"Her zaman şakaları vardır," diyorum, ama sesim biraz hızlı çıkıyor.

Kanepenin kenarına oturuyorum, planladığımdan daha yakın. Çok yakın. Dizlerimiz birbirine değmiyor ama aramızdaki mesafenin, daha doğrusu mesafenin yokluğunun, son derece farkındayım. Yanımda onun sıcaklığını, sağlam ve sabit bir şekilde hissedebiliyorum, sanki yerçekimi değişmiş gibi.

Dikkatimi bardağıma veriyorum, onun hemen orada olduğunu, beni daha kısa bir süre önce çıplak gördüğünü, düşün sıcaklığından dolayı tenimin hala hassas olduğunu, sanki hatırlıyormuş gibi hissettiğimi unutuyorum.

Kapak avucumun altında sıcak. Bardağı yavaşça çeviriyorum ve kenarına karalanmış notu görüyorum.

İyi vakit geçirmek için beni arayın. Cami.

Elbette.

İstemsizce ağzım seğiriyor. Akıllıca bir şey söylemeliyim. Ya da alaycı. Ya da normal. Bunun yerine, düşüncelerim Ollie'nin omzunun yanımda olduğunu ne kadar farkında olduğuma takılıp kalıyor. Onun sessiz ağırlığı. Dikkatini bana yöneltmiş gibi hissetmem, hatta öyle değilmiş gibi davransa bile.

Bir yudum alıyorum ve sanki beni kurtaracakmış gibi kahveye bakıyorum.

En yakın arkadaşların böyle koltuklarda otururken kalp atışlarının hızlanmaması gerekir.

Benimki kesinlikle öyle.

"Kardeşinin sorunu tam olarak ne?" diye soruyorum gülerek.

"Bugün mü yoksa genel olarak mı?" diye sırttı.

Biliyorum, havayı yumuşatmaya çalışıyor. Yani, yüzmeye gittik, birlikte çok şey yaşadık, birbirimizi mayoyla gördük ama tamamen çıplak görmedik. Gerçi Ollie'yi çıplak görmek gerçekten de fena olmazdı. Ama en iyi arkadaşların birbirlerini çıplak görmek istemesi gerekmiyor. Ve en iyi arkadaşların bundan hoşlanması da gerekmiyor. Ve Ollie beni çok şaşırtıyor.

Başımı yukarı kaldırıp inledim. "Bugün hayatımın en kötü günüydü."

Koltuğuma yaslandı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Ne olursa olsun, bugün hayatımın en güzel günü."

Ona bir yastık fırlattım. "Hadi bakalım, yakışıklı çocuk. Gidip bir hamburger yiyelim."

Her zamanki gibi kolayca yakalıyor ve sırtıyor. O yavaş, her şeyi bilen sırıtış, midemde rahatsız edici bir kasılmaya neden oluyor.

"Bu bir emir mi?" diye soruyor.

"Bunun seni şımartmasına izin verme," diyorum, ceketimi alırken. "Sen sadece bir yolculuksun."

"Elbette, öyleyim," diye mırıldanarak peşimden dışarı çıktı.

Yıllar içinde mükemmelleştirdiğimiz o rahat sessizlikte yolculuk devam ediyor. Kamyonu deri ve soğuk hava kokuyor, ceketine sinmiş itfaiye istasyonundan gelen hafif bir duman kokusu da var. Ben her şeyin farkındayım. Vites değiştirirken dizinin benimkine değmesi, sormadan radyo istasyonunu değiştirdiğimde elinin direksiyonu daha sıkı kavraması...

Bir an için yanına baktı, sonra tekrar yola döndü.

"Peki," diyor kayıtsızca. Fazla kayıtsızca. "Kendini yeniden insan gibi hissediyor musun?"

"Çoğunlukla," diye yanıtlıyorum. "Hâlâ yarın yapmam gereken her şeyi düşünüyorum."

"Evet," diyor. "Mantıklı."

Ana caddedeki hamburgerciye giriyoruz. Çatlak vinil koltukları ve kapının üzerindeki, gelişinizi sanki kendinden gurur duyuyormuş gibi duyuran zili olan, gösterişten uzak mekanlardan biri.

Kapıyı benim için tutuyor. Yine.

Bunu hemen fark ettim.

"Bunu ne zamandan beri yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Ne yap?"

"Nazik olun."

Burunundan homurdandı. "Ben her zaman kibarım."

"Bu bir yalan."

Derin ve rahat bir şekilde gülüyor ve bu ses doğrudan derimin altına işliyor.

Pencere kenarındaki bir masaya oturuyoruz. Karşıma oturuyor, kollarını masaya dayamış, kapüşonlu kazağının kollarını yukarı sıyırmış. Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum. Başaramıyorum.

Garson menüleri bırakıp bizi yalnız bırakıyor. Aramızdaki hava, kamyondakinden daha yoğun hissediliyor. Sanki ikimiz de daha önce bir şeylerin değiştiğini biliyoruz ve doğrudan içine girmek yerine etrafında dönüyoruz.

"Ne alıyorsunuz?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi," diyorum. "Ekstra turşu."

"Elbette," diyor sevgiyle. "Allah korusun, bir yığın turşu olmadan hamburger yiyemezsiniz."

"Allah korusun, yaşam tarzı tercihlerim hakkında yorum yapmaya kalkmayın."

Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydı. Kalp atışlarım hızlandı.

Boğazını temizledi. "Şey, çalışırken hâlâ mırıldanıyor musun?"

Gözlerimi kırptıyorum. "Ne?"

"Daha önce," diyor. "Ahırda. Mırıldanıyordun."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Bunu fark ettin mi?"

"Bunu her zaman fark ederim."

Elbette öyle.

Siparişlerimizi veriyoruz. Paylaşmak için patates kızartması. İkimiz de hamburger söz konusu olduğunda sağlıklı olmaya çalışmadığımız için

milkshake de alıyoruz.

Yemekler gelince, her zaman sahip olduğumuz o rahat ritme giriyoruz. Şakalaşıyoruz. Hikayeler anlatıyoruz. Owen'ın son takıntısından bahsediyoruz. İşten yakınıyoruz. Neredeyse boş bir lokantada çok yüksek sesle gülüyoruz.

Ama tüm bunların altında, artan bir farkındalık yatıyor.

Parmakları patates kızartmasına uzanırken her seferinde parmaklarıma değdiğinde. Bakışları her seferinde bir an fazla uzun süre üzerimde kaldığında. Her seferinde ne söylediğinden çok ne düşündüğünü merak ederken kendimi yakaladığımda.

Bir ara, hamburgerimden bir ısırık alırken beni izliyor, gözleri sıcak ve okunaksız.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor hızla. "Sadece... bu akşam daha mutlu görünüyorsun."

Sözler yumuşak bir şekilde söyleniyor ama derinden etkiliyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Öyleyim."

Ve bir an için, sanki sadece biz varmışız gibi hissediyoruz. Dükkan yok. Stres yok. Duvarlar yok. Sadece hamburgerler, paylaşılan patates kızartmaları ve burada birlikte olmanın bir rahatlama hissi verdiği sessiz bir farkındalık.

Çok büyük bir rahatlama.

Sonunda kalkıp gitmek üzereyken, kapıyı tekrar tutuyor. Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum.

"Buna alışma," diyor.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. Ama biliyorum ki o her zaman benim için kapıyı tutacak. Her zaman.

Ama soğuk geceye geri döndüğümüzde, yan yana yürürken, bir şeylerin değiştiğini zaten biliyorum.

Ve ikimiz de bunun aksini iddia etmiyoruz.

* * *

Keşke Ollie'nin dün beni çıplak gördüğü gerçeğini düşünmeye vaktim olsaydı, ama şu anda yapmam gereken çok işim var. Dükkana geri dönüp bilgisayarımın başına geçmeliyim. Owen Maggie'nin yanından döndü ve

ben telefon görüşmeleri yapıp evrak işlerini bitirirken biz de vakit geçiriyoruz.

Üzerinde soluk siyah bir Carhartt ceket olan bir adam, dükkândaki tezgaha doğru hışımla yaklaştı. "Patronla konuşmam gerek. Karım geçen hafta kamyonumu getirdi ve üzerinde çalışan kişi berbat bir iş çıkarmış."

"Üzerinde çalıştım," diyorum ellerimi tulumuma silerek. "Neyi yanlış var ki?"

Uzun bir süre göğsüme baktı, sonra şaşkınlıkla yüzüme baktı. Ardından kahkaha attı. "Evet, tabii. Sekreter misin yoksa baban için oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır. Hem tamirci hem de sahibiyim," diyorum, bu aletle başa çıkmak için sahip olduğum son sabır kırıntısını kullanarak.

"Ben gerçek bir tamirci istiyorum. Ne yaptığını bilen birini," diye ısrar ediyor.

Hayır, bunu beğenmedim.

Sırtımdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yükseliyor. "Eğer tamir ettirmek istiyorsanız, doğru kişi benim."

"Tavrını hiç beğenmedim tatlım," diye tısladı bana dik dik bakarak.

"Senin cinsiyetçi saçmalık tavrından hoşlanmıyorum, ama işte buradayız," diye çıkıştım, onun enerjisine karşılık vererek.

Kahretsin. Paraya ihtiyacım var ama bu fiyata değil. İçimden bir ses, bu adam için bir şey yaparsam, daha da büyük bir baş ağrısı olacağını söylüyor. Hiçbir şey onu mutlu etmeyecek.

Bu onu iyice kızdırdı. "Karım kamyonumu size bıraktı ve iki şeyi tamir etmenizi söyledi. Şimdi tamir edilmediler ve para iadesi istiyorum, aptal kadın."

Ben cevap veremeden Owen, gözleri alev alev yanarak ofisten fırladı. "Sus! Ablamla böyle konuşamazsın!"

Adam başını geriye doğru savurdu ve dişlerini sıktı. "Şu velete biraz terbiye ver."

"Kendine biraz görgü kuralları öğret," diye çıkıştı Owen, yumruklarını sıkarak. "O kasabanın en iyi tamircisi!"

Owen beni savunurken göğsüm sıkıştı. Gerek yoktu ama yine de çok tatlı. Daha sonra dondurma yiyecek. Belki de en sevdiği mısır gevreğini de.

"Owen," dedim usulca. "Teşekkür ederim. Lütfen ofise git. Ben hallederim."

Sinirle uzaklaşırken, yetişkin erkeklerin ne kadar kaba olduklarından mırıldanıyor. Haksız da değil.

Adama dik dik baktım. “Kamyonunuz teslim edildiğinde, bana gergi kayışını değiştirmem syylendi. Hepsi bu. Burada belgelenmiş durumda. Yaptığım iş buydu. Ve size kesilen ücret de bu. Başka ne yapıyorsanız, benim haberim yoktu.”

Gözlerini devirerek, "Madem buraya tekrar gelmek zorunda kalarak vaktimi boşa harcadın, o zaman ücretsiz tamir etmelisin," dedi.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım, bu adamın aklının kaç tane gevşek olduğunu merak ediyordum. "Yani, doğru anladım mı? Tamir ettirmek istediğiniz şeyleri açıkça belirtmediğiniz için aracınızı ücretsiz tamir etmemi mi istiyorsunuz?"

"yle işte, tatlım." Sanki gözdağı vermeye çalışıyormuş gibi kollarını kavuşturarak sert bir bakış attı.

"Sanırım Jackson'da size yardımcı olabilecek bir tamirci vardır," diye sakince söyledim ve kapıyı işaret ettim.

"Sen gerçek bir tamirci değilsin," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"ık dışarı." Gözlerim onun gözlerinde, hiç tereddüt etmeden, kapıyı işaret ediyorum.

"Sully burayı böyle ynetmezdi," diye öfkeyle söylüyor.

"Haklısın." Başımı salladım. "Sully buraya böyle konuşarak gelseydin dişlerini kırardı."

Gözlerini kısıarak dişlerini sıktı ve "Bunu düzeltecek misin, dzeltmeyecek misin?" diye sordu.

Bu adamın ne cretkarlığı var!

Gözlerimi dikerek, "Hayır. Defol dkkanımdan. Hemen şimdi." diye bağırdım.

Tanrım, keşke lokma anahtarları yasal silahlar olsaydı.

Kapıyı o kadar sert çarptı ki camlar titredi, öfkeyle dışarı fırladı. Ofise geri döndüm ve Owen'ın kollarını kavuşturmuş, başını sallayarak pencereden beni izlediğini gördüm. Çok tatlı, onu sıkıca kucaklamak istiyorum.

"Sorun yok dostum. Ben yle insanlarla çalışmam," dedim suyumu alıp bir yudum içerken.

Sinirlerim alt st oldu ama bu düşündüğümden daha sık oluyor. Bazen insanlar berbat oluyor. Kadınların zanaat işlerinde çalışmasını takdir etmiyorlar. Ve onlara herhangi bir konuda eğitim vermeye çalışmanın

zaman kaybı olduğunu öğrendim. Kafalarında bir şey belirlemişler. Evet, paraya ihtiyacım var. Ama kimsenin bana böyle konuşmasına veya davranmasına izin vermeyeceğim. Özellikle Owen izlerken buna tahammül etmeyeceğim. Ona daha iyisini hak ettiğimizi öğretmeye çalışıyorum.

* * *

O öğleden sonra, Owen Ollie ile basketbol antrenmanındayken, ben de başka bir kamyonun inatçı iç aksamıyla boğuşurken, dükkanın kapısı açıldı ve en yakın arkadaşlarım aklımı başıma getirmek için geldiler.

Violet, sanki yaşam destek ünitesi taşıyormuş gibi kocaman kahverengi bir çantayla ilk önce içeri girdi. "Buraya senin çalma listeni yargılamaya ve düş olayından ve seni rahatsız eden o pislikten bahsetmediğin her şeyi dedikodu yapmaya geldim."

Cami, gözleri parıldayarak, elinde dev bir pastayla hemen arkasından belirdi. "Grup mesajınızı aldık. Bir olay duyduk ve hemen koştuk. Lütfen bana Sully gibi davranıp diz kapaklarını kırdığınızı söyleyin."

Ben cevap veremedim, Dogwood Inn'den Maggie elinde margarita dolu bir sürahi ve kolunun altında bir yığın bardakla içeri girdi. "Kızlar, içecek getirdim. Poppy'nin duygusal desteğe ihtiyacı var."

Beş saniye içinde, Murphy'nin Oto Tamirhanesi, gün boyu hissettirdiği soğuk ve yalnız dükkandan, üç halkalı bir sirke dönüşüyor.

"Cami, bu kocaman bir pasta." Üzerinde "tebrikler" yazısını görünce gülüyorum.

"Yaklaşan bir düğün için deneme pastaları üzerinde çalışıyorum ve elimde fazladan pasta var." Elindeki kağıt torbaya uzanıp gülümseyerek bir avuç çatal çıkarıyor. "Bunu kesmeyeceğiz bile. Sadece yiyeceğiz."

Omuz silkerek, "Bana da uygun geliyor," dedim.

Violet tezgâhın üzerine atlayıp yerleşti. Cami içeceğine bir pipet sokup kaba müşteriler hakkında laf atmaya başladı. Maggie ise sanki bir yemekli davetmiş gibi sandviçleri düzenlemeye başlamış ve kendi kendine mırıldanıyordu: "Kızlarıma hakaret eden olursa, bana hesap verecekler."

Gülmekten kaburgalarım ağrıyor, şakalaşmanın ve o sıcaklığın verdiği keyifle kendimi kaybediyorum; insanın içine sinsice giren ve hayatı yalnız başına yaşamadığını hatırlatan türden bir kahkaha bu.

Violet, bir çatal dolusu pasta alırken, "Peki, o zaman bana ne olduğunu anlat," diye sordu. "Mmm." Başını salladı. "Çok güzel!"

Cami gururla, "Teşekkürler," dedi.

"Çok utanç vericiydi," diye itiraf ediyorum. "Orada olduğunu bilmiyordum ve her şeyi gördü."

Cami omuz silkerek, "Ne olmuş yani? Belki de bir sonraki seviyeye geçmenin zamanı gelmiştir." dedi.

Sinirle homurdandım. "Hayır! Size söyledim zaten. Sahip olduğumuz şeyi mahvedemem."

Maggie bana sırtıttı. "Bence işleri berbat etmek eğlenceli olurdu."

Cami burnunu kırıştırdı. "Şey, o benim kardeşim ama söylemekten nefret ediyorum. Maggie haklı. Belki Ollie ile küçük bir kaçamak yapmalısınız. Mesela, karda bir kulübede mahsur kalabilirsiniz. Ya da ıssız bir yerde arabanız bozulup birbirinizi ısıtmak zorunda kalabilirsiniz."

Ona baktım ve kuru bir sesle, "Hayır," dedim.

Violet usulca, "Romantik geliyor kulağa," diyor.

Başımı sallıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Kaçamak yok. En yakın arkadaşlar romantik kaçamaklara gitmez.

Çünkü eğer öyle yaparsam, bunun hala sadece arkadaşlık olduğunu iddia edemem.

Bölüm 7

Ollie

Riley Green'in En Kötü Yolu

Black Dog'daki kalabalığın arasından ilerlerken, grubun bas gitarının sesi göğsümü titretiyor; dirsek darbelerinden kaçınıyor ve şehrin yarısı durup selam vermeye kararlı bir şekilde bağıarak karşılık veriyorum.

"Hey, Ollie!" diye seslendi biri barın içinden.

Elimi kaldırarak karşılık verdim, barın yakınında toplanmış bir grubun yanından sıyrılıp arka tarafa doğru ilerledim. Mekan tıklım tıklım doluydu; her yer gürültü ve sıcaklıkla doluydu. Dışarısı cehennem gibi soğuktu ve herkes evde kalmaktan bunalmış, aynı anda The Black Dog'a gelmek istemişti herhalde.

Standımızı gördüm ve sanki bir göreve çıkmış bir adam gibi oraya doğru ilerledim, gülümsedim ve el salladım ama artık sohbet etmek için durmadım.

Poppy bir şeye o kadar çok gülüyor ki, yanakları kızarmış, gözleri parıldayan, saçları yorgun olduğunda yaptığı o dağınık topuz halinde Violet'in kolunu tutmak zorunda kalıyor. Cami ise hikaye anlatmaya başlamış, elleri havada uçuşuyor, belli ki ilgiden keyif alıyor. Ablam canlı hikayeler anlatmayı çok seviyor.

Yavaşlıyorum ve Poppy'nin sevdiği ve onu seven insanlarla birlikte olduğu doğal halini izliyorum. Tanrım, kendini korumayı unuttuğunda ne kadar güzel oluyor! Ve doğrusunu söylemek gerekirse, onu rahat ve mutlu

görmek beni çok mutlu ediyor. Son zamanlarda, hayatın sürekli onu zorlaması nedeniyle bu anlar çok nadir yaşanıyor. Yükünü hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama biliyorum ki Poppy sadece kendisi olabildiği ve biraz eğlenebildiği bu anları, arkadaşlarımızla geçirdiği zamanları çok değerli buluyor.

Violet herkesi kahkahalara boğan esprisini bitirir bitirmez ben de kabine girdim.

"Tam zamanıydı," diyor Cami. "Yarı kasaba halkıyla konuşmak zorunda kalıp kalmayacağın konusunda iddiaya giriyorduk."

"Üstesinden geldim," diyorum.

Poppy içeceğinden bir yudum aldı, sonra bardağı aramızdaki yere koydu. Buzlar hafifçe şıkırdadı ve gözlerim farkında olmadan bu hareketi izledi. Kendimi durduramadan dudaklarının bardağın kenarında bıraktığı hafif izi fark ettim.

Hiç tereddüt etmem.

Elimi uzatıp bardağı kaldırıyorum ve onun az önce içtiği yerden bir yudum alıyorum. Bu içgüdüsel. Tanıdık. Rahatlatıcı. Ve soğuk su ağzıma değdiği anda, yanımda onun da donduğunu fark ediyorum.

"Durum kritikti," diye ekliyorum, sanki bu hiçbir şey olmamış gibi. Sanki göğsümde nabzım hızla atmaya başlamamış gibi.

Yutkundum ve bardağın kenarından ona baktım. Gözleri bana dikilmişti, kocaman ve meraklıydı; gözlerinde bir sıcaklık belirdi ve bu da elimi biraz daha sıkı tutmama neden oldu.

"Bunun benim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor.

Dışarıdan sakın görünerek başımı sallıyorum. Ama içten içe hiç de öyle değilim.

"Evet," diyorum rahatlıkla. "Biliyorum."

Onu tekrar aramızdaki yere, parmaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın bir yere koydum. Neredeyse.

Mekân uğultusu duyuluyor. Tanıdık. Dolu.

Sanki yıllardır yokmuş gibi davrandığım bir sınırı aşmış gibi hissettiğim bir şeyi az önce yapmamışım gibi arkama yaslanıyorum.

Poppy kaşlarını çatı. "Yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Verimli bir yorgunluk," diyorum ona. "Bugün çok iş hallettim."

Boyayı bitirdim ve halı da yarın sabah döşenecek, ama bunu ona söylemeyeceğim. Sadece onu oraya taşınmaya ikna etmem gerekiyor.

Menüyü alıp okuyormuş gibi yapıyorum, ama beynim geçen sabah onu çıplak gördüğüm anı canlandırmayı bir türlü beceremiyor. O anı asla unutmayacağım. Hiçbir zaman. Poppy muhteşem.

Bana baktığımı fark edince kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyorum hızla. "Sadece... mutlu görünüyorsun."

Gülümüyor, "Mutluyum." Ama ben bunu özlemiyorum. Gülümsemesinin ardında, keşke ondan alabilseydim dediğim katman katman endişe ve üzüntü var.

Müzik canlı ve güzel, biri dans ederek geçerken masa sallanıyor ve Poppy'nin dizi masanın altında benimkine çarpıyor. İkimiz de uzaklaşıyoruz. Hatta bir şekilde birbirimize daha da yaklaşıyoruz.

"Owen nerede?" diye soruyorum.

Gözleri benimkine döndü ve içindeki bir şey anında yumuşadı. "Ben'in evinde," dedi. "Pizza ve Fortnite oynuyorlar."

"Güzel," diyorum. "Buna ihtiyacı var."

Başını sallıyor ve gerginmiş gibi başka yöne bakıyor.

Bunun aynı anda hem ne kadar tanıdık hem de ne kadar tehlikeli hissettirdiğinin son derece farkındayım. Tam anlamıyla işkence. Temiz, hafif sabunsu bir koku ve altında tatlı bir şey gibi çok güzel kokuyor. Burada otururken bile gerginliğini hissedebiliyorum, sanki çok gergin ve gergin olmadığını iddia ediyor.

Ellerimi kendime saklıyorum ve sesimi yumuşak tutuyorum. Ama bedenim onun ne kadar yakınımda olduğunu çok iyi biliyor.

Ara sıra bana bakıyor ya da sanki her zaman oradaymışım gibi, sanki oraya aitmişim gibi beni sohbete dahil ediyor. Bu, tıpkı aramızdaki her zaman olduğu gibi, zahmetsiz ve doğal bir şekilde gerçekleşiyor.

Ne giydiğinin çok farkındayım. Kalçalarının üzerinde düşük duran bol kot pantolon. Rahatça sallanan, hiçbir şey göstermeye çalışmayan, yumuşak, dar bir bluz; ama artık daha iyisini biliyorum. Altında ne olduğunu tam olarak biliyorum. Sakladığı kıvrımları, belindeki hafif çukurları. Hayalimde ellerime çok iyi uyan, dolgun kalçaları. Günlerce çok çalışmaktan dolayı son derece güçlü ve seksi bir vücut. Zihnimde ve kalbimde ezberlediğim bir vücut. Bu bilgi göğsümde ağır bir yük gibi duruyor, aramızdaki her santimetrekareyi elektrik yüklü hissettiriyor.

Yerinden kıpırdadı ve dizi tekrar benimkine değdi. Ben uzaklaşmadım.

Suyun bittiğini fark etmeden önce, kadının bardağına uzanırken üstünün yukarı çekilmesine o kadar dalmıştım ki. Hiç duraksamadan bardağı bana

doğru kaydıldı, gülümsedi ve sanki az önce nefesimi kesmemiş gibi Cami ile konuşmaya devam etti.

Bizde her zaman böyle olmuştur.

Birbirimize göz kulak oluruz. Sessizce ve içgüdüsel olarak. Genellikle onun neye ihtiyacı olduğunu o fark etmeden önce bilirim. O da benim için aynısını yapar. Her zaman böyle olmuştur.

Şimdi aradaki fark şu ki, düşünmemem gereken her şeyin, düşündüğüm her şeyin aşırı derecede farkındayım. İlerlemenin ne kadar kolay olacağını, ama ilerlesem bile geri almanın ne kadar imkansız olacağını da biliyorum.

Yanımda bu kadar yakın otururken nabzımın kontrolsüzce attığını görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

Jack omzuma vurup karşımıza oturdu. "Nasıl?" diye sordu, başını ona doğru sallayarak. Poppy ise ikimize de hiç dikkat etmiyordu.

"Sully ona sürekli sataşıyor," dedim başımı sallayarak.

"Bununla ilgilenmemiz gerekiyor mu?" diye soruyor Jack, kaşlarını kaldırarak.

"Belki," diye başımı sallayarak söylüyorum. "Onları rahat bırakamamasına çok kızıyorum. İki babamızı da iyi gösteriyor."

Jack'in babası, birkaç yıl önce yakalandığı çeşitli beyaz yakalı suçlar nedeniyle federal hapishanede yatıyor ve temelde benim babam gibi kocaman bir pislik, sadece benim babam suç faaliyetlerinde o kadar organize değil.

Jack gülüyor. "O kadar ileri gitmezdim."

Daha önce hiç görmediğim bir adam yanıma doğru yavaşça yürüyor, gözleri Poppy'nin üzerinde. Yirmili yaşlarının ortalarında, belki. Gülümsemesi fazla ukala, sanki aynada prova yapmış gibi genişçe açılmış. Parfümü kendisinden önce geliyor, keskin ve ağır, kendini çok fazla belli etmeye çalışan türden. Ütülü kot pantolonunun içine sokulmuş ütülü bir gömlek, üzerinde toz zerresi olmayan botlar, sanki kovboy kostümü giymiş gibi, hayatın tadını çıkarıyor.

Masamıza yaslanmış, sanki mekanın sahibiymiş gibi, dirseğini Poppy'ye çok yaklaştırmış, gözlerini Poppy'nin üzerinde gezdirirken çenemin kasılmasına neden oluyor. Dostça değil, daha çok değerlendirir gibi. Sanki menüdeki bir şeymiş gibi. Hayır, asla.

"Hey, tatlım," diyor sesi cilalı, özgüveni kazanılmış değil de ödünç alınmış. "Biraz dans edelim mi?"

Sevgilim. Hayır. Kesinlikle hayır.

Kımıldamıyorum. Konuşmuyorum. Ama içimdeki her şey kasılıyor ve keskinleşiyor, çünkü bu adam almaya gelmiş. Ve onu görür görmez sevmedim.

Poppy gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla Cami'ye baktı. "Ben mi?"

Ona sırtıyor, dişlerinin hepsi görünüyor, avcı bir sırıtış bu. "Buradaki en güzel kız sensin. Hadi gel. Bir dans sana zarar vermez."

Beynim henüz olayı kavrayamadan ayağa kalktım. "İlgilenmiyor," dedim alçak ve tehditkar bir sesle.

Adam neredeyse geri çekiliyordu ama Poppy de ayağa kalktı ve bana benden iki kat büyük bir adamı bile devirebilecek kadar sert bir bakış fırlattı. "Ollie."

"Ne?" diye sordum, gözlerim Poppy'nin gözlerine dikilmiş, neredeyse onunla tartışmaya girmeye cesaret etmesini istiyordum. O adam onun için yeterince iyi değil. Hatta bu bardaki hiç kimse Poppy için yeterince iyi değil.

Bana doğru eğildi, dudaklarıyla kulağıma dokundu, nefesi sıcaktı ve fısıldadı: "Beni çıplak gördün diye bana ne yapmam gerektiğini söyleme hakkın yok."

Bütün kan dolaşımım alev alev yanıyor. Bir patlama gibi, ve işte o an kulağımın dibinde, ağzına doğru sertleşiyorum.

Adam kaşlarını oynatıyor, hâlâ anlamamış gibi. "Geliyor musun tatlım? İstediyini biliyorsun."

Adama neredeyse hırlayarak, "Defol git!" dedim.

Cami sırtarak, "Ollie," dedi. "Poppy yüzünden ne kadar heyecanlandığına bak."

"Onunla dans etmeyeceksin," dedim kız kardeşimi görmezden gelerek Poppy'ye. "O adamla değil."

Kollarını kavuşturdu. "Biliyor musun Ollie? Benim de ihtiyaçlarım var. Eğer biriyle dans etmek, randevuya çıkmak, hatta biriyle eve gitmek istesem, sen benim patronum değilsin."

İhtiyaçlarım var. Bu sözler göğsüme sert ve çirkin bir şekilde saplanıyor.

Aslında Poppy'nin kaç kişiyle birlikte olduğunu bilmiyorum. Aramızdaki çizgiyi hep temiz tuttuk. En iyi arkadaşlarız. Güvenli bölge. İşten, Owen'dan ve önemli olan her şeyden bahsediyoruz ama asla detaylardan bahsetmiyoruz. Asla isimlerden bahsetmiyoruz. Belki de bu

kasıtlıydı. Belki de ikimiz de bazı kapıların, geri döndürülemeyecek yıkımlar olmadan açılmayacağını biliyorduk.

Onun daha önce çıktığını biliyorum. Ama hiçbirinin kalıcı olmadığını da biliyorum.

Bana gelince, ben çok uzun zaman önce denemekten vazgeçtim.

Çok dramatik bir şey değildi. Büyük bir karar da değildi. Sadece kendimi kıyaslama yaparken bulduğum, çok fazla randevudan biriydi. Gülüşü, dinleme şekli, çaba gerektirmek yerine ev gibi hissettirmesi... Karşıma oturan her kadın yetersiz kaldı ve bu onlara da, bana da adil değildi.

Bu yüzden bıraktım. Çünkü Poppy değilse, doğru değildi.

Adam hâlâ yerinden kıpırdamadı. Hâlâ çok yaklaştı. Hâlâ ona bir fırsatmış gibi bakıyor.

Karnımın derinliklerinde karanlık bir şey kıvrılıyor.

Kimse Poppy'ye dokunamaz.

Benim gözetimim altında asla. Hiçbir zaman.

Çünkü o, onu koca bir hayat yerine sadece bir an olarak gören birinden daha iyisini hak ediyor.

Engelleyemeden içimden çirkin ve kıskanç bir şey kopuyor. "Belki de öyle olmalıyım."

Bana sanki onu fena halde şok etmişim gibi bakıyor. "Sende ne sorun var?"

Her şeyim. Benimle ilgili her şey yanlış. Ona delicesine aşığım ve onun bundan haberi yok.

Violet, sanki bir yangını söndürür gibi, gerginliği yatıştırmak için hızla devreye giriyor. "Hadi, bیلardo masalarına gidelim," diyor adama ve onu sürükleyerek götürüyor.

Cami, "Daha fazla içki içme zamanı," diyor. Jack'e bir bakış atıyor ve Poppy'yi bara doğru yönlendiriyor.

Poppy ve Cami içki siparişi vermek için bara doğru giderken, erkekler ve onların aptal egoları hakkında bir şeyler mırıldanıyorlar. Ama Poppy'nin bara doğru giderken omzunun üzerinden bana bakışını, söylediklerimden hala kafası karışmış bir şekilde, gözden kaçırmadım. Doğrusu, ben de kafası karışmıştım.

"Benden nefret ediyor," diyorum sessizce.

Jack gülüyor. "Hayır, öyle değil. Tıpkı Cami gibi. Aşırı bağımsız ve yardım istemeye alerjisi var."

Elimle yüzümü siliyorum. "O beni asla bir arkadaştan öte görmeyecek. Her zaman benden uzak duruyor."

Jack arkaya yaslandı, masanın karşısındaki Cami'nin Poppy ile canlı ve kararlı bir şekilde konuşmasını izledi. "Evet. Bende de onlardan biri vardı."

"Ama kız kardeşimi nasıl ikna ettin?" diyorum. "Bunu nasıl başardın? O deli."

Burun kıvrarak, "Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. Ama onu ne kadar çok sevdiğimi ve onun için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Biz en iyi arkadaş olarak başladık, tıpkı senin ve Poppy gibi." dedi.

Bu sözler bana yumruk gibi çarptı. "Bunu bilmiyorum. Poppy ile ben gerçekten en iyi arkadaşız. Sen ve Cami birbirinizi öldürmek istediniz. Ve bir süre çoğumuz ikinizin de birbirinizi öldüreceğini düşündük."

Gülerek birasını bana doğru eğdi. "Haklısın. Ama her şey yoluna girer. Dostluğa dayalı bir ilişki ömür boyu sürer. Dostluktan yoksun bir ilişkiyi sürdürmek daha zordur. Her şeyden önce, birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Birbirimizden bıkmıyoruz. Bu önemli. Hatta Cami, eğer mümkün olsa cebime girip bütün gün beni taşımasına izin verirdi diye düşünüyorum. Birlikte olmaktan çok mutluyuz."

Bu da bana onun haklı olabileceğini düşündürüyor, çünkü Poppy hakkında tam olarak böyle hissediyorum. Ergenlik yıllarımızdan beri arkadaşız. Lisede, mümkün olduğunca evden uzak kalabilmek için elimden gelen her sporu yaptım. Sporla meşgul olursam, ailemin sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım. Poppy ise Owen ile meşguldü. Onunla arkadaş olduğumuzda, annesi yeni hastalanmıştı. Owen yeni doğmuştu ve Poppy ona bakmayı üstlendi. Biz daha çocuk sayılırdık. Owen'ın şimdiki yaşından çok da büyük değildik. Onunla takılırdık, onu küçük bebek taşıyıcısında her yere götürürdük. Küçük çocuğu bebekliğinden beri tanıyorum. Hatta bezini bile değiştirdim. Annesi öldüğünde, Poppy resmen onun bakımını üstlendi, bu onun için zordu. Ama onu seçti. Babası motosiklet kulübüne, alkole ve o zamanlar ne yapıyorsa ona yöneldiğinde, annesinin bir parçası gibiydi. Tanrı bilir.

Onun ve Owen için her şeyi yaparım. Her şeyi. Bu hiç değişmedi. Ama ona karşı hislerim değişti. Onu çok seviyorum. Bu en iyi arkadaşlık seviyesinde değil ve uzun zamandır da değil.

Poppy ve Cami içeceklerini bırakıp dans etmeye gidiyorlar. Gözlerimi ondan alamıyorum. Cami'ye bakıyor ve o kadar çok gülüyor ki yüzünü

kapatıyor. Mutluluğuna kendini bıraktığında gözleri parlıyor ve tüm vücudu gevşiyor.

Tanrım, ona bunu her gün veren kişi olmak istiyorum. Onun tercihi olmak istiyorum. Sadece bir arkadaş olarak değil, her zaman bana ulaşmak istemesini istiyorum.

Jack beni tekrar dürttü. "Ona zaman vermelisin dostum. Korkuyor. İnsanlar onu terk ediyor. Muhtemelen senin de onu terk edeceğini düşünüyor."

"Yapmayacağım." Bu sözler ağzımdan bir yemin gibi dökülüyor. "Asla."

"Biliyorum," diyor Jack. "Ama o henüz bunu anlamadı."

Ona dans teklif eden adama bakıyorum, şimdi annemin arkadaşlarından biriyle, hastanede hemşire olan biriyle dans ediyor. Aferin ona.

Ama Poppy ile başka kimsenin dans etmesini, hatta ona bakmasını bile istemiyorum. Ve kesinlikle ona dokunmalarını da istemiyorum.

Çünkü onu istiyorum ve her şeyi onunla istiyorum. Her zaman istedim, her zaman isteyeceğim. Her zaman Poppy olacak. O her zaman benim tercihim olacak ve ne olursa olsun onu seçeceğim. Üçümüzün bir aile olmasını istiyorum ve bunu istemediğimi ne kadar süre daha saklayabileceğimden emin değilim.

Barın karşısından bana doğru baktı ve gözlerimiz buluştu. Gülümsemesi daha yumuşak bir şeye dönüştü. Korku, arzu ve kafa karışıklığının iç içe geçmiş hali gibi görünen bir şeye.

Önce o gözlerini kaçırdı. Yutkundum ve Jack'in tüm bu olanları eğlenerek izlediğini fark ettim.

Jack masaya vurarak, "İşte bu sevgi, kardeşim," dedi.

Ve içten içe bunu zaten biliyorum.

Her zaman o olmuştur.

* * *

Poppy, Black Dog'dan adeta botlu, öfkeli küçük bir kasırga gibi ayrılıyor. Ben de birkaç adım geriden, ellerim cebimde onu takip ediyorum. Owen, bir arkadaşıyla takıldıktan sonra onun evine bırakılmıştı ve Poppy'nin onun yanına gitmesi gerekiyordu.

Soğuk gece havası yüzüme çarpıyor ama göğsümde hâlâ kaynayan kıskançlığı dindirmeye yetmiyor.

Hızlı adımlarla yürüyor, ben de onun hızına ayak uyduruyorum. Hala bana bakmıyor. Sonunda arkasını dönüp ters bir şekilde, "Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıyorum. "Garip davranmıyorum."

Bana işaret ederek, "Benimle dans etmek isteyen o adama neredeyse havladın," dedi.

"Havlamadım ki," dedim, gücenmiş bir şekilde.

"Tamam, Ollie, hırladın. Bu... agresif bir davranıştı."

Biraz daha yaklaştım. "Sana bakış şeklini beğenmedim."

Kollarını kavuşturdu. "Belki de birinin bana öyle bakmasını istiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. "Birisi mi? Yoksa o mu?"

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Bilmiyorum. Kimse. Benim ihtiyaçlarım var Ollie. Birinin beni istemesini istiyorum." dedi.

Tanrım bana yardım et. Yine, ihtiyaçlar meselesi. İhtiyaç kelimesi kafamda havai fişek gibi sekip duruyor. Onu kimseyle ve ihtiyaçlarla birlikte düşünmek istemiyorum. Birinin ona dokunması düşüncesi bile beni neredeyse çıldırtıyor.

Arkasını dönüp öfkeyle tekrar uzaklaştı, botlarının çakıllara vuran sesi, sessiz otoparkta her adımında keskin bir yankı uyandırıyor. Sokak lambaları onu soluk altın rengi bir hale ile çevrelemişti ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum. İnanılmaz derecede güzel görünüyordu, vücudunun her çizgisi hareketli, öfkeli, canlıydı.

Göğsüm sıkışmış, ellerim ona uzanmak için kaşınırken onu takip ediyorum. Kamyonetime doğru giderken, saçları ışıpta parıldayarak, kolları savrulup, gözleri alev alev yanarken üzerime dönüyor. "Bana sahip değilsin. Kiminle konuşacağımı veya kiminle dans edeceğimi sen seçemezsin."

Ellerimi kaldırıp ensemdaki gerginliği ovuşturuyorum. Şimdi ya da asla. "Biliyorum." Yutkunuyorum. "Sadece başkasının benim sahip olamayacağım şeyi istemesini izlemekten nefret ediyorum."

Adımını atarken donakaldı, parmakları seğirdi, dudakları aralandı, kaşları çatıldı, ay ışığı yanağının kıvrımını yakaladı. Aramızdaki hava yoğunlaştı, ağırlaştı, elektrikleşti. Benim de yumruklarım yanlarımda sıkılı, içimdeki her sinir uyanık, istekli, acı çekiyordu.

"Ne diyorsun?" diye fısıldadı.

Ay ışığıyla aydınlanan alanda gerginliğin havada asılı kalmasına izin vererek, her kasım gerilmiş, her kalp atışım yüksek sesle atarken, bir adım daha yaklaşıyorum. "Sanki seni istememe izin verilmemiş gibi davranıyorsun. Ama artık bundan bıktım. Çünkü seni istiyorum."

Gözleri şok içinde bana bakıyor. "Bilmiyordum. Hiçbir şey söylemedin..."

Kamyonetin kapısını açıyorum ve o da isteksizce içeri giriyor, hâlâ ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

"Hiç gerek duymadın," diye yanıtlıyorum. "Beni hep uzakta tutuyorsun, bu yüzden hiç denemiyorum. Sanki bana yaklaşmama izin verirsen gideceğimden korkuyorsun."

Direksiyonun başına geçtim ve sessizce onun evine doğru yola koyulduk, ama bu hiç de garip değildi. Sanki söylediklerimi düşünüyordu.

Başını çeviriyor ama inkar etmiyor. Arabayla onun evinin giriş yoluna giriyoruz ve ben de onu takip ederek eve kadar çıkıyorum.

Verandasına vardığımızda, kadın anahtarlarıyla uğraşıyor. Kapıyı açmadan önce nazikçe bileğini kavıyorum. "Bana bak."

Yavaşça ve temkinli bir şekilde bana bakıyor. Sanki tek bir kelimeyle tüm hayatını mahvedebileceğimden korkuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona. "Asla."

Titrek ve hafif bir nefes verdi. "Öyle şeyler söyleme."

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Çünkü sana inanacağım," diye fısıldıyor.

Kalbim canı yanıyor. Yanına yaklaşıyorum, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Ciddiydim. Seni istiyorum."

Ağızma bakıyor, ki bunu iyi bir işaret olarak değerlendiriyorum.

Parmaklarımla çenesini yukarı kaldırıyorum, başparmağım çene kemiğine değiyor. Dudakları içgüdüsel olarak aralanıyor. Eğiliyorum, burunlarımız birbirine değiyor, nefesi benimkine karışıyor, içimdeki her hücre aradaki mesafeyi kapatmak için çılgılık atıyor.

Tam oradayız. Her şeye bir santim mesafedeyiz. Sonra ön kapı aniden açılıyor.

Owen, saçları dikilmiş, battaniyeye sarınmış, kolunun altında bir kutu mısır gevreğiyle, "Kavga mı ediyorsunuz yoksa öpüşüyor musunuz?" diye soruyor.

Poppy, sanki alev almışım gibi benden bir adım öteye sıçradı. "Dövüşelim!"

"Öpüşmek," diye tekrarlıyorum çok hızlı bir şekilde.

"İkiniz de tuhafsiniz." Ollie gözlerini kısarak bize baktı ve boş ellerimize göz gezdirdi. "Tavuk şeritleri getireceğinizi sanıyordum."

Poppy homurdanarak, "İçeri gir, evlat." dedi.

Omuz silkip minik bir kaos cini gibi ortadan kayboldu.

Orada öylece duruyoruz, birbirimize bakıyoruz, ruhlarımız yeni yanmış gibi.

"Neredeyse beni öpecektin," diyor.

"Sen de neredeyse karşılık vererek beni öpecektin."

Derin bir nefes aldı. "Bu korkunç bir fikir."

"En iyi berbat fikir," diye karşılık veriyorum.

Paniğine, zırhına, göğüs kafesine bağlanmış ağırlıklar gibi taşıdığı tüm korkuya rağmen gülüyor. Dizlerimi titreten, yumuşak, çaresiz bir kahkaha.

Kapıdan geriye doğru bir adım attı. "İyi geceler, Ollie."

Öne doğru bir adım atıyorum. "İyi geceler, Poppy."

İkimizden birinin yanlışlıkla cesur davranmaya karar vermesinden önce kapıyı kapatıyor.

Kalbim gümbür gümbür atarken, sanki hem ölmüş hem de hayatta kalmış gibi hissederek verandasında duruyorum.

İçeriden Owen'ın "Öpüşüyordunuz," dediğini duydum ve Poppy anında "Hayır, öpüşmüyorduk!" diye tısladı.

Karanlığa doğru sırtıyorum. Neredeyse başardık ve neredeyse başarmak da sayılır.

Bölüm 8

Haşhaş

Morgan Wallen'in Spin You Around şarkısı

Dükkânın içinde müzik yankılanıyor, ellerimi hareket ettirmeye yetecek kadar yüksek ama beynimi susturacak kadar yüksek değil. Gürültüyü, endişeyi, son zamanlarda hayatımı sürekli meşgul eden "şimdi ne olacak?" sorusunu bastırması gerekiyor ama neredeyse hiç etki etmiyor.

Bugün sadece bir müşterim oldu. Yağ değişimi. Bir tane. Bu beni meşgul etmeye yetmiyor. Ve kesinlikle beynimin dün geceyi tekrar tekrar canlandırmasını, her bakışın ve her kelimenin tekrar tekrar aklımda kalmasını engellemeye yetmiyor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Ellerimdeki yağ, sanki yeterince sert ovsam, en yakın arkadaşımı verandada neredeyse öptüğüm anıyı silebilecekmişim gibi ovuyorum. İşe yaramıyor. İyi uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda Ollie oradaydı. Çok yakınımnda duruyordu. Eli çenemi kavrıyordu. Bana beni istediğini söylerken sesi alçak ve sakindi. Şaka yapmıyordu. Ciddiydi. Yüzündeki ifade gerçek, ham ve korkutucuydu. Beni istiyor ve ben hala bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini çözmeye çalışıyorum.

Çünkü onu gerçekten istemek istiyorum, Tanrım, gerçekten istiyorum. Ama onu yakına, gerçekten yakına bırakmayı hayal ettiğim an, korkuluksuz bir uçurumun kenarında durmak gibi geliyor. Tek bir yanlış adım her şeyi alt üst edebilir. Ve zaten hayatımda her şey yeterince sallantılı görünüyor.

Ollie'yi sevmek, birinin seni terk etmeyeceğine güvenmek demektir. Ve bu benim için hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı.

Annem öldü, sonra babam bir şekilde bambaşka bir insana dönüştü ve hayatımızın en savunmasız ve korkunç anlarında bizi terk etti. İnsanlar farklı şekillerde giderler ve ben bunu erken öğrendim. Bunu beklemeyi öğrendim ve bu yüzden bu durum çok zor. Baktan durumlarla uğraşırken iyi şeyleri idare etmek zor.

Yukarıdan ağır ayak sesleri duyuyorum. Apartmanın zemini gıcırıyor, ardından merdivenlerde botların çıkardığı o eşsiz ses geliyor. Sonra Ollie merdivenlerin dibine ulaşıyor ve beynim tamamen devre dışı kalıyor.

Üzerinde tişört yok ve ter içinde. Göğsü kaslarla dolu ve parlıyor, ona bakarken bile ağzım kuruyor. Saçları, sanki ellerini çok fazla taramış gibi dik dik duruyor.

İş yerime itfaiyeci antrenmanı fantezisi girdi. Midem kasıldı. Harika. Şimdi tuhaf biri olacağım. En iyi arkadaşlar, en iyi arkadaşlarının kaslarının hatlarını çizmeyi düşünmezler.

"Bu sabah iyi misin?" diye soruyor, sanki uyanık olduğum her an aklımdan çıkmıyormuş gibi.

"Harika hissediyorum," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Kesinlikle harika."

İkna olmadığı açıkça belli olarak bir kaşını kaldırıyor.

Su şişesinden bir yudum alıp kalçasını çalışma tezgahına yaslıyor, ensesinden terler akıyor ve ben de gözlerimi ondan zorla kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Tamam," diyor. "Önümüzdeki iki gün nöbete gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Top artık benim sahamda. Tipik Ollie. Beni zorlamayacak. Beni bekleyecek. Ama ne kadar süreyle? Bana onu sevmem için kaç şans daha verecek?

Bunun yerine, rahat ve normal davranmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ona ne kadar çok bağımlı olduğumu kesinlikle düşünmüyorum.

"Hala kamyonunuzu mu bırakıyorsunuz?" diye sordum. "Lastikleri değiştirmek ve sıvı seviyelerini kontrol etmek istiyorum. Yine o garip sesi çıkarıyor."

"Evet," diyor rahatlıkla. "Harika olurdu. Teşekkürler."

"Owen'ın bu akşam antrenmanı var," diye ekliyorum. "Nöbetteyken nasıl antrenörlük yaparsın ki?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. “Çocuklar takımı neredeyse tamamen benimsedi. Antrenmanımız veya maçımız varsa, kamyonu alıp yakınlarda kalıyoruz. Bir çağrı gelirse, yola koyuluyoruz ve Müdür Masters devreye giriyor. Ama şimdiye kadar her şeye yetiştik. Bucky bile bayılıyor. Çocukların ortak odada oyun planları için bir beyaz tahtaları bile var. Hepimiz çok eğleniyoruz. Morali yükseltmek için her hafta takımı spagetti gecesine davet ediyoruz.”

Göğsüm sıkıştı. "Bu gerçekten harika," dedim. "Hepsine teşekkür et. Yakında size akşam yemeği hazırlamak isterim. Belki tatlı da yaparız."

Sadece Ollie kardeşimin yardımına gelmedi. Bütün itfaiye teşkilatı geldi.

Tezgahtan kalktı. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz, ama reddetmeyiz de. Gitmem gerekiyor."

Merdivenlerden yukarı çıkıyor, sonra durup arkasına bakıyor, çünkü beni onu izlerken fark ediyor.

Sırıttı. Gözlerim olduğuna anında pişman oldum. Öldürün beni. Gömün beni. Arkadaşlar, arkadaşlarına böyle bakmazlar.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde, koyu kahverengi ceket, düğmeli gömlek ve haki pantolon giymiş yaşlı bir beyefendi dükkana girer. "Poppy Murphy mi?" diye sorar nazik bir gülümsemeyle.

"Benim," dedim ellerimi bir bezle silerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Jim Fisher," diyor. "Bir haftadan fazla süredir size ulaşmaya çalışıyorum. Aradım, sesli mesaj bıraktım. Lisede otomotiv teknolojisi dersi veriyorum. Bu yılın sonunda emekli oluyorum ve... öğretmenlerden bazıları konuşuyordu. Sizin yerinize geçmenizin harika olacağını düşünüyorlar."

Gözlerimi kırpıyorum. Hem de sertçe. Aman Tanrım. Telefonlarına cevap verecek vaktim olmadı. Ne istediğini bilmiyordum. Tamam, şimdi kendimi kötü hissediyorum.

"Bekleyin," dedim. "Benden ders vermemi mi istiyorsunuz?"

Başını salladı, sanki açıklama yapmak için doğru anı bekliyormuş gibi. "Eğer ilgilenirseniz, bu yıl benimle çalışmanızı ve gelecek yıl görevi

devralmanızı isteriz. İyi bir maaş ve yan haklar sunuyoruz."

Bir an duraksıyor, sonra daha yumuşak bir gülümsemeyle ekliyor: "Ve dürüst olmak gerekirse, adınız bir süredir gündemdeydi."

Ona hâlâ inanamayarak bakakalıyorum.

"Mack okulda senden bahsediyor," diyor. "Övünmek için değil, sadece doğal bir şekilde. Ablam da beşinci sınıf öğretmeni ve senden birden fazla kez bahsetti. Owen'ın seninle gurur duyduğunu ve sürekli senden bahsettiğini söylüyor. Sanırım geçen yıl onun sınıfındaydı."

O konuşmaya devam ettikçe boğazım düğümleniyor.

"Basketbol antrenmanına yardım eden itfaiyecilerden birkaçı da senden bahsetti," diye ekliyor. "Bir şey bozulduğunda insanların aradığı ilk kişinin sen olduğunu söylüyorlar. İşini savsaklamıyorsun. Her şeyi açıklıyorsun. İnsanlara doğru davranıyorsun."

Gülerek şöyle devam etti: "Eşim geçen sonbaharda, ben Tennessee'deki bir konferans için şehir dışındayken arabasını sizin dükkanınıza getirdi. Eve döndüğümde, sizinle tanışmam gerektiğini söyledi. Ona tepeden bakmadığınızı, gereksiz bir şey satmaya çalışmadığınızı, sadece sorunu çözüp yoluna gönderdiğinizi söyledi. Bu önemli. Çocukların hepsinin öğrenebileceği ve örnek alabileceği güçlü, genç bir tamirciye ihtiyacımız var."

Sandalyesine yaslandı. "Meslek dallarında daha fazla kadın öğrenci istiyoruz. Kendilerini örnek alabilecekleri birilerini istiyoruz. Burada, isterseniz de istemeseniz de bir nevi öncü oluyorsunuz."

Bakışları gözlerimle buluştu, kararlı ve samimi. "Bence okula çok iyi uyum sağlarsın. Gerçekten de kabul etmeni umuyorum."

Bundan sonra oda çok sessizleşti.

Ve ilk defa bunun sadece bir fırsat olmadığını, inşa ettiğim her şeyin karşılığını aldığımı anlıyorum.

"Öğretmenlik sertifikam yok," diyorum, zihnim bir anda bunun neden işe yaramayacağına dair sebepler düşünmeye çalışıyor. Bu benim kötü bir alışkanlığım. Hayatınızı kötü bir şeyin olmasını bekleyerek geçirirseniz, önünüzdeki güzel şeyleri gerçekleştiginde görmek zor olur. Ama aklıma gelen tek şey bunun bir rüya gibi olduğu.

"Biliyoruz," diye yanıtlıyor rahatlıkla. "Bu pozisyon için lisansa ihtiyacımız yok. Lisanslı bir tamircisiniz. Meslek okulunda da sizden bahsediyorlar. Birlikte çalışması çok keyifli biri olarak oldukça iyi bir üne sahipsiniz. İşinizde çok iyisiniz. Sadece sabıka kaydınızı kontrol etmemiz

ve parmak izlerinizi almamız gerekiyor. Sonra okul, kendi sistemi aracılığıyla sertifika almanıza yardımcı olabilir. Bunu gelecek yıla kadar yapacak vaktimiz var.”

Vay canına. Sesimin cevap vereceğine güvenmediğim için yutkunuyorum. Bu son derece beklenmedik ama çok havalı.

“Bir düşünün,” diyor ve bana e-posta adresi ve numarasının yazılı olduğu bir kart uzatıyor. “Sizi gerçekten istiyoruz. İyi bir maaş, yan haklar, emeklilik planı, hepsi var. Kardeşinizi büyüttüğünüzü duydum. Okuldan sonra sizinle vakit geçirebilir ve okul programına dahil olabilirsiniz. Tatiller ve yaz tatilleri de var.”

“Vay, kulağa inanılmaz geliyor. Bu fırsat için beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Bunu kesinlikle düşüneceğim ve ailemle... ailemle konuşacağım.” Neredeyse Ollie diyecektim. Çünkü bunu onunla konuşmak istiyorum. Hemen onu arayıp haberi vermek aklıma geldi.

O gittikten çok sonra bile karta uzun uzun bakıyorum. Bu gerçekten oldu mu? Bu, Owen ve benim için düzenli bir maaş ve sigorta anlamına gelirdi. Her şeyin masrafını kendi cebimden ödüyordum ve bu çok zordu. Ve bir de öğretmenlik pozisyonu? Bu, gerçekleşen bir rüya.

Dükkanıma göz gezdiriyorum. Asansörlere. Lekelere ve anılara. Anıların bazıları güzel, ama hepsi değil. Kaba müşterilerden hakaret yemek zorunda kalmazdım. Gerçekten öğrenmek isteyen çocuklara ders verebilirdim. Henüz kendilerini bu alanlarda görmeyen kızlara yardımcı olabiliyordum. Ve bu beni gerçekten heyecanlandırıyor. Uzun zamandır yaptığım işten heyecan duymamıştım. Taburelerden birine oturup alet kutusuna bakıyorum, aletleri yine kayıp. Babam istediğini alıyor, bazıları benim olsa bile. Burada sahip olduğum her şeye hakkı olduğunu düşünüyor ve benim hiçbir şeyim sağlam değil. Sahip olduğum her şey her an onun tarafından alınabilir. Bunu da bize hissettiriyor. Bu, benden alamayacağı bir şey olabilir.

Kapı tekrar açılıyor ve Maggie kot paltosu, kot pantolonu ve işlemeli boncuklarla bezeli deri çantasıyla içeri giriyor. Maggie, Bridger Falls'ta adeta kendi Dolly Parton'ımız gibi ve olup biten hemen her şeye el atıyor. Maggie'nin hayatı işte böyle.

"Hey, tatlım. Jim Fisher'ın seni görmeye geldiğini duydum."

"Sen," diyorum parmağımla işaret ederek. "Bunun arkasında sen vardın."

Omuz silkerek hafifçe gülümsedi. "Sen ailemdensin evlat. Boğulmana izin vermeyeceğim. Nefes alacak alana ihtiyacın var. Ve o kızlar da okulda nelerin mümkün olduğunu gösterecek, cesur birine ihtiyaç duyuyorlar. Aslında bu Mack'in fikriydi. Otomotiv tamir atölyesine girmek istiyordu ama orada hiç kadın yok. Bunu söyledi ve bu da beni düşündürdü."

"Maggie," diye fısıldadım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Yaptım," diyor elimi sıkarak. "Çünkü seni seviyorum. O yüzden sus ve zaferi kabul et. Büyük işler başaracaksın Poppy. Buradaki diğer kızlar için yol açmanı istiyoruz. Ayrıca orada kaynakçılık programı da var. Biliyorum ki sen de harika bir kaynakçısın ve okulda sana çok ihtiyaçları var. Görünüşe göre şu anda birkaç pozisyon için eleman arıyorlar. Ama bu pozisyon tam sana göre."

Ona sarılıyorum. Owen'a ve bana her zaman iyi davrandı.

Sırtımı sıvazladı. "Beni duygusal biri gibi gösterme. Korumam gereken bir itibarım var."

Gülerek gözlerimi siliyorum. Ve uzun zamandır ilk defa bir şeyin mümkün olduğunu hissediyorum. Bu da bana umut verdiği kadar korkutuyor da.

O dışarı çıkıyor, beni Jim'in ziyareti ve bunun ne anlama gelebileceği hakkında düşünmeye bırakıyor.

Telefonumu çıkarıp Ollie'ye mesaj atıyorum. Onun da çok mutlu olacağını biliyorum.

Poppy: Hey, meşgul müsün?

Ollie: Hayır. Az önce karakola geldim. Arkadaşlarla konuşuyorum. Ne haber?

Poppy: Size bir şey söyleyebilir miyim? Önemli bir şey.

Ollie: Beni görmeye gelmek için hiçbir bahaneye ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi?

Aman Tanrım.

Poppy: Ollie!

Ollie: Şaka yapıyorum. Aşağıya gel de anlat.

Sadece onun hiç de şaka yapmadığını hissediyorum. Ama şu an bunu açıklığa kavuşturacak kadar heyecanlı değilim.

Kapıya "Yirmi dakika sonra döneceğim" yazılı bir tabela yapıştırdım, paltomu giydim ve beş dakikalık bir yürüyüşle Bridger Falls İtfaiye İstasyonuna doğru yola koyuldum. Hava soğuk ve keskin, yürürken botlarım çakıl ve kırağı üzerinde gıcırdayıyordu.

İstasyon kapıları bir işaret feneri gibi, güvenli bir yerin simgesi olarak ışıltıyor. İstasyonun her zaman hissettirdiği o duygu.

İçeri adımımı attığımda, sıcaklık beni anında sarıyor. Sadece sıcaklık değil, ocakta çok uzun süre kalmış kahve kokusu, temiz sabun ve bu gibi yerlerde asla kaybolmayan hafif bir duman kokusu da var. Zeminler, botların ve yıllarca süren yürüyüşün aşındırdığı, pürüzsüzleşmiş betondan. Bir duvarda ekipman rafları sıralanmış, ağır ve hazır bir şekilde asılı duran itfaiye ceketleri, sahiplerini bekliyormuş gibi üzerlerinde duran kasklar.

Ortamda hafif bir uğultu var. Arka planda bir yerlerden televizyon sesi geliyor. Uzaktan kahkahalar duyuluyor. Mutfaktan tabakların şıkırtısı geliyor. Bir şeylerin piştiğini hissediyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama güzel kokuyor.

Odaya girdiğimde daha üç adım bile atamadan onu aramaya başladım, sanki bir göreve çıkmışım gibi kalbim hızla atmaya başladı.

"Hey, Poppy!" diye sesleniyor Bucky mutfak tezgahına yaslanmış, elinde bir kupa ile. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırtıyor.

Yanına gidip ona sarıldım, diğer birkaç kişiye de el salladım. "Owen'la ilgili tüm yardımlarınız için teşekkürler."

"Ah, ne harika bir çocuk. Çok iyi iş çıkarıyorsun." diyor Bucky, fırından bir tepsi lazanya çıkarırken.

"Bir işi başarmak için bir topluluğun desteği gerekir, Bucky. Hepinize minnettarım. Ollie'yi gördün mü?"

Ağzı bir çizgi haline geldi. "Annesi az önce geldi. Arka bahçede onunla konuşuyor."

"Ah." Yüzümü buruşturdum.

"Evet, biz de öyle düşünüyoruz." Bucky tezgâha yaslandı. Hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Onu kurtarmaya gidelim mi?" diye sordum, pencereden dışarı bakıp Ollie'nin ellerini beline koymuş, yüzünde sabır bulmaya çalışan bir ifadeyle durduğunu görünce. Annesinin sesi pencereden yayılan öfkeli bir tondaydı.

Canlı bir şekilde konuşuyor, elleri havada uçuşuyor ve sesi gittikçe yükseliyordu. Ollie orada öylece duruyordu, hiçbir şey söylemiyordu. Ceketsiz olduğu için üşüyor gibiydi. Aklımdan geçen tek şey onun üşümesiydi.

Theresa, Cami ve Ollie için en iyi anne olamadı. Daha sık gelmeye başladı ama bu zor. Onun hangi halini göreceklerini asla bilemiyorlar. Anne figürü mü olacak yoksa alaycı ve manipülatif biri mi? Her iki tarafını da gördüm ve pek de hayranı değilim. Ollie eskiden sürekli ona geri döner ve ne isterse yapardı, ama her zaman incinir ve hayal kırıklığına uğrardı. Son birkaç yıldır artık onun yanına gitmeyi bıraktı ve onun draması olmadan daha mutlu görünüyor.

Bucky, "Onu kurtarmak muhtemelen iyi bir fikir," diyor ve adamlardan birine seslenmeden önce arkasını dönüyor. "Hey, gidin Kendrick'i getirin. Ona burada ona ihtiyacımız olduğunu söyleyin."

Yeni gelen arka kapıyı aralayıp sesleniyor: "Hey, Kendrick. Bucky'nin sana ihtiyacı var."

Theresa arkasını dönüp bu müdahaleye öfkeyle baktı. Ollie ona bir şeyler söyledi ve kapıya doğru yürüdü. Theresa kollarını kavuşturdu ve içeri girerken onu kısıp gözlerle izledi.

İçeri giriyor ve beni görünce yüzü aydınlanıyor. "Merhaba, nasılsın?"

Kaşlarımı kaldırıp pencereden Theresa'ya baktım; o da telefonuna bakarak itfaiye binasına doğru hararetle bir şekilde konuşuyordu. "İyi misin?"

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Theresa işte, Theresa gibi davranıyor."

"Yardıma ihtiyacın olan bir şey var mı?" diye soruyor Bucky.

Ollie başını salladı. "Hayır. Ne yapmam gerekiyor?"

Bucky başını salladı. "Sadece bir kurtarma görevi."

"Teşekkür ederim," diyor. "Hadi bakalım, Poppy."

Kamyonların bulunduğu garaja onun peşinden giriyorum. Kapılar kapalı çünkü Wyoming'de hava çok soğuk. Bugün kar yok ama yakında yağacağını duydum.

"Bana ne söyleyecektin?" diye sordu, öne eğilerek ve tüm dikkatini bana vererek.

Gülümseyerek, "Sana Bridger Falls Lisesi'ndeki bir sonraki otomotiv atölyesi öğretmenine baktığını söylesem ne derdin?" dedim.

Beni kucağına alıp döndürüyor. "Ne? Olmaz!"

Beni yere indirdiğinde gülüyorum. "Evet! Liseden Jim Fisher geldi ve bana iş teklif etti!"

"Ne? Vay canına. Bu iş için mükemmel olurdun. Aman Tanrım, o çocuklar senin gibi bir arkadaşları olduğu için çok şanslı olurlardı," diyor, benim kadar heyecanlı bir şekilde.

"Evet, doğru! Sağlam maaşlar ve yan haklar!"

Gülümsüyor. "İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz."

"Dükkan konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu aniden.

Dudaklarımı ısırdım. "Bilmiyorum. Bunu kafamdan atamıyorum ama ikisini birden yürütmenin bir yolunu bulmayı düşünüyordum. Mesela belki okulun yanında yarı zamanlı olarak dükkanı da işletebilirim. Çok zaman alır ama yetişebilirim. Yaza kadar kesinlikle idare edebilirim ve o zamana kadar belki biraz yardım bulabilirim."

Başını salladı. "Evi kurtarma şansınız var mı acaba?"

Başımı salladım. "Babam ödemelerde çok geride kaldı. Ve evin çok fazla tadilata ihtiyacı var. Sanırım bir süreliğine şehirde kiralık bir yer bulsak daha iyi olur."

"Garajdaki daireye taşınabileceğinizi biliyorsunuz."

"Burası senin yerin," dedim ona kararlı bir şekilde. "Senin yerini almıyoruz."

"Benim yerim senin yanın," diyor, gözleri gözlerimle buluşurken.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Ollie. Biliyorsun ki sen kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en iyi arkadaşımsın. Hayatımda sen olmadan bir hayatı hayal edemiyorum. Ve eğer ilişkimiz yürümeseydi, çok kötü şeyler olurdu. Mesela Owen... ve..."

Ollie beni kendine doğru çekiyor. "Poppy."

İçimden bir ah çektim. "Ne?"

"Fazla düşünmeyi bırak."

"Hayır, değilim. Mantıklı düşünüyorum. Bakın bize. İkimizin de ideal bir çocukluğu olmadı. Çocuk sahibi olmak istemiyorum sanırım. Kardeşimi mutlu ve sağlıklı bir şekilde büyütebilirim, bu bana yeter," diye itiraf ediyorum.

Ollie gözlerime baktı. "Bu da sorun olmazdı. Ama seni seviyorum Poppy. İkinizi de."

"Ben de seni seviyorum," diyorum arkama bakarak. "Seni kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok seviyorum."

"O zaman sanırım beni kendiniz bulmanız gerekecek," diyerek ortamı neşelendiriyor.

Bucky kapıyı açar. "Hey, yemek yiyecek misin?"

Ollie umutlu bir ifadeyle bana dönerek, "Evet," diye karşılık verdi. "Sen kalıyor musun?"

Başımı salladım. "Geri dönüp Jim'i arayıp ona evet demem lazım."

Ollie, Bucky'ye "Lütfen ona paket servis kabı hazırla!" diyor.

"Anladım!" diye sesleniyor Bucky.

"Beni beslemek zorunda değilsin," diyorum.

Ollie başını salladı. "Ben seni doyurmazsam, sen de yemezsin."

"Owen tam bir ispiyoncu," diyorum gülerek.

"Enerjik ve harika bir öğretmen olman gerekiyor." Beni tekrar kocaman bir kucaklamayla sarıyor ve ben de ona yaslanıp nefesimi içime çekiyorum.

Buna nasıl itiraz edebilirim ki?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım göğsüne.

Beni nazıkçe sıkıyor. Ollie'ye sık sık sarılmıyorum. Genellikle böyle dokunmuyoruz ama ona dokunmamak giderek zorlaşıyor.

Çünkü eğer izin verirsem, beni mahvedecek olan kişi Ollie'dir.

Bölüm 9

Ollie

Zach Bryan'ın Oklahoma Smokeshow adlı eseri

Kapıyı ikinci kez çalmadan önce açıldı. Hemen gözlerimi elimle kapattım ve sanki yasa dışı bir şeye denk gelmişim gibi başımı çevirdim. "Herkes giyindi mi?"

Owen koltuktan bana doğru göz kırptı, kaşları çatıldı. "Neden giyinik olmayalım ki?"

Poppy tiz ve gergin bir kahkaha attı. "Gerçekten mi, Ollie?"

Parmaklarımın arasından onu kapüşonlu bir sweatshirt ve kot pantolonla, kolları kavuşturmuş, yanakları pembe bir şekilde orada dururken görebiliyorum. Çok şık giyinmiş. Hem sinirli hem de sevimli. Ne yazık ki. Çıplak halini tercih ederdim.

Elimi yavaşça indirdim. "Tamam, güzel. Sadece kontrol ediyordum."

"Neyi kontrol ediyorsunuz?" diye soruyor Owen, kafası karışmış bir şekilde.

Poppy homurdanarak, "Çok saçmalıyorsun." dedi.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp botlarımı çıkardım. "Bakın, kapıyı çaldım. Kendimi tanıttım. Hatta gözlerimi bile kapattım. Kısacası bir kahramanım."

"Sen tuhaf birisin," diyor Owen.

Kutuları dikkatlice yere bıraktım, sanki yeterince nazik olursam bunların hiçbirisi gerçek olmayacakmış gibi. Bu evi kaybetmelerinden ve şu

anda yaşadıkları kabustan nefret ediyorum. Keşke her şeyi düzeltebilseydim. Keşke benimle birlikte yaşamaya başlasaydı.

Oturma odasına yanıma geliyor ve kutuları taşımama yardım ediyor.

Owen ayağa fırlayıp, "Serbest atışlarımın ne kadar geliştiğini görünce şaşıracaksınız. Okulda fazladan antrenman yapıyorum. Uzun süreli bir yedek öğretmenimiz var ve istediğimizi yapabileceğimizi söylüyor, ben de fazladan antrenman yapıyorum." dedi.

"Harika iş çıkarıyorsun dostum. Görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum etraftaki eşya yığınlarına ve çöp torbalarına göz atarken.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, gözleri kutulara kayıyor. Bu da kimsenin kabul etmek ya da gerçek kılmak istemediği, göz ardı edilen büyük bir sorun.

Başımı sallıyorum.

"Walker, bir sonraki adımı belirleyene kadar eşyalarımızı onların ahırında depolayabileceğimizi söyledi."

Ağzım sıkılaştı. "Bu yardımcı olur. Dışarıya geziler düzenleyebiliriz."

Oyunumuzu kurmakta olan Owen'a şöyle bir göz attım ve fısıldadım, "Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyor?"

Omuz silkiyor ama bu yorgunluktan kaynaklanıyor. "Pek konuşmuyor. Bu da muhtemelen onu çok rahatsız ettiği anlamına geliyor. Belki onu bu konuda konuşturmayı başarabilirsin."

Başımı salladım. Onunla kesinlikle konuşabilirim.

Owen kanepeye çöker ve üzerine bir battaniye çeker. Bildiği tek yuvasını kaybetmesine çok üzülüyorum.

"Ciddi söylüyorum," dedim Poppy'ye. "Dükkana gel. Daireyi al. Bunu halledebiliriz."

Gözleri benimkine doğru kaydı. Sanki itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra vazgeçti. Umarım gerçekten bunu düşünüyordur.

"Belki," diyor. "En azından bir şey bulana kadar. Şu anda kiralık ev pek yok ve para biriktirmem gerekiyor."

Sesimi titretmeden başımı salladım. "Bence Owen bunu beğenecektir. Sağlam bir yer olur. Hem lise hem de dükkânla uğraşıyorsanız, Owen'a yakın olmak mantıklı. Hemen üst katta olabilir."

Owen'a bakıyor. "Bakalım ne olacak," diyor.

"Hey, başlamadan önce birkaç pizza alalım," dedim Owen'a ve o da hiç vakit kaybetmeden montunu giymeye koyuldu. "Hemen döneceğiz. Bir isteğiniz var mı?"

Kutulardan birini açıp televizyondaki eski fotoğraf albümlerini içine doldurmaya başlarken derin bir nefes verdi. "Her şey olur. Teşekkürler."

"Seni anlıyorum Poppy," diyorum ona çıkarken.

Çünkü onlar her zaman yanımda olacaklar. O hazır olmasa bile, ben bekliyor olacağım.

* * *

Birkaç gün sonra her şey ters gitti. Bütün sabahı ikinci el eşya dükkanına bağış bırakarak, ardından Walker'ın ahırına bir yük taşıyarak geçirmiştik. Yanımda yolcu koltuğunda Poppy, arkada da kulaklıkları takılı Owen ile birlikte dükkana geri dönüyordum.

"Ollie," diye fısıldadı ve kolumu tuttu, ve hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Arabayı park ederken içimde öfke ve korku yükseliyordu, "Burada ne işleri var?" diye sordum.

Dükkanının önünde tanımadığım motosikletler ve kamyonlar sıralanmış, sanki kötü bir anı yeniden canlanmış gibi. Dükkanın eskiden nasıl işlediğini, sarhoş ve uyuşturucu bağımlısı motosikletçilerin dükkânı neredeyse batırdığı, Poppy'nin ise para kazanmak ve Owen'a bakmak için mücadele ettiği günleri hatırlatıyor.

Midem alt üst oldu.

Poppy arabadan iner ve Owen da onu takip eder. Omuzları diktir ve ikisi de gergin görünmektedir.

"Hey, kamyonun içinde kalın," diyorum ama ikisi de beni dinlemiyor ve içeri giriyorlar. Çünkü onlar için bu, babaları. Bununla büyüdüler. Babam tam bir bela adamdı ama en azından suçlarını beyaz yakalı suçlar olarak işlemeyi tercih ederdi ve eve tehlikeli motosikletçiler getirmezd.

İlk başta her şeyi duymadım ama Sully'nin "Paramı almaya geldim" diye hırıldadığını duydum.

Ses tonu hiç de nazik değil. Keyfi yerinde değil. Daha önce de böyle davrandığını gördüm ve bu, karşıdaki kişi için asla iyi olmuyor. Bunu hiç sevmiyorum. Hiç de değil.

Poppy geri adım atmıyor, sadece omuzlarını dikleştiriyor ve ona, "Bende yok," diyor.

Sully alaycı bir şekilde, "Bu durumun tekrar tekrar yaşanması ne kadar komik," dedi.

"Bu böyle devam etmeyecek," diyor. "Lisede bir işe girdim. Avantajları var ve Owen için de sağlam bir iş."

Yüzü karardı. "Asla! Bana borçlusun!"

"Ne yapacaksınız?" diye soruyor, dükkana el sallayarak. "Zaten evimizi aldınız. Bunu da mı istiyorsunuz?"

Daha da yaklaşıyor. Çok fazla yaklaşıyor.

Owen onun yanına sokulur.

Gözlerim kızardı ve yanına yanaştım, önüne geçersen onu zayıflatacağımı ve bunu yapması gerektiğini çok iyi biliyordum. İkimiz de Sully'nin ona hiçbir şey yapmayacağını biliyorduk. Ama diğer motosikletçiler? Ne yapacaklarını bilmiyorum. Ama onlara ulaşmak için önce beni aşmaları gerekecek.

"Jack'i ara," diye fısıldadım Owen'ın kulağına ve o da başını salladı. Owen'ın telefonunu ceket cebinden çıkardığını ve yanındaki birkaç düğmeye bastığını gördüm.

Jack'in şehirde olduğunu ve kısa sürede geleceğini biliyorum. Ayrıca, işler kötüye giderse ve bu herifleri alt etmem gerekirse, bu Owen'ın odaklanabileceği bir şey olur.

Sully alaycı bir şekilde, "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen? Dikkat etsen iyi olur," dedi.

Kıpırdamıyor. "Ne yapacaksın baba? Bana zarar mı vereceksin? Hadi dene bakalım. Sürpriz şu ki, artık bana zarar veremezsin. Ben yetişkin bir insanım ve artık senin saçmalıklarına katlanmıyorum."

"Paramı alacağım," diyor korkutucu bir sesle. "Ya da Owen benimle gelse nasıl olur?"

"Seninle gelmiyorum." diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Owen.

Arkasındaki tüm motosikletçiler gerildi ve ayağa kalktı. Birkaç tanesi, bununla nasıl başa çıkacakları konusunda şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Bu, beklediklerinden çok daha fazlası gibi görünüyordu. Bütün bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda içimde bir endişe dalgası yükseliyordu.

"Hepinizi gömeceğim," diyor sakın bir şekilde. "Kimle uğraştığının farkında değilsiniz. O ailesini umursamayabilir, ama ben umursuyorum. Ve Owen'a ya da bana en ufak bir şekilde bile yaklaşmaya kalkarsanız, hepinizi mahvedeceğim."

Kapının arkasından bir lastik levyesi çıkardı. Anında tanıdım. Kaynaklı sivri uçlar ve çiviler. Ağırıklı. Özenle yapılmış. Bunu bir silah olarak yapmıştı. Ve bunu yapmak zorunda hissetmesinden nefret ediyorum. Arkasını dönüp şaşkınlıkla bakan herkese dik dik baktı. "Beni bir canavar büyüttü. Neler yapabileceğimi yeniden düşünmeliyim."

Motosikletçilerden biri bir şey yapacakmış gibi öne çıktı ve Poppy ona, hayatımda gördüğüm en korkunç bakışla baktı. Eğer Poppy'yi yakından tanımıyor olsaydım, şu anda kelimenin tam anlamıyla altıma işerdim.

Sessizlik.

Owen'ın gözleri kocaman açılmış. Korkmuş değil. Hayran kalmış. Bana bakıyor, sonra da telefonuna, yani bunu kaydettiği yere bakıyor. Tanrı aşkına Jack yolda olsun. Burada takviyeye ihtiyacım olabilir. Sully'nin ne yapacağını hiç bilmiyorum.

Sully yere tükürüyor ve sanki az önce kontrolünü kaybetmemiş gibi gülüyor. Artık hiçbir şeyinin kalmadığını biliyor ve umutsuzca bir şeylere tutunmaya çalışıyor.

"Geri döneceğiz," diye mırıldanıyor, sonra dönüp, "İtfaiyeciyi el altında tutsak iyi olur. Ne zaman bir şeylerin yanacağını asla bilemezsiniz," diyor.

Yanına vardığımda ve kolumu omzuna doladığımda titriyordu.

"Bu kabul edilemez," diyorum. "O deli, Poppy."

Derin bir nefes vererek, "Biliyorum," dedi.

"Sizi onun elinden kurtarmamız gerek."

"Bir şeyler çözmeye çalışıyorum."

"Ondan uzak dur," diyorum. "Ve arkadaşlarından da. Sana para ödemesi gereken o olmalı, tersi değil."

Yutkunarak, "Eğer çok fazla zorlarsam, Owen'ı almaya çalışabilir. Yasal velayetim yok," dedi.

Bu beni tamamen durduruyor. Asla olmaz. Kimse Owen'ı alamaz.

Owen bize bakıyor, tamamen dehşete düşmüş durumda.

"Asla olmayacak dostum. Beni duyuyor musun?" dedim ona. "İyi iş çıkardın."

Başını salladı ama yüzünde hâlâ korkmuş bir ifade vardı. "Sully ile asla birlikte yaşamak istemiyorum."

"Weston'ı arıyoruz," diyorum. "Ve şerifi de. Böyle tehditler savuramaz."

Başını salladı. "Avukat tutacak param yok."

"Bu önemli," diyorum. "Bunu yapıyoruz. Ben ayarlayacağım."

İkisine de bakıyorum. "Ben buradayken ikinize de hiçbir şey olmayacak."

Bundan kesinlikle emin olacağım.

Sully'nin o tehdidi savurduğunu, sesinin alçaldığını ve çirkinleştiğini duyduğum an, içimde bir şey buz kesti ve keskinleşti. Sevdığım insanlarla risk almam. Çünkü böyle bir şey söylemek, böyle bir şeyi yapmanın yarısı demektir.

Kesinlikle hayır.

Owen titreyen parmaklarıyla telefonunu bana uzattı. "Kaydettim," dedi sessizce. "Gerçekten kötü bir şey söylemiş olma ihtimaline karşı."

Oynat tuşuna bastığımda göğsüm sıkışıyor. Sully'nin sesi hoparlörden cızırtılı, peltek, tehditkar ve kendinden fazlasıyla emin bir şekilde geliyor. Her kelime, kendi kazdığı tabuta bir çivi daha çakıyor. Weston bunu aldığına çok sevinecek.

Sully ve onun berbat arkadaşlarına çok kızgın olsam da sesimi sakın tutarak Owen'a, "İyi iş çıkardın," diye hatırlattım. "Gerçekten iyi."

Poppy'nin yüzü solgun, gözleri ise o zar zor kendini toparlama bakışıyla parlıyor; bu bakışı çok iyi biliyorum.

"Bu gece sizinle kalacağım," dedim, eşyalarımı almak için çoktan yola koyulurken. "Hemen geri döneceğim."

Tartışmaya girmiyor. Sadece başını sallıyor, sanki birinin ona aşırı tepki verdiğini söylemesini bekliyormuş gibi yüzünde bir rahatlama ifadesi belirliyor.

Sully çok ileri gitti.

Her şey nihayet sakinleştiğinde Owen çoktan yatağına girmişti. Ev, herkes nefesini tutmuş gibi sessizdi. Poppy mutfakta otomatik pilot modunda hareket ediyor, arka kapıyı kilitliyor, ışıkları kapatıyordu. Ben de arkasından, onu sıkıştırmadan, sadece orada olacak kadar yakın bir şekilde yürüdüm.

Elinde diş fırçasıyla lavabonun önünde durdu, sonra bana baktı. "Kalmak zorunda değilsin," dedi usulca.

"Biliyorum," diyorum ona. "Yine de kalıyorum."

O anda omuzlarındaki yük biraz hafifliyor. Dünyanın ağırlığı biraz olsun hafifliyor ve ben de onun için bunu çok istiyorum. Ondan bunu almak istiyorum. Dünyanın stresini.

Banyo lavabosunda yan yana dişlerimizi fırçalıyoruz, arada bir dirseklerimiz birbirine çarpıyor. Hem evsel hem de tuhaf ve olması

gerekenden çok daha samimi. Naneli köpüğe yüzünü buruşturuyor, ben de sessizce gülüyorum. Gözlerimiz aynada buluşuyor ve o an uzuyor, sıcak ve tanıdık bir hal alıyor.

Saçını durularken, at kuyruğundan bir tutam saç kayıp yanağına düştü. Düşünmeden uzanıp o tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Parmaklarım tenine neredeyse değmiyordu ama o tamamen hareketsiz kaldı.

Bir an için ikimiz de nefes almayı bıraktık.

"İyi geceler," diye fısıldadı odasının kapısında dururken.

"İyi geceler," diye mırıldandım karşılık olarak.

Tereddüt etti, sonra eğilip yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Yumuşak ve özenli. Adını koymaya cesaret edemediğim bir söz gibiydi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kanepeye uzanıyorum, botlarım kapının yanında sıralanmış, telefonum şarjda. Pek uyuyamıyorum. Evin her gıcirtısı beni oturtuyor, dinliyorum, karanlıkta her gölge daha da belirgin geliyor.

Sabahın erken saatlerinde koridorda hafif ayak sesleri duyuyorum. Tam Owen beni görünce donakalırken ben de doğruluyorum.

"Hâlâ buradasın," diye fısıldıyor.

"Evet dostum," diyorum sessizce. "Sizinle ilgileneceğim."

Sanki içini rahatlatmış gibi başını salladı ve yavaşça yatağına geri döndü.

Bundan sonra tekrar uzanmıyorum. Sadece karanlıkta oturuyorum, kalbim sakin, duyularım keskin, buranın olmam gereken yer olduğunu biliyorum. Sadece Poppy'nin de bunu hissetmesini istiyorum.

Ertesi sabah vakit kaybetmiyoruz.

"Çantayı al," dedim Owen'a. "Seni okula götürüyoruz."

Yolculuk gergin ama kararlı geçiyor. Poppy'nin elleri bu sefer direksiyonda sabit, çenesi sıkılı. Owen arka koltukta daha dik oturuyor, telefonu elinde sıkıca tutuyor.

Okulda temizleyici, kalem talaşı ve kantin pizzası kokusu var. Müdür, rehber öğretmen ve resepsiyon görevlisiyle oturup her şeyi anlatıyorum.

"Owen'ın biyolojik babasıyla ilgili bir sorun var," diyorum. "Tehditlerde bulundu. Bunların kayıtları elimizde. Owen'ın veya bu kampüsün yanına yaklaşmasına izin verilmiyor."

Okul müdürünün yüz ifadesi sertleşti. "Dosyasını hemen inceleyeceğiz. Öğretmenler, teneffüs gözetmenleri ve resepsiyon görevlileri. Eğer gelirse, polisi arayacağız."

İyi.

Danışman Owen'a nazıkçe gülümsedi. "Her şey yoluna girecek."

Owen bana, sonra da Poppy'ye baktı. Başımı bir kez salladım. Nefesini verdi.

O öğleden sonra, eskiden Jessop Lodge olan Wilder Lodge'da Weston Jessop'la karşılıklı oturuyorduk. Sözümüzü kesmeden dinledi, sonra sandalyesine yaslandı.

"Sana yardım edeceğim," diyor. "Seni sağlam bir zemine oturtmamız gerekiyor. Vesayet. Sınırlar. Koruma emirleri. Bununla ilgileniyorum."

Poppy'nin omuzları sonunda sanki dünyayı tek başına taşımış ve sonra yere bırakmış gibi çöktü.

"Onu dükkânı ona vermeye zorlayabilir miyiz acaba?" diye soruyorum öne eğilerek. Onlar için elde edebileceğimiz her şeyi istiyorum.

Weston omuz silkerek, "Yani, Sully'yi hiçbir şeye zorlayamayız. Ama bu, ona ödeme yapmaya devam etmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Bu şantaj olur." dedi.

"Belki de agresif bir şekilde ikna edilebilir," diye düşünüyorum.

Weston homurdandı. "O zaman bunun için yanlış kardeşle konuşuyorsun. Sen ve Jack bazen kanunun diğer tarafında hareket ediyorsunuz. Ben hepinizi dürüst tutuyorum."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldanıyor Owen. Sonra da, "Kamyonuna bir kokarca koyabiliriz işte—" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Hey, bunu nereden biliyorsun?"

Owen ve Poppy gülüyorlar.

* * *

Mahkeme tarihi birkaç gün sonra. Weston her şeyi hızlıca dosyaya ekliyor ve biz de hazırlanıyoruz. Biz gidiyoruz. Sully gelmiyor. Bunda şaşırtıcı bir şey yok. Kimse onun geleceğini düşünmemiştii zaten.

Hakim, yüzünde hiçbir ifade olmadan kaydı dinledikten sonra tereddüt etmeden uzaklaştırma kararlarını veriyor.

Sully dükkâna, eve, Owen'ın okuluna, Wilder Çiftliğine, Kara Köpek'e, itfaiye binasına ve Weston'ın bizi korumak için eklediği bir sürü başka yere yaklaşamaz. Ama en önemlisi, Owen'a veya Poppy'ye yaklaşamaz.

Nöbette olmadığım her gece, ne olur ne olmaz diye, onlarla birlikte kalıyorum. Bana ihtiyaç duyarlarsa yakınlarında olmak istiyorum. Nöbetteyken de sürekli iletişim halinde oluyorum.

Benim olanlara kimse dokunamaz.

Bölüm 10

Haşhaş

Josh Meloy tarafından tasarlanan Veranda Lambası

Maggie, önümdeki renkli ajandaya dokunarak, "Tüm hayatını kafanda tutamazsın," diyor. "Kadınlar böyle sinirlenir ve market otoparklarında tanımadıkları insanlara bağırmaya başlarlar."

Dükkandaki ofiste Maggie ile birlikte oturuyorum, etrafım yığın yığın kağıt, defter, dizüstü bilgisayarım, yeni bir ajanda ve Maggie'nin ısrarla sahip olmam gerektiğini söylediği dev duvar takvimiyle çevrili.

"Bu hiç zorlandığım bir şey olmadı," diyorum gülerek. "Neyden bahsediyorsun?"

Maggie omuz silkerek, "Bazen böyle şeyler olur," dedi.

"Maggie." Kıkırdayarak güldüm. "Bu da ne?"

"Yapı, Poppy. Yapı bizi hapisten uzak tutar," diyor.

Tekrar gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu programların bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Masaya basılı, renk kodlu bir program kağıdı uzatıyor. Tabii ki öyle. Maggie'den başka bir şey beklemezdim. O son derece düzenli ve iyi bir projeye bayılıyor. Ve bugün, görünüşe göre, ben onun projesiyim.

"Bu sizin dükkan programınız," diyor. "Bu okul programı. Bu Owen programı. Ve bu da"—son sayfaya dokunuyor—"Maggie'nin karnınızın doyduğundan emin olma programı."

"Yemek yiyorum," diye itiraz ediyorum.

Bana bir bakış attı. "Sen kahve içiyorsun, kuru tost ve ne bulursan onunla hayatta kalıyorsun. Bu sayılmaz."

Gülüyorum, çünkü ya güleceğim ya da ağlayacağım. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen ikisini de yapacağım.

Maggie masada karşımda oturuyor, ajandası açık, kalemi düşünceli bir şekilde tıkırdatarak günlerimi sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi planlamaya başlıyor. Sadece iş ve randevuları işaretlemiyor. Yemek hatırlatıcıları da ekliyor. Gerçek öğünler. Öğle yemeği. Akşam yemeği. Hatta birini daire içine alıp yanına "yemek için otur" yazıyor.

Boğazımda sıkı bir şey takılı kaldı.

Buna alışkın değilim. Birinin ne kadar yük taşıdığını görüp, bana "kendin halledersin" demek yerine sessizce devreye girmesine alışkın değilim. O kadar uzun zamandır her şeyi kendim idare ediyordum ki, başkasının yardım etmesi bana yabancı geliyor. Ağır. Neredeyse çok fazla.

Bana gelecek hafta için yemek yardımı ayarladığını, böylece ben de yeni işe alışmaya ve evi toplamaya odaklanabileceğimi söylüyor. Sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor. Sanki beni ve Owen'ı beslemek sadece yapılması gereken bir işmiş gibi.

Gözlerimi kırıp ajandaya dik dik bakıyorum, böylece ağlamaya ne kadar yakın olduğumu görmesin.

"Teşekkür ederim," diyebiliyorum, ama bu son derece yetersiz geliyor.

Çok yoğun bir dönem olacak. Çok bunaltıcı. Paketleme, taşınma, yeni bir şeye başlama... Tüm bu lojistik işlerden, kaostan ve bilinmezliklerden çok korkuyorum.

Ama bunun altında daha parlak, daha aydınlık bir şey var.

Uzun bir aradan sonra ilk defa bunu yalnız yapmıyorum. Ve belki de en heyecan verici yanı da bu.

"Pazartesi işe başlayacağıma hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Harika olacaksın," diyor Maggie hemen. "O çocuklar senin gibi birine sahip oldukları için çok şanslılar. Ve açıkçası, bu kasabanın işini bildiği için özür dilemeyen daha fazla kadına ihtiyacı var."

"Öğrenmek isteyen her çocuğa yardım etmek istiyorum," diyorum. "Bu bir hayal."

"Evet," diyor elini sallayarak, "sizin gibi birine sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Kapı aralığından, Mack'in Maggie'nin kamyonetinin üzerine eğilmiş, sanki doğuştan beri elinde İngiliz anahtarı varmış gibi tuttuğunu

görebiliyorum.

Mack, Walker ve Violet'in on yedi yaşındaki kızı. Lisede üçüncü sınıfta ve Maggie ona benim ders vereceğimi söyleyene kadar araba tamir dersine hiç ilgi duymamıştı. Maggie'nin sözleriyle, "Hiçbir pasaklı, tozlu çocuk Mack'i araba tamiriyle etkilemeye çalışmayacak. Mack bunu kendi başına yapabilir." Ve yapabilir de. Bundan emin olacağım. Herkesin temel bilgileri bilmesini sağlayacağım. Bunlar önemli yaşam becerileri.

"Bunu sola mı yoksa sağa mı çevireyim?" diye soruyor Mack.

"Soldan gevşet," diye bağıryorum karşılık olarak. "Sağa sıkılaştır. Hayat felsefesi olacak sözler."

Mack sırtıttı ve anahtarı çevirdi. "Bunu çok sevdim. Otomobil dersini dört gözle bekliyorum."

"İşte bu yüzden önemli," diyor Maggie sesini alçaltarak. "Kadınların bir şeyleri düzelttiğini, bir şeylere liderlik ettiğini görüyor. Seninle çok gurur duyuyorum Poppy. Yaptığın her şeye bak. Gerçekten harika iş çıkardın. Annenin de seninle çok gurur duyacağından eminim."

Göğsüm sıkışıyor. "Beni ağlatma, Maggie."

"Seni ağlatmaya çalışmıyorum ama bu önemli, tatlım. Sen önemlisin," diyor ve elini yanağıma koyuyor. Dokunuşu çok rahatlatıcı olduğu için eline yaslanıyorum. Bir annenin dokunuşu. Çok özlediğim bir şey. Annem Grace, en büyük destekçimdi. Bunu yapıyor olmamı çok isterdi. Her zaman istediğim her şeyi yapmam için beni teşvik ederdi.

Dükkanın cam kapısı açılıyor ve elinde bir not defteri, ceketine iliştirilmiş bir rozetle bir kadın içeri giriyor.

"Poppy Murphy mi?" diye soruyor.

"Evet," dedim ayağa kalkarak. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Çocuk Koruma Hizmetleri'nde çalışıyorum," diyor. "Owen Murphy hakkında bir ihbar aldık ve soruşturma yürütüyoruz."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ah. Bu, antrenör Toddy'nin okulda ona yaptıklarıyla mı ilgili? Şerif Matthews ile zaten konuştuk."

"Hayır efendim," diyor kadın sakince. "Bu, çocuk ihmaliyle ilgili yeni aldığımız bir şikayet."

İçimden öyle hızlı bir rahatlama hissi geçti ki neredeyse başım döndü.

Elbette öyle. Elbette konu o.

Sully. Zihnim şimdiden savunma mekanizmaları kurmaya, öfkelenmeye, yorulmaya başladı bile. Ve şimdi nihayet bizi yakalıyor.

“Pekala,” diyorum dikkatlice. “Çünkü babası Sully bu işe karışmadı mı? Açık bir mahkeme var—”

Kadın tereddüt ediyor. “Özür dilerim, sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş. Şikayet çocuğun babasıyla ilgili değil.”

Odanın havası adeta çekilmiş gibi.

“Bu tamamen sizinle ilgili,” diye devam ediyor. “Çocuğun birincil bakıcısı olarak.”

Midem o kadar alt üst oldu ki, kusacak gibi hissediyorum. Ben mi?

Maggie alaycı bir şekilde, “Bu kesinlikle bir yalan,” dedi.

“Yalan” kelimesi odanın içinde keskin bir etki yaratıyor.

Ona bakıyorum, espriyi bekliyorum. Birinin gülmesini ve bunun bir hata olduğunu söylemesini bekliyorum. Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve aniden her ses aynı anda hem çok yüksek hem de çok uzaktan geliyor.

“Bu mantıklı değil,” diye fısıldıyorum. “Ona çok iyi bakıyorum.”

Maggie yaklaştı, bir eli sırtıma sıkıca ve istikrarlı bir şekilde yerleşti.

“Birisi ihmal iddiasıyla şikayette bulundu,” diyor kadın nazıkçe. “Bunun peşini bırakmamak zorundayız.”

Korku yavaş yavaş, soğuk ve ağır bir şekilde içime işliyor. Bunu kim yapardı? Hayatıma, çıplak ellerimle ve yorgunlukla bir arada tuttuğum her şeye bakıp da, ona karşı başarısız olanın ben olduğumu kim söylerdi?

Göğsüm sıkışıyor, inanamama duygusu yerini daha karanlık bir şeye bırakıyor. Korku. Kendim için değil, Owen için. Çünkü yargılanmayı kaldırabilirim. Ama kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

O her şeye sahip, değil mi? Yani evet, ben orada market alışverişinde biraz zorlandım ama o hiçbir öğünü kaçırmadı ve ihtiyacı olan her şeye sahip oldu. Ben bunun için elimden geleni yaptım. O asla bir şeyden mahrum kalmadan önce ben mahrum kaldım. Onun her şeye sahip olduğundan emin oldum.

“Yani, açıklığa kavuşturmak gerekirse, siz Poppy misiniz?” diye soruyor elindeki not defterine bakarak.

“Benim.”

“Ve şu anda Owen'ın velayeti sizde değil, doğru mu? Babanız... Sullivan Murphy onun babası?”

“Resmi olarak velayetim yok ama son on bir yıldır onu ben büyüttüm,” diye anlatıyorum ona.

Babamla aramızda bir anlaşma olduğu ve bu tür şeyler için başvuru yapacak paramız olmadığı için hiçbir zaman resmi bir vesayetimiz olmadı;

ayrıca Weston yardım edene kadar babamı buna ikna edemezdim muhtemelen.

"Anlıyorum, peki Sullivan Murphy nerede?" diye soruyor, elindeki kalemi not defterinin üzerinde tutarak, cevabımı bekliyor.

"Artık burada yaşamıyor. Dedğim gibi, annemiz öldüğünden beri Owen'ın gayri resmi vasisiyim. Nerede olduğunu bilmiyorum ama tam yasal velayetini almak için bir avukatla çalışıyorum."

Weston Jessop'a şükürler olsun. Onun ve Ollie'nin tüm yardımları için içimden sessizce dua ediyorum. Ah, keşke burada olsaydı.

Kadın içeri girip etrafa bakındı ve notlar aldı. Mack'in garajdaki kamyon üzerinde çalışmasını izledi ve Maggie'ye baktı. "Owen Murphy ile bir akrabalığınız var mı?"

Maggie gururla ve koruyucu bir şekilde sırtıyor. "Şey, ben onun yerine geçen büyükannesiyim. Poppy doğmadan önce bile ikisinin de hayatındaydım. Annesiyle çok iyi arkadaşım. Grace Murphy'yi tanıyor muydunuz? O kadın Bridger Falls'ta bir ikundu. Ana Cadde'de onun anısına yapılmış bir park bankı bile var. Kanserdı ve on bir yıldan fazla önce vefat etti. Poppy o zamandan beri, kendisi de çocukken bile, Owen'ı büyüttü. Tanıdığım en çalışkan kadın o. Bunu size söyleyebilirim. Burada çocuk ihmali yok. Hepimiz Poppy ve Owen için buradayız."

"Anneniz hakkında bunu bilmiyordum," dedi kadın yumuşak bir sesle, bana nazıkçe bakarak. "Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim," dedim çekinerek. "Affedersiniz, adınız nedir?"

"Ben Monica," diyor ve nazıkçe elimi sıkmak için elini uzatıyor. Bu kadında korkutucu veya saldırgan hiçbir şey yok. Ama küçük kardeşimi benden alabilecek güce sahip olabileceğini bilmek bile beni neredeyse çıldırtıyor. Owen benim için her şey demek. Bu yüzden, her ihtimale karşı mesafemi koruyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Özür dilerim. Çok şaşkıyım. Kim böyle yanlış bir ihbar yapar ki?"

"İhbarı kimin yaptığını söyleyemeyiz. Owen'ın durumuyla ilgili endişeler var," diyor. "İstikrarlı barınma, mali destek ve olası ihmal."

Ağzımı açıyorum ve kelimenin tam anlamıyla söyleyecek söz bulamıyorum. İlk önce, belki de ihmalkâr bir kız kardeş olduğum düşüncesi aklımdan geçiyor. Zor zamanlar geçirdik. Belki de bu haklı bir durum. Sonra başımı sallıyorum, nefes veriyorum ve daha dik duruyorum. Hayır.

Elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu saçmalık. Birçok insan zorluk çekiyor. Ama Owen seviliyor ve ihtiyacı olan her şeye sahip.

Maggie üzgün olduğumu hissetmiş olmalı çünkü uzanıp elimi sıkıyor ve içimde tuttuğum şeyi söylüyor: "Şimdi, tatlım, ikimiz de bunun saçmalık olduğunu görüyoruz. Owen'ın ihtiyacı olan, istediği ve daha fazlası var. Poppy canını dişine takarak çalışıyor. Ve ayrıca hepimiz de var. Çok büyük bir destek sistemi var. Walker ve Violet, Jack ve Cami, ben ve tabii ki Ollie. Hani derler ya, 'Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekir'? İşte Poppy'nin köyü çok büyük ve güçlü."

Monica, Maggie'ye bakıp başını sallarken bir yandan da notlarını almaya devam etti.

Maggie'ye 'Ne yapmalıyım?' der gibi baktım.

Monica'nın bakışları benimkilerle buluştu. "İlk raporda ayrıca evinizin haciz altında olduğu belirtiliyor."

Yutkunuyorum. "Evet, öyle ama orası babamın evi ve şu anda taşınma sürecindeyiz."

"Sen ve kardeşin nerede yaşayacaksınız?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü bunun cevabını bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Ve bu çok kötü görünüyor. Gerçekten çok kötü.

O anda bunun tek başıma yapamayacağımı anladım. Gurur çocukları korumaz. Evrak işleri korur. Bir plana ihtiyacım var.

"Ollie ile birlikte," diyor Maggie kendinden emin bir şekilde ve omzumu sıkıyor.

Ona şaşkın bir bakış attım, o da bana yan gözle baktı, sanki 'buna ayak uydur' der gibiydi.

"Evet...evet. Arkadaşım Ollie'nin yanına taşınıyoruz," diyorum, Maggie de gülümseyerek başını sallıyor ve beni cesaretlendiriyor.

Sanki çağrılmış gibi, merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor.

Ollie yanıma gelirken, gözleri bir bizde, bir de işçide gezinirken, "Adımı mı duydum?" diye sordu. Odadaki gerilim çok yüksekti ve bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyor olmalıydı.

Çocuk Koruma Servisi görevlisi arkasını dönüp ona baktı. "Peki siz kimsiniz?"

"Ollie Kendrick," diyor Monica'nın elini sıkmak için uzanırken. Monica şaşkınlıkla ona bakıyor, sonra da bana. Ardından not defterine bir şey yazıyor.

Keşke o notları görebilseydim.

Maggie bize bir o yana bir bu yana bakıp durduktan sonra birden, "Ollie ve Poppy nişanlandılar. Owen'ı bebekliğinden beri neredeyse kendi çocukları gibi büyüttüler." dedi.

Ollie hiç tereddüt etmiyor. Yüzünde kısa bir şaşkınlık anı belirliyor ama hiç duraksamadan, "Evet, doğru. Nişanlandık," diyor.

Gözleri hiçbir şey ele vermiyor, sanki bu doğruymuş gibi ve bu duruma bu kadar kolay uyum sağlamasına ve gelişmesine şaşırdım.

Yanıma geldi ve belime kolunu dolayarak bana gülümsedi. "Neler oluyor canım?"

Sevgilim mi? Bu da ne? Nişanlı mı? İkisi de deli.

Nefesim kesilince neredeyse boğuluyordum. "Şey, bu Monica. Kendisi Çocuk Koruma Servisi'nde görevli ve Owen yüzünden beni... yani bizi... soruşturuyor."

Elimi tuttu ve sıkıca sıktı, beni sakinleştirdi. "Vay canına, bizi ne için soruşturuyorsunuz?"

"Çocuk ihmalı," diyor Maggie kuru bir sesle.

"Vay canına, kim böyle bir yalan ihbarda bulunur ki? Bu tür yalan iddialarda bulunmak yasalara aykırı değil mi?" diye soruyor Ollie, gerçekten şaşkın bir şekilde.

Monica notlarına göz atarak, "Şikayeti kimin yaptığını kesin olarak söyleyemeyiz," dedi.

Maggie'nin, gözleri irileşirken, omzunun üzerinden gizlice not defterine baktığını görüyorum. Ağzı açılıp kapanıyor, gözleri kısılıyor. Çalışan not defterini kendine doğru çekiyor ve etrafta dolaşarak ajandamı ve dizüstü bilgisayarımı inceliyor.

Ollie bunu fark eder ve bize geri döner. "Şey, eminim ki bu tamamen bir yanlış anlaşılmadır," der Ollie kendinden emin bir şekilde. "Poppy ve Owen dükkanın üstündeki daireye taşınıyorlar. Yeni zemin döşeniyor ve duvarlar yeni boyanıyor. Harika görünüyor. Görmek ister misin?"

İşçi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak, "Evet, yapardım," dedi.

Ben de bunu gerçekten görmek isterdim. Çünkü en son oraya gittiğimde, bayat sigara dumanı, duvarlarda lekeler, halı ve küflü bir buzdolabı ile dolu bir öğrenci yurdu gibi görünüyordu. Ollie'ye neredeyse bedavaya kiraladım ve o da temizliyor. Ama ne kadar temizlediğinden haberim yoktu. Bana boya ve döşemeden hiç bahsetmedi. Yaşanabilirmiş

gibi anlatıyor. Eğer o gidip Ollie'nin ilk devraldığı zamanki halini görürse, bu durum onun için kesinlikle kabul edilemez.

Sakin bir şekilde daireden bahsederek hepimizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Bunların hepsi benim için de yeni bilgiler ve sanki her şeyi zaten biliyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. Daha önce oraya hiç çıkmamıştım. Orası onun mekanı ve birlikte vakit geçirdiğimizde genellikle benim evimde, The Black Dog'da, Walker'da veya Jack'in evinde takılıyoruz.

Orada şaşkın bir halde duruyordum, yanımda Maggie ve Mack de aynı derecede şok içindeydi. Ollie'nin geçen yıl taşındığı berbat yere hiç benzemeyen üst kattaki daireyi inceliyorduk. Her şeyden önce tertemizdi ve aynı yer gibi bile görünmüyordu. Tüm duvarlar krem beyazı renkte boyanmıştı. Her yere yeni halılar döşenmiş, mutfak ve banyodaki fayanslar yenilenmişti. Hiç de büyük bir yer değildi ama... çok güzeldi. Ve gerçekten temiz kokuyordu.

Elim göğsüme gidiyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak her şeyi içime çekiyorum. Derin bir nefes veriyorum ve Ollie'nin eli elimde beliriyor. Şaşırmamış gibi davranmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Her zaman berbat bir yalancı oldum.

"Özür dilerim. Bunu görünce çok duygulanıyorum," diye itiraf ediyorum, sanki bir sınavdan geçmem gerekiyormuş gibi beni izleyen işçiye. "Ollie, Owen ve benim için bunu güzelleştirmek için çok çalıştı. Teşekkür ederim," diyorum Ollie'ye ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Elbette. Ailem için her şey," diyor sanki bu normal bir şeymiş gibi doğal bir şekilde.

Ama gerçekten öyle mi? Doğru mu? Çünkü doğru gibi geliyor ve keşke doğru olsa. Bu noktada, bunu sürdürmemiz gerekiyor. Maggie'ye bakıyorum ve o da tüm bunları dikkatle izliyor, sanki gururlu bir ebeveynmiş gibi bizi seyrediyor.

Monica, elindeki not defterine notlar alırken, "Şey," diyor. "Bu çok güzel."

"Bu da ne?" diye fısıldadım, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde Ollie'ye bakarak.

Hiçbir şey söylemiyor, alnımdan öpüyor ve oyununa devam ediyor. "Burada çok mutlu olacağız, tatlım."

Monica'yı dükkana kadar geri götürdük, Maggie ve Mack de bizi takip etti. Mack de kafası karışık görünüyordu ama sanki görevi anlamış gibiydi

ve hiçbir şey söylemiyordu.

“Geri dönüp Owen ile konuşmam gerekecek. Ne zaman uygun olur?” diye soruyor Monica.

“Akşam saat altı civarında burada buluşabiliriz,” diye teklif ettim. “Onun programına bakmam gerek.”

Başını salladı. "Bu uygun. Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Bu arada aklıma takılan sorular olursa arayabilirim."

Başımı salladım, Ollie'nin eli koruyucu bir şekilde elimin içine kaydı. Elinin sıcaklığı beni şimdiden rahatlattı. "Tamam."

Kapıdan çıkıyor ve ben de arabasına binene kadar bekliyorum.

Hızla dönüp Maggie'ye baktım; o tırnaklarını inceliyordu ve gözlerime bakmıyordu.

Mack masamdaki sandalyeme oturup, "Vay canına. Açıklaman gereken çok şey var, Maggs," dedi.

"Ne? Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diyor kendinden memnun bir şekilde, alaycı bir gülümsemeye.

"Biz birlikte değiliz, hele nişanlı hiç değiliz, Maggie!" diye çığlık attım.

Ollie sırttı. "Bak, ben de öyle yaptım işte."

Derin bir nefes verdim. "Biliyorum. Ve teşekkür ederim. Yukarıda yaptığınız şey inanılmazdı. Bunun için size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

Ollie omuz silkerek, “İtfaiyede çalışan bir arkadaşım vardı, ailesinin bir hırdavat dükkanı vardı. Bana çok uygun fiyata verdiler ve ben de azar azar üzerinde çalıştım. Gerçekten de çok fazla bir şey değildi.” dedi.

“Hayır. Muhteşem. Teşekkür ederim,” diye usulca söylüyorum.

“Bence arayan Koç Toddy değildi,” diyor Maggie. “Notlarında, arayan kişinin anonim bir kadın olduğu yazıyordu.”

Tuhaf. İşini kaybettiği için bizi ihbar edenin Jeremy Toddy olduğundan emindim, ama görünüşe göre değil. Sully olmadığını biliyorum çünkü Owen'ı terk ettiği için başı dertte ve bu gerçeğe dikkat çekmek istemezdi. Belki Toddy başka birini aramıştır. Belki bir kız arkadaşı? Evli olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Hangi kadın Jeremy Toddy gibi biriyle birlikte olmak ister ki?

O gece, eşyalarımı toplamayı veya yemek pişirmeyi düşünecek kadar bile halim yokken, Ollie ve Owen ile birlikte Weston'la buluşmak üzere çiftliğe gittik. Bozeman'dan geliyor ve orada bizimle buluşacak.

Jack ve Cami'nin evleri inşa edilirken kaldıkları Wilder House'un ana binasına vardığımızda, Tessa'nın orada harikalar yaratıp yemek pişirdiğini görüyoruz.

“Merhaba, Tessa.” İçeri girip mutfak adasının etrafından dolaşarak ona sarıldım. “Seni uzun zamandır görmemiştim.”

“Poppy, seni çok özledim! Burada ne yapıyorsun?”

“Ziyarete geldik,” diyorum, gözlerim ahıra inmem için bana yalvaran Owen'a kayıyor. “Git.”

Hızla uzaklaşırken arkasından bağırarak, "Merhaba Tessa! Atları görmeye gitmem lazım. Hoşça kal!" dedi.

Tessa gülümsüyor. "İyi eğlenin!"

"Jack ahırda mı?" diye soruyorum, çünkü orada bazı at bakıcılarının olacağını biliyorum.

"Öyle, Cami de öyle," diyor fırından bir tepsi ekmek çıkarırken.

Ollie sessizce masada oturuyor. Ben de yanına oturuyorum ve Tessa, "Tamam, anlat bakalım. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Ne oldu?" diyor.

“Weston’la konuşmayı bekliyoruz. Owen’la ilgili bir çıkmazdayım ve Owen’ın velayetini almamda bana yardım etmesi gerekiyor,” diyerek elimi Ollie’nin elinin üzerine koydum.

Tessa'nın gözleri ellerimizi izliyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Resmen sevgili oldunuz mu yoksa değil misiniz?"

Panik ifadesi, engelleyemeden yüzümde belirdi.

Ollie boğazını temizledi. "Bu... karmaşık."

Tessa homurdandı. "Bu bir hayır değil."

Ollie'nin elini biraz daha sıkı tutuyorum. "Bir şeyler çözmeye çalışıyoruz."

Gülümsemesi anında yumuşadı. "Eh, çoktan zamanı gelmişti."

Bölüm 11

Ollie

Ashley Cooke'un "Your Place" adlı kitabından.

"Bunu saklamalı mıyım?" diye soruyor Owen, çim biçme makinesi bıçağıyla kavga etmiş gibi duran bir kapüşonlu sweatshirt'ü kaldırarak.

"Sadece yeni bir trend başlatmayı planlıyorsanız," diyorum. "Rahatsız edici ama kasıtlı değil."

Homurdanarak onu saklamayacaklar yığınınna attı. Zaman bulur bulmaz onu alışverişe götürmeyi aklıma not ettim. Hâlâ çalışan birçok eşyası var ama yeni şeylere sahip olmak her zaman iyi hissettiriyor.

Karton kutunun yıpranmış parke zeminde çıkardığı sesler ve Owen'ın neşeli, içten kahkahası, basketbol ve Fortnite hakkında konuşurken göğsüme saplanıyor. Bütün bunların içinde onun bir çocuk olduğunu hatırlamak zor. Hak etmediği berbat bir şanssızlık yaşamış. O şansı çok iyi biliyorum.

Cami, Owen ve benim de böyle ebeveynlerimiz var. Cami ve benim şansımız, bize bir ailenin nasıl olması gerektiğini gösteren büyükanne ve büyükbabalarımızın, Wilder tarafının, olmasıydı. Ve onlar öldüğünde, aileye benzeyen her şey kayboldu. Çocukluğumuzdan adeta tırnaklarımızla kazıyarak çıkmak zorunda kaldık. Babamız başka bir şehirde, bizi bir süreliğine yalnız bırakıyor. Cami onu yakın zamanda buldu ve sonunda asla değişmeyeceğini anladı. Annemiz Theresa ise... tuhaf biri. Bazen çabalıyor

gibi görünüyor, bazen de yine her zamanki gibi bencil, manipülatif ve kurnaz.

Cami ona bir şans veriyor ama ben bunu göremiyorum. İyi biri değil ve sadece para istediğinde veya birinin onun için bir şey yapmasını istediğinde ortaya çıkıyor. Ve doğal olarak herkese yardım edecek olsam da, ona yardım etmek benim için zor. Çocukluğumuzu düşünüyorum, o zamanlar bize hiç yardım etmemişti. Jack'in bana kıyafetlerinden bazılarını verdiğini hatırlıyorum çünkü benimkiler yıpranmıştı ve ailem bana yeni kıyafet almıyordu. Bizi köpek gibi çalıştırdılar ve ihmal ettiler. Bu yüzden Çocuk Koruma Servisi çocuk ihmali suçlamasıyla geldiğinde çok sinirlenmiştim. Çünkü Owen ihmal edilmiyor. Yakından bile değil. Gerçek ihmalin neye benzediğini biliyorum ve bu o değil. Mutlu ve başarılı. Bu yüzden, yıpranmış eski kıyafetlerden kurtulmak ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak önemli. İyi durumda olan bir yığın kapüşonlu sweatshirt'ü kenara çekiyorum, sonra onları çöpe veya bağışa ayırıyorum.

Owen'ın odasındayım, onunla birlikte kutuları paketliyor, gömlekleri katlıyor ve onun için işlerin nasıl değiştiğini düşünmemeye çalışıyorum. Sanki Owen ve Poppy'nin taşıdığı her şey doruk noktasına ulaşıyor. Bir değişim yaşanıyor. Onları buradan ve Sully'nin elinden kurtarmak için sabırsızlanıyorum. Sully onları asla önceliklendirmede ve onlara nasıl davrandığını izlemek çok sinir bozucu. O adam tehlikeli bir grupla takılıyor ve sonsuza dek gitmesi gerekiyor.

Poppy koridorda mutfağı topluyor, dolapları açıp kapatıyor, adımları hızlı, sanki fazla düşünmemeye çalışıyor gibi. O tempoyu biliyorum. Bu onun, 'İyiyim' temposu. Ama aslında hiç de iyi değil. Aşırı stresli.

Dün Maggie, Çocuk Koruma Servisi görevlisine Poppy ile nişanlandığımızı söylediğinde, ben de öylece kabul ettim. O da kabul edince şok oldum. Sonra da kendiliğinden ağzımdan yukarı kata taşınacakları çıktı, çünkü bunu uzun zamandır istiyordum. Onlara bakmak ve güvende tutmak istiyorum.

Owen duraksadı, bana baktı. "Nerede yaşayacağız Ollie?"

Onlar için her şeyin hızla değiştiğini bilmeme rağmen ses tonumu sakın tutuyorum. "Bunun hakkında seninle konuşacağız dostum. Ama bence hoşuna gidecek."

Yalan söyleyip söylemediğimi kontrol edercesine yüzümü inceliyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Tamam."

"Hey," dedim, kollarımı açıp ona sarıldım.

Owen tereddüt ediyor. Son zamanlarda sarılmalara karşı fazla havalı davranmaya başlamıştı, sanki sarılmaya ihtiyacı yokmuş gibi davrandığı, sevginin otomatik bir şey olmaktan ziyade utanç verici geldiği o garip alanda gidip geliyordu. Ben yine de her seferinde sarılmayı teklif ediyorum, bu değişimi fark etmemiş gibi davranıyorum, alabildiğim kadarını alıyorum.

Zorlamam. Sadece beklerim.

Bir an için, daha önce yaptığı gibi konuyu geçiştireceğini düşündüm. Sonra, sanki bana çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi, dramatik ve mağdur bir şekilde iç çekti.

Sonra da göğsüme sertçe çarptı.

Kollarını sıkıca bana sarıyor, hiç çaba sarf etmeden, hiç rol yapmadan. Ben de onu aynı şekilde sıkıca tutuyorum, bu anların tadını çıkarıyorum çünkü biliyorum ki bu anlar sonsuza dek sürmeyecek. Bir gün gerçekten de bunun için çok havalı olacak. Bu yüzden, şimdi bunun tadını çıkarıyorum. Bu çocuğu çok seviyorum.

Çenemi saçlarına yaslayıp bir kez daha sıkıyorum, minnettar ve kararlı bir şekilde, gerekenden biraz daha fazla tutuyorum.

Hiçbir şey söylemeden, ona o anı yaşama fırsatı vererek sırtını sıvazladım. Bunun ona gerekli olduğunu biliyordum. Şu anki zamanlar belirsiz ve onun güvenceye ihtiyacı var.

Geri çekiliyor ve omuzlarını silkerek büyük bir çocuk gibi davranıyor, oysa ikimiz de onun öyle olmadığını biliyoruz. Ama yine de, "İyi misin dostum?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Sadece Poppy için endişeleniyorum. O Çocuk Koruma Servisi görevlisinin beni sizden uzaklaştırmasını istemiyorum."

"Biliyorum. Bazen her şeyin olması gerektiği gibi bir araya gelebilmesi için dağılması gerekir. Her şey yoluna girecek. Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Ve Weston da bazı şeyler üzerinde çalışıyor."

"Tamam," diyor derin bir nefes alıp rahatlayarak.

Bu güven beni derinden üzüyor ve onun kimin yanında olacağından, ona ihtiyaç duyduğu şeyi kimin vereceğinden şüphe etmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Poppy kapı aralığında belirliyor ve bir anlığına bize bakıyor; ifadesi aynı anda hem yumuşak, hem yıkılmış, hem de güzel. Sonra başını hızla odasına çeviriyor.

"Hey," diyor. "Seni bir dakikalığına yanıma alabilir miyim?"

Koridorda onu takip ediyorum ve o da arkamızdan kapıyı kapatıp beni geriye doğru iterek yatağına oturtuyor. Bu durum hoşuma gidiyor. Odası sabun, çiçeksi ve sıcak bir kokuyla dolu. Yatak altımda çöküyor ve kendimi tutamadan sırtıyorum.

"Hey," dedim ve kaşlarımı oynattım.

Kollarını kavuşturdu, sonra açtı, ardından içini çekti. "Konuşmamız gerek Ollie. Ciddi ciddi konuşmamız gerek."

Üzerinde dar siyah tayt ve karnının bir kısmını gösteren eski, solmuş, kısa bir tişört var ve onu konuşurken izlediğimde beynim aklımdan geçen tüm ciddi düşünceleri anında unutuyor.

"Pekala," diyorum kayıtsızca, oysa şu anda ondan başka hiçbir şey hakkında en ufak bir ciddiyetim yok. "Konuşalım."

Ellerini beline koydu. "Nişanlım, Owen'a ne diyeceğiz? Çok şaşırarak. Bütün bunları tekrar tekrar düşünüyorum. Belki de o çalışana her şeyi anlatmalıyız. Eminim paniklediğimizi anlayacaktır. Şu an işleri daha da zorlaştıramam. Ve şu an her şey... tuhaf geliyor."

Bana nişanlım demesine bayılıyorum. Buna alışabilirim. Ama bunu sesli söylemiyorum çünkü şu an onu çok korkuturum.

"Hayır, ona öyle bir şey söylemeyeceğiz. Sizin için her şeyi sağlamlaştırmamız gerekiyor. Ne gerekiyorsa yapmalıyız ve eğer bunun için sahte nişanlınız olup bir süre birlikte yaşamak gerekiyorsa, bunu da yaparız," diyorum ona.

"Bilmiyorum..." diyor, kaşlarını çatarak. "Owen'ı şaşırtmaktan endişeleniyorum. Umutları yükselebilir, sonra da hayal kırıklığına uğrayabilir."

Ya da daha doğrusu, onun korktuğu şey bu. Ama ben öyle demiyorum.

Gözlerimi kırpıyorum. "Owen kafası karışık değil. Nereye gittiğimizi ve planın ne olduğunu bilmek istiyor. İyi, Poppy. İstikrar ve güvenceye ihtiyacı var, biz de ona her zaman bunları verdik. Bu sefer durum biraz farklı görünüyor."

"Olan biteni ona anlattın mı?" diye soruyor, gözleri irileşiyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Bunun hakkında onunla birlikte konuşacağımızı düşünmüştüm."

Derin bir nefes verip yüzünü ovuşturdu. "Pekala. Ama ona gerçeği söylemeli miyiz?"

"Şimdi kafam karıştı." Gözlerine bakıyorum. "Gerçek ne?"

Omzuma hafifçe vurdu. Sertçe değil. Şakacı bir şekilde. "Aynen öyle. Her şey karmakarışık, Ollie. Birdenbire, ben habersiz nişanlandık," dedi kuru bir sesle. "Komik, evlilik teklifini hatırlamıyorum."

El bileğini nazikçe tuttum ve gülümsedim. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Gülümsemesi soluyor. "Bu gerçek değil."

"Gerçek olmasını istiyor musun?" diye sordum, nefesimi tutarak, gözlerine bakıp cevabını bekledim.

Gözleri birden gözlerime kenetlendi ve orada öyle bir kırılganlık vardı ki, cevabını beklerken kalbim sıkıştı.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Zayıf bir gülümsemeye usulca, "Seni kaybetmek istemediğimi biliyorum," dedi.

Yavaşça başımı salladım. "Yani, eğer hiç gerçek olmazsak, beni asla kaybedemeyeceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Omuz silkip içini çekti. "Biliyorum, aptalca."

"Bu aptalca değil," diyorum. "Kalbinizi koruyorsunuz."

Bu da Sully'nin onlara bunu yapmasına çok kızıyorum. Onları herkese güvenemez hale getirdi ve mutlu olmalarını engelledi. Çünkü ikisi de ondan sevginin kazanılması gerektiğini ve asla elde edilemeyeceğini öğrendi. Şu an Sully'ye gerçekten bir yumruk atmak istiyorum. Ayrıca hayatta kalma modundalar, sahip oldukları her şey için savaşıyorlar ve bunun da durması gerekiyor.

Halıya bakıyor. "Benim için önemli olan herkesi kaybettim."

Ve bazıları da önemsiz. Bu da hâlâ acı veriyor.

"Benden kendini korumana gerek yok," diyorum sessizce. "Sana burada olduğumu ve her zaman burada olacağımı söyledim. Ve her zaman da oldum."

Sonra bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. Gözlerimiz arasında koca bir konuşma geçiyor. Ve bu, çoğu insanın başka bir insanla asla kuramayacağı bir bağ, ama o ve ben bunu yaşıyoruz. Bu saf sevgi. Açıkça dile getirilmeyen bir sevgi olsa bile, bizim için her zaman sevgi olmuştur. Benim için her zaman Poppy olmuştur. İkimiz için de işler ne kadar kötü olursa olsun, her zaman birbirimize sahip olduk.

Şu anda, sanki ikisini de ben taşıyormuşum gibi hissediyor. Ama o da beni taşıdı. İtfaiye akademisinden mezun olduğumda, kız kardeşimle birlikte mezuniyetimde o ve Owen oradaydı. Ailemle işler kötü gittiğinde, geceyi geçirmek için gizlice Poppy'nin penceresinden içeri girerdim. Poppy,

asla bilemeyeceği kadar çok yanımda oldu. Ve ben de onun için her şeyi yaparım. Her şeyi. Bunu anlamasını istiyorum.

Hemen söylemiyorum.

Bunun yerine ona doğru uzanıyorum, ellerim hafifçe kalçalarına yerleşiyor, onu tam da bakışlarıyla karşılaşabilmek için başımı eğmem gerekecek kadar, yüz ifadesini okuyabilecek kadar kendime çekiyorum. Avuç içleri yumuşakça omuzlarıma değiyor, kendini dengelemek için vücudu hafifçe bana yaslanıyor.

Bu fikir uzun zamandır aklımdaydı, sağlam ve doğru, ama büyük bir fikir. Bir kere söyledikten sonra geri alma şansım yok.

Tereddüt etmemin sebebi istemediğim değil, onun nasıl tepki vereceğini bilmemem.

Derin bir nefes aldım ve harekete geçtim. “Bence adliyeye gidip evlenmeliyiz. Resmiyet kazandırıp birlikte yaşamaya başlamalıyız. Böylece Owen’ı koruruz. Dairede istikrarlı bir yuva kurarız. Babanın ve Çocuk Koruma Servisi’nin yarattığı karmaşadan kurtuluruz ve sade, güzel bir hayat yaşarız. Her şeyi sonra hallederiz. Hadi yapalım şunu.”

Kendini dengelemeye çalışıyor gibi görünüyor. “Gerçekten bunu mu kastediyorsun?”

“Evet,” diyorum, gözlerimden de belli ederek. “Bunu istiyorum.”

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, hâlâ kendini toplamaya çalışıyor. “Vay canına.”

Ellerine uzandım. “Bunu istiyor musun?”

Gözleri gözlerimle buluştu. “Ben... ben istiyorum. Ama evli olmak nasıl bir şey olurdu ki?”

Ellerini sıkıyorum, hafifçe gülümsüyorum. “Seni seviyorum. Sana bakıyorum. Her günün sonunda eve dönebileceğin sıcak ve güvenli bir yerin ve birileri var. Sen ve Owen. Sen benim en iyi arkadaşımsın, her zaman. Birlikte yiyoruz, konuşuyoruz, gülüyoruz. Aslında hiçbir şey değişmiyor, sadece ömür boyu en iyi arkadaş olmak için yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme imzalıyoruz. Sen, ben, Owen... bir aile olabiliriz. İstikrarlı. Sevgi dolu. Gerçek.”

Dudakları aralandı, gözleri parladı. “Bu... bu gerçekten... mümkün görünüyor.”

“Çünkü öyle,” diyorum sesim sakın ama kararlı bir şekilde. “Eğer bunu istiyorsanız, birlikte gerçeğe dönüştüreceğiz.”

"Ollie, bence bizim için çok fazla şey yapıyorsun. Bunun karşılığını nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

"Aşk, alışverişe dayalı bir şey değil, Poppy. Biz birbirimiz için buradayız, her zaman da öyle olduk," diyorum ellerimi kıpırdatarak, uzanıp onu kendime çekmek istiyorum.

Oda sessizleşiyor. Söylenmesi gereken pek çok şey dile getirilmiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Seni seviyorum," diyorum sessizce. "Her zaman sevdim. Ve her zaman seveceğim."

Bu bir itiraf değil. Yıllardır üzerinde durduğumuz ama yüksek sesle söylemekten korktuğumuz bir gerçek; bunun yerine eylemlerimle gösterdim, bildiğim tek yol buydu.

Uzun bir süre konuşmuyor. Sonunda bana baktığında, gözleri parlıyor, sanki kırılğan bir şeyi saf iradeyle bir arada tutuyormuş gibi.

"Seni çok seviyorum," diyor sesi titreyerek. "Seni kaybetme düşüncesiyle nefes alamıyorum."

"Sen ve Owen benim dünyamsınız. Ailem." Bu kelime tam da olması gerektiği yere, aileye, yerleşiyor. Özlem değil. İstek değil. Aşk değil, en azından ikimizin de adını koymaya cesaret edemediği türden bir aşk değil.

Bu, kendini gösteren sevgidir. Kalıcı olan sevgidir. Karşılığında hiçbir şey istemeyen sevgidir.

İşte bu yüzden ikimiz de bunu sorgulamıyoruz.

İşte sevgisiz evlerde büyüyen iki insan yetişkinlikte sevgiyi bulmaya çalıştığında olan şey bu. Zorlanıyoruz çünkü belirli koşullar altında büyüdük.

Ben hâlâ yatağın kenarında otururken o önümde volta atıyor, ellerini çeviriyor, omuzları gergin. Bu şekilde durduğunda benden daha uzun, huzursuz bir enerji ve hareketlilikle dolu, sanki nereye koyacağını bilmiyor. Uzanıp bileğini nazikçe yakalıyorum, dikkatini çekmek için onu yeterince sakinleştiriyorum.

"Hey," dedim usulca.

Duruyor. Bana bakıyor.

Öne eğilip alnımı karnına, tam da sıcak, gerçek ve yakın olduğu yere yaslıyorum. Dramatik bir şey değil. İçgüdüsel. Sessiz bir dayanak noktası.

"Senin bulunduğun noktada seninle buluşacağım, Poppy," diye mırıldandım. "Her şeyi birlikte çözebiliriz."

Titrek bir nefes veriyor, bir eli omzuma gidiyor, parmakları sanki tutunuyormuş gibi tişörtümün içine kıvrılıyor.

Ve bir an için dünya, ikimizin de nefes alabileceği kadar yavaşlıyor.

Başını hafifçe salladı ve onu yanıma oturması için çekiştirdim. Onu kendime doğru çekip kocaman bir kucaklama verdim. Çok güzel kokuyor ve çok iyi hissettiriyor. Tanrım, ona sarılmayı çok seviyorum.

Sesi kısık. "Önce rol yapmaya başlayabilir miyiz? Sonra..."

"Bunun sahte olmasını istiyorsan, sahte yapalım," diye kabul ediyorum. Ama bu beni mahvediyor. Poppy'ye olan sevgimde sahte hiçbir şey yok. Ve bunu ona göstereceğim. Ama onu o kadar çok seviyorum ki, onun için her şeyi yapardım.

"Taklit et," diye düzeltiyor. "Sahte değil."

Omuz silkerek, "Rol yapabiliriz," dedim.

Başını sallıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor ama dökülmüyor. Rahatlamış ve mutlu görünüyor.

"Peki," diyorum hafifçe, çünkü bunu komik hale getirmezsem patlayabilirim. "Benimle evlenip beni dünyanın en mutlu adamı yapacak mısın, Poppy Grace Murphy?"

Gözyaşları arasında homurdanarak, "Murphy soyadından kurtulmayı çok isterdim," dedi.

"Ben de," diyorum. "Seni yükseltmek için çok heyecanlıyım. Gerçi Kendrick'in ne tür bir yükseltme olacağından emin değilim."

O gülüyor, gerçekten gülüyor ve bu dünyadaki en sevdiğim ses. "Ama Owen'ı geride bırakmaktan ve onun hayatının benimkiyle aynı olmamasından nefret ediyorum."

Bizimkiler. Onu düzeltmek istiyorum ama yapmıyorum. Hâlâ rol yapıyoruz, diye kendime hatırlatıyorum.

"Tamam, yani bunu gerçekten yapıyoruz," diyor. "Sahte evlilik yapıyoruz."

"Evleniyoruz." Göz kııptım. "Merak etme, seksi bir şey giyeceğim."

"Her zaman öyle yapıyorsun," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Poppy, nişanlınla flört mü ediyorsun?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak alaycı bir şekilde, "Hayır," dedi.

"Öyle gibi geliyor," dedim onu kendime doğru çekerek, sıcaklığını ve dokusunu çok severek.

"Bizimle aynı eve taşınmanızda bir sakınca görmüyor musunuz? Bu büyük bir adım," diyor dudağını ısırarak.

"Sevgilim, evleniyoruz. Evlendikten sonra atılacak doğal bir adım bu," diye takılıyorum.

Ona "bebeğim" dediğimde gözleri yumuşuyor ve ben de bunu not ediyorum.

"Pekala o zaman. Owen'ı nasıl ikna edeceğimi bulmalıyım. Ona bunun bir oyun olduğunu mu söylemeliyiz?"

"Her şeye razı," diyorum. "Sadece planı bilmesi gerekiyor. Ona karşı dürüst olabiliriz."

Yüzünde hafif bir endişe belirerek bana baktı. "Arkadaşlarımıza ne diyeceğiz?"

"Onlara ne söylemek istiyorsun?" diye soruyorum usulca, elini tutarak.

"Bence onlara özel olarak ne yaptığımızı anlatmalıyız, ama diğer herkese karşı dürüst olmalıyız. Beni Çocuk Koruma Servisine kimin ihbar ettiğini bilmiyoruz. Ve bence haklısınız. Eğer Monica bunun gerçek olmadığını öğrenirse, daha da berbat durumda olduğumuzu düşünecek ve Owen'ı bizden alacak," diyor başını sallayarak.

"Öncelikle, biz sorunlu insanlar değiliz," diyorum, çenesini avuçlarımın içine alarak. "Biz gerçek insanlarız. Ve her zaman birbirimiz için ve Owen için oradaydık. Bu gerçek."

Başını salladı, sesi alçaldı. "Topluluk önünde nasıl davranacağız? Öpüşmemiz mi gerekiyor? Ya gerçekçi görünmezse?"

Yavaş ve anlamlı bir şekilde gülümsüyorum, bakışlarım dudaklarında biraz fazla uzun süre kalıyor. "Bana güven," diyorum sessizce. "Öpüştüğümüzde, kimse bunun gerçek olup olmadığını sorgulamayacak."

"Ya öpüşürsek ve bu garip olursa?" diyor şimdi daha kısık bir sesle. "Mesela tuhaf görünürse ve yalan söylediğimizi düşünürlerse?"

Bakışlarım dudaklarına kaydı, kendimi zor tuttum. Gözlerimi tekrar onun gözlerine diktim, sesim alçaktı. "Endişelendiğin şey bu mu?"

Başını salladı ve yutkundu. "Evet. Gerçekçi görünmesini istiyorum."

Daha da yaklaşıyorum, aramızdaki havanın değişeceği kadar yaklaşıyorum. "Öyle olurdu," diyorum usulca. "Seni öpmenin hiçbir yanı sahte olmazdı."

O daha ne düşüneceğini bilemeden, onu yavaşça ve bilinçli bir şekilde öpüyorum, sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi. Çünkü gerçekten de beklemiştim. Dudaklarım onun dudaklarına değiyor ve o da nefesini içime veriyor, anında eriyor, sanki bedeni de benimki kadar uzun zamandır bunu içinde tutuyormuş gibi.

O da beni öpüyor, önce çekingen bir şekilde, sonra parmakları tişörtümün içine dolanıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, onu tam doğru

pozisyona getiriyorum, elim boynunun arkasına kayıyor ve onu tanımak için zaman ayırıyorum. Çıkardığı her nefes nefese yumuşak ses doğrudan penisime gidiyor ve bunu kontrol etmek için çok çaba sarf etmem gerekiyor çünkü aman Tanrım, Poppy'yi öpüyorum.

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum, kucağıma oturuyor, sıcak, içten ve tam da ait olduğu yerde; ellerim yüzünü çerçeveleyiyor, öpüş yavaş, aç ve inanılmaz derecede samimi bir hal alıyor.

Dilim onun dilini buluyor ve o da vajinasıyla penisimin üzerinde geziniyor, onu hissediyor ve beni daha da sert öpüyor, nefes nefese sesler çıkarıyor. Tahmin ettiğim gibi, bunda hiçbir yapmacıklık yok. Her şeye sahibiz. Dostluk ve aramızdaki kimya.

İkimizin de nefesini kesiyor. Ve eminim ki, buna ne dersek diyelim, ister oyun, ister gerçek, isterse ikisinin arasında bir şey, hayatımda hissettiğim en ateşli şey bu. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Elleri saçlarımı kavrayıp beni kendine çekiyor, penisimin üzerinde hareket ediyor ve ben onu derinlemesine öperken hafifçe inliyor, ellerim de kalçalarını kavrayıp onu üzerime çekiyor, artık tamamen öpüşüyoruz.

Nefes nefese geri çekildi, alnı benimkine yaslandı.

"Bunun hiçbir yapmacık yanı yok," diye fısıldıyorum.

"Mahvolduk," diye fısıldıyor.

Tanrım, umarım öyledir.

Bölüm 12

Haşhaş

Zach Bryan'ın High Road adlı eseri

Yarı dolu kutuların arasında mutfak masasında oturuyoruz. Owen'ın bacakları sandalyesinin altında sallanıyor, yüzündeki ifadesizlik bana bir şeye hazırlandığını gösteriyor. Owen'a söylemek, tüm kasabaya söylemekten daha korkutucu, ki bu da mantıklı çünkü onun bu konudaki duyguları gerçekten de en önemli şey.

Boğazımı temizledim, sinirlerim her yere sıçradı ve Ollie'nin eli masanın altında elimi daha da sıkıca kavradı. Sadece sessiz bir sıkma. İstikrarlı. Güven verici. Sanki hiçbir şey söylemeden burada olduğumu söylüyordu.

Diğer elim yüzüme doğru kayd, parmaklarım dudaklarıma dokundu. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu, sanki vücudumun geri kalanına henüz ayak uyduramamış gibiydiler.

Aman Tanrım. O öpüşme.

Çok güzeldi. Çok yoğundu. Göğsümü sıkıştıran, düşüncelerimi karmakarışık eden, uzun bir uykudan sonra uyandırılmış gibi vücudumu uğuldatan türden bir deneyimdi. Hala biraz nefes nefeseyim, onun ne kadar yakınımda olduğunu, bana tekrar ne kadar kolay ulaşabileceğini hala farkındayım.

İşte sorun da bu.

Çünkü on dakika önce Ollie en iyi arkadaşım ve güvenli limanımdı. Dünyada herkesten daha çok güvendiğim kişiydi. Şimdi onunla evlenmeyi kabul ettim. Onunla yaşamayı. Alanı, sabahları, geceleri ve aradaki her şeyi paylaşmayı.

Bu hiç de azımsanacak bir şey değil.

Karnımın derinliklerinde, yakıcı ve inkar edilemez bir heyecan alevleniyor, ardından hemen bir panik dalgası geliyor. En yakın arkadaştan bu hale nasıl gelinir, hiçbir şey kırılmadan? İstedığınız biriyle bu kadar yakın yaşarken, çok fazla şey istemeden nasıl yaşarsınız?

Zorlukla yutkunuyorum ve beynimi tekrar çalıştırmaya zorluyorum.

Dikkatini topla, Poppy.

Bunun gerçek görünmesini sağlamak, diğer insanları ikna etmek konusunda endişeliydim, oysa kendi bedenim bunun bir oyun olduğunu anlamamıştı. Nabzım hala hızlı atıyor, cildim aşırı hassas, düşüncelerim ise adını koymaya hazır olmadığım yerlere doğru sürükleniyor.

Bu her şeyi değiştirecek.

Birlikte yaşamak. Sonunda aynı yatağı paylaşmak. Her zaman duygusal olan ve şimdi tehlikeli derecede fiziksel de hissettiren bir yakınlığı yönetmek. Bunu istiyorum. Beni korkutan da bu.

Parmaklarımı onun parmaklarına daha sıkı kenetledim, onun tanıdık hissiyle kendimi toprakladım. En iyi arkadaşlar. Aile. İşte bunun böyle olması gerekiyor.

Bedenim, kendim için koyduğum her kuralı şimdiden sorgulamaya başlamış olsa bile.

“Pekala, seninle konuşmamız gereken bir şey var,” diyorum, Owen’ın tepkisini dikkatle izleyerek.

Sıkılmış gibi içini çekip omuzlarını silkti. "Peki, ne?"

Ollie'ye şöyle bir baktım. "Bunu hallederiz" dercesine hafifçe başını salladı. Belki de halledemeyiz, ama bu özgüvenini takdir ediyorum.

“Owen,” dedim usulca, “Ollie ile evleneceğiz. Yasal olacak falan ama... sadece öyleymiş gibi yap.”

Ollie, "Hepimiz birlikte dükkanın üstündeki daireye taşınıyoruz," diye ekliyor.

Uzun bir sessizlik oluyor. Sonra Owen mırıldanıyor, "İkinizin de bunun gerçek olmadığını düşünmenizin nedenini anlamıyorum."

"Ne?" diye patladım, hazırlıksız yakalanmıştım. "Yani... Henüz bunların hepsini nasıl düşüneceğimi bilmiyorum. Çok fazla şey oluyor işte. Ama

sana karşı dürüst olmak istedik. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

Omuz silkerek, "Evet, tamam. Doğrusu şu ki, diğerinin bakmadığını sandığınızda sürekli birbirinize göz kırpyorsunuz. İğrenç. Ayrıca, siz iki aptal dışında herkes birbirinize takıntılı olduğunuzu çok iyi biliyor. Yetişkinler tuhaf." dedi.

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ollie yanımda homurdandı ve ağzını kapatarak dirseğine yaslandı, bana bakarak cevap vermemi bekledi.

"Yani, buna katlanmak zorunda mıyım?" diye soruyor Owen.

"Evet," diyor Ollie.

Owen biraz düşündü, sonra başını salladı. "Pekala. Ama bana yalan söyleme. Ayrılacak mısınız yoksa başka bir şey mi olacak, bana söyle ki ben de hazırlık yapayım."

İşte bu yüzden Ollie ile bunu gerçekten yapmaktan ölesiye korkuyorum. Çünkü burada sadece benim kalbim değil, Owen'ın kalbi de tehlikede. O kalp kırıklığını hak etmiyor ve ben bunu ona yapamam. Ya da kendime.

Elimi uzatıp omzuna hafifçe dokundum. "Sana karşı her zaman dürüst olacağım."

Ollie başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

Gözleri ciddi bir ifadeyle yukarı kalktı.

Ollie sakın, kararlı ve emin bir şekilde, "Benimle kız kardeşin arasında ne olursa olsun," diyor, "seninle benim aramdaki hiçbir şey değişmez. Asla."

Gözlerini kırıştırdı. "Şöyle olsa bile—"

Ollie nazıkçe araya girerek, "Öyle olsa bile," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hala buradayım. Hala buradayım. Hala sizin takımınızdayım."

Omuzlarındaki bir şey gevşiyor, sanki bu soruyu uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi.

Ollie sözlerine şöyle devam etti: "Beni kaybetmeyeceksin. Ne şimdi, ne de asla."

Bu sefer daha hafif ama belirgin bir şekilde başını salladı.

"Pekala," diyor.

Ve onun kendisine inandığını biliyorum.

"Güzel," diyor Owen. "Çünkü eğer ayrılırsanız ve işler garip bir hal alırsa, Jack ve Cami'nin yanına taşınırım."

Ollie gülerek, "Hey," dedi. "Ayıp. Atlara daha yakın olmak isterdin."

"Tabii ki." diye sırtıttı Owen. "Atları çok seviyorum."

* * *

O gece, el ele tutuşarak Black Dog'a girdik ve kalbim, sözde rol yapan biri için çok hızlı atıyordu. Owen arkadaşıyla sinemadaydı. Umarım normal bir çocuk gibi eğleniyordur, nerede yaşayacağımız veya sahte ailesi gibi endişelenmemesi gereken şeyleri düşünmeden.

Henüz erken ve Cami, Jack ve Maggie barda oturmuş bekliyorlar. Walker ve Violet ise barın arkasında, yan yana duruyorlar. Herkese bir duyuru için barda buluşmalarını isteyen bir grup mesajı gönderdim. Hepsi ciddiye aldı çünkü hepsi geldi. Onlara ne söyleyeceğimiz konusunda midem çok gergin.

Walker ellerimize bakıp ilk önce bir şey söylüyor: "Neyi kaçırdım?"

Barda bulunan herkesin gözü bize ve ellerimize dikildi. Derin bir nefes aldım.

"Bu çok eğlenceli olacak," diye mırıldanıyorum.

"Bana da anlat." Ollie sırtarak mırıldandı, "Bize çok kötü davranacaklar. Hazırlıklı olun."

Ollie'nin elini sıktım. "Herkese söylememiz gereken bir şey var."

Black Dog o kadar sessizleşiyor ki, insanı tedirgin ediyor. Müzik yok. Konuşma yok. Hatta neon tabela bile daha yumuşak bir sesle uğulduyor, sanki bir alametmiş gibi. Burası asla sessiz olmaz ve şimdi o kadar gerginim ki kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

"Evleniyoruz," diye duyuruyorum. "Ve dükkanın üst katına birlikte taşınıyoruz."

Sessizlik, sanki bilerek dramatik bir etki yaratmak istercesine uzuyor.

Walker, bar tezgahını cilalamayı yarıda keser, elindeki bez donup kalır. Biri çatalını düşürür. Başka biri fısıldar, "Aman Tanrım."

Violet başını yana eğip gözlerini kısarak bize baktı. "Pekala," dedi yavaşça, "ama ne zaman şaka yaptığınızı söyleyeceksiniz, çünkü her iki durumda da duygusal olarak hazırlanmam gerekiyor."

Jack kaşlarını çattı. "Bayıldım mı acaba? Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?"

Cami'nin ağzı açık kaldı. "Ne zamandan beri? İnanamıyorum."

Maggie kendinden emin bir ifadeyle, "Kanıtla," dedi.

Ben cevap veremedim Ollie beni kendine çekip öptü. Dudakları sıkı ve sahipleniciydi, nefesinizi kesen ve hiçbir şüpheye yer bırakmayan türden bir

öpücüktü. Kalbim hızla çarparken ona teslim oldum, çünkü aman Tanrım. Bu saf bir büyüydü.

Geri çekildiğimizde nefesim kesiliyor, gözlerim faltaşı gibi açılmış durumda.

Ollie, sanki itiraz edebilecek biri var mı diye odaya bakınıyormuş gibi, "Şu andan itibaren," diyor.

Walker şaşkınlıkla bakıyor. "Vay canına."

Maggie sırtarak alkışladı. "Zamanı gelmişti."

Ona gözlerimi kısarak şakacı bir bakış atıyorum çünkü bunun kısmen onun da suçu olduğunu biliyor. Hiçbir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Cami, ikimize de şüpheyle bakarak, "Bu... tuhaf," dedi.

Ona başımla onay verdim ve barın kenarına doğru ilerledik, Violet de yanımıza geldi. İkisine de fısıldadım, "Tamam, olay şu. Bu, Owen'la ilgili tüm Çocuk Koruma Servisi ve yasal işlemleri atlatmak için bir oyun. Lütfen buna razı olun, tamam mı?"

Violet gözlerime baktı. "Bunun sahte olduğundan emin misin? Bana oldukça gerçekçi görünüyor."

"Bu sadece bir oyun," diye onu temin ediyorum.

Cami gözlerini kısarak, "Bana da yapmacık gelmedi. İkiniz de tuhaf tiptersiniz. Neden olayın adını koyamıyorsunuz?" dedi.

Violet de aynı derecede şaşkın görünerek, "Evet," diye ekledi.

"Maggie, sosyal hizmet görevlisine nişanlı olduğumuzu söyledi," diye ekliyorum.

Violet gülüyor. "Tabii ki yaptı."

"Öyleyse, şimdilik böyle devam edeceğiz. Owen'la her şeyi netleştirene kadar, ondan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz," diyorum onlara.

Cami gülümseyerek, "Bence bir düğün planlamalıyız," diyor. "En yakın arkadaşımızla kardeşimin evlenmesi her gün olan bir şey değil."

"Hayır, sadece adliyeye gidiyoruz," diyorum hızla. "Önemli bir şey değil."

Ama bunu söylerken bile göğsüm sıkışıyor. Büyük bir düğün yok. Nişan yüzüğü yok. Süslü püslü bir şey yok. Sadece... biz. Ve nedense bu, aynı anda hem özgürleştirici hem de korkutucu geliyor. Onu çok uzun zamandır istiyordum, şakaların ve arkadaşılığın altına gömdüm, kalbimin her başkasına gülümsediğinde sessizce burkulduğunu görmezden geldim. Ve şimdi, her şey orada, önümde, inkar edilemez bir şekilde duruyor.

Onunla evleniyorum. En iyi arkadaşım. Her zaman herkesi kıyasladığım kişiyle. Bunu hiç hayal etmiş miydim? Hayır. Evliliğin başkalarının işi olduğunu düşünüyordum. Ve işte buradayım, onunla resmiyet kazanmak üzereyim ve bir yanımda çok heyecanlı, bir yanımda çok korkuyor ve bir yanımda kaçıp saklanmak istiyor.

Violet alaycı bir şekilde, "Hayır. Evde bir resepsiyon düzenleyebiliriz. Harika olur!" dedi.

"Sizin için nasıl bir pasta yapabileceğimi şimdiden biliyorum." Cami hayalperest bir şekilde gülümsüyor. "Sizi şaşırtabilir miyim?"

Omuz silktim. "Tabii ki. Pasta için sunulan hiçbir bahaneyi geri çevirmem."

Violet endişeli bir ifadeyle, "Owen tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" diye soruyor.

"Onun için sorun yok. Ollie ile birlikte taşınacağımız için mutluyuz."

Cami gülümsedi. "Owen ikinizi de seviyor. İster rol yapın ister yapmayın, ikinize de ihtiyacı var."

Evet, öyle yapıyor.

* * *

Daha sonra, Ollie'ye masada dirseğimle vurdum. "Onların önünde yapılan o öpüşme de neydi Allah aşkına?"

Sırıttı. "Alışmalısın. Gerçek gibi görünmesini sağlamalıyız. Sen benim karım olacaksın. Ayrıca, hoşuna gitti."

Bunu söylediğinde bacaklarım neredeyse birbirine kenetleniyor çünkü bu sözlerin kulağa hoş gelmesinden çok hoşlanıyorum ve o öpücüğü daha da çok sevmiştim.

Ona bir bakış attım. "Eh, kocam, belki bir dahaki sefere planı bana da anlatırsın."

Gözleri anında karardı. Orada ince bir sıcaklık parladı, keskin ve şüphe götürmez bir şekilde, sanki kelime alçak ve tehlikeli bir yere düşmüş gibi. Ağzının kenarı seğirdi ve nefesim kesilmeden önce kendimi tutamadım. İçimden geçen bir sarsıntı oldu, farkındalık derimin altında yüksek sesle uğuldadı.

Sonra rahat ve sinir bozucu bir şekilde arkasına yaslandı, sanki bana az önce bunu yapmamış gibiydi. "Bunun neresi eğlenceli, karım?"

Burnumu çektim ve sinirlerimi yatıştırmak için suyumdan bir yudum aldım. "En azından onlar da kabul ediyorlar."

"Evet," diyor, sesinde rahat bir özgüvenle. "Böyle yapacaklarını biliyordum."

Bakışlarım barın üzerinden kayıp Ollie'nin annesine takıldı. Theresa Kendrick, arkadaşlarıyla birlikte dik bir şekilde oturuyor, dudakları sıkıca kapalı, gözleri keskin bir şekilde bize bakarken bir yandan da kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Ne söylüyorsa söylesin, hiç de nazık bir şey söylemiyor.

Midem kasıldı. Ollie'ye baktım. "Annen burada. Ona ne diyeceksin?"

"Mümkün olduğunca az," diyor.

"Sanırım evleneceğinizi ona söylemelisiniz. Böylece bunu başkasından duymaz."

Ollie içini çekip ayağa kalktı. Onunla yapacağı konuşmayı hiç kıskanmıyorum. Theresa ile hiçbir şey iyi gitmiyor gibi görünüyor.

Konuşmalarını izliyorum ve pek bir şey duyamıyorum, ama başını salladığını, ağzının sıkıca kapalı olduğunu görüyorum. Gerçekten çok kızgın görünüyor. Ollie sakın kalıyor. Geri döndüğünde, nasıl geçtiğini zaten biliyorum. Kendi annemin bu habere nasıl tepki vereceğini düşünmek beni üzüyor. O her zaman en büyük destekçimdi. Benim için mutlaka istediği bir şey olmasa bile, her zaman beni destekledi. Ve ona evleneceğimi söyleseydim, beni kucaklayıp bizim için mutlu olacağını düşünmek isterdim. Theresa'nın tepkisini izlemek beni üzüyor. Çocukları tam önünde, ama onlarla hayatı paylaşamıyor ve onları takdir bile etmiyor. Annem burada olmak için her şeyini verirdi.

Yanımda otururken gözlerine bakarak, "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Mutlu değil. Ama bunu atlatmak zorunda kalacak."

Annesinin yanında her zaman kalbini koruyor. Bu benim ona yaptığım bir şey. Ve bu canımı yakıyor çünkü Ollie bunu hak etmiyor. Gerçek destek ve sevgiyi hak ediyor. Ollie'yi seviyorum ve onu destekliyorum. Bu, yaptığımız her şeyi sorgulamama neden oluyor. Gerçek olabilir miyiz? Onun beni sevmesine ve ikimiz de kırık dökük insanlar olarak hak ettiğimiz şekilde sevilmemize izin verebilir miyim?

Elini sıktım. "Seninle gurur duyuyorum."

Bana sanki bu her şeyden daha önemliymiş gibi gülümsüyor. "Ben de seninle gurur duyuyorum, müstakbel eşim."

Onunla birlikte, elimde barla otururken, hem korkutucu hem de harika bir şeyin farkına vardım.

Rol yaptığımı hissetmiyorum. Korkutucu derecede gerçek geliyor.

* * *

Taşınma günü beklediğimden daha sessiz geçti. Evimizden ayrılmanın zor olacağını düşünmüştüm. İkimizin de yaşadığı tek evdi orası. Ama annemle hayatımın ilk on altı yılını orada geçirmiş olsam ve anılarımız olsa da, son on iki yıl zor geçti. Çünkü bu yıllar babamızla ilgili keder ve hoş olmayan anılarla dolu, onunla yaşadığımız güzel anıları silip süpürdü. Owen'ın onunla ilgili hiçbir anısı yok çünkü öldüğünde daha bebektir, ama benim var. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum. En iyi arkadaşım ve çok yakındık. Meğerse sadece onun eşyalarını istiyordum. Sakladığım kıyafetlerini, yemek tarif kartlarını ve kitaplarını. İhtiyacım olan bunlar, ev değil. Ev sadece bir ev. Bizim yuvamız değil. Yuvamız, birlikte olduğumuz her yerdir. Önemli olan bu.

Her şey oldukça hayal kırıklığı yarattı. Dramatik vedalar olmadı. Sadece kutular, yıpranmış döşeme tahtalarının gıcirtısı ve aylardır elimden kayıp gidiyormuş gibi hissettiğim evin ön kapısını kilitlemenin tuhaf rahatlaması vardı.

Dükkanın üstündeki daire, yeni boyanmış gibi temiz ve ferah kokuyor. Ollie işini iyi yapmış. Tabii ki yaptı. Her zaman yapar zaten.

Owen sırt çantasını kapının yanına bırakıp yavaşça kendi etrafında döndü. "Bu oldukça havalı."

Ollie, oturma odasına bir yığın kutu bırakırken, "Öyle mi?" diyor. "Son derece havalı."

Owen hâlâ hayranlıkla sırtıyor. "Tamam, evet. Son derece harika."

Bu, yıpranmış ve eski evimize kıyasla kesinlikle bir gelişme. Ferah ve yeni gibi hissettiriyor. Kutuyu yere koydum ve her şeyi inceledim. İki yatak odası. Bir banyo. Küçük bir mutfak. Gerçekten rahat görünen bir kanepeler.

İşletme hem babamın hem de benim adıma kayıtlı. Bu da üst kattaki dairenin de işletmeye bağlı olduğu anlamına geliyor. Ayrı bir kira sözleşmesi yok. Bir güvenlik ağı da yok. Dükkan batarsa, yasal bir sorun çıkarsa veya banka payını almak isterse, sadece işletmeyi değil, daireyi de kaybederiz. Faturalar geciktiğinde veya bir tamir beklenenden uzun

sürdüğünde göğsüme ağır gelen kısım bu. Hata yapmaya gücüm yetmez. İşlerin yavaş gittiği haftalara tahammülüm yok. Çok rahat nefes almaya gücüm yetmez. Murphy's Auto batarsa, her şey onunla birlikte batar.

Hayır, burası istikrarlı değil. Şartlı ve geçici. Her an kötü bir ay yüzünden dağılmaya hazır. İşte bu yüzden omuzlarımdaki gerginliği asla tam olarak atamıyorum, uyku asla kolay gelmiyor, bitkin olsam bile devam ediyorum. Çünkü hayatta kalmak sadece kapıları açık tutmakla ilgili değil. Owen'ın başının üstünde bir çatı olmasıyla ilgili.

Buraya taşınmak sandığım kadar yabancı gelmiyor. Burası dükkan ve Owen ile ben burada büyüdük, bu yüzden burası bizim için ikinci bir ev gibi. Dürüst olmak gerekirse, keşke daha önce buraya taşınsaydık. Hepimiz için daha kolay olurdu. Ama ben elimizden gelenin en iyisini yapıp bizi geçindirmeye ve evi korumaya çalışıyordum. Şimdi... bunların hiçbiri önemli değil gibi görünüyor. Evimi kaybetmekten korkmuyorum. Owen'ı kaybetmekten korkuyorum.

Uzun zamandır ilk kez omuzlarım gevşedi ve onları silkeledim. Bakınca Ollie bana sanki şu an nasıl hissettiğimi biliyormuş gibi gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Söze gerek yoktu. Çünkü bizim aramızdaki durum böyle, bazen sadece biliyoruz.

Akşam yemeği, Black Dog'dan paket servis siparişi ve tezgahdaki kaplardan doğrudan yenen hamburger ve patates kızartması, cheddar soslu. Hayallerimi yaşıyorum. Walker ve Violet, Maggie'nin organize ettiği yemek yardımını listesine kaydolduğumuz için eve taşınma hediyesi olarak bir sürü yemek gönderdiler. Owen küçük yatak odasını hazırlıyor ve hemen posterlerinin nereye asılacağını planlamaya başlıyor. Heyecandan havalara uçuyor. Onu bu kadar mutlu görmek çok hoşuma gidiyor. İkimiz de daha önce böyle güzel bir yerde yaşamamıştık. Evimiz harap haldeydi ve çok fazla tadilata ihtiyacı vardı. Batan bir gemiye ancak belirli sayıda yama yapabilirsiniz. Sully hiç tamir yapmadı ve ben de dükkanın ve evin temel ihtiyaçlarını bile zar zor karşılayabiliyordum. Kozmetik düzeltmelerden bahsetmiyorum bile.

Onunla birlikte rol yapıyorum. Ollie'nin kollarının daha fazla kutuyla kasıldığını her gördüğümde çok geriliyorum. Evdeki her şeyi dışarı çıkarıp hızlıca süpürüyor, temizliyor ve siliyoruz. Bir sonraki kiracıya dağınık bırakamam. Annem bunu istemezdi.

Saat onda Owen yatağında, kapı aralık, uykuya dalarken dinlediği müzik hafifçe çalıyor. Hafifçe kapıyı çalıp başımı içeri uzatıyorum. "Yeni

oda nasıl?"

"Burayı çok seviyorum, Poppy," diyor uyuklu bir sesle.

Eğilip, duştan kalma Ollie'nin sabununun kokusunu taşıyan başına bir öpücük kondurdum ve gülümsedim. "Ben de. İyi geceler dostum. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum baba," diye mırıldandı.

Kapısını kapattım ve Ollie'nin odasına indim, eşyalarımın odada olmasıyla odanın ne kadar garip görüldüğüne bakmak istedim. Çok fazla eşyam yoktu ama hepsi buradaydı.

Ollie aşağı kattaki kapıları kilitlemeyi bitirip yukarı çıktı ve sanki bugün onu hiç yormamış gibi kollarını başının üstüne doğru gerdi.

"Kanepede yatacağım," diyor rahat bir şekilde, sanki her şey yoluna girmiş gibi.

Ona bakıyorum. Sonra kanepeye. Sonra yatak odasına.

O, öyle ufak tefek bir adam değil. Otururken bile zar zor sığıyor o şeye, uyumayı bırakın. Üstelik bu, bir iyilik için yaptığı bir konaklama da değil. Burası onun evi. Burada yaşıyor. Bütün bunlar patlamadan çok önce de burada yaşıyordu.

Bu düşünce göğsüme ağır bir yük gibi çöktü.

Onu bir misafir ya da bir yükmüş gibi kanepeye fırlatamam. Çünkü tüm bunları benim için, Owen için yapıyor. Bütün gün kutuları taşıdı, mobilyaları kaldırdı, terledi, homurdandı ve hiç şikayet etmedi.

Hiç tereddüt etmedi. Hemen içeri girdi ve bize yer açtı.

Yapabileceğim en az şey, onun kendi yatağında olmaması gerektiği gibi davranmamak.

Ve bu farkındalık beklediğimden daha çok etkiliyor, çünkü mesele sadece bu gece nerede uyuyacağı değil.

Mesele şu ki, o bize şimdiden karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilemediğim kadar çok şey verdi.

"Büyük bir yatak," diyorum. "Ama sakın bana sarılmaya kalkma, Ollie."

Sanki bunu bekliyormuş gibi sırtıyor. "İstersen bana sarılabilirsin."

"Ben sarılmam," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Ollie güldü, başını salladı ve şifonyere gidip kıyafetlerini aldı. "Normal bir duş alacağım. Çünkü senin benden daha uzun süreceğini biliyorum."

Burnumu çektim, çünkü dürüst olmak gerekirse, haksız değil. Uzun ve sıcak duşları çok seviyorum ve bugün bunu hak ettim. "Tamam."

Sonra duşun açıldığını duyuyorum. Akan suyun sesi koridordan yankılanıyor ve beynim hemen ihtiyacım olmayan görüntüler canlandırıyor. Güçlü ve geniş omuzlar. Gururla taşıdığı kaslarla dolu, seksi, haksız yere şekil verilmiş o vücut.

Kıyafetlerimi alıp seriyorum, kendimi meşgul tutmaya ve beynimin olmaması gereken yerlere kaymasını engellemeye çalışıyorum. Sahte nişanlılar, sahte nişanlılarını çıplak ve ıslak halde düşünmemeli. Hayır. Cehenneme gideceğim.

Sonunda gri eşofman altı ve üzerine suç teşkil edecek kadar iyi oturan Bridger Falls İtfaiye Departmanı tişörtüyle, saçları nemli bir şekilde içeri girdiğinde, akıl sağlığımı korumak adına ona doğrudan bakmayı reddediyorum.

"Yeni bir diziye başlamak ister misin?" diye soruyor, yatağın kendi tarafına yerleşip kumandayı alırken. "Şu an izlediğimiz diziyi bitirdikten sonra başlayabileceğimiz birkaç yeni dizi buldum. Sanırım sadece birkaç bölümümüz kaldı."

Nasıl bu kadar rahat davranabiliyor? Bu benim için neden bu kadar zor?

"Evet, sorun değil," dedim aceleyle. "Hemen gideyim."

Ama şimdi, harika kokan Ollie'nin yanında, yatağında yanımda yatarken, onunla aramda mesafe olması gerekiyor. Yıllar boyunca sayısız kez aynı yatakta uyuduk. Ama artık işler değişti. Kesinlikle eskisi gibi birbirimize bakmıyoruz.

"Acele etme," diyor beni izlerken, muhtemelen neden bu kadar garip davrandığımı anlamaya çalışıyor.

Duşa gidip hızlıca bir duş alıyorum, günün yorgunluğunu üzerimden atıyorum. Başımı geriye yaslayıp normal nefes almaya çalışıyorum. Havluyla kurulanıp saçlarımı kurutuyorum ve her zamanki gibi gece örgüsü yapıyorum.

Odaya geri döndüm ve içeri girdim; odayı sadece televizyonun ışığı aydınlatıyordu.

Yatak başlığına yastıkları yaslıyorum ve aylardır izlediğimiz dizinin tanıdık açılış jeneriğini açıyorum. Rahat, tanıdık ve güvenli.

Ollie yatağın kendi tarafında, ben de benim tarafımdayım. Aramıza adeta bir barış anlaşması yapmış gibi, çok net bir yastık çizgisi çektim.

"Bakın," diyorum. "Bolca yer var."

"Heyecan verici," diyor televizyonu izlerken. "Her zaman yastıklarla dolu bir duvarla aynı yatakta yatmayı hayal etmişimdir."

Bölümün yarısına geldiğimde gözlerim kapanmaya başladı. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim ama başaramadım.

Bir sonraki an, sabahın loş ışığı perdeden içeri sızıyordu ve sıcak bir şey beni sarmıştı.

Donakaldım ve çok dikkatlice aşağıya baktım.

Ollie'nin göğsüne kıvrılmışım, kolum beline dolanmış, bacağım da olması gerektiği gibi onun bacağına dolanmış. Ve çok sertleşmiş penisi bana bastırıyor. Sabah ereksiyonu. Ve inanılmaz derecede ateşli hissettiriyor. Lanet olsun.

Hâlâ uyuyor, bir kolu sırtımda, eli kalçamda sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi duruyor.

Biraz geri çekiliyorum. "Ollie."

Mırıldanıyor ama uyanmıyor.

"Sana bana sarılmamanı söylemiştim."

Önce bir gözünü, sonra diğerini açıyor, belli ki kafası karışmış. "Bana sarılıyorsun, Poppy."

Alaycı bir şekilde, "Bu doğru değil," dedim.

Kollarımıza ve bacaklarımıza şöyle bir baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kelimenin tam anlamıyla bir koala gibi etrafıma sarılmışsın."

Yanaklarım kızararak hızla doğruldum. "Uyurken hareket ediyorum."

"Anlayabiliyorum," diyor gerinirken, sarılma suçundan yakalanmış bir adam için fazlasıyla rahat bir şekilde. "Sen de biraz horluyorsun."

"Hayır." diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Evet, öyle," diyor. "Çok tatlı."

"Senden nefret ediyorum."

Gülümsüyor. "Hayır, gerek yok."

Sonunda, "Hazırlanmam gerek," dedim. "İlk günüm bugün."

Bu sözler göğsümde parlak bir kıvılcım çaktırdı. Uzun zamandır hissetmediğim türden, keskin ve vızıldayan bir heyecan. Alarmım çalmadan önce uyandım, kalbim zaten hızla çarpıyordu, aklım ders planlarına, sınıflara ve artık ayakta tutmakla yükümlü olmadığım bir yerdeki petrol ve metal kokusuna dalmıştı.

İlk defa, önümüzdeki gün ters gidebilecek şeylerin bir listesi gibi gelmiyor.

Bu, bir olasılık gibi geliyor.

Başlamayı dört gözle bekliyorum. Oraya ait olduğumu bilerek o binaya girmeyi, bunu hak ettiğimi bilmeyi, insanların beni görüp bana güvendikleri

ve yapabileceğime inandıkları için bu işin benim olduğunu bilmeyi çok istiyorum.

Umut bedenimde garip, hafif ve yabancı bir his bırakıyor, yıllardır kullanmadığım bir kas gibi. Neredeyse ona güvenmiyorum.

Ama yine de orada, tenimin altında uğuldayarak beni ileriye doğru çekiyor.

Ve bu sefer, kendimi bunu hissetmeye bıraktım.

Başını salladı. "Harika iş çıkaracaksın. Sağlam bir işe sahip olmak güzel olacak."

"Çarşamba ve cumartesi günleri dükkanı açık tutmaya devam edeceğim," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu yapmam gerekiyor. O günler uzun olacak."

"Biliyorum," diyor. "Bunu halledeceğiz."

Kuyu.

Bu kelime içimde bir şeylere dokunuyor ve olması gerekenden daha çok çekiyor.

Küçük ve sıradan bir şey. Ollie muhtemelen söylediğinin farkında bile değil. Ama yine de göğsümde ağır bir yük gibi duruyor, aynı anda hem sıcak hem de korkutucu. Her şeyin "ben"le ilgili olmasına o kadar alışmışım ki, onun tereddüt etmeden kendini dahil etmesi nefesimi kesiyor.

Bir yolunu bulacağız. Bir şekilde halledeceğiz. Üstesinden geleceğiz.

Bunu yalnız yapmamak fikri gerçeküstü geliyor. Yıllarca düşüşe hazırlanmanın ardından sağlam zemine adım atmak gibi. Ona yaslanmak, yerleşmesine izin vermek, o kelimenin verdiği güvene inanmak istiyorum.

Aynı zamanda bu beni korkutuyor.

Çünkü "biz"e alışmak, onun hiçbir yere gitmeyeceğine güvenmek demektir. Her şeyi kendim yapma içgüdüsünden vazgeçmek ve bunun önemli yönlerden sadece bir oyun olmadığını kabul etmek demektir.

Hiçbir şey olmamış gibi yutkunup başımı sallıyorum. Ama içimde o küçük kelime yankılanmaya devam ediyor, dünyanın sınırlarını sessiz ve tehlikeli şekillerde yeniden şekillendiriyor.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp banyoya doğru yöneldim, kapıda biraz durakladım.

"Hey," diyorum.

"Evet?"

"Teşekkürler. Bunun için. Her şey için."

Bana dünyanın en kolay şeyiymiş gibi bakıyor. "Her zaman sen."

Kapıyı kapatıp ona yaslandım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Her zaman sen," diye tekrarlardım. Hayat zorlaştığında, ergenlik yıllarımızdan beri birbirimize söylediğimiz bir şey. Birbirimizin can dostuyuz. Her zaman sen.

Bu sahte değil. Gerçekten değil. Birbirimiz için her zaman böyle olduğumuz sürece, her şeyin sahte olması mümkün değil.

Bu düşünce hem beni dehşete düşürüyor hem de hayatımın geri kalanına başlamaya hazırlanırken yüzümde bir gülümseme oluşturuyor.

Bölüm 13

Ollie

Kameron Marlowe'un Yanan Ev adlı eseri

"Gergin görünüyorsun," diyorum kayıtsızca mutfağa doğru yürürken, kendime bir fincan kahve dolduruyorum ve sanki ondan dalga dalga yayılan gerginliği hissetmiyormuş gibi tezgaha yaslanıyorum.

Mutfakta bir oyalanıyor, her zaman onu ele veren o aşırı odaklanmış haliyle. Kahvaltılık burritolar tezgahın üzerinde sıralanmış, folyoya sarılı ve sıcak. Yanlarında ise üç paketlenmiş öğle yemeği, düzenli ve hazır bir şekilde duruyor.

Gözlerini devirdi ama yüzünde bir gülümseme de vardı. "Hepimize öğle yemeği hazırladım."

Bakışlarını tezgaha, sonra da ona çevirdim. "Bana öğle yemeği mi hazırladın?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti, yanakları pembeleşmişti. "Yemek yemen gerektiğini düşündüm."

Gülümsememi gizlemek için kahvemden bir yudum alıyorum, çünkü birdenbire günümün en güzel kısmı bu gibi geliyor. Tabii, bir de onu kollarımda uyandırmak. Güne harika bir başlangıç yaptım.

Haklı. Ama bu benim yemek istediğim öğle yemeği değil. Onun yapmacık saçmalıkları hiç de yapmacık değil. Birdenbire gerginleşmesi ve bana tıpkı benim ona her zaman baktığım gibi bakması...

O mutfakta, sırtına kadar uzanan uzun örgülü saçlarıyla çok güzel görünüyor. Ve işte hayalini kurduğum şey buydu. Onunla her gün geçirdiğimiz anlar. Mutfakta kahve içmek, birlikte öğle yemekleri yemek ve yan yana uyanmak. Ama bunların hiçbirini ona söyleyemiyorum. En azından henüz değil.

Bunun yerine, şaka yapıyorum çünkü bu, sahte nişanlıma karşı şehvet duymaktan daha kolay. "Çok tatlısın," diyorum ona.

Omuz silkip bana kuru bir bakış attı. "Garip bir durum yaratma."

Owen gözlerini ovuşturarak odasından çıktı. "Bugün senin okulunun ilk günü mü, baba?"

"Evet," diyor, ona bir öğle yemeği poşeti uzatarak. "Lisenin olağanüstü tamircisi."

Sırıtarak, "Anahtarı düşürme," dedi.

Gülümsüyor ama kahve fincanını alırken elleri biraz titriyor. "Ne saçmalıyorsun Owen? Bunu sana kim öğretti? Kötü bir şey olmayacak. Sadece lise işte."

Omuz silkerek, "Lise korkunç geliyor. Ortaokulu bir görseniz. O daha da kötü." dedi.

Başımı sallayarak kıkırdadım ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Harika iş çıkaracaksın."

Bana bakıyor, gözleri yumuşak ve tereddütlü, ve usulca, "Umarım öyledir," diyor.

Ben de öyle umuyorum, çünkü o istikrara, saygıya ve ondan bir şeyler öğrenmek için heyecanlanan çocuklarla dolu bir sınıfa layık. Onu takdir etmeyen berbat müşterilerle ya da gelip ondan hırsızlık yapan ahlaksız babasıyla değil. Bu iş bitti. Ondan bir daha asla hiçbir şey alamayacak.

Owen, önlerine serilen tüm yiyeceklere bakarak, "Vay canına," diyor. "Bunlar da ne?"

Poppy, "İlk günün yakıtı," diyor. "Yemek ye."

Oturur oturmaz hemen yemeğe koyulur.

Onun oğluna nasıl özen gösterdiğini, ödev dosyasının, ceketinin ve öğle yemeğinin yanında olduğundan emin olmasını izliyorum.

"Bugünkü antrenman için her şey hazır mı?" diye soruyorum, kupamdan bir yudum alarak.

"Kesinlikle. Seninle ve diğerleriyle basketbol oynamak çok eğlenceliydi," diyor, sandalyesinde bacaklarını sallayarak.

Poppy'nin onu izlerkenki yüz ifadesini, onun mutlu olduğunu görünce kendisinin de mutlu olmasını özlemiyorum.

Owen eşyalarını kapıp garajlardan birinde park halindeki kamyonu doğru koştu. "Güle güle Ollie! Antrenmanda görüşürüz!"

"Hoşça kal dostum."

Poppy çantasını alıp kapının önünde duraksadı. "Tamam," dedi. "Gerginim."

"Biliyorum," diyorum. "Harika iş çıkaracaksın. Bugün izinliyim, bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağım."

Dudaklarını ısırdı. "Doğru şeyi yaptığımızı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Nefesini veriyor, sonra eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Bu öpücük, dostça bir öpücükle bambaşka bir şey arasında bir yerde kalıyor. Onu öptükten ve aramızdaki heyecanı ona gösterdikten sonra, cinsel gerilim neredeyse elle tutulur hale geliyor.

"Bana şans dileyin," diyor.

"İyi şanslar," dedim, kolunu tutup onu göğsüme doğru çekerek. Dudaklarını öptüm ve o da karşılık verdi, içime eridi. Nefesi kesilene kadar öpüştük.

"Git onlara nasıl yapıldığını göster," diye mırıldandım ve o da yüzü kızarmış bir şekilde kapıya doğru yönelirken gülümsedi.

O gidiyor ve onlar olmadan daire daha sessizleşiyor.

* * *

O gece basketbol antrenmanından sonra, Poppy ile masada otururken Owen, sanki MTV'nin Crips programının eski bir bölümünde malikaneyi gösteriyormuş gibi, Çocuk Koruma Servisi görevlisine dairenin ve odasının tüm detaylarını anlattı.

Poppy'ye henüz tek bir gerçek soru sorma fırsatım olmadı ve bu beni öldürüyor.

Eve geldiğinde farklı görünüyordu. Daha hafif. Sanki yerden birkaç santim yukarıda süzülüyormuş ve bunun farkında bile değilmiş gibiydi. Saçları tokasından gevşemişti, yanakları kızarmıştı, gözleri uzun zamandır görmediğim bir şekilde parlıyordu. Yorgundu, evet, ama bu iyi bir

yorgunluktu. Sadece bir günü daha atlatmak yerine, önemli bir şey yapmanın getirdiği türden bir yorgunluktu.

İçeri girdiğinde bana geniş ve korumasız bir şekilde sırttı, sanki kendini tutamıyordu. Ayakkabılarını çıkarırken ağzından dökülen kelimeleri parça parça yakaladım. İsimler. Hikayeler. İçinden fışkıran ve kendisini bile şaşırtan bir kahkaha. Sonra Owen'ın ödevine yardım etmesi gerekti, akşam yemeği oldu ve zaman akıp gitti.

Şimdi masada karşımda oturuyor, elleri sıkıca kucağında kavuşmuş, önceki ışıltısı gerginlikten sönmüş. Bir an gözlerime bakıyor ve sormak istediğim çok şey var. Beğendin mi? Doğru hissettirdi mi? Ne kadar iyi olduğunu gördüler mi?

Hepsini daha sonra duyacağım. Duymak zorundayım. Ama şimdilik bu daha önemli.

Owen'ın posterlerini, yatak örtüsünü ve basketbol topunu sakladığı köşeyi gururla göstermesini izliyorum ve dikkatimi olması gereken yere veriyorum. Yine de, Poppy'nin eve mutlu bir şekilde döndüğü görüntüsünü bir söz gibi göğsüme saklıyorum.

Bu röportaj sonsuza kadar sürmeyecek.

Ve her şey bittiğinde, onunla oturup her ayrıntıyı dinleyeceğim.

Hatta buzdolabını açıp ona bugün aldığım tüm yiyecekleri gösterdi. Dürüst olmak gerekirse, fazladan almışım. Çünkü bir daha asla istedikleri veya ihtiyaç duydukları hiçbir şeyden mahrum kalmalarını istemiyorum.

“Yatağım burada,” diyor gururla. “Şu raf da kupalarım için. Ollie de posterlerimi asmama yardım etti.” Yatağının yanına astığı posterleri işaret ediyor.

Çalışan kadın gülümsüyor ve not alıyor. Owen'ın coşkusuna gülümseyerek, "Burada yaşamayı seviyor musunuz?" diye soruyor.

“Evet,” diyor Owen hemen. “Eski evimiz de fena değildi. Ama yeni odamı çok seviyorum.”

Poppy'nin eli masanın altında benim elimi sıkıca kavradı ve ben de karşılık olarak sıktım.

Röportaj sakın ve açık sözlü. Owen dürüstçe cevap veriyor ve Poppy ile ben de sessizce, sadece onu desteklemek için oradayız. Okul ve basketbol hakkında konuşuyor. Jack ve Cami'nin, Walker ve Violet'in evine gitmeyi çok sevdiğini söylüyor. Maggie'yi sevdiğini ve bazen mahalledeki bingo oyununa gelmesine izin verdiğini anlatıyor. Sonra ona kendini güvende

hissedip hissetmediğini soruyor ve Owen, "Poppy ve Ollie ile her zaman kendimi güvende hissediyorum. Onlar benim ailem." diyor.

Bunu söylediğinde kalbim sıkışıyor.

İşlem bittiğinde, görevli dosyasını kapatıp bize baktı. "Yani, doğru anladıysam, anneniz vefat ettikten sonra, ikiniz birlikte onu bebekliğinden beri büyütüyorsunuz, öyle mi?"

İkimiz de başımızı salladık.

"Ve şimdi mi nişanlandınız ve evleniyorsunuz?" diye soruyor şaşkın bir ifadeyle.

Omuz silktim. "Evet."

Başını salladı ve bizi süzdüğü ve başını salladığı sırada sanki bir dakika geçmiş gibi geldi. "Bu şikayet ortaya çıktığında nişanlı olmanız ve evlenmek üzere olmanız tesadüf gibi görünüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, yıllardır kalbim Poppy'ye bağlıydı," diyorum, sanki bu küçük oyuna ayak uyduruyormuş gibi arkama yaslanarak. "Ona çok uzun zaman önce evlenme teklifi etmeyi planlıyordum, sadece doğru yüzüğü bulamamıştım. Ama sonra düşündüm ki... her şeyin mükemmel olmasını beklersem, sonsuza kadar bekleyebiliriz. İşte buradayız. Tabii ki her şey planın bir parçası." Çocuk Koruma Servisi görevlisine bakıyorum. "Şikayet asılsız bir iddiaydı. Ve başkasının kininin, hayatımın aşkına evlenme teklifi etmemi engellemesine izin vermeyecektim."

Bir an bize baktı ve gülümsedi. "Evliyseniz ikinizi de kalıcı vasi olarak önermemem için hiçbir sebep görmüyorum. Owen'la harika bir iş çıkarıyorsunuz ve kendinizle gurur duymalısınız. Gerçekten de güçlü ve muhteşem genç insanlar bunlar. Owen, ikinize de sahip olduğu için çok şanslı."

Poppy'nin nefesi kesiliyor. Ben de hissediyorum. Gözleri parıldayarak sessizce, "Teşekkür ederim," diyor.

"Sadece bir şey daha," diye ekliyor, "Bu süreçte dürüst olmazsanız, bu olumsuz yansıyabilir. Bunu aklınızda bulundurun."

Ona doğru başımı eğdim. "Burada yalan söyleyecek bir şey yok. Poppy ve Owen'ı çok seviyorum."

Gözlerini aramızda gezdirdi ve tereddütlü bir ifadeyle, "Pekala. İkinizden birinin sorusu var mı?" dedi.

Poppy, "Sully'ye ne olacak?" diye soruyor.

"Devlet, ebeveyn ihmali nedeniyle dava açıyor. Devlet, bir küçüğün ebeveynlik yükümlülüklerini üstlendiğini kabul ediyor ve bunu belirtmek

istiyoruz.”

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu, tazminat ödemek zorunda kalabileceği ve bunun siciline işlenebileceği anlamına geliyor," diyor.

Monica gittikten sonra Poppy, Weston'ı arar ve telefonu hoparlöre alır. Monica buradayken söylediklerinin hepsini ona hızlıca anlatırız.

"Bu harika," diyor Weston. "Ben de kendi tarafımda bazı evrak işleriyle uğraşıyorum. Yaklaşıyoruz."

Telefonu kapatmadan önce kendisine içtenlikle teşekkür ederiz.

Owen o gece, sadece mutlu çocukların yaşayabileceği türden bir yorgunlukla, derin bir uykuya daldı. İkisinin de burada ve güvende olmalarına şükrederek, kapısını kapatmadan önce, gerekenden biraz daha uzun süre uyumasını izledim.

Poppy de çok yorgun. Duşta ve ben gözlerimi kapatıp kanepeye yığılıyorum, onu duşta hayal etmemeye çalışıyorum. Bu beni öldürüyor.

Havluya sarınmış halde dışarı çıkıyor ve yine de diğer sabahın görüntüsü aklıma geliyor. Havlunun olmadığı, hiçbir uyarının olmadığı, bakışlarımı hızla başka yöne çevirecek yerin olmadığı o anlık anı. Her şeyi hatırlıyorum. Teninin pürüzsüz, soluk çizgisini. Kot pantolonun, yağın ve dünyayı kendinden uzak tutmak için giydiği katmanların altında sakladığı kıvrımları. Beynimin kısa devre yapması ama bedenimin hiç de öyle olmaması.

Oranın altında ne olduğunu biliyorum.

Bu bilgi şimdi göğsümde ağır ve amansız bir şekilde oturuyor, nabzımı hızlandırıyor, havayı olması gerekenden daha yoğun hissettiriyor. Gözlerimi yukarı kaldırıyorum, belinde sıkıca tuttuğu havlu yerine yüzüne odaklanmaya zorluyorum kendimi.

İçimden inliyorum, çünkü bu en büyük işkence.

Bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum. Yüz ifademi de nötr tutuyorum.

Ve bu anının öz kontrolümü paramparça ettiğini görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

"Özür dilerim, kıyafetlerimi unuttum," diye mırıldanarak yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Birkaç dakika sonra kapı açılır ve omuzları açık bir tişört giymiş halde geri çıkar; tişörtün kumaşı bir taraftan aşağı kaymış ve köprücük kemiğinin bir kısmını ortaya çıkarmıştır. Yumuşak gri eşofman altı kalçalarında bolca

durmaktadır, incelmiş ve rahattır, sanki sadece kendisi için giyinme zahmetine girmemiştir. Odayı geçerken çoraplarının sesi sessizce yerde yankılanır.

Nadiren sergilediği kadar güzel ve rahat görünüyor.

Kanepede yanıma oturuyor, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın ve sanki tam da olmamız gereken yerdeymişiz gibi birbirimize dönüyoruz.

"Bana ilk gününle ilgili her şeyi anlat," diye usulca söylüyorum.

Elimi uzatıp ayaklarını nazikçe kucağıma çekiyorum. Hiç tereddüt etmiyor. Sadece izin veriyor. Çoraplarını teker teker, yavaş ve dikkatlice çıkarıp kenara koyuyorum, sonra yanımdaki masadan losyonu alıyorum.

Ellerimin altında teni sıcacık, ayaklarını ovmaya başlıyorum, başparmaklarım yorgun ayak kemerlerine bastırarak sabahdan beri taşıdığı ağrıyı gidermeye çalışıyorum. Nefesini veriyor, bu sessiz ses bana birinin ona en son ne zaman böyle baktığını anlatıyor.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, omuzlarının yavaşça nasıl düştüğünü, gerginliğin yavaş yavaş nasıl azaldığını izliyorum.

"En baştan başlayalım," diye mırıldanıyorum.

O bunu yaparken, yumuşak bir sesle konuşurken, farkında olduğundan daha çok gülümserken, bunun ne kadar kolay, ne kadar doğal hissettirdiğini düşünüyorum. Ama aynı zamanda ne kadar tehlikeli olduğunu da.

Arkasına yaslanıp hafifçe inliyor, bu da penisimin ayağına sürtünerek sertleşmesine neden oluyor ve bunu hissetmesi gerektiğini biliyorum.

"Bunu yaparken sana söyleyemem," diyor arkasına yaslanarak, rahat bir şekilde.

"Bütün gün ayakta mıydın?" diye soruyorum, daha sertçe ovalayarak.

"Evet, ve çok yorgunum," diyor derin bir iç çekerek. "Ama güzel bir yorgunluk. Gerçekten güzel bir gündü."

"Genel olarak nasıldı?" diye soruyorum.

"Doğrusu... bayılıyorum. Çocukları, projeleri, atmosferi... her şeyini seviyorum. Hayatta adeta piyangoyu kazanmış gibi hissediyorum."

Gülümsüyorum. "Bundan sonra her şey daha iyi olacak."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu ve sonunda, "Sana bir şey söylemeliyim," dedi.

Ses tonu beni duraksatıyor.

"Ne?"

"Bunun gerçek olamayacağına dair daha büyük bir nedenim var. Aile istemiyorum," diyor usulca. "Beyaz çitlerle çevrili, aynı Noel pijamalarını

giyilen, her şeyin olduğu bir aile değil. Ben o hayata uygun yaratılmadım. Sanırım istemiyorum. Owen'la olan ilişkimden ve senden memnunum.”

Sessiz kalıp dinliyorum.

“Owen için sadece iyi bir hayat istiyorum,” diye devam ediyor. “Onun iyi olduğundan, güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Ve senin de bizimle olmanı istiyorum. Ama bundan daha fazlasını yapabilir miyim bilmiyorum.”

Ayaklarına masaj yapmaya devam ediyorum, ona bakıyorum ve bitirmesini bekliyorum.

Bana doğru baktı. "Seni burada, bizimle birlikte olmadan hayal edemiyorum. Ama bundan daha fazlasını istiyorsan, seni suçlamam. Çitlerle çevrili bir bahçe ve uyumlu pijamaları hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun, Ollie."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü biliyorum ki henüz işi bitmedi ve içindekileri dışa vurması gerekiyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Sana asla veremeyeceğim bir şeyi vaat etmekten korkuyorum. Sanırım ben böyle bir eş ve anne olmaya, bebek sahibi olmaya uygun değilim."

Onu kendime doğru çekip göğsüme bastırıyorum.

"Her şeye hazırım," diyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Poppy."

Başını göğsüme yasladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz veriyorum. "Ne şimdi ne de asla."

Sanki bu hissi ezberliyormuş gibi beni içine çekiyor.

"Zaten aynı pijamaları giymek çok sıkıcı," diyorum ve onun kahkahadan titrediğini hissediyorum.

"Sağ?"

"Pijama giymeyi bile sevmiyorum. Senden önce çıplak uyuyordum."

Kadın homurdanarak, "Ollie, nasıl rahat etmek istiyorsan öyle uyuyabilirsin. Yastıkları ona göre ayarlayacağım." dedi.

Gülüyorum. "Sanırım yastık duvarınız pek sağlam durmadı. Ve senin burada olman beni çok mutlu ediyor, Poppy. İkinizin de burada olmasından çok memnunum."

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Ben de burada mutluyum."

Başının üzerindeki duvara bakıyorum ve içimden sessizce, dile getirmediğim bir düşünce geçiyor.

Onu çok seviyorum. Bana ne verirse onu alırım.

Bölüm 14

Haşhaş

Karley Scott Collins'in "Quit You" şarkısı

Çocuk Koruma Servisi görüşmesinden bu yana bir hafta geçti ve işler nihayet sakinleşmeye başladı. Atölye kapısını açarken, tanımadığım, yepyeni gibi görünen büyük siyah bir SUV, sanki sokağın sahibiymiş gibi garajımın hemen önüne yanaştı.

Camların hepsi aşağı iniyor ve Violet'in gülümseyen yüzü renkli camdan dışarı uzanıyor. Maggie yolcu koltuğunda heyecanla el sallıyor, Mack onun arkasına sıkışmış, dışarıya bakıyor ve Cami de sırtarak, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi eğiliyor.

Violet büyük bir gülümsemeyle heyecanla, "Hey!" diye seslendi. "Bin arabaya, alışverişe gidiyoruz."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

Ollie yanıma geldi, sanki her şey tamamen normalmiş gibi kayıtsızca başını salladı ve "Hey," diye seslendi.

Mack ve Maggie aynı anda "Hey!" diyerek el salladılar.

"Hey, küçük kardeşim. Müstakbel baldızımla düğün alışverişine gidiyorum," diye duyurdu Cami. "Poppy'yi şımartma zamanı geldi."

Beynim kısa devre yapıyor. Beni şımartmak mı? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ve ilk içgüdüm heyecan değil. Matematik. Sayılar kafamda otomatik olarak sıralanıyor. Maliyeti ne kadar. O parayla neler

alınabilir? Market alışverişi. Benzin. Owen'ın ayakkabıları küçük geldiğinde alacağı ayakkabılar, ki bu her an olabilir.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Uzun zamandır, her şeyden mahrum kalan bendim. Düşünmeden öğün atlıyordum. Owen'ın ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğundan emin olmak için her şeyimi ortaya koyuyordum. Konfor her zaman isteğe bağlıydı. Şımartmak sorumsuzluk gibi geliyordu.

Tereddüt ediyorum, "şımartmak" kelimesi havada asılı kalıyor, sanki başkasının hayatına aitmiş gibi, benimkine değil.

"Bilmiyorum," diye başlıyorum, zaten geri çekilerek. "Bu... pahalıya geliyor."

Maggie bana keskin bir bakış attı. Sadece biliyordu. "Poppy."

Cami daha yumuşak bir sesle yaklaştı. "Yeni işinde ilk haftanı tamamladın. Çok yorgunsun. Bunu hak ettin."

Maggie, ajandaya dokunarak, "Ve bu da bizden bir ikram, o yüzden arkanıza yaslanın ve keyfini çıkarın," diye ekliyor.

Yutkunuyorum, direnç hâlâ var ama daha zayıf. Çünkü gerçek şu ki, kulağa harika geliyor. Geçirdiğim haftadan sonra. Geçirdiğim yıllardan sonra. Vücudum o derin, kemiklerime işleyen yorgunlukla sızlıyor ve bir kez olsun başkasının bana bakması fikri göğsümü sıkıştırıyor.

Bir şeyler istemek hâlâ tehlikeli hissettiriyor. Ama belki de öyle olmak zorunda değil.

Yavaşça nefesimi verdim ve tereddütlü ama içten bir şekilde başımı salladım. "Pekala," dedim sessizce. "Belki sadece bu seferlik."

Ve bunu söylerken bile, buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissedebiliyorum.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ben de varım." Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

Owen dışarı çıktı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde SUV'den Ollie'ye baktı. "Korkunç bir durum."

"Evet, öyle," diyor Ollie, aşırı derecede gülümseyerek onaylıyor. "Bu yüzden kız kardeşin gidiyor, sen ve ben de erkek işleri yapmaya gidiyoruz."

"Evet!" diyor Owen, yumruğunu havaya kaldırarak, rahatlamış bir şekilde. Sonra duraksıyor ve bana bakıyor. "Ah. İyi eğlenceler, Poppy."

Violet arabadan atlayıp beni kucaklayıp SUV'ye doğru çekerken gülüyorum. "Hadi gel. Bize güven. Çok eğleneceğiz."

Ollie'ye şöyle bir baktım. Omzumu nazıkçe ve güven verici bir şekilde bir kez sıktı. "Sonra görüşürüz. İyi eğlen."

Ofisten çantamı ve paltomu alıp içeri giriyorum ve kapı arkamdan son bir gürültüyle kapanıyor, sanki başka bir dünyaya geçiyormuşum gibi.

SUV'nin içi kahve, Maggie'nin parfümü ve heyecan kokuyor. Müzik çoktan çalmaya başlamış, neşeli ve yüksek sesli bir müzik. Şehirden çıktığımızda herkes aynı anda konuşuyor, müziğe eşlik ediyor ve büyük bir soğutucuya koydukları yolculuk atıştırmalıklarını birbirlerine ikram ediyorlar. Alışverişe gideceğimiz büyük şehre uzun bir yolculuk var ve harika bir planları var gibi görünüyor.

Bir saat sonra, yanaklarım ağrıyana kadar gülüyorum.

İki hafta sonra, Cumartesi günü yapmayı planladıkları resepsiyon hakkında konuşuyoruz. Walker ve Violet ısıtmalı çadırlar getiriyorlar. Jackson'dan gerçek bir catering şirketi. Cami pastayı yapacak, çünkü elbette o yapacak. Başka bir pasta istemezdim. Maggie ise sanki askeri bir operasyon yürütüyormuş gibi çiçekleri planlıyor. Bunu bizim için yaptıklarına inanamıyorum.

Violet, sanki büyük bir bomba patlatmıyormuş gibi, kayıtsızca, "Ah," diyor. "Ve Riley Blue ile Mandy Moran da oynamaya geliyorlar."

Buzlu kahvemi içerken neredeyse boğuluyordum. "Bunu nasıl başardın?"

Violet gülmemeye çalışarak omuz silkti. "Walker'ın fikri. Tanıdığı bazı insanlar var."

Tabii ki, öyle. Walker ve Violet ikisi de muhteşem country müzisyenleri. Walker, Bridger Falls'ta emekli olmuş bir country müzik efsanesi. Violet, teyzesi Maggie'nin yanına gelene kadar uzun süre şarkı yazarlığı yaptı. İkisi birbirine aşık oldu ve gerisi malum. Kendi kayıt stüdyolarını kurdular, sanatçı ve müzisyenleri ağırladılar ve şarkılar ürettiler. Şehre gelen herkesle tanışmak gerçekten çok eğlenceli. Bazen biraz gerçeküstü, ama gerçekten harika. Walker'ın resepsiyonumuzda bizim için şarkı söylemeleri için iki büyük country müzik efsanesini ikna etmesi hiç de şaşırtıcı değil. Ollie bu akşam ona anlattığımda inanamayacak bile.

İnanamazlıkla başımı salladım. "İnanamıyorum."

Daha da yaklaştı. "Sakin ona bunu size söylediğimi söylemeyin ama sizin için bir şarkı yazıyoruz. Sadece sizin için. Muhtemelen bir albümde yer alacak ama bilin ki bu sizin şarkınız."

Elimi göğsüme bastırdım. "Ah, Violet. Duymak için sabırsızlanıyorum. Daha önce hiç kimse bana şarkı yazmadı."

Gözlerim biraz yanıyor ama bu güzel bir yanma. Bunun gerçek olup olmamasına bakmaksızın, bizim için heyecanlanmaları hoşuma gidiyor. Bunun sahte bir evlilik olması beni üzmeye başlıyor. Ve gerçek olmaması da içimi bir hüznün kaplıyor. Çünkü gerçek olmaya başlıyor gibi hissediyorum.

İlk mağazada, bana gösterdikleri aşırı ilgiye itiraz etmeme bile izin vermiyorlar. Kapıyı açtığımızda, şarküteri tabağı, şampanya ve elma şarabıyla hazırlanmış bir masa bizi bekliyor. Hatta üzerinde "elbise için evet" yazan ve gelinlik şeklinde buzlu kurabiyeler bile var.

"Burası alışverişe benzemiyor," diyorum her şeye hayranlıkla bakarak. "Burası bir parti."

"Evet," diye onayladı Cami, gülümseyerek. "Bu bir Poppy partisi. Kardeşim ve en iyi arkadaşımın evlenmesi her gün olan bir şey değil."

Kendim için asla seçmeyeceğim elbiseler çıkarıyorlar. Vücut hatlarımı gizlemek yerine üzerime tam oturan ve harika görünen elbiseler. Maggie denediğim ilk elbiseye ağlıyor, bu dramatik ve gereksiz ama bir şekilde mükemmel. Ellerini kavuşturup, "Bebeğim evleniyor," diyor.

Ve bu bir şekilde, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyi iyileştiriyor içimde. Bugün gibi bir günde annemin yanımda olacağını hayal etmişim ama Maggie ve tüm arkadaşlarımın yanımda olması, isteyebileceğim en yakın şey.

O elbiseyi giyip dışarı çıktığımda herkes sessizleşiyor.

Cami ılık çaldı. "Vay canına. Lanet olsun. Umarım Ollie itfaiyeyi hazırda bekletir. Çünkü sen çok ateşlisin, Poppy."

Mack sırttı. "Ollie seni görünce bayılacak. Ambulans görevlilerini de hazırda bulundurmaları iyi olur."

Ollie'nin beni görünce ne düşüneceğini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Sonra onu smokin içinde orada dururken hayal ediyorum ve kalbim sıkışıyor. Eminim çok yakışıklı görünecek. Onu sadece Violet'in düğününde ve mezuniyet balosunda smokin içinde görmüştüm. Ve çok yakışıklı görünüyordu. O gece o adama ciddi anlamda aşık olduğumu ve en iyi arkadaşımı böyle düşünmemem gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ve şimdi işte buradayım, onunla evleniyorum. Evleniyormuş gibi yapıyorum. Ama yine de...

Daha sonra, saçlarım yıkanıp, kesilip, fönlenip, makyajım da biraz daha canlı ve doğal bir hal alınca, küçük bir butikte kadife koltuklarda, elimizde şampanya kadehleriyle oturuyoruz. Etrafa şöyle bir göz atıyorum ve Violet ile Mack'in elma şarabı içtiğini fark ediyorum.

"Ya bu artık bir oyun olmaktan çıkarsa?" diye soruyorum birden.

Hepsi bana bakıyor, sonra gülüyorlar.

Tamam, beklediğim tepki bu değildi.

"Ne?" Onlarla birlikte gülüyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu olay tamamen saçma.

Cami bardağından bir yudum alırken, "Kimse bunun oyun olduğunu düşünmüyor, sadece sen, Poppy. Kardeşim sana sırılsıklam aşık. Herkes bunu görüyor," diyor. "Ve sakın onun kalbini kırma, çünkü o en iyisi."

Ollie'ye asla zarar vermezdim. Aklıma ilk gelen şey onu sevdiğim oldu. Onu seviyorum. Kahretsin, gerçekten seviyorum. Onu çok seviyorum.

Violet bana baktı. "Kızım, sence bu nasıl bir arkadaşlık? Bu tam bir ilişki. Ollie senin yetişmeni bekliyordu."

İçeceğime bakıyorum. "Geleneksel bir evlilik istemiyorum sanırım. Beyaz çitlerle çevrili bir ev de istemiyorum. Ollie bundan daha fazlasını hak ediyor."

Aslında düşündüğüm şey şu ki, belki de bunu hak etmiyorum. İstemediğimden değil, sadece benim için mümkün olmadığını düşünüyorum. Hiç böyle bir hayat yaşamadım ve gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyorum.

Cami uzanıp elimi tuttu. "Ya onun tek istediği sen isen, Poppy?"

Maggie mırıldanır. "Seni seviyorum tatlım, ama bence ikiniz de saçmalıyorsunuz. Ollie'nin, şu an yaşadığınız hayattan daha üstün olduğunu düşündüğünüz, zihninizde kurduğunuz o geleneksel fantezi hayatını istediğini hiç duymadım. Hayat öyle değil. Her zaman böyle çitlerle çevrili bir hayat olmuyor. Bazen tıpkı böyle oluyor. Aile gibi olan arkadaşlar. Ve hayat arkadaşınız olan en iyi arkadaşlar. Hayatı en iyi arkadaşınızla birlikte geçirmek bana oldukça iyi bir hayat gibi geliyor. Nerede yaşadığınızın önemi yok. Ve çitlerle çevrili evler çirkin. Bazen çiftliklerdeki gibi dikenli tellere ihtiyaç duyarsınız. Sully gibi insanları dışarıda tutmak için."

Son kısma gülüyorum çünkü haksız değil. Hayatımız çit yerine dikenli tele benziyor. Ve bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama belki de değil.

Violet hafifçe gülümsedi. "Bazı insanlar kusursuz bir hayat istemezler. Onlar doğru olanı isterler. Ve doğru olan, sizin için doğru olandır."

Öğle yemeği kokteyllere dönüşüyor, Mack şoförlük yapmayı kabul ediyor ve Violet limonata sipariş edince masa sessizliğe bürünüyor.

Herkes ona bakıyor. O ise bize bakmaktan kaçınıyor.

Cami yavaşça, "Violet," dedi. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

İçini çekti. "Tamam. Peki. Hamileyim. Poppy'nin o özel zamanında sana söylemek istemedim."

Saniyeler içinde yerimden fırlayıp ona sarıldım. "Violet, hayır. Sizin için çok mutluyum. Bu çok büyük bir şey."

Orada kadeh tokuşturarak, gülerek ve ağlayarak onun şerefine kadeh kaldırıyoruz.

Violet beni daha sonra eve bıraktığında kollarım poşetlerle doluydu.

Düğün resepsiyonu için bir elbise, yeni makyaj ve asla giymeyeceğime yemin ettiğim birkaç iç çamaşırı takımı; ama yine de bana aldılar. Hiçbir zaman şık iç çamaşırlarım olmadı ve dürüst olmak gerekirse, akla gelebilecek her renkteki o güzel şeylere bakmaktan kendimi alamadım. Bir tamirci olabilirim ama kalbimde tam bir kız çocuğuyum. Güzel görünmeyi ve güzel kıyafetler giymeyi seviyorum. Çalışmadığım ve her zamanki lacivert tulumlarımı giymediğim zamanlarda, şık giyinmeyi çok seviyorum. Tabii ki, bir süredir şık kıyafetler için param yoktu ama ikinci el mağazalarından alışveriş yapmayı ve zaten sahip olduklarımla kombinleyebileceğim parçalar bulmayı da seviyorum.

Ama iç çamaşırları? Şirin külot ve sütyen takımları her zaman Violet'in tarzı olmuştur. Bana neredeyse gökkuşağı renklerinde, mümkün olan her renk ve tarzda bir koleksiyonu olduğunu ve güzel ve seksi hissetmeyi çok sevdiğini söyledi. Walker'la tanıştığında ve onun her gün bunları giydiğini öğrendiğinde, Walker'ın neredeyse çıldırmış gibi hissettiğini anlattı. Ben de koleksiyonuma daha fazla eklemeyi düşünüyorum çünkü ben de öyle hissetmek istiyorum. Ve belki Ollie'nin de çıldırmasını görmek isterim.

Kapıyı açıp daireye giriyorum, yüzüm ağrıyana kadar gülümsüyorum. Kendimi hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Ve ilk defa, belki de benim istediklerimle Ollie'nin istediklerinin aslında o kadar da farklı olmak zorunda olmadığını düşünmeme izin veriyorum.

Daire loş ve huzurlu, sehpanın üzerinde bir mum yanıyor; bu beni şaşırtıyor çünkü Ollie bir itfaiyeci olarak genellikle mumlardan hoşlanmaz.

Sadece özel günler için mum yakar. Ve bugün çok özel bir gün, diyebiliriz sanırım.

Ollie kanepede, yayılmış bir şekilde, kolunu başının arkasına atmış oturuyor. Yorgunluğu, vücudunun bunu hak etmiş gibi, hoş bir şekilde görünüyor. Ve gerçekten de güzel bir vücudu var.

"Hey," dedi usulca, doğrulup kapıya gelerek çantalarımı taşımama yardım etti.

"Hey," diye fısıldadım karşılık olarak, gülümseyerek onu hafifçe öptüm, sıcak dudakları benimkine nazikçe değdi.

"Günün nasıl geçti? Owen çoktan uyudu mu?" diye soruyorum, burada yapılmış lezzetli bir akşam yemeği gibi harika kokan, tertemiz daireye göz atarak.

Birden canlandı. "Evet, hemen uykuya daldı. Çok güzel bir gündü. Bugün onu görmeliydiniz. Jack bizi arka meraya, sığırları kontrol etmeye götürdü. Owen sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi ata bindi. Bir kere bile şikayet etmedi ve bir sürü soru sordu. Yemin ederim, hiç bu kadar gurur duymamıştım. Çiftlik hayatına doğuştan yatkın, Poppy."

Göğsüm ısınıyor. "İkinizin de çok güzel vakit geçirdiğini anlıyorum. Zaten uzun zamandır çiftliğe gitmemiştiniz."

Ollie, Wilder Çiftliği'nde büyüdü ve büyükbabası Wilder çiftliği yönetirken orayı çok severdi. Sonra, büyükbabası vefat ettikten sonra, orası eğlenceli olmaktan çıkıp çocuk işçiliği yasalarının ihlali gibi bir yer haline geldi. Tekrar oralardan zevk alması biraz zaman aldı. Şimdi Jack evde ve hem Wilder Çiftliği'ni hem de Jessop Çiftliği'ni birlikte yönetiyor, bu da Ollie'nin ziyaretlerini daha eğlenceli hale getirdi.

Ollie sırtıttı. "Ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Harika bir gündü. Senin günün nasıldı? Ne aldın?"

Çantalarımı masaya koydum. "Alışveriş gerçekten çok eğlenceliydi. Bir sürü güzel şey aldım."

Uzun sarı saç tutamımı omzumun arkasına sıkıştırıp, mum ışığında gözleriyle beni süzerek mırıldandı: "Çok güzel görünüyorsun. Saçların böyleyken çok hoşuma gidiyor."

"Teşekkür ederim. Saçlarımı fönlettirdim ve makyajımı yaptırdım. Düğün için birkaç şey aldım," diye çekingen bir şekilde söylüyorum.

O, tıpkı Noel sabahı bir çocuk gibi çantaların içeri karıştırmaya başladı bile. "Bir sürü harika makyaj malzemesi bulmuşsun."

Paltomu asarken, "Sakın elbiseye bakma," diye uyardım. "Violet, resepsiyondan önce beni bu elbiseyle görmemen gerektiğini söyledi."

Elinde açık pembe bir iç çamaşırı parçası tutarken donakalmış, ağzı sanki beyni durmuş gibi açık kalmış.

İç çamaşırını unutup, onu elinden kaptım. "Violet ısrar etti," dedim hızla, çantaya geri koyarken.

"Şey, dur bakalım. Bence en azından iç çamaşırlarını sen modellemelisin," diyor sırtarak.

"İmkânsız." Sırttım. "Ama iç çamaşırlarını beğendim. Hiç güzel sütyen-külot takımım olmadı. Belki düzenli olarak giymeye başlarım."

"Bana sürekli ereksiyon yaşatacaksın," diye inliyor. "Böyle bir şey giydiğini bilerek günümü geçiremem."

"Bu senin için acı verici olacak," diye takılıyorum.

Gülüşünü belli eden gözleriyle, daha ciddi bir ifadeyle, "Buna iyice ısınıyorsun. Bayılıyorum buna." dedi.

"Evet," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Ben de öyle düşünüyorum aslında."

Beni yavaşça ve sıcak bir şekilde kendine çekiyor ve öpüyor. Bir öpücük, yumuşak ve acele etmeden birkaç öpücüğe dönüşüyor. Hiç düşünmeden kendimi onun üzerinde buluyorum, ellerim saçlarında, onun elleri ise belimde sabit duruyor.

Sonunda nefes nefese geri çekildim. "Sanırım yatmalıyız."

"Evet," diyor alnını benimkine yaslayarak. "Ama seni öpmeyi seviyorum."

"Seni öpmeyi çok seviyorum," diyorum ve bunu gerçekten kastediyorum.

Pijamalarımı kapıp banyoya doğru yöneldim. O da kapı aralığında bekleyerek peşimden geldi.

"Birlikte duş alsak daha hızlı olurdu," diyor hafifçe.

Sırttım. "En iyi arkadaşlar birlikte duş almazlar."

"Nişanlıymış gibi yapanlar yapıyor," diye yanıtlıyor ve omuz silkerek, "Duymadın mı? Görünüşe göre bu yeni bir şey."

Yaklaştı ve başparmağıyla dudaklarımın üzerinden geçti. "Ve eğer burada ağzımla yaptıklarımı beğeniyorsan, onunla başka neler yapabileceğimi de görmelisin."

Aman Tanrım. Görmek istiyorum.

Düşünmeden önce tişörtünden tutup onu banyoya çekiyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. Ses çıkmaması için suyu açıyorum ve o da beni nazikçe duvara yaslayıp dizlerim titreyene kadar öpüyor. Kıyafetlerimi yere bırakıyorum. Ollie, beni adeta yiyip bitirmek isteyen gözlerle bana bakıyor.

Tek bir kolay hareketle gömleğini çıkarıyor, arkaya uzanıp ensesinden çekerek çözüyor. Onu gördüğümde her zaman nefesim kesiliyor. Vücudu sert hatlardan ve güçten ibaret, göğsünde sağlam bir kas duvarı, geniş omuzları incelen, derin V şeklindeki beliyle bakışlarımı aşağıya çekiyor, nabzım hızlanıyor.

Şortunu ve boxerını aşağı kaydırıyor, penisi serbest kalıyor ve ağzım sulanıyor adeta. Kesinlikle sıradan bir penis değil, bundan eminim. En yakın arkadaşımın devasa bir penisi var ve bana bunu sakladığımı mı söylüyorsunuz? Bunu bunca zamandır inkar ettiğim için deli olduğumu düşünerek başımı sallıyorum.

"Pekala, temel kuralları belirleyelim. Ya da sadece bir kere içimizdekileri dışa vursak?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

Gülüyor. "Bir kere yaşamının, daha fazlasını istemeni engelleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Elleri göğüslerimde gezinirken inledim. "Ollie, orgazma çok ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu. Aynı yatağı paylaştığımız için kendim bile halledemiyorum."

Tanrım, yalvarıyor olmaktan nefret ediyorum ama buna çok ihtiyacım var. Hem de çok. Utanç verici derecede uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım.

Ollie kulağımı ısırды ve "Benimle evlenmek konusunda numara yapıyor olabilirsin. Ama bu ağzımla sana yapacaklarımda numara diye bir şey yok. Tek yapman gereken sormaktı. Bu gece sana ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim." dedi.

Onun iğrenç sözleri içimi ürpertti, karnımda bir sıcaklık hissettim, başım döndü ve perişan oldum.

Sıcak suya giriyoruz ve o beni geriye doğru itiyor, ta ki omurgama soğuk fayans değene kadar; vücudu tamamen ısı ve basınçla dolu, beni orada sonsuza dek tutmak istercesine hapsediyor.

Etrafımızı saran buhar, yoğun ve yapışkan bir şekilde, dünyanın kenarlarını sisle kaplayarak sadece bizi bırakıyor. Ollie aniden önümde diz çöküyor, nefesim kesiliyor. Onu orada görmek içimden bir şok dalgası geçiyor.

Bana bakıyor, koyu renkli gözleri gözlerime kilitlenmiş, ateşli, kararlı ve tereddütsüz. Sanki tam olmak istediği yerdeymiş gibi.

Elleri bacaklarımın üzerinde sıkıca kayarak onları araladı, beni yerimde sabitledi. Bu özgüven dizlerimi titretti. Beynim yetişmeden önce vücudum tepki verdi, alt bölgemde acil bir sıcaklık birikti, nabzım her yerde aynı anda gümbür gümbür atıyordu.

Ağzı beni bulduğunda nefesim kesildi, ustaca ve acımasızca, başım fayanslara yaslandı. Hisler hızla yükseldi, yuvarlanarak, keskinleşerek ve ezici bir şekilde yayıldı. Uyluklarım titremeye başladı, beni tamamen ele verdiler.

Bir elim saçlarının arasına daldı, parmaklarım koyu tellerin arasından geçerek onu yönlendirmek, tam olarak nerede olmam gerektiğini söylemek için yeterince kavradı. Diğer kolum ise yukarı fırladı, ağzımı kapattı ve yine de kırık bir ses ağzımdan koptu.

Acele etmiyor.

Tam da çok yaklaştığımı hissettiğim anda, o geri çekiliyor, nefesim kesilene, canım acıyana ve çaresizliğe düşene kadar uzatıyor. Sonra beni tekrar oraya geri götürüyor, yavaş ve emin adımlarla, tekrar tekrar, ta ki tüm vücudum titreyene ve ayakta durmakta zorlanana kadar.

O kadar yaklaştım ki canım acıyor.

Ve o da bunun farkında.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, sesim zar zor çıkıyordu.

Elini daha sıkı kavrayarak beni yere seriyor, bana sahip oluyor ve eli ağzımı kapatmak için kalktığında, nazık ama buyurgan bir şekilde, sanki dağılmaya ne kadar yakın olduğumu tam olarak biliyormuş gibi davranıyor.

"Ollie," diye inliyorum, ismi dilimde tekrar tekrar parçalanıyor, ta ki söyleyebildiğim, düşünebildiğim tek şey bu olana kadar, ta ki zevk beni öylesine sarana kadar ki titriyorum, ağzına yaslanarak boşalırken ona sıkıca tutunuyorum.

Yavaşça doğruluyor, göğsünden sular akıyor, gözleri karanlık ve benimkine kilitlenmiş. Yüzündeki açlık nefesimi kesiyor. Her zerresi kısıtlamayla, arzuyla dolu. Zorlukla yutkunuyorum.

"Ollie," diye nefes nefese söyledim.

Ağzını kulağıma dayayarak, alçak sesle mırıldandı: "Sana o ağzımla neler yapabileceğimi söylemiştim."

Titrek ve nefes nefese, hafifçe gülüyorum. "Seninle birlikte duş almak kesinlikle tehlikeli."

Bana doğru sırtıyor, hem muzip hem de sıcak. "Riski almaya değer."

Elim düşünmeden ona doğru uzandı, parmaklarım kıvrıldı ve çıkardığı ses kaba ve filtrelenmemişti, sanki çiğ bir şeye dokunmuşum gibi. Alnını alnıma dayadı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, bedenlerimiz terli, kızarmış ve ağrıyordu.

Elimi tutuyor. "Yapamam," diyor sessizce, ne kadar zorlandığını hissetmeme rağmen kararlı bir şekilde. "Öyle yapamam."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, nefesim hâlâ düzensiz.

"Mesele seni istemek değil," diye devam ediyor, sesi alçak ve dürüst. "Tanrım, Poppy, sorun bu değil."

Yutkunuyor, gözleri benimkine kenetlenmiş. "Kalbin tam olarak burada değilse, kendinden böyle parçalar vermeni istemiyorum. Yarım yamalak bir şey istemiyorum. Rahatlık, huzur ya da yarın hiçbir anlam ifade etmeyecekmiş gibi davranacağımız bir an istemiyorum."

Başparmağı elime dokunuyor, saygılı ve sakinleştirici bir şekilde. "Eğer bu sadece seksle ilgili olsaydı, yapardım. Ama değil."

Yavaşça nefes verdi. "Seni ancak beni seçtiğin takdirde böyle istiyorum. Tüm benliğimi, gerçekten. Rol yapmadan. Yalnız olduğun için değil."

Bakışları yumuşar ve aynı anda hem sert hem de nazik bir şekilde devam eder: "Kalbin onunla gelmeye hazır olmadığı sürece bedenini istemiyorum."

Vay canına. Ondan bunu beklemiyordum. Ama bu davranışına gerçekten çok saygı duyuyorum.

"Bir gün uyanıp benim fazla geldiğimi fark edeceğinden çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

Titrek bir kahkaha attı. "Poppy, tüm hayatımı senin etrafında kurdum zaten. Uyanıp seni seçmek için kolay kısmı."

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Yarın da, işler zorlaştığında da. Tam buradayım. Her zaman sensin."

"Her zaman sen," diye fısıldıyorum o beni öperken.

Uzun zamandır gerçek aşkın acı vermesi gerektiğine inanıyordum. Ama burada onunla birlikte, sıcaklık ve umut dolu bir ortamda dururken, gerçek aşkın belki de güvenli ve seçilmiş hissetmek gibi olduğunu fark ediyorum.

Bölüm 15

Ollie

Megan Moroney ve Kameron Marlowe tarafından yazılan Fix You Too kitabı.

İstasyona döndüğümüzde üzerimdeki ekipmanları çıkarıyorum, vücuduma yapışmış sıcaklık ve ter. O çağrıdan sonra vücudum kas hafızasıyla çalışıyor. Sadece bir vardiya daha, bir yangın daha, kaosun içine nasıl girip her şeyde istikrarlı bir şekilde çıkmayı bildiğimin bir başka hatırlatıcısı, Poppy hariç. Onu tattığımdan beri birkaç gün geçti ve şimdi, bunu kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum. Söndüremediğim tek ateş o. Çünkü o kalbimin ateşi. Günümün herhangi bir anında düşündüğüm tek kişi. Her yerde. Kalbimde, gösterge panelimde bir fotoğraf, dolabımda bir fotoğraf. Hatta kaskımda bile onun bir resmi var. Poppy benim için her şey demek. Onunla her şeyi istiyorum.

Eşyalarımı yerleştirip dolabımı açıyorum, ellerim otomatik olarak hareket ediyor ve onu görünce anı aklıma geliyor.

Lise son sınıfta gölde çekilmiş bir fotoğrafımız. Arkamızda kısıp ateşte yanan bir ateş, yanaklarımız birbirine yapışmış, birinin kamyonundan yüksek sesle müzik geliyor. Gözlerimi kapatırsam, hâlâ duyabiliyorum. Suyun üzerinde yankılanan kahkahalar. Ve yanımda Poppy.

Saçları başının tepesinde dağınık bir şekilde toplanmış, yanakları gecenin ve gürültünün etkisiyle kızarmış ve ben de ona nasıl bakmamam gerektiğini bilemezmiş gibi bakıyorum. O gecenin kokusunu hala

alabiliyorum, duman ve yaz gibi. Onu güldürmek için aptalca bir şey söylediğimde nasıl güldüğünü hatırlıyorum. O zamanlar bunu çok yapardım, onu güldürmeye çalışırdım. Onun kahkahasına hasrettim. Sanırım o zamanlar hepimiz Poppy'yi kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Owen'ı neredeyse tek başına büyütmek onun için zordu, bu yüzden onu mutlu etmek önemliydi. Annesini kaybetmenin acısından sonra bunu hak ediyordu.

Onunla birlikte kalabalığın arasından gizlice uzaklaştığımızı, ayak parmaklarımızın kumda olduğunu, ay ışığının gölün üzerinde gümüş bir çizgi oluşturduğunu hatırlıyorum. Kendimi vazgeçiremeden eğildim ve onu öptüm. O da izin verdi, sadece bir saniyeliğine. Dudakları yumuşak, sıcak ve benimkine karşı mükemmeldi.

Sonra geri çekildi.

Nefes nefese ve aynı anda korkmuş bir halde, "Ollie," diyor. "Yapamayız."

Göğsümün nasıl sıkıştığını ve hissettiğim acıyı hatırlıyorum. "Neden olmasın?"

Bana sanki elinde kırılğan bir şey tutuyormuş gibi bakıyor. "Çünkü seni kaybedemem. Dostluğumuzu mahvedemem. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Ve işte bu kadar. Her şey burada bitti. Onun en iyi arkadaşıydım. Nokta. Sadece bu kadardım. Arkadaşlık bölgesine hapsolmuştum ve kendime izin verdiğim tek şey de buydu.

Onu zorlamadım ya da benimle görüşmesi için yalvarmadım. Sadece başımı salladım, içime attım ve kendime onu sessizce sevmenin, onu tamamen kaybetmekten daha iyi olduğunu söyledim. O gece sahilde kendi kendime, Poppy ile arkadaş olmanın yeterli olacağını söyledim.

On yıldır o yalana inanmak için çok uğraştım, ama onun arkadaşı olmak asla yeterli olmayacak.

Dolabımı kasten kapatmadığım kadar sert bir şekilde kapattım, çarpma sesi koridorda yankılandı. Adamlardan biri yukarı baktı ama hiçbir şey söylemedi. Benim kendi dünyamda olmama alışkınlar.

Yıllarca süren doğum günleri, bayramlar ve gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleri. Yıllarca, kimsenin omuzlamaması gereken sorumlulukları üstlenmesini izledim. Tanıdığım en güçlü insan haline gelmesini izledim. Şiddetli ve koruyucu bir şekilde sevmesini ve asla yardım istememesini izledim.

Eğer o zamanlar onunla birlikte olsaydım, muhtemelen onu kaybederdim. Çocuktuk. Dağınık ve dürtüseldik, kim olduğumuzu hala çözmeye çalışıyorduk. Onu yanlış severdim ve muhtemelen her şeyi mahvederdim. O da kendi sorunlarıyla boğuşurken ikimizi bir arada tutmaya çalışarak kendini tüketirdi. Dostluk bizi kurtardı.

Peki ya şimdi?

Şimdi o, yıllardır katman katman içimize gizlediğimiz korkuları ve duyguları itiraf ediyor. Ve bu katmanlar birer birer soyuluyor, kalplerimiz artık çıplak kalıyor.

Elimle yüzümden aşağı doğru bir nefes alıp veriyorum.

Söylediklerimin arkasındayım. Gerçekten benim olmadığım sürece onunla birlikte olamam. Onu istemediğim için değil. Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Ama kendimi tanıdığım için. O çizgiyi bir kere geçtiğimde geri dönüş olmadığını biliyorum. Her şeyimi veriyorum. Nasıl vermemeyi bilmiyorum. Ama bu, onun için bir anlam ifade etmediği sürece veremem. Ve eğer o hala kapıdan yarı yolda ise bunu riske atamam.

O yalnız kaldığında yanında olan adam olmak istemiyorum. Pişman olacağı, her şeyi değiştiren hata olmak istemiyorum. Bir gün uyanıp da teselliye ihtiyacı olduğunu, bana değil, fark etmesini istemiyorum.

Yıllardır en iyi arkadaşım olarak onu sessizce seçtiğim gibi, onun da beni seçmesini istiyorum; içten içe hep daha fazlasını istiyordum. Ama artık sessiz kalmak istemiyorum. Sesimizi duyurmak ve gurur duymak istiyoruz. Ve eğer bunun için Maggie'nin saçma sapan bir yalan uydurması gerekiyorsa, sorun değil. Sevdiğim kadının beni sevmesini ve sonunda beni en iyi arkadaşından daha fazlası olarak görmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Onunla her şey olmak istiyorum. O aptal çitlerle çevrili evlere lanet olsun. Ben çitlerle çevrili ev seven bir adam bile değilim. Ben Poppy Grace Murphy'ye umutsuzca aşık bir adamım—delicesine aşığım.

Onu istiyorum. Sadece her zaman olması gerektiği gibi bana uyum sağlayan halini değil. Onun sabahlarını, kötü günlerini ve sorumluluklarını istiyorum. Owen'ın basketbol antrenmanlarını ve maçlarını, geç akşam yemeklerini ve bozulan şeyleri birlikte tamir etmeyi istiyorum. Zaten sahip olduğu hayatı istiyorum. O hayatın içinde olmak istiyorum.

Vardiya rutine geri dönerken istasyon sessizleşiyor. Biri kahve makinesini çalıştırıyor. Başka biri ortak salonda televizyonu açıyor. Normal hayat, günlük sıradan gürültülerle yeniden başlıyor. Bu arada, kalbim hala

dün gece duşta, onun adımı inleyerek söylemesini duyduğumda boşalacakmış gibi hissettiğim andan itibaren karmakarışık.

"Bunun gerçek olmadığı sürece yapamayacağımı söylediğimde bana bakış şeklini düşünüyorum. Gözlerindeki korkuyu. Arzuyu. O anda her şeyi bitirmemesini. Giderek yaklaşıyor."

Şimdi farklı olan bu.

* * *

Spor salonu, ortaokul çağındaki erkek çocuklarının ter kokusu ve bir türlü kurtulamadıkları keskin dezenfektan kokusuyla doluydu. Birkaç kez ellerimi çırttım ve çocuklar ayakkabılarının gıcirtısı, kızarmış yüzleri ve mutluluklarıyla aceleyle tekrar sıraya girdiler.

"Serbest atışlar," diye sesleniyorum. "Kurallar aynı. Kaçırırsanız, bir sonraki oyuncu için daha yüksek sesle tezahürat yaparsınız."

İnlemeler ve neşeli kahkahalar. Owen bana sanki gününün en güzel kısmı buymuş gibi sırtıyor. Çünkü burada kimse onunla uğraşamayacak. Sadece mutlu olabilir, eğlenebilir ve spor yapabilir. Olması gerektiği gibi. Bu bile her şeye değer. Müdür Masters aradı ve son dakikada koçluk yapmaya geldiğim için bana çok teşekkür etti. Toddy'yi etrafta bile görmedim ve acaba şehri terk etti mi diye merak ediyorum. İyi ki gitti. Çünkü Owen'a vurduğu için hâlâ yasal sorunlarla karşı karşıya ve ben de bunun peşini bırakmıyorum, hak ettiği cezayı almasını sağlıyorum.

Owen'ın serbest atış yapmak için omuzlarını dikleştirdiğini izlerken Walker yan kapıdan içeri girdi. Bir an duvara yaslanıp etrafı inceledi, sonra siyah kovboy şapkası iyice aşağıya çekilmiş halde bana doğru geldi.

Yanıma gelip sırtıma vurdu. "Hey."

"Hey," dedim sessizce.

"Sadece hal hatır sormak için uğradım. Poppy burada seni bulabileceğimi söyledi. Yandaki lisede Mack'in müzik grubu provasını bitirmesini bekliyorum ve merhaba demek için geldim."

"Sizi görmek güzel. Bu çocuklara koçluk yapıyorum ve çalışıyorum. Sizde ne haber?"

Walker cevap veremedi Owen atışını yaptı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Ona işaret ettim. "İşte böyle yapılır."

Walker gülümsüyor. "Bu işte doğal yeteneğin var. Orada senin olduğun zamanları hatırlıyorum."

"Ne güzel günlerdi," diyorum. "Evden uzak kalmamı sağlayacak her türlü sporu yapardım."

Çocuklardan biri kendi ayağına takılıp düşüyor ve gülerek ayağa kalkıyor. Başka bir çocuk atışını sayıya çeviriyor ve herkes sanki şampiyonluk kazanmış gibi tezahürat yapıyor. Spor salonundaki enerji iyi ve eğlenceli. Benim çocukluğumda da böyleydi. Evim artık iyi bir yer olmadığına bu spor salonu ve bu okul benim için güvenli bir limandı. Bu çocukların da ihtiyaç duyduklarında eğlenceli bir kaçış yeri olmasını istiyorum. Eğlenip stres atabilecekleri bir yer. Zorbalıktan uzak bir ortam. Şimdiye kadar hiçbir sorun yaşamadık ve böyle kalmasını istiyoruz.

Walker bir dakika boyunca beni izledi. "Mutlu görünüyorsun, dostum."

Başımı salladım. "Öyleyim."

Çocuklar top sürme egzersizine başlıyor, toplar düzensiz bir ritimle yere vuruyor. Owen, her zamanki gibi tekrarlar arasında bana bakıp halimi hatırlamı soruyor. Ona başparmağımı kaldırarak onay veriyorum.

Walker sesini alçaltarak sordu: "Peki, bugün planları nasıl gidiyor?"

"Sizin ve Violet'in bizim için çok şey yaptığınızı duydum ve size teşekkür etmek istedim. Gerçekten, çok şey yapıyorsunuz ve size gerçekten minnettarım."

Omuz silkerek, "Aile böyle yapar işte, Ollie," dedi.

Ailenin yaptığı şey bu. Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Walker harika bir adam. Her zaman yanımda oldu. İtfaiye akademisinden mezuniyetimde Mack ile birlikte en ön sırada yer aldı. Lise mezuniyetimde de. Her zaman yanımda oldu.

Nefesimi veriyorum. "Onu düğüne kadar bunu gerçeğe dönüştürmeye ikna etmek istiyorum."

Kaşları kalkıyor ama şaşırmış görünmüyor.

"O gece onun için özel olsun istiyorum," diyorum. "İnanılmaz olsun istiyorum. Gerçek olduğunu hissetsin istiyorum. Her şey onun içinmiş gibi hissetsin. Çünkü öyle, onu çok seviyorum."

Walker, başka bir çocuğun topun kontrolünü kaybetmesi üzerine Owen'ın güldüğünü görünce bakışlarını yumuşattı. "İşe koyulmalısın Ollie. Yıllarca süren arkadaşlığı bitirmenin ve sonunda onu karın yapmanın zamanı geldi."

Yutkunuyorum. "Bu zorluğa hazırım."

Ve öyleyim. Yıllardır böyleyim.

Başını salladı. "Hayatınızda yapacağınız en önemli şey olacak."

Çocuklar yer değiştiriyor. Yine serbest atışlar. Owen alnını koluyla siliyor ve bir atış daha sayıya çeviriyor. Başka bir takım arkadaşıyla el sıkışıyor. Gurur göğsüme sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Sadece onun için değil, onun için de savaşıyorum, çünkü onlarsız hayat hayat değil.

Walker bir an sessiz kalıyor. Sonra, "Grace Murphy öldüğünde hatırlıyorum. Bu kasabada krater büyüklüğünde bir boşluk bıraktı. Mack üç yaşındaydı. Ve hepimiz, bütün kasaba halkı, cenazesine gittik." diyor.

Bu anıyı hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. Grace Murphy, Sully'nin asla hak etmediği bir kadındı. Bir bebek ve ergenlik çağındaki kızıyla tek başına kanserle mücadele etti. Her çocuğun sahip olmak isteyeceği türden bir anneydi. Ben de Grace Murphy'yi çok severdim. Annem onunla arkadaştı çünkü Grace herkesle arkadaştı. Size muzlu kek yapardı ve bebeğiniz olduğunda size yemek getirirdi. Ortaokul ve lise maçlarımda beni desteklerdi. Bu kasabanın kalbiydi. Biliyorum ki öldüğünde, muhtemelen birçok insanın da düşündüğü şeyi düşünüyordum. Neden Sully değil de o ölebilseydi? Sully kimse için hiçbir şey yapmadı ve tam bir pislikti. Herkes o zaman da biliyordu, şimdi de biliyor. Neden iyi insanlar ölmek zorunda? Bu adil değil.

"Biliyor musun kim gitmedi?" diye soruyor ve bu soru, içten içe var olan öfkeyi alevlendiriyor.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. "Sully."

Sanki her şey yeniden yaşanıyor gibi. Kilisenin ön sırası. Poppy, Owen'ı kucağında tutuyordu, omuzları titreyene kadar hıçkırarak ağlıyordu. Owen daha bebektir ve her şey boyunca uyudu. Onu yere bırakmayı reddetti. Bir yanında Maggie, diğer yanında da Walker ve ben vardık. Sıralar doluydu. İnsanlar arkada ve kilisenin ön girişinin etrafında ayakta duruyordu. Mezarlıkta yapılan defin töreni, hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi. Mezarlıktan ayrılırken çift gökkuşağı olduğunu hatırlıyorum. Poppy bunun her şeyin yoluna gireceğinin bir işareti olduğunu söyledi.

Kasaba halkı geldi ve o günden itibaren hepimiz onun yanında oturduk. Nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın. O ve Owen ailemiz oldular. Onları kendi ailemize kattık çünkü insanları sevdiğinizde böyle yaparsınız. Onlara bakarsınız.

Walker içini çekti. "O sadece annesini kaybetmedi. Güvencesini de kaybetti. Ve sen onu kurtaranlardan biriydin. Her zaman oradaydın, Ollie.

Onların sana ihtiyaçı var ve bence senin de onlara ihtiyaçı var.”

Nefesim kesiliyor ve başımı sallıyorum, gözlerim Owen'da; o bir şeye gülüyor, bir serbest atış daha yapıyor ve başka bir oyuncuyla el sıkışıyor. Onlara gerçekten ihtiyacım var, tahmin ettiklerinden çok daha fazla.

Walker omzuma vurarak, "Bunu başaracaksın," dedi.

Düdük çalışıyor. Antrenman, karşılıklı el sıkışmalar ve gürültüyle sona eriyor. Owen koşarak yanıma geliyor ve bana el sıkışıyor.

"O fotoğrafı gördün mü?" diye soruyor.

“Hepsini gördüm,” diyorum. “Hepiniz harika iş çıkardınız. Bu yıl harika bir takımımız var.”

"Merhaba, Walker," diyor Owen su şişesini alırken.

Walker, bize bakarken gülümseyerek, "Sahada harika görünüyorsunuz," diye sesleniyor.

Owen'a bakıyorum, sonra tekrar mahkemeye, kasabaya, parça parça inşa ettiğimiz hayata.

Bu bir oyun değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Ve o resepsiyon gecesi bitmeden o da bunu öğrenecek.

Bölüm 16

Haşhaş

Luke Grimes'in "Binecek At Yok" adlı eseri

Bu hayatımın en büyük günü ve çok heyecanlıyım. Belediye binasında buluşup evlenmemize neredeyse az kaldı. Boots & Bangs'teki aynanın karşısında durup ellerimi elbisemin önünden aşağı doğru düzeltiyorum, aynada bana bakanın ben olduğuma hala inanamıyorum.

Cami, Violet, Maggie ve Mack elbisemi giymeme yardım ettiler. Sanki bir peri masalından çıkmış gibi. Hayallerin gerçekleştiği bir elbise; uzun, kabarık bir etek ve dantelli uzun kollu, dantelle kaplı bir üst. Göğüslerimi muhteşem bir dekolteyle harika gösteriyor. Onlarla birlikte denediğim ve kendimi güzel bir prenses gibi hissettiren elbise bu. Beyaz topuklu ayakkabılarımın tabanı kırmızı, tam bana göre cesur bir dokunuş. Ne tür ayakkabılar olduğunu bilmiyorum ama Violet beni onlarla şaşırttı ve ayağıma tam oturdu, şimdiye kadar giydiğim en iyi ayakkabılar gibi. Tereyağı gibi yumuşak. O kadar güzeller ki, bu günü hatırlamak için onları görebileceğim bir yerde saklayacağım. Maggie daha önce omuzlarıma beyaz suni kürklü bir şal örttü, tam oturana kadar uğraştı.

Cami, büyükannesi Wilder'a ait olan ve "ödünç alınmış ve mavi" anlamına gelen açık mavi damla şeklindeki inci küpeleri kulaklarıma takıyor. "Bugün burada bizimle birlikte olan çok sayıda insan var ve onlar da manevi olarak bizi izliyorlar. Büyükanneniz Wilder'ın ikinizi birlikte görmeyi çok seveceğine eminim."

"Beni ağlatma," dedim onu kucaklayarak. O da geriye yaslandı ve uzun saçları omuzlarına dökülmüş halde bana baktı, her zamanki gibi büyüleyici görünüyordu.

Gözyaşlarını gizleyerek gülümseyerek, "Kardeşim olduğun için teşekkür ederim," diyor.

"Ben her zaman senin kız kardeşin oldum," diyorum ona gururla.

Ben de iç çamaşırı giyiyorum. Violet'in ısrar ettiği açık pembe takımı. Ollie muhtemelen görmeyecek ve hatta giydiğimi bile anlamayabilir. Ama giyiyorum. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Gerçek bir ilişkimiz olmadığı sürece bunu benimle paylaşmayacağını söylüyor. Bunu çok istiyorum ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Hâlâ birbirimize alışmaya ve korkmadan ne demek istediğimizi söylemeyi öğrenmeye çalışıyoruz. Bazen hâlâ bana sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bakıyor. Sanki benim de onun beni istediği gibi istediğime inanamıyor gibi.

Ollie'yi çok seviyorum ve çok heyecanlıyım. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, inandırıcı olsun. Ama bunun gerçek olmasını çok istiyorum.

Boots & Bangs'in stilistleri etrafımda dolaşüyor, saçlarımı kıvrıyor, tokalarla tutturuyor, tarıyor ve renklendiriyorlar. Hafif bir müzik çalıyor. Saç spreyi ve heyecandan ayna hafifçe buğulanıyor. Geri çekildiklerinde, nihayet kendime gerçekten bakabiliyorum.

Saçlarımın yarısı tepede toplanmış ve örülmüş, yüzümün etrafında ise gevşek tutamlar bırakılmış. Sarı saçlarım omuzlarımın etrafında ve sırtıma doğru güzel dalgalar halinde kıvrılıyor.

Hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Ve evlendiğim gün burada olacağını hep düşündüğüm bir kişi vardı: Annem. Bu da canımı yakıyor. Ama ağlayıp makyajımı bozmayacağım, diye kendime hatırlatıyorum.

Maggie ellerini birleştirmiş, arkamda duruyor. Aynada gözlerimiz buluştuğunda, gözleri yaşlarla parlıyor.

"Ah, Poppy," diyor usulca.

Ona doğru döndüm. "Ne?"

Yaklaştı ve yanağımı avuçladı. "Biliyorum, annen şu anda yukarıdan sana bakıyor olmalı. Seninle çok gurur duyuyor. Ne kadar güzel bir kadın oldun. Seni çok seviyorum, tatlım."

Boğazım anında düğümlendi ve neden üzgün olduğumu anladı. Her kız düğün gününü hayal eder ve annesinin orada olduğunu düşünür. Annemin

orada olmayacağını her zaman biliyordum ve bugün bu gerçek oldu ve bundan daha da çok nefret ediyorum.

"Keşke burada olsaydı," diye fısıldadım, dudağım titriyordu ve burnum duygudan akmaya başlamıştı.

"Biliyorum," diyor Maggie. Beni sıcak ve sıkı bir kucaklamayla sarıyor. "Ama o seninle. Her zaman da seninleydi."

Onun kokusunu içime çekiyorum ve anın tadını çıkarmama izin veriyorum. Acıyı, sevgiyi ve onu özlemeyi.

Sonunda Belediye Binası'na vardığımızda, her adımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Şalımı sıkıca üzerime çektim, topuklarımın zeminde çıkardığı hafif tıkırtı sesine şahit oldum. Maggie elimi bir kez sıktıktan sonra bıraktı.

Zaten oradalar. Gördüğüm ilk kişi Owen. Üzerinde ona mükemmel oturan, siyah, ütülü ve yakışıklı bir smokin var. Beni fark ediyor ve yüzü aydınlanıyor. Yakasını sanki onu boğuyormuş gibi çekiştiriyor, belli ki hiç hoşuna gitmiyor.

"Poppy." El sallayarak bana smokinini gururla gösterdi.

"Çok yakışıklısın," diyorum ona ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Ollie sessizce yanına yaklaşıp durdu ve onu görünce nefesim kesildi. Yeni kestirdiği saçlarıyla son derece yakışıklı görünüyordu, smokini şık ve özel dikimdi, omuzları geniş, duruşu gururlu ve sağlamdı. Gözleri gözlerimle buluştu ve orada bir şeyler belirdi. Gözleri gözlerimle buluştuğunda yüzünde bir hayranlık, rahatlama ve sevgi karışımı belirdi ve gururla parladı.

Ona sarılıp kucakladığım anda boğazım düğümlendi. O da kollarını bana daha sıkı sardı. "Çok güzel görünüyorsun bebeğim," diye fısıldadı kulağıma ve sonra alnımdan öptü.

Owen tekrar yakasını çekiştirir ve Maggie ona bir bakış atar, kaşlarından biri sessiz bir uyarı anlamında kalkar. Owen muzipçe sırtır ve sanki mükemmel bir şekilde davranıyormuş gibi olduğu yerde donakalır.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Ve bu sefer bunlar mutluluk gözyaşları. Owen yanımda gururla, ait olduğunu hissederek ve mutlu bir şekilde duruyor.

Ollie'nin bize olan sevgisini çok seviyorum. Sessiz rehberliğini ve mizahını. Owen'ın onu izlerkenki o sakinliğini, sanki Ollie gibi iyi bir adam olmayı öğreniyormuş gibi.

Eğer evlenmeyi hayal edebileceğim bir adam varsa, o da Ollie'dir. Dünyamıza tam olarak uyacak, sanki her zaman burada olması gerekiyormuş gibi aramıza karışacak tek kişi o.

Nikah memurunun önünde birlikte duruyoruz. Sözler sade. Yeminler sessiz ve içten. Ollie adımı söylediğinde, sanki bir söz vermiş gibi geliyor.

Basit altın alyansımı parmağıma taktığında ellerim titriyor. Onları internetten seçtik ve gerçek değiller, sadece hızlıca temin edebileceğimiz bir şey. Tıpkı düğünümüz gibi, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ama bu hiç de sahte gibi gelmiyor. En azından bana çok gerçek geliyor.

Öpüşme zamanı geldiğinde, beni yavaşça kendine çekiyor, bir eli belimde sanki ikimizi de dengeliyormuş gibi duruyor. Diğer eli yüzümü kaldırıyor, başparmağı çenemde sıcak bir dokunuşla bana onu içime çekmek için bir saniye veriyor. Sonra dudakları benimkilerle buluşuyor, acele etmeden ve emin bir şekilde, öpüşme yavaş yavaş derinleşiyor. Yumuşak ve bilinçli, sanki benim dokunuşumu ezberliyor, sanki başka hiçbir yerde olması gerekmiyormuş gibi. Bunu her yerde hissediyorum, sessiz yoğunluğunu, kalışındaki vaadi ve biliyorum ki bu öpüşmeyi hayatımın geri kalanında hatırlayacağım.

Yaklaştı ve alnını benimkine dayadı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet." Gayet iyiyim.

Daha sonra, resepsiyondan önce, bir anlığına uzaklaşıyorum. Sessiz bir köşe bulup, o duyguyu tekrar hissetmeme izin veriyorum. Özlemi. Arzuyu.

Gözlerimi kapatıyorum. Keşke burada olsaydın anne. Keşke onu görebilseydin. Owen'ı görebilseydin. Bizi görebilseydin. Biliyorum Ollie'yi çok seversin. O en iyisi.

Maggie beni her zamanki gibi buluyor.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Sadece kolunu bana sarıyor ve bana yaslanmasına izin veriyor. "Hazır mısın, tatlım?"

Makyajım ve saçım düzeltiliyor ve Maggie gururla gülümseyerek beni, zaten hafif bir müzik çalmakta olan resepsiyon alanına götürüyor.

"Hey, bu kadar duygusal gevezelik iğrenç," diye yakınıyor Owen kapıdan. "Hazır mıyız? Acıktım."

"Gel buraya, aptal," dedim ona ve onu kucaklamak için kendime çektim.

"Çok güzel görünüyorsun baba," diyor kulağıma.

"Ve çok yakışıklısın dostum. Bu gece eğlenmeye hazır mısın?" Sırtını sıvazlayıp geri çekildim.

“Evet, şu yiyecekleri görmelisiniz! Walker istediğim kadar yiyebileceğimi söyledi!”

Gölüyorum. "Pekala."

"Annemi özlüyor musun?" diye soruyor hüzünlü bir şekilde.

"Evet, öyleyim. Ama sanki o da burada, bizimle birlikteymiş gibi hissediyorum," diyorum ona.

Başını salladı. "Güzel bir gün gibi geliyor. Ollie ile evlenmenize sevindim. Ona ihtiyacımız var, onun da bize ihtiyacı var. Bugün büyükannesi ve büyükbabası Wilder'ın evlilik yıld dönümü olduğunu biliyor muydunuz? Yıldönümlerinde evlenmeniz çok güzel."

Dudaklarımı ısırıp itiraf ediyorum: "Bugünün bugün olduğunu bilmiyordum."

“Tuhaf bir fikrim vardı,” diyor ve etrafına bakıyor. “Ya ben de adıml Kendrick olarak değiştirsem? Artık Murphy olmak istemiyorum, Poppy.”

Midem bulanıyor çünkü ben de aynı fikirde değilim ve onu suçlayamam. Sully aile adımızı lekeledi ve artık kimse ona saygı duymuyor.

Başını salladı. "Ben de sizin gibi olabilir miyim?"

Onu kendime doğru çekip kucakladım. "Bir yolunu buluruz dostum."

* * *

Walker'ın arka bahçesine adımlımı attığım anda kendimi başka bir dünyaya geçmiş gibi hissediyorum.

Her yerde yumuşak ışıklar parlıyor, sıcak ve altın sarısı, ağaçların arasına ve direklerin etrafına sarılmış, sanki bir masal kitabından fırlamış gibi. Fenerler patikalar boyunca titriyor, ışıkları çimenlerin üzerine saçılmış çiçek yapraklarının üzerinde dans ediyor. Hava çiçek ve şampanya kokuyor. Belki de umut.

"Today Was a Fairytale" şarkısının akustik versiyonu mekânda hafif ve rüya gibi bir tınıyla yankılanıyor; insanın göğsüne yerleşen türden bir müzik. Kahkahalar, kısık sesli sohbetler, bardakların şıkırtısı ve sanki büyüü bozmak istemiyorlarmış gibi dikkatlice hareket eden insanların yumuşak sessizliğiyle karışıyor.

İstmeden yürümeyi bırakıyorum.

Her şey bulanık ve gerçek dışı geliyor, sanki yaşamama izin verilmediğini bildiğim bir rüyanın içindeyim. Gece havası tenime değiyor,

serin ve hafif, bedenlerin sıcaklığını, neşeyi ve kutlamayı taşıyor. Ayaklarımın altındaki zemin bile bir şekilde daha yumuşak, sanki her adımı yastıklıyor.

Gerçekten de bir peri masalına benziyor.

Hâlâ her şeyi anlamaya çalışırken Violet, gözleri parıldayarak karşımda belirdi. Tek kelime etmedi. Sadece gülümsedi ve beni sıkıca, sıcak ve sakinleştirici bir şekilde kucakladı; sanki bunun gerçek olduğuna inanmam için bir saniyeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Kollarımı onun etrafına sarıyorum ve o kokuyu içime çekiyorum.

Dünya, ilk defa ağır değil, güzel geliyor.

Ve bir an için, tüm bunların büyüüne inanmama izin verdim.

"Sen de peri masalını hak ediyorsun Poppy. Şimdi, içeri girmeden önce Ollie, sizi resmen çift olarak ilan etmeden önce seninle biraz yalnız kalmak istiyor."

Başımı salladım ve endişeyle etrafa bakındım. "Nerede o?"

Kadın dönüp işaret etti. Adam çardakta, sırtı bize dönük, donmuş göle bakıyordu. Her yerde ısıtıcılar vardı, burayı sıcak tutuyorlardı, Ocak ayında Wyoming gibi hissettirmiyorlardı.

Çardak tarafına doğru ilerlerken, yaklaştığımda yüzündeki duyguyla bana döndü. Merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerimiz birbirine kenetlendi ve bana doğru uzandı. "Karım."

"Koca."

Birbirimize sanki gerçek değilmişiz gibi bakıyoruz. Sonunda, "Senin için bir şeyim var," diyor.

Cebinden kadife bir kutu çıkardığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Tucker bunu bugün öğleden sonra Jackson'dan benim için getirdi ve neredeyse zamanında yetişemedi. Senin için yeniden boyutlandırđım ve düğünden önce hazır değildi. Ama şimdi senin için hazırladım."

Ağzımı kapatıyorum. "Ollie..."

Başını salladı. "Senin için sadece en iyisi, Poppy. Seni seviyorum. Rol yapmaya karar verdiğimizizi biliyorum. Ve eğer bana verebileceğın tek şey buysa, onu da kabul ederim. Ama sana olan sevgim konusunda rol yapmıyorum. Seni seviyorum ve her zaman seveceğım, Poppy Grace Kendrick."

Kutuyu açıyor ve içinde antika tarzı bir bant üzerine yerleştirilmiş, büyük pırlantası ışıldayan güzel bir altın yüzük var. Bunun büyükannesi Wilder'ın yüzüğü olduğunu fark ettiğimde donakaldım.

"Bu mu?" Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm.

Başını salladı. "Büyükannemindi. Cami ile ikimiz de senin için mükemmel olacağına karar verdik."

"Çok zarif," diyorum ona, yüzüğü parmağıma takarken. "Hem de evlilik yıldönümlerine denk geldi."

Eğilip beni nazikçe öpüyor, sanki bu anın tadını çıkarıyormuş gibi. Sanki bu anın önemli olduğunu şimdiden biliyormuş gibi.

"Evet," diye mırıldandı. "Çok özel bir gün."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, nasıl olup da beni ele vermediğine şaşıyorum. Kaburgalarım şiddetli ve telaşlı bir şekilde vuruyor, sanki kaçmaya çalışıyor. Boğazım düğümleniyor, boynuma sıcaklık yayılıyor, gözlerim birdenbire yanıyor ve bunu söylemek zorundayım. Söylemek zorundayım.

Heyecan, adrenalin ve her şeyi değiştirebilecek bir şeyin eşiğinde olmanın baş döndürücü hissiyle, içimden kendiliğinden dökülüyor.

"Numara yapmak istemiyorum, Ollie," diye patladım ağzımdan.

Kelimeler orada asılı kalıyor, korkutucu ve kırılğan.

Nefesim titrek çıkıyor. Burnum yanıyor. Gözlerim o kadar bulanıklaşıyor ki kendimi toparlamak için gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum. Kendimi savunmasız hissediyorum, sanki göğsümü yarıp kalbimi hiç düşünmeden ona teslim etmişim gibi.

"Seni seviyorum."

Bunu sesli söylemek, bir uçurumdan aşağı atlayıp hava yerine sağlam bir zemine basmak gibi. Korku ve baş dönmesi göğsümde birbirine çarpıyor, ardından dizlerimi titretecek kadar güçlü bir rahatlama hissi geliyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, ne gelirse gelsin, artık bunu tek başıma taşımak zorunda değilim.

Ve ilk defa bu, korkutucu olmaktan çok umut verici geliyor.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve beni tekrar öpüyor, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sıkıca kucaklıyor. "Seni çok seviyorum, Poppy," diyor yüzümü öpücük yağmuruna tutarken ve ben gülüyorum.

"Bugün gerçek bir gün," diyorum ona, ellerimiz hâlâ kenetlenmiş halde.

Gülümsüyor. "Seni seviyorum. Her zaman seni."

"Her zaman sen," diye tekrarlıyorum.

"Resepsiyonumuza gitmeye hazır mısınız, Bayan Kendrick?" diye soruyor, alnını benim alnıma yaslayarak.

"Hadi yapalım şunu," diyorum ona. "Acele etmezsek, Owen henüz yemek yiyemediği için isyan çıkaracak."

Violet'in elinde mikrofonla durduğu kemere doğru yürürken Ollie hayranlıkla, "Bu muhteşem," diyor.

"Gelin ve damat hazır mı?" diye soruyor.

"Öyleyiz," diyoruz o elimi tutarken. Ben de elimi uzatmaya devam ediyorum, yüzüğe bakıyorum ve Ollie'ye gülümsüyorum.

"Pekala, bayanlar ve baylar. Sizlere duyurmak istediğim çok özel bir çift var. Daha doğrusu, koca bir aile. Öncelikle Bay ve Bayan Kendrick'i sizlere tanıtmak istiyorum!"

Yapay mumlarla aydınlatılmış bir yoldan ilerlerken herkes ayağa kalkıp alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Sonunda duruyoruz ve o, kalçamın altına uzanıp beni zahmetsizce kaldırıyor, döndürüyor ve herkesin önünde beni öpüyor, herkes de alkışlıyor.

Cami, kendinden emin bir şekilde, "Bu hiç de sahte görünmüyor," diye fısıldadı.

Ollie, "Bak," diyerek bakışlarını ona çevirdi. "Bahsettiğin kişi benim gerçek eşim."

Cami gülümsedi ve onaylayarak başını salladı. "Sizi çok seviyorum."

Theresa kenarda durmuş, uzaklara bakıyor; damadın annesinden çok uzak bir akraba veya arkadaş gibi. Mutlu bile görünmüyor, bu da beni şaşırtıyor. Herkese dik dik bakıyor ve başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Belli ki burada olmak istemiyor.

"Merhaba Theresa," diye sesleniyorum, o da bize bakıyor, gözleri kısılıyor.

"Tebrikler," diyor soğuk bir şekilde.

Ollie'yi rahatsız edip etmediğini anlayamıyorum çünkü hiçbir tepki göstermiyor. Sadece "Teşekkürler" diyor.

Karşılama sırasından geçerek herkesle konuşup kucaklaşarak çadıra doğru ilerliyoruz ve çadırın ön tarafındaki yerlerimize oturuyoruz. Çadır, her yerinde kalpler bulunan, sıcacık ışıklarla süslenmiş ve üzerinde dans edebileceğimiz ısıtılmalı bir zemine sahip; bu gerçekten etkileyici. Kışın ortasında bir gölün yanında olmamıza rağmen sıcaklık mükemmel hissediliyor.

Violet ve Walker gerçekten de kendilerini aştılar.

Owen, önümüzdeki masada Maggie ile oturuyor ve el sallıyor. "Artık yemek yiyebilir miyiz?" diye soruyor ve büfe hattını işaret ediyor.

Gülerek ona gitmesi için işaret ettim ve o da aceleyle sıranın önüne geçti.

Ollie şöyle bir bakıp elimi sıktı, ben de karşılık verdim.

Bir şey duyunca ikimiz de dönüp baktık ve Cami ile annelerinin köşede konuştuğunu gördük. Cami'nin yüzünü göremiyordum çünkü sırtı bize dönüktü, ama Jack'in Cami'ye gidip kolunu omzuna attığını gördüm. Ne söylenmişse Theresa'yı mutlu etmemiş olmalı çünkü arkasını dönüp gitti ve ben de sanki eve gidiyormuş gibi dışarı çıkışını izledim. Cami döndü ve yüz ifadesi ifadesizdi. Jack koruyucu bir şekilde elini onun eline koydu ve onu kendine çekerek alnından öptü. Ne olduğunu bilmiyordum ama iyi bir şey olmamıştı.

Ollie fısıldayarak, "Hey, bebeğim," dedi.

"Evet," diye fısıldadım karşılık olarak.

"Üzerinde o iç çamaşırı mı var?" diye kulağıma fısıldıyor ve içimde bir sıcaklık hissi oluşuyor.

"Evet, sonra çıkarmak ister misin?" diye fısıldadım ve sırıtırken gözleri karardı.

"Bundan emin olabilirsin," diyor ve beni öpüyor. "Dikkatli ol, yoksa hemen şimdi gideriz."

Şakayla karışık ayağına vurdum. "Resepsiyon alanımızı terk etmiyoruz."

Mükemmel bir biftek yedik, hayal edebileceğiniz her türlü lezzetli garnitürü tattık ve sonra da hayatımda yediğim en güzel pastayı tattım. Geleneksel vanilyalı, kremalı bir pastaydı, Ollie ve benim çok sevdiğimizi biliyordu. Sevdiğimiz insanlarla çevrili, asla unutamayacağım özel bir gündü.

Bölüm 17

Ollie

Colter Wall'un "Sleeping On The Blacktop" adlı eseri.

Isıtmalı çadırlarda müzik yankılanıyor, bas sesleri uğulduyor. Kahkahalar ve şarkılar soğuk gece havasına yayılıyor, insanlar bir araya toplanıp omuz omuza dans ederken kadehler şıkırdayarak sanki hepimizin olması gereken yer tam da burasıymış gibi bir hava yaratıyor.

Alışkanlık gereği etrafı tarıyorum ve Owen'ı görünce göğsüm rahatlıyor.

Karakoldaki adamlar onu tamamen kuşatmış durumda. Bucky, sırf onu güldürmek için aptal bir oyunda kaybetmiş gibi yapıyor. Başka biri onu nefessiz kalana kadar döndürüyor, kahkahası gürültüyü yarıp geçiyor, yüksek, vahşi ve savunmasız. Bir diğeri onu omuzlarına kaldırıyor, böylece her şeyi görebiliyor, sanki her şeyin tam merkezinde olması gerekiyormuş gibi.

Owen hayatının en güzel zamanlarını yaşıyor.

Onu sürekli gözetlemeden izliyorlar. Her zaman ulaşılabilir mesafede. Her zaman geri dönüyorlar. Sanki artık içgüdüsel bir şeymiş gibi. Sanki onu korumak için bir parçasıymış gibi.

Göğsümün derinliklerine yerleştiğini hissediyorum. Ne yapacağımı bir türlü bilemediğim o tanıdık minnet duygusu dalgası.

Bu benim ailem. Seçtiğim aile. Gelip yanımda kalan aile. Ve bir şekilde, hiç sormadan, Owen'ı da kucakladılar.

Poppy'ye doğru dönüp baktım, onun da onu izlediğini gördüm ve yüzünde o hafif acıyı, o farkındalığı gördüm.

Hiç düşünmeden hayatımı ona adadım. Ama bu gece, burada müzik son ses çalarken ve insanlar çocuğunu güvende ve mutlu tutarken, onu sadece kendi dünyama getirmekle kalmadığımı fark ediyorum.

Onu eve getirdim.

Walker ve Violet bizim için asla unutamayacağım bir şey yaptılar. Bunu bu kadar çabuk başarmaları bir mucizeydi. Düğünden önce Poppy ile olan o an benim için her şeydi. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Her zaman yaşlandığımızda bir gün en iyi arkadaşım ile evleneceğimi söyledim. Yaşlandık ve o şimdi burada. Ve o benim eşim. Buraya nasıl geldiğimizin önemi yok. Buraya geldik.

Annemin ve babamın kavga ettiğini ve berbat bir evlilikleri olduğunu izledim. Ama aynı zamanda büyükbabam ve büyükannem Wilder'ın harika bir evlilikleri olduğunu da gördüm. Ve en iyi arkadaşlardı. Birlikte olmaktan, hayatı birlikte yaşamaktan çok hoşlanıyorlardı ve her şeyi eğlenceli hale getiriyorlardı. Poppy ile de böyle bir hayat yaşamak istiyorum. Onunla her şeyi yapmak ve Owen için mümkün olan en iyi hayatı kurmak istiyorum. Bu yüzden büyükannemin yüzüğünü ona vermek istedim. Cami de kabul etti ve Jack'in zaten ona bir yüzük almak istediğini ve daha büyük bir elmas istediğini söyledi. Poppy her zaman eski şeyleri sevmiştir, bu yüzden bu mükemmel. Evlilik yıldönümlerinde evlenmek, tesadüfen denk gelen özel bir şey. Bunun, yukarıdan bizi izlediklerinin ve olayların gerçekleşmesini sağladıklarının bir parçası olduğunu düşünmek istiyorum.

Eğer çocuk istemiyorsa ya da aklından geçen o saçma sapan aile hayatı fikirlerini kabul etmiyorsa, benim için sorun değil. Zaten ne kadar iyi bir baba olacağımdan da emin değilim. Çocukları severim, özellikle Owen'ı çok severim, ama sadece onu istiyorum. Poppy benim hayattaki nihai hedefim ve her zaman da öyle oldu.

Poppy'nin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için sürekli odanın karşısına baktığımı fark ediyorum.

Maggie ile birlikte gülüyor ve öyle bir şekilde ışıldıyor ki, şimdi birlikte geçirdiğimiz hayatı ve bizi düşündüğümde göğsüm sızlıyor.

Hâlâ inanamıyorum, bana bunun gerçek olmasını istediğini söylediğine. Bunu bana itiraf ettiğinde rahatlamadan neredeyse küçük bir bebek gibi ağladım.

Birisi omzuma çarptı ve dönüp baktığımda Cami'nin bana sırtarak baktığını gördüm. "Benimle dans et," dedi.

Gözlerimi kırpıştırıp, bir abi gibi ona takıldım. "Yani... gerçekten dans etmeyi biliyor musun? Nasıl dans edileceğini biliyor musun?"

Başını salladı. "Kardeş-abla dansı gibi. Çünkü annemiz beceriksizdi ve bizi terk etti."

İçgüdüsel olarak etrafa göz gezdirdim. "Ona ne oldu? İkinizin konuştuğunu gördüm."

Cami omuz silkerek, "Gecenizi mahvetmek istemiyorum," dedi.

Burnumdan bir ses çıkardım. "Cami."

İçini ekiyor. "Temelde, eğer konu onunla ilgili değilse, herkes için her şeyi mahvedeceğini biliyorsunuz."

Onaylayarak başımı salladım. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"Anne konusunda pek şanslı değildik," diyor hafifçe, sanki hâlâ canını acıtan bir şeyden değil de kötü havadan bahsediyormuş gibi.

Tartışmam. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok. "Ağırlıklı olarak ana departman."

Elimi tuttu ve beni dans pistine sürükledi. şarkı neşeli ve absürt bir şeye dönüştü ve hemen aptallar gibi dans etmeye, gülmeye ve saçmalamaya başladık.

Hiç de akıcı değildi. Hiç de havalı değildi. Sadece savrulan kollar, abartılı dönüşler ve Cami'nin beni o kadar sertçe suya batırıyormuş gibi yapması ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

evremizdekiler gülüyor ve tezahürat yapıyor. Maggie'nin gözlerini sildiğini, ağladığını, bizim aptalca hallerimize güldüğünü görüyorum. Jack ise, duygusal olmadığını göstermeye çalıştığı zamanki o bakışıyla bizi izliyor.

"Berbatız," diyorum gülerek.

Cami, "İşte asıl mesele de bu," diyor.

Kocaman ve içten bir şekilde gülümsüyorum. Çünkü bu gece, büyürken alamadıklarımızla ilgili değil. Bu gece, berbat ebeveynlerimiz burada olup günümüzü mahvetmeden, yine de inşa ettiklerimizle ilgili.

Cami göğsüme çarptı ve sonra birden ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Senin için kurşun bile yerdim, Ollie," diyor.

G l yorum. "Cami, zaten bize ateş açılmasının sebebi sendin."

Kahkaha atarak boynuma sarıldı ve beni sıkıca kucakladı. "Kabaca. Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen adil."

"Seni seviyorum Cami," diyorum, her kelimesinin arkasında durarak.

"Ben de seni seviyorum, Ol," diye karşılık veriyor.

Gereğinden bir saniye daha uzun süre öylece kalıyoruz, etrafımızdaki her şey hareket halindeyken biz dans pistinin ortasında sallanıp duruyoruz.

Yıllarca sadece biz ve dünya arasında nasıl bir mücadele verdiğimizi düşünüyorum. Ailenin her zaman sizi dünyaya getiren insanlardan ibaret olmadığını erken yaşta öğrendik. Bazen aile, sizi seçen ve hiçbir çıkarı olmamasına rağmen sizin için orada olan insanlardır.

Şarkı bitince Cami yanağımdan öpüyor ve şakayla karışık beni itiyor. "Git," diyor usulca. "Karin seni arıyor."

Eş. Bu kelime göğsüme adeta bir bıçak gibi saplanıyor.

Arkamı döndüğümde Poppy'nin salonun kenarında durduğunu, ikinci elbisesinin bacaklarının etrafında dalgalandığını ve gözlerinin bana dikilmiş, sanki hâlâ onun olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi baktığını gördüm.

Düşünmeden odanın diğer ucuna geçiyorum. Beni görünce gülümsüyor, o yumuşak, her şeyi bilen gülümsemesi hâlâ gerçeküstü geliyor. Elimini onun eline kaydırıyorum ve o da sanki ikimizi birden topraklıyormuş gibi sıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum dürüstçe. "Senin yanımda olman sayesinde artık çok daha iyiyim."

Bana doğru eğildi, başını göğsüme yasladı ve gece boyunca ilk defa odayı taramayı bıraktım. Bir şeylerin ters gitmesini beklemeyi bıraktım.

İşte bu kadar. Belki de geleneksel bir çift gibi başlamadık. Ama öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın her zaman böyle gitmediğidir. Karmaşıktır ve bazen işleri sırasız yaparız.

Müzik yeniden yükseliyor. Biri bağırıyor. Biri gülüyor. Kasaba etrafımızda kutlamaya devam ediyor.

Ve tam burada, Poppy'yi kucağımda tutarken kız kardeşim odanın diğer ucundan arkamı kolluyor; içimde derin ve sağlam bir şey hissediyorum.

Büyürken hak ettiğimiz her şeye sahip olamadık, ama şimdi ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.

Ve bu gece, bu fazlasıyla yeterli gibi geliyor.

* * *

Sonunda oradan ayrıldığımızda Walker'ın giriş yolu hala cıvıl cıvıldı. Herkes sanki kendi düğün resepsiyonumuzdan değil de bir konserden çıkıyormuşuz gibi havada ışıklı çubuklar sallıyordu. Kahkahalar havayı dolduruyordu ve Walker'a kocaman bir sarıldım, "Her şey için teşekkür ederim."

"Kesinlikle bizim için bir zevk," diyor bana gururla bakarak. "İkiniz için de çok mutluyuz."

Owen, Maggie ile birlikte kalabalığın önünde duruyor, boynuna madalya gibi bir ışıklı çubuk takmış. O kadar çok gülümsüyor ki yanakları ağrıyor gibi görünüyor.

"Dogwood Inn'de gece kalacağım," diye gururla duyurdu. "Maggie, sabah Harvest and Honey'de çikolatalı krep sözü verdi."

Maggie parmağını sallayarak, "Ekstra çikolata parçacıkları," diye ekledi.

Gülüyorum. "Tabii ki yaptı."

Poppy ona sarıldıktan sonra ben de onu kucaklıyorum. "Seni seviyorum, Owen."

Poppy ve ben kamyonetime doğru ilerlerken kalabalık tezahürat yapmaya başladı. Cami sevinç çılgılığı attı. Jack ıslık çaldı. Violet, elindeki ışıklı çubukla Walker'ın beline sarıldı.

"Gidin!" diye bağılıyor biri. "Buradan defolun ve bol bol öpüşün!"

Poppy için kapıyı açarken gülüyorum ve o da içeri kayarak giriyor, gülüyor ve herkese el sallıyor. Ben de içeri binip motoru çalıştırıyorum. Alkışlar daha da yükseliyor.

"Bu kesinlikle muhteşemdi." Poppy, baş desteğine yaslanarak içini çekti.

Şehre doğru yürürken Poppy'nin elini tutuyorum, parmaklarımız sanki tam da olmaları gereken yerdeymiş gibi birbirine kenetleniyor. "İnanılmazdı."

Neredeyse evdeyiz. Ev. Birlikte hayatımıza başlayacağımız yer. Artık gerçekten. Buraya nasıl geldiğimizin önemi yok.

Park yerlerinden birine yanaştık, kapıyı kapattık ve kilitledik. Yukarı çıkmadan önce bana döndü, gergin görünüyordu, elbisesinin üzerine benim takım ceketimi giymişti.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye yanıtlıyorum ve bu, hayatımda söylediğim en önemli kelime gibi geliyor.

Onu kucagıma alıp omzuma atıp itfaiyeci taşıma pozisyonunda merdivenlerden yukarı koştum, arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim, o ise gülmekten nefes nefese kalmıştı.

"Ollie!" diye ciyaktadı.

"Ne? Karımı eve getireceğim için çok heyecanlıyım. Ne yapayım yani?"

Gülümsedi, yaklaştı ve beni nazikçe öptü. "Tamam, kocam. Dava açmana gerek yok. İzin veriyorum."

Paltosunu yavaşça çıkarıyorum, sanki hiç acelem yokmuş gibi, sanki bu anın her saniyesini hatırlamak istiyormuşum gibi. Ellerim omuzlarında oyalanıyor, başparmaklarım köprücük kemiğine değiyor ve o da rahatlama dolu bir nefes veriyor. Sanki sonunda kendine bunu yaşama izni veriyor. İçinde verdiği görünmez savaşlar ne olursa olsun.

Tekrar öpüşüyoruz, bu sefer daha yumuşak. Daha derin. Kimseyi ikna etmek için yapılan bir öpücük değil. Bu sadece ikimiz için. Onun bana doğru eridiğini, parmaklarının tişörtümün içine dolandığını hissediyorum, sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyor gibi.

"Biz gerçeğiz," diye fısıldıyorum onun dudaklarına doğru.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Sadece... biraz zamana ihtiyacım var. Gerginim."

Alnımı onun alnına yasladım. "İhtiyacın olan tüm saniyeleri kullan."

Sonunda başını salladığında, sanki bir kapı açılıyor gibiydi. Avucunu göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırdı ve bana verdiği bakış beni altüst etti. Açık. Emin. Cesur.

Konuşmadan birlikte hareket ediyoruz, üzerimizdeki katmanları soyuyoruz, içgüdülerimizle birbirimizi buluyoruz. Her dokunuşumuz özenli ve saygılı, sanki birbirimizi yeniden tanıyormuşuz gibi. Çenesini, boynunu, kulağının altındaki onu ürperten yeri öpüyorum. Adını fısıldadığımda hafifçe gülüyor, sanki o da bunun gerçek olduğuna inanamıyor.

Onu yatırırken acele etmem. Seçilmiş, değer verilmiş, güvende hissetmesini isterim. Hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini isterim.

Bana doğru uzanıyor, beni kendine çekiyor ve sonunda onun sıcaklığına gömüldüğümde, dünya nefes alışverişlerimizin sesine ve sanki her zaman oraya aitmiş gibi bana nasıl uyum sağladığına indirgeniyor. İlk başta yavaş hareket ediyoruz, güven gibi hissettiren bir ritim buluyoruz. Ev gibi.

Bacaklarını etrafıma doluyor, alnını alnıma yaslıyor ve adımı bir dua gibi fısıldıyor. Ben de onun açılıp kendini vermesine ve sonunda buna izin

vermesine rağmen onu öpüyorum. Yoğunluk sessizce ve derinden artıyor, aceleci değil, telaşlı değil. Sadece kaçınılmaz.

Kollarımda kendini bıraktığında, tenimin altında havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyorum. Sanki şimdiye kadar içimde tuttuğum her şey sonunda bir yere gidiyor. Onu takip ediyorum, sıkıca kucaklıyorum, ikimizi de bu süreçte, birlikte dağılıp tekrar bütünleştığımız bu dönemde, birbirimize bağlıyorum.

Sonrasında kıpırdamıyorum. Onu kendime sıkıca sarıyorum, başı göğsümde, elimle sırtında yavaş daireler çiziyorum. Sıcak, içten ve bana ait bir şekilde, kutsal bir his veriyor.

"Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim," diyor sessizce.

Alnının tepesinden öpüyorum. "Ben de."

Ama sanırım öyleydi. Sanırım Poppy ile böyle olacağını hep biliyordum.

Onu biraz daha sıkı tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tek bir şeyden çoktan eminim.

Bu bir şeyin sonu değil, başlangıcı.

Bölüm 18

Haşhaş

Hudson Westbrook'un "House Again" adlı eseri

Oto tamirhanesinin yanındaki küçük ofiste masamda oturuyorum ve hala bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Geçen hafta sonu en iyi arkadaşım ile evlendim ve bu hafta çocuklara ders vererek eğleniyorum. Bay Fisher ile çalışmak da çok keyifliydi. Yorgun ve bitkin olduğu belli. Emekli olmaya hazır. Ama yaptığı işten gerçekten zevk alan ve bayrağı devretmekten mutlu olan iyi bir adam gibi görünüyor.

Lisenin içi yağ, metal ve yer temizleyici kokuyor, giriş kapılarındaki pencerelerden güneş ışığı, daha iyi günler görmüş beton zeminlere vuruyor. Çocuklar gürültülü, meraklı ve gerçekten dinliyorlar. Burayı seviyorum. Motorların uğultusunu ve sabahları aceleyle bir şeyler tamir etmek yerine ders verdikten sonra ellerimin hissettiği rahatlığı seviyorum.

Ollie hoparlörden konuşuyor, itfaiye istasyonundan hafif bir cızırtı geliyor. Öğle yemeğimi bitirirken "Günün nasıl geçiyor?" diye soruyor. Bazı öğretmenler dışarıdan yemek sipariş etmemi istediler ama hâlâ faturalarımı ödemeye çalışıyorum. Ama sonunda iş arkadaşlarımla olmaları ve dahil olmak harika bir duygu. Bir gün...

"Harika," diyorum, hiçbir şeye gülümsemeden. "Sanırım işimi gerçekten sevebilirim."

"Bu beni senin adına inanılmaz mutlu ediyor, bebeğim," diyor. "Nöbetteyim ama beni yanında tut. Her şeyi duymak istiyorum."

Tam ona daha fazlasını anlatmak üzereyken Mack, gözleri ışıltı ışıltı bir şekilde kapı aralığından başını uzattı.

"Hey," diyor. "Danışmanla konuştum. Resmen otomotiv teknisyenliğine geçiyorum."

Ollie, sanki ünlü birini gördüğünü duyuruyormuş gibi hoparlörden "Hey, Mack!" diye seslendi.

"Hey, Ollie!" diye karşılık verdi, o da aynı ciddiyetle.

"Bu harika," diyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Çok eğleneceksin."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak sııttı. "Evet. Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Arkadaşlarımlın birçoğı da geçiş yapmaya çalışıyor."

Göğsümde yine o sıcak, genişleyen his oluştu, hani hiç beklemediğim bir anda gelen o his. "Bunu çok isterdim."

Ollie hoparlörden kibirli bir şekilde, "Gördün mü?" dedi. "Tam bir efsane."

Burnumu çektim. "Bunu bilmiyorum."

"Kızların burada bulunmasına gerçekten izin verildiğini düşünmüyordum. Yani... sanırım izin veriliyordu. Ama pek de hoş karşılanmadığımızı hissettik. Burada olmanıza sevindik. Arkadaşım Emily ile birlikte eski bir araba alıp restore etmeyi düşünüyoruz. Babam bile bize üzerinde çalışabileceğimiz bir tane bulmamıza yardım edeceğini söyledi."

Buna gülümsüyorum çünkü çocuklar için tam olarak böyle olmasını istiyordum. Ben oraya gittiğimde hiç atölye dersi almadım. Çoğunlukla çünkü okul dışında tüm hayatım bir atölye dersi gibiydi. Okul, babamın baskısı altındaki atölyeden kaçabileceğim tek yerdi. Ama çocukların bundan heyecan duyması ve bunu seçmesi beni mutlu ediyor. Tıpkı Ollie'nin basketbol koçluğu yapması gibi. İhtiyaç duyan çocuklar için güvenli yerler yaratmak.

Mack'in yüzü aydınlanıyor. Ve işte böylece, dükkan tam da olması gerektiğı gibi bir atmosfere bürünüyor.

Kapı çerçevesine bir tıkırtı geldi ve elinde bir not defteri olan bir kadın içeri girdi. Gençti, muhtemelen benden çok da büyük değildi, siyah çerçeveli gözlükleri ve güler yüzlü bir gülümsemesi vardı.

"Hey, gitmem gerek," dedim ona. "İşim bitince seni ararım."

"Hoşça kalın," diyor ve telefonu kapatıyor.

"Merhaba, ben Elena," dedi elimi sıkarken. "Rehber öğretmenim."

"Poppy," dedim elimi uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana bakmadan atölyenin zeminine, bir grup kızın motor bölmesinde toplandığı yere baktı. "Oldukça popüler olmaya başladınız, Bayan Murphy."

Gülüyorum. "Teşekkürler. Çok eğleniyorum ve burada olmaktan gerçekten mutluyum. Aslında artık Bayan Kendrick'im."

Elena daha da geniş bir gülümsemeyle, "Duydum. Tebrikler! Otomobil sınıfına geçmek isteyen çok sayıda öğrenciden talep aldık. Çoğunlukla kız öğrenciler. Çok heyecanlılar." dedi.

Gülümsüyorum. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Öyle olmalı," diyor. "Özel bir şey yapıyorsunuz. Çocuklar dersin tadını çıkarıyorlar. Tabii ki herkes Jim'i seviyor, ama etrafta daha fazla çocuğu heyecanlandıran yeni birinin olması da güzel."

Bir süre sohbet ettik ve o gittikten sonra, bir an orada oturup olan biteni sindirmeye çalıştım.

Öğle yemeğimi masamda yerken, e-postaları yanıtlıyor ve yarın için notlar alıyorum. Yüzümün gülümsemeyi bırakmayı bilmemesi gibi, yine gülümsediğimi fark ediyorum.

Öğretiyorum. Çocuklara yardım ediyorum. Sağlam bir şey inşa ediyorum.

Uzun zamandır ilk defa hayatım yerinde saymak yerine ilerliyor gibi hissediyorum.

Ve ben bunu çok seviyorum.

Owen, her öğleden sonra basketbol antrenmanından sonra yaptığı gibi, sırt çantası omuzlarına asılı bir şekilde içeri giriyor ve birkaç çocukla çoktan sohbete dalmış durumda. Çocuklar motor bölmesinin üzerine eğilmiş, başlarını birbirine yaslamışlar.

"Hayır, bakın," diyor Owen işaret ederek. "Dönerken dinlerseniz, tam orada tereddüt ettiğini duyabilirsiniz."

Büyük çocuk etkilenmiş görünüyor. "Çok şey biliyorsun."

Havalı görünmeye çalışarak omuz silkti. "Kız kardeşimle çok vakit geçirdim. Buradaki öğretmen o."

Masamda otururken hem gülümsüyorum hem de içim acıyor.

Owen, birkaç çocuğa kemer kontrolü yapmayı gösteriyor; kendinden emin, dikkatli, otoriter değil. Buraya ait olması, göğsümü kabartıyor ve daha liseye bile başlamadı. Sonra da bunun, onun yaşındayken yaşadıklarımın ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum.

Okuldan sonra takılıp eğlenmiyordum. Babamın dükkanında çalışıyordum. Babamın yapmadığı işleri yaparak faturalarımızın ödenmesini

sağlıyor ve değerimin başkaları için yapabileceklerimden geldiğini öğreniyordum. O zamanlar babam bana farklı davranıyordu. Bol bol övgü ve teşvik veriyordu. Ama samimi miydi? Sanırım sadece benim onun için köle gibi çalışmamı ve Owen'a bakmamı istiyordu. Ne istediğimi hiç umursamıyor gibiydi. Şimdi düşünüyorum da, eğer bir şansım olsaydı bu hayatı seçer miydim acaba?

Bunu kafamdan atıyorum ve artık önemli olmadığını düşünüyorum. Yarattığım bu hayatı istiyorum. Aslında oldukça güzel bir hayat bu.

Owen için eskiden sahip olduklarımı istemiyorum. Onun bir çocuk olmasını istiyorum. Onu mutlu eden şeyin peşinden koşmasını istiyorum. Basketbol, motorlar veya henüz hayal bile edemediğimiz başka bir şey. Son zamanlarda Wilder Çiftliği'ndeki atlardan gerçekten keyif alıyor gibi görünüyor, bu da bir seçenek. Sevdığımız şeyleri yapmadan hayat çok kısa.

Ollie de aynısını istiyor. Bunu konuştuk. İkimizin de çocukluğu rahat geçmedi. Çok çalıştık ve bunun için minnettar olmamız bekleniyordu.

Owen, Sully'den daha iyisini hak ediyor. Hatta ben bile Sully'den daha iyisini hak ediyordum.

Okuldan çıktığımızda hava kararmaya başlamıştı bile. Marketten bir şeyler aldık. Bir sepet alıp kafamda hesap yapmadan doldurdum. Tavuk, makarna, sebze ve kek karışımı.

Büyük bir rahatlama. Artık önceden toplam tutarı hesaplamadan marketten alışveriş yapabiliyorum. Şu an için düzenli bir maaş her şey demek.

Sonra onu görüyorum. Sully soğutucuların yanında duruyor, bakışları keskin ve soğuk, önce bize, sonra Owen'a. Sonra bana bakıyorlar.

Kalp atışlarım gümbür gümbür olsa da çenemi yukarı kaldırıp omuzlarımı geride tutuyorum.

Bana uzun ve çirkin bir bakış attıktan sonra, ağzından acımasız bir ifade belirdi. "Görünüşe göre hâlâ bana borcun var."

Owen arkasını döndü, kaşları çatıldı. "Sorunun ne?"

Sully, sesi keskin ve yer yer peltek bir şekilde, "Sorun şu ki, benim olanı istiyorum," diye çıkıştı. "Beni öylece dışlayamazsın. O işin yarısı benim."

Hiç tereddüt etmem. Sesimi yükseltmem.

"Bu doğru değil," diyorum sakın bir şekilde. "Ve bunu sen de biliyorsun. Bütün aletleri çaldın ve sattın. Hatta benim olanlardan bazılarını bile. Ve son on yıldır paranın yarısını da aldın. Bana sorarsan, iş konusunda

aşağı yukarı eşit durumdayız. Ayrıca Owen'ı da hiç desteklemedin. Eğer bir şey borçluysan, o da sensin.”

Yaklaştı, fazla yaklaştı ve alışveriş arabamın ön kısmını o kadar sertçe kavradı ki, araba aniden durdu. Metalin çıkardığı gürültü koridorda yankılandı. Birkaç kişi şöyle bir baktı.

“Şimdi benden öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?” diye alaycı bir şekilde sordu. “Kendine bir koca bulduğunu duydum. Bunun her şeyi düzeltereğini mi düşünüyorsun?”

Owen yanımda kaskatı kesildi.

Göğsümde bir şeyin yerleştiğini hissediyorum. Soğuk. Katı.

“Mahkeme kararı var,” diye net bir şekilde söylüyorum. “Benden ve Owen'dan uzak durmanız gerekiyor. Burada bizimle konuşmamanız gerekiyor.”

Gözleri parılıyor, vahşi ve odaklanmamış bir halde. “O kağıdın hiçbir anlamı yok.”

“Öyle,” diyorum. “Ve şu anda söylediğin her kelime bir ihlal daha.”

Arabayı daha sıkı kavradı. Çenesi sanki öfkeyle çiğniyormuş gibi kasıldı. “Paramı vereceksin,” diye homurdandı. “Buna sen karar veremezsin.”

“Zaten yaptım,” diyerek arabayı ileri ittim, tutuşunu kırdım ve yüzüne bakmayı beklemeden yanından geçtim. Ona bir saniye daha fırsat vermedim.

Owen'a bakıyorum, sesimi sakın ve normal tutmaya çalışıyorum. “Süt almamız gerekiyor mu?”

Göz kırptı, sonra benden bir işaret almış gibi başını salladı. “Muhtemelen.”

Elini soğutucuya uzatıp, sanki sıradan bir market alışverişiymiş gibi bir galonluk sıvı alıyor.

Arkamızda bir şey kırıldı. Teneke kutuların şangırtısını ve bir alışveriş arabasının vitrine çarpmasını duydum. Biri kendi kendine küfretti. Sully'nin öfkeli ve kontrolden çıkmış bir şekilde bağırıldığını duydum, öfkeyle uzaklaşmasının sesi koridorda yankılandı.

Arkamı dönmüyorum.

Yürümeye devam ediyorum. Bir elim alışveriş arabasında sabit duruyor. Diğer elimle Owen'ın koluna dokunarak ikimizi de sakinleştiriyorum.

İlk defa koşuyormuş gibi hissetmiyorum. Sanki işim bitmiş gibi hissediyorum.

"Hadi, senin de en sevdiğin kahvaltılık gevreği seçelim," diyorum mağazada ilerlerken.

"Sence ne yapacak?" diye fısıldıyor Owen, tahıl reyonuna vardığımızda.

"Bilmiyorum dostum." Başımı sallıyorum. Ama bir şeyden eminim, artık onun bizi korkutmasına izin vermeyeceğim. Bunun bir sonu olmalı.

Daireye döndüğümde saçımı topladım ve işe koyuldum. Bu şekilde yemek yapmak bana adeta aşk gibi geliyor. Brownie ve kurabiyeleri pişirdim ve akşam yemeğini hazırladım. Owen masayı kurarken ve ben bakmıyorken gizlice çikolatalı kurabiyeler yerken ben de her şeyi topladım.

Ollie nöbette, bu yüzden kamyonu yükleyip istasyona doğru yola koyuluyoruz.

İçeri girdiğimizde kahkahalar kapıdan dışarı taşıyor. Adamlar sanki bizi bekliyorlarmış gibi neşeleniyorlar.

"Bakın kimler bizim en sevdiğimiz insanlar!" diye sesleniyor biri.

Yemeği masaya koydum ve hepsi etrafını sardı, alay edip homurdanarak ikinci porsiyon istediler bile.

"Adamım," diyor içlerinden biri Ollie'ye, benim duyabileceğimi bilmeden. "Onu çok seviyoruz."

Bir an duraklıyorum, kapları yeniden düzenliyormuş gibi yapıyorum.

Ollie bana bakıp gülümsedi. "Sıraya gir. Ben de onu seviyorum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Ona aşığım. Ve bana bakış şeklinden de aynı duyguları paylaştığını anlıyorum.

Birbirine uymayan masa ve sandalyelerin etrafına toplanıp birlikte yemek yiyoruz, Owen ortada, çok yüksek sesle gülüyor ve arkadaşlarıyla iyi vakit geçiriyor. Sanki hep istediğim türden bir aile yemeği gibi.

Gitme vakti geldiğinde Ollie bizi uğurluyor. Beni kendine çekiyor, kolunu omzuma sıkıca sarıyor ve öpüyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyor usulca.

"Her zaman," derim.

"İğrenç," diye ekledi Owen, beni öptüğüm için burnunu buruşturarak.

Bütün mekân kahkahalarla çalkalanıyor.

Ollie sırttı ve Owen'ın saçlarını okşadı. "İyi geceler, dostum."

Eve dönüş yolunda, Bridger Şelaleleri'nin ışıklarının geçişini izlerken göğsümün derinliklerinde bir şeylerin yerleştiğini hissediyorum.

Kurduğumuz bu hayat mükemmel değil. Ama bizim. Belki o beyaz çitler olması gerektiği gibi değil.

Ve ilk defa umudum var. Ama yine de göğsümde hafif bir huzursuzluk hissi var. Babamın bizi rahat bırakmasını sağlamalıyım. Hayatımı onun kontrolü altında yaşamaya devam edemem. Bu işe hiçbir katkısı yok ve getirdiği tüm varlıkları da elimizden aldı, ki bunlar da çok azdı.

Bir fikrim var ama Owen'ı yanımda götüremem.

Her zamanki gibi dükkana girip ön tarafa park ettim. "Şimdi düşün alırsan, yatana kadar oyun oynayabilirsin." Banyoya doğru başımı salladım.

Hiç vakit kaybetmeden merdivenlerden yukarı koştu ve aynen öyle yaptı. Ben de telefonumu çıkarıp Maggie'yi aradım. Telefonu açtı ve "Merhaba tatlım," dedi.

"Merhaba Maggie. Meşgul müsün?"

"Bu tamamen bana vereceğiniz diğer bilgilere bağlı."

"Owen'la bir saat kadar oturabilir misin? Bir işim var," diyorum, umarım çok fazla detay sormaz.

"Tamam, ayakkabılarımı giyeyim, hemen geleyim. Birazdan görüşürüz."

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğun başlığına yaslıyorum. Ya bu şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir ya da en iyisi. Zaman gösterecek. Her iki durumda da Ollie bundan hiç memnun olmayacak, babam da öyle.

Ama bazen işleri berbat edince sonuçlarına katlanırsınız. Babam da yakında öğrenecek. Ya da ben. Muhtemelen ikisi de. Çok büyük bir hata yapıyor olabilirim, ama denemekten zarar gelmez.

* * *

Şehirden yirmi dakika uzaklıkta. Babamın motosikletçi arkadaşları şehirden işte bu kadar uzakta olmayı seviyorlar. Otoyoldan çıkıp, yol toprak yola ve kötü kararlara dönüşene kadar sürmeye devam ediyorum. Ollie muhtemelen bunu yaptığım için çok kızacak.

Kamyonumun görünmeyecek bir yere, yolun kenarına park ediyorum ve bir saniye direksiyonu ellerimle tutuyorum. Eğilip kendim kaynakladığım lastik levyesini alıyorum. Ağır ve sivri uçlu. Gerçekten de çok güzel bir şey. İhtiyaç duyarsam hızlıca ulaşabileceğim şekilde tulumumun yan kargo cebine koyuyorum. Umarım ihtiyaç duymam.

Saçlarım dağınık bir topuz yapılmış, alnıma da kırmızı bir bandana bağlanmış. Makyaj yok. Temiz bir yüz. Dikiz aynasında kendime

baktığımda, olmam gerekenden daha genç görünüyorum. Sanki bir sınıfta olmalıyım, bir motosikletçi kampına doğru yürümemeliyim.

Ölüme doğru yürüyor olabilirim. Ama yardıma ihtiyacım var. Ve babamın blöfünü ortaya çıkarmak, elimde kalan tek koz gibi geliyor.

Ağaçların arasından alçaktan ilerleyerek kameraları sayıyor ve çiti inceliyorum. Yerleşkenin etrafında tel örgü var ve bir boşluk buluyorum. Bakım ihmal edilmiş. Kolayca tırmanıp diğer tarafa iniyorum.

İşte o zaman köpek hırlayarak, kamburlaşarak, dişlerini göstererek öfkeyle ortaya çıkıyor.

Siyah ve kahverengi, pitbull kırması gibi görünüyor. Kendimi durduramadan yavaşça diz çöktüm ve tatlı bir sesle fısıldadım, "Hey, bebeğim. Buraya gel."

Köpek donakaldı, şaşkın görünüyordu. Sonra yaklaştı ve beni bir kez kokladı, hapsirdi, ardından sanki eski dostmuşuz gibi kuyruğunu sallamaya başladı, tüm vücudu kıpır kıpır hareket ediyordu.

"Elbette, biliyordum," diye tatlı bir sesle mırıldandım. "Sen çok iyi bir çocuksun, değil mi? Kendine bir bak. Mükemmelsin."

Kulaklarının arkasını kaşıyorum ve o da daha da yaklaşıyor, tüm vücudu kıpır kıpır hareket ederken yanağımı öpüyor. Yere düşüyor ve sanki bir reklam için seçmelere katılıyormuş gibi sırt üstü yuvarlanıyor. Dikkatim dağılmış bir şekilde dizlerimin üzerine çöküp onu okşuyorum ve ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyorum. Elimde değil, o iyi bir çocuk. Sonuçta beni yemedi. Bu da onu kesinlikle tüm diyarın en iyi çocuğu yapıyor.

İşte o anda, silahın kesin sesini ve boğuk bir sesin "Sakın kıpırdama!" diye bağırıldığını duydum.

"Bunu planlamamıştım," dedim, köpek çenemi yalarken ve silah taşıyana hırlarken ellerimi yavaşça kaldırarak. "Ama silahı biraz indirmeniz gerekebilir. Köpeğinizi rahatsız ediyorsunuz."

"Haydut," diye çıkıştı motosikletçi. "Sen beş para etmez bir bekçi köpeğisin. Seni dövmeliyim."

Sesin geldiği yöne doğru vücudumu çevirdim. "Hey, o bebeğe öyle konuşma. Ve ona bir parmak bile dokunursan, seninle benim aramda büyük sorunlar çıkacak."

Tamamen çömeldim ve Bandit'in karnını okşadım. Mutlulukla inledi ve toprakta daha çok yuvarlandı.

"Sen daha çok küçüksün, değil mi?" diye mırıldanıyorum. "Evet, öylesin. Sana o şekilde konuşmak istememişti. Sen iyi bir çocuksun."

Motosikletçi bana sanki hangi boyutta olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyor.

"Beni vuracak mısın yoksa ne?" diye homurdandım. "Sadece köpeği korkutma."

"Kalk ayağa," diye homurdandı, beni ayağa kaldırıp daha önce fark etmediğim tuğla duvardaki metal kapıya doğru itti. Kapı gürültüyle açıldı ve koku yüzüme bir tuğla gibi çarptı. Çocukluğumda, Murphy'nin Oto Dükkanını ben devralmadan ve Sully orada çalışmayı bırakmadan önce saran koku buydu.

Duman, esrar, alkol, ter ve yağ. Sisli havada etrafa göz atıyorum ve her açıdan bir bara benziyor. Ama sonra daha yakından bakıyorum ve buranın aynı zamanda bir garaj olduğunu, kaputu açık bir kamyonun park halinde olduğunu fark ediyorum.

O korkunç adamın "Haydut" diye adlandırdığı köpek yanımda duruyor, kuyruğunu sallıyor ve motosikletçilere sanki beni bulduğu bir ganimetmişim gibi bakıyor. O korkunç adam ise bana sanki yarını görüp göremeyeceğimden emin değilmiş gibi bakıyor.

Oda, deri ceketli, dövmeleeri görünen, bazılarının boynunda dövme olan motosikletçilerle dolu. Sakallar ve flanel gömlekler. Herkesin başı aynı anda bana dönüyor. Rock müzik çalmaya devam ediyor, ama odanın kendisi birdenbire sessizliğe bürünüyor. En az yirmi kişi sayıyorum. Bazıları bir masanın etrafında toplanmış iskambil oynuyor. Birkaçı da derme çatma bir barın arkasında.

Elimi kaldırıp gülümsüyor ve el sallıyorum. "Merhaba."

"Aman Tanrım," diyor içlerinden biri. "Pint, bu kızı nereden buldun?"

"Çitimize tırmanıp, o berbat köpeğimize büyü yapıyorlar," diye çıkıştı Pint.

Ona dik dik baktım. "Bu köpeği hak etmiyorsun, Pint."

"Kahretsin," diye homurdanıyor biri.

Diğer adam da bana sanki ölüm dileği göndermişim gibi gözlerini kısarak bakıyor.

"Grave nerede?" diye soruyor adını şimdi Pint olarak bildiğim korkutucu adam gruba.

"Henüz dönmedi," diyor biri, duman halkaları üfleyerek. "Bu kız için iyi olmayacak."

Midem alt üst oldu. Bu ne demek oluyor?

Tamam, belki bu büyük bir hataydı. Bunu iyice düşünmedim. Ollie beni öldürecek. Aslında, teknik olarak önce onlar beni öldürebilirler. Sonra Ollie benden geriye kalan ne varsa onu öldürebilir. Ve haklı olarak da öyle yapmalı.

Sonra Owen'ı, başka bir anne figürü olmadan düşünüyorum. Ve kendi kendime, imkansız, bu olamaz diye düşünüyorum. Buraya korkup kaçmak için gelmedim. Buraya işimi halletmek için geldim. Ayrıca açık kamyon motoruna bakıyordum ve bu aptallardan birinin yağ filtresini ters taktığını fark ettim.

Pint'in sıkıca tuttuğu kolumu hızla kurtardım. "Ellerini çek, şerefsiz!"

Bu onların dikkatini çekiyor. Ben de fırsatı değerlendirip, en iyi öğretmen ses tonumu kullanarak onlara yaklaşmaya karar veriyorum. Belki işe yarar. Ne de olsa, bekçi köpeğiyle ölümden kurtuldum. Birkaç düzine motosikletçiyle de başa çıkabilirim.

"Burada kim sorumlu?" diye sordum, ellerimi belime koyup etrafa bakındım. "Ee? Mezar Adamı mı?"

Hepsi bana bakıyor ve kimse cevap vermiyor. Hepsi aynı siyah deri ceketleri giyiyor, bazıları diğerlerinden daha yıpranmış, bazıları daha yeni görünüyor. Yanımdaki adam yeni gibi duruyor. Yeni üye, yeni bir acemi ya da her neyse olmalı. Motosikletçilerin arasında büyüdüm ama bu adamlardan hiçbirini tanımıyorum. Tek birini bile. Ama babamın motosikletçi arkadaşlarıyla dükkanda olduğu zamandan beri çok zaman geçti. Belki de ömürleri çok uzun değildir. Tıpkı vahşi doğadaki rakunların ortalama iki yıllık ömrü gibi. Evcilleştirildiklerinde yedi ila on yıla kadar yaşayabiliyorlar. Belki de motosikletçiler vahşi rakunlar gibidir.

Pint kendi kendine küfretti ve beni tekrar yakaladı. "İşin bitti."

"Bekle!" diye ellerimi kaldırdım ve Pint durdu.

Elini onun elinden kurtarıp kamyonun motoruna doğru on adım yürüdüm. Uzandım, filtreyi çıkardım ve yerine taktım. Birkaç vidayı sıkarken, "Birisi şu lanet olası yağ filtresini nasıl takacağını bile bilmiyor," diye mırıldandım. Arkamı döndüm ve hepsi hala bana bakıyordu, bazıları şaşkın görünüyordu, birkaçı da birbirlerine bakışlar atıyordu.

Pint omzumu kavrayıp beni itti. Bir koridordan sürüklenip küf ve pişmanlık kokan bir arka odaya zorla götürüldüm. Yere düştüğümde başımı çarptım ve başımı ovdum. "Ah."

Buraya geldiğime pişmanım. Kapı arkamdan gürültüyle kapanıyor ve kilit tıkırdıyor. Kahretsin. Bu iş gerçekten ciddileşti. Ve bundan

hoşlanmıyorum. Karanlık, beton duvarlar var. Pencere yok. Telefonuma uzanıyorum. Beton ormanımda sinyal yok.

Duvara yaslanıp derin bir nefes verdim. "Harika. Beton bir tabutun içindeyim. Muhteşem."

En azından Maggie benden bir saat kadar haber almazsa, umarım birini arar. O zamana kadar hayatta kalırsam tabii. Ama muhtemelen nereye gittiğimi bilemezler. Yanıma birini almadığıma pişmanım. Cami veya Violet'i almalıydım. Dur, Violet'i unut, hamile. Cami de muhtemelen çoktan vurulmamıza sebep olurdu. Belki de Maggie'yi almalıydım. Hepsini büyülerdi ve kesinlikle kaçırılmazdım. Neyse, hiçbirini bu karmaşaya sürüklemek istemem. Hepsini güvende tutayım.

Yere doğru kayarak oturdum ve yanımda sakladığım lastik levyesini elimle yokladım.

Eğer böyle öleceksem, en azından sonuna kadar savaşarak öleceğim.

Bölüm 19

Haşhaş

Sam Barber'ın "Gökyüzünde Dans" adlı eseri

Üç şeyden emin olarak uyandım. Birincisi, Pint beni buraya ittiği ve kafam duvara çarptığı için başım ağrıyor. İkincisi, kesinlikle kaçırılıyorum. Üçüncüsü, lastik levyesi hala elimde, bir bebek gibi göğsüme sıkıca bastırılmış durumda. Bu benim can simidim ve Pint geri döndüğünde, Nancy Kerrigan tarzında, diz kapağına kesinlikle kullanacağım. Pislik herif. Sıfır puan alacağım ve bunun bedelini ödeyecek. Ve masum köpeği tehdit ettiği için de. Çünkü kim böyle bir şey yapar? Bir ucube, işte o.

Gerektiğinde silahım var. Kendime bakabilirim. En azından öyle sanıyordum, ama işte buradayım, beni uykuya daldıran bir sinek öldürücü cihazın vızıltısı falan filanla dolu beton bir odada kapana kısılmış durumdayım.

Birkaç kez göz kırpıyorum ve oda bulanıklaşıyor. Beton duvarlar. Başımın üstünde vızıldayan, sanki hayat tercihlerini tartışıyormuş gibi duran tek bir ampulden gelen loş ışık. Aynı, ampul. Aynı.

Ve iki adam beni izliyor.

Onlardan biri de o bira bardağı. Onu anında tanıyorum. Aynı yağlı surat, okuldaki bazı öğrencilerimden biraz daha büyük gibi görünüyor. Aynı şaşkın ifade, sanki bu kadar kaosu emrini o vermemiş gibi. Evet, kesinlikle diz kapağına bir levye saplanması gerekiyor. Ama birini silahla kışkırtmak da istemiyorum, o yüzden bu da var.

Diğeri ise beynimi tamamen durduruyor.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve sessiz bir şekilde korkutucu; ne düşündüğünü anlamak mümkün değil. Koyu renk saçları geriye doğru toplanmış ve koyu renk sakalı düzgünce kesilmiş. Dövmeleri kollarının altından görünüyor ve gözleri keskin ama okunaksız. Kocaman ön kolları ve çok tehditkar bir duruşu var. Bira bardağının aksine. Pislik herif. Bira bardağına gözlerimi kısıyorum. Sanırım bundan sonra ona "şerefsiz" diyeceğim.

Ama diğer adam korkutucu derecede çekici. Artık evli bir kadını ama yakışıklı bir adamı gördüğümde tanırım.

İkisi de bana sanki çözülmemiş bir gizemmişim ya da Dateline programının konusu olmak üzereymişim gibi bakıyorlar.

Son seçeneği düşündüğümde lastik levyesini daha sıkı kavradım.

"Aman Tanrım, Pint," diyor o sıcak ve korkutucu olan. "Bu da neyin nesi?"

Pint homurdanarak, "Hayatta." dedi.

Bir şey botuma dokundu ve ben de acıyla bağırarak lastik levyesini koruyucu bir şekilde etrafına sardım.

"Eğer beni öldürecekse, " dedim hızla, "en azından önce köpeğe veda edebilir miyim? Beni götürürken onu gerçekten sevmek isterdim. Son bir dileğimi gerçekleştirmeme izin vermemek kabalık olur."

Yaşlı adam kendini tutamadan homurdandı. Başını yana çevirdi ve sanki ben baş ağrısıymışım gibi bir kez salladı. "Kalk ayağa," dedi.

Pint beni yakalamaya çalıştı ve ben de lastik levyesini diz kapağına sapladım. "Bu da kafamı duvara çarptığın için." Sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde kasıklarına tekme attım. "Ve bu da Bandit'i tehdit ettiğin için." O yakışıklı ve korkutucu adam tüm bunları hayranlıkla izledi ve sonra uzanıp beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi ayağa kaldırdı, ki buna çok içerledim. Botlarımı sürükleyerek ve omzunun üzerinden bana bağırarak ve homurdanan Pint'e bakarak beni koridorda yürüttü.

"Biliyorsunuz," diyorum, "bir misafire böyle davranılmaz."

Cevap vermiyor, beni bir odaya itiyor ve masanın önündeki bir sandalyeye oturtuyor.

Şaşkınlıkla etrafa bakındım. Vay canına. Deri, duman ve çam kokuyor. Yakışıklı, korkutucu adam masanın arkasındaki bir sandalyeye oturdu ve odadaki her nefesin sahibiymiş gibi sandalyesine yaslandı. Ağzına bir

kürdan soktu ve başını yana eğerek beni inceledi. Sanırım buranın patronu o.

Bacaklarımı çaprazlayıp lastik levyesini kucağıma yerleştirdim ve odayı inceledim. Bir motosikletçinin ofisinin böyle görüneceğini hiç hayal etmemiştim.

Tulumuma bakıyor. "Murphy'nin," diyor yavaşça ve sonra merakla tekrar bana bakıyor.

Yutkunuyorum. Bu adam, lastik levyesiyle kışkırtmam gereken adam değil. O, insan formunda büyük penis enerjisine sahipken, o pislik iğne gibi penis enerjisine sahip. Pint köpeklere kötü davranıyor ve kötü bir adam olduğunu anlamam için bu yeterliydi. Hayvanlara zarar vermek isteyen hiç kimse iyi değildir. İki diz kapağına da vurmalıydım.

Sonra karşımda duran adam, beni tanıdığını belli edercesine gözlerini hafifçe açtı. "Sen Sully'nin kızı mısın?"

Çenemi sıktım ve başka yöne baktım. "Onunla ilişkilendirilmekten hoşlanmıyorum."

Bu sonunda onun tüm dikkatini çekiyor. Biraz doğruluyor, kürdanı oynatıyor. Zihninin çalıştığını görebiliyorum. Ölçüm yapıyor. Noktaları birleştiriyor.

"Neden?" diye soruyor sessizce.

Oda birdenbire sessizleşiyor.

Son olarak, "Uzun versiyonu mu yoksa kısa cevabı mı istersiniz?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sessizlik uzuyor ve ben de ona uzun uzun anlatmaya karar veriyorum. Babamla görüşüyorsa, ne tür bir pislikle uğraştığını bilmeli. Belki umursar, belki umursamaz. Ama bilmeli. Keşke ben de bilseydim ve bir şansım olsaydı.

Ellerim lastik levyesini daha sıkı kavradı, eklemlerim ağrıyordu. "Çünkü o gerçekten kötü bir adam," dedim sessizce. "Kendi çocuklarını terk eden ve onlardan çalan türden bir adam. Sadece kazanabileceğini bildiği, kendisinden daha küçük insanlarla kavga çıkaran bir zorba. Aletlerimi, paramı çaldı ve çocukluğumu mahvetti. Bana her fırsatta zarar verdi ve buna 'bana gerçek dünyanın nasıl işlediğini öğretmek' dedi."

Boğazım yanıyor ama devam ediyorum çünkü bir kere başladım mı duramıyorum. Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve tüm bunları neden korkutucu bir yabancıya itiraf ettiğimi bilmiyorum ama şu an doğru geliyor ve artık duramayacağımı hissediyorum. Her şeyi dışarı atmam gerekiyor.

“İçki içiyor, kumar oynuyor ve hırsızlık yapıyor. Bana sanki sadece var olduğum için ona borçluymuşum gibi bakıyor. Sanki onun malıymışım gibi. Sanki dükkanım, işim, hayatım onunmuş gibi ve istediği zaman gelip hayatımı tekrar tekrar mahvedebilirmiş gibi.”

Elimdeki lastik levyesine şöyle bir baktım, sonra tekrar yukarı baktım.

"O tam bir alçak," diyorum şimdi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Ve en üzücü yanı, uzun süre onun kızı olduğum için ben de bir alçak olduğuma inanmıştım."

Burnumu çekip başımı salladım. "Evet, işte bu yüzden Sully ile ilişkilendirilmekten hoşlanmıyorum. Çünkü ben bir alçak değilim. Faturalarımı ödüyorum, dürüst işler yapıyorum ve kardeşime bakıyorum. Yani, bu arada, eğer beni öldürmeyi planlıyorsanız, o kız kardeşsiz ve annesiz kalacak, bu yüzden beni öldürmeden önce bunu düşünün, korkutucu yakışıklı adam."

Son kısımda ağzı seğirdi ve bir süre daha beni izledi, sonra tekrar geriye yaslandı, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Şey," dedi sakince, "işler şimdi ilginçleşti."

Yutkunuyorum ve konuşmasını bekliyorum.

Konuşmamı bitirdikten sonra uzun bir süre beni izliyor. Acele etmiyor. Sandalyesine yaslanıyor, deri koltuğun kesimi kıpırdıyor, altındaki siyah tişörtün kenarı görünüyor. Kürdan ağzının diğer tarafına geçiyor.

"Peki, ne istiyorsunuz?" diye soruyor.

Boğazım düğümleniyor. Gururumun beni durdurması gereken yer burası. Ya da korkunun bana kaçmamı veya en başından beri gelmememi söylemesi gereken yer. Çok geç. Babamın bizi rahat bırakmasını istiyorsam, ondan daha büyük birine gitmem gerekecek. Kanun değil, onu durdurabilecek birine. Kanun yavaş ve beni korumayacak. Küçük kardeşimi markete götürebilmek istiyorum, onun gelip bizi korkutmaya çalışmasından endişe etmeden. Bundan daha iyisini hak ediyoruz.

“Onun bizi rahat bırakmasını istiyorum,” diyorum. “Onu durdurmanız için yalvarmaya geldim.”

Gözleri gözlerimden ayrılmıyor ve yemin ederim ki zihninde düşüncelerinin dönüp durduğunu görebiliyorum.

Devam ediyorum. "Kulübünüze borcum olup olmaması umurumda değil. Ne kadar tutarsa tutsun umurumda değil. Biriktirip size geri ödeyebilirim. Sadece yardıma ihtiyacım var. Onun uzak durmasını sağlamanız gerekiyor."

Kelimeler sonda daha küçük çıkıyor ve bundan nefret ediyorum. Yardım istemenin her zaman küçülmek gibi hissettirmesinden nefret ediyorum.

Gözleri ellerime kaydı. Hâlâ bir güvenlik battaniyesi gibi sıkıca tuttuğum lastik levyesine.

"Kardeşin kaç yaşında?" diye soruyor.

"On bir." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "İyi bir çocuk."

Bu, yüz ifadesinde bir şeyleri değiştiriyor. Tam olarak daha yumuşak değil. Daha keskin. Daha odaklanmış.

"Ne istediğinizin farkında mısınız?" diyor. "Bu, kurabiye ile karşılığını ödeyeceğiniz bir iyilik değil."

Hafifçe güldüm. "Evet, ama ben gerçekten çok güzel kurabiyeler yapıyorum."

Bu, ağzının kenarında kısa bir seğirmeye daha neden oluyor. Ve bu seğirme de aynı hızla kayboluyor.

"Bu tür bir koruma kurallarla birlikte gelir," diyor. "Yalan yok. Yarım yamalak gerçekler yok. Sully tekrar gelirse, önce bizi arayın. Sonra değil."

Başımı hızla salladım. "Bunu yapabilirim."

"Ve kulübüme borçlu değilsiniz," diye ekliyor. "Bana borçlusunuz."

"Evliyim. Dürüst olmak gerekirse, buraya geldiğimi öğrenince muhtemelen beni öldürecek."

Ağzında bir seğirme daha oldu. "Kocan kim?"

"Ollie. Bridger Falls'ta itfaiyeci."

"Kendrick mi? Babasını tanıyorum." Gözleri kısılıyor.

Hayır. Bunu sevmiyorum. Lanet olsun. Neden ikimizin de pislik babaları olmak zorunda?

"Ollie babasına hiç benzemiyor. Babası da benimki kadar işe yaramaz."

Grave onaylayarak başını salladı.

Yutkunuyorum. "Onu durdurabilecek misin?"

Grave öne eğildi, dirseklerini masaya koydu, gözleri benimkine kilitlendi. "Bilmeniz gereken bir şey var ki, Sully Murphy artık kulübümle bağlantılı değil."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür atıyor. "Yani, cevap hayır mı?"

Ayağa kalktığı anda oda anında daha küçük görünmeye başlar.

"Buraya tek başına geldin," diyor. "Bu bana iki şey söylüyor. Ya pervasızsın ya da çaresizsin."

"Ya da cesur," diyorum sessizce, lastik levyesini daha sıkı kavrayarak.

Gözleri kararıyor. Bir an duraksadıktan sonra, "Evet," diyor. "O da öyle."

Ona bakıyorum, ne yapacağını merak ediyorum.

Kapıya doğru döndü. "Sully'yle ben ilgilenirim."

Rahatlama hissi o kadar yoğundu ki, neredeyse lastik levyesini düşürüyordum.

"Kendini ya da kardeşini büyütmek zorunda kalmamalıydın," diye ekliyor omzunun üzerinden. "Ama yine de, harika bir iş çıkarıyorsun ve onsuz daha iyisin."

Kapı açılıyor ve içeriye ışık doluyor.

"Ve kimse sana ya da kardeşine dokunamaz," diye beni temin ediyor. "Kendini artık kulübün malı olarak gör."

Buraya geldiğimden beri ilk defa nefes almama izin verdim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bu da aynı derecede korkutucu gelebilir, ama Sully'nin uzak durması daha iyi geliyor. Biraz kurabiye yiyebilirim.

Bir an ona bakakaldım, içimde yankılanan rahatlama hissiyle ne yapacağımı bilemedim. Ellerim titriyordu. Göğsüm çok doluydu.

Yine de içimde bir şeyler hareket etti. Çok düşünmeden öne doğru bir adım attım ve kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim, Bay Grave."

Sanki daha önce kimse ona sarılmamış gibi kaskatı kesildi. Sonra nazikçe geri çekildi, omuzlarımdan tutarak beni destekledi.

"Just Grave," diyor. "Bu motosiklet kulübü yeni bir yönetim altında. Birçok çöpü temizledik. Baban tam bir çöptü."

Midem alt üst oldu, sanki korkunç bir şey sonunda sona erdi.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

"Bana teşekkür etme. Bir gün ödeme yapmaya hazır ol. Bana borçlusun."

Arkamı dönüp kapıya doğru yöneldim ve Bandit yanıma doğru koşunca eğildim. Kuyruğu, sanki beni bekliyormuş gibi yere vuruyordu.

"Hoşça kal dostum," diye fısıldadım, kulaklarını kaşıyarak. "Uslu dur. Ve bira içmekten çekinme."

Bu durum arkamdaki birkaç adamın gülmesine neden oldu.

Başının tepesine bir öpücük kondurup ayağa kalktım ve kamyonetime doğru yürümeye başladım. Giderken Grave'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Arkama baktığımda, sanki bunların gerçekten yaşadığına hala inanamıyormuş gibi yavaşça başını sallıyordu.

Ben de aynı fikirdeyim. Sanırım az kalsın öldürülecektim.

Eve dönüş yolculuğu bulanık geçti. Apartmanın önüne vardığımda, kamyonetimi boş park yerlerinden birine park ederken ellerim hâlâ titriyordu.

Kamyonu daha motoru kapatmadan kapısı açıldı.

Ollie orada, kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyor. Telsizi kargo pantolonuna takılı, botları hâlâ ayağında, saçları sanki parmaklarını içinden geçirmiş gibi dağılmış.

"Neredeydin Poppy?" diye soruyor, yüzünde panik ifadesiyle.

"Özür dilerim," dedim aceleyle. "Motorcular kulübüne gittim."

Yüzü bembeyaz kesildi. "Sana zarar verdiler mi? Ne oldu? Baban mıydı?"

"İyiyim," diye aceleyle söyledim ona doğru adımlayarak. "Yemin ederim, iyiyim."

Kollarımı tuttu, gözlerine inanamıyormuş gibi beni süzdü. "Sana biri dokundu mu? Pantolonunun içinde neden bir lastik levyesi var?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Ollie, beni dinle, bu iyi bir şey."

Nefes nefese, gözleri vahşice bakıyor. "Ne oluyor, Poppy?"

"Oraya kendi başıma gittim," diyorum. "Başkanla konuştum. Ona Sully hakkında her şeyi anlattım. Sully'yi bizden uzak tutarak bize yardımcı olacak."

Çenesi kasıldı. "Gece vakti neden oraya yalnız gittin?"

"Çünkü mecburdum. Bizi rahat bırakmayacak."

Sanki çılgın atacakmış gibi gözlerini sımsıkı kapattı. "Öldürülebilirdin."

Fısıltıyla, "Ama artık işi bitti. Şimdi koruma altındayız," dedim.

Bu onu tamamen durdurdu.

Gözlerini yavaşça açar. "Koruma mı?"

"Onlar onunla işlerini bitirdiler," diyorum. "Bizi rahat bırakmasını sağlayacaklar."

Ollie bana bakıyor, yüzünde şok, korku ve başka bir şey birbirine karışmış durumda. Sonra beni öylesine sıkıca göğsüne çekiyor ki ayaklarım neredeyse yerden kalkıyor.

"Bunu bir daha asla yapma," diyor sesi titreyerek. "Beni bir daha asla böyle korkutma."

Yüzümü onun yüzüne gömdüm. "Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bizi yalnız bırakmasını istedim."

Beni daha sıkı tutuyor, bir eliyle başımın arkasını kavrayarak ikimizi de sakinleştiriyor gibi.

"Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin," diyor sessizce. "Artık değil."

Başımı onun gömleğine yaslayarak onaylıyorum, gözyaşlarım sonunda dökülüyor.

Ve ilk defa ona inanıyorum.

Bölüm 20

Ollie

The Red Clay Strays'in "Wondering Why" şarkısı

Güneş batmaya başlarken Jack'i çiftlikte buldum. Arabayla yanına vardığımda çite yaslanmış, kolları kavuşturmuş, çenesi sıkıca kapalıydı; sanki bunun sıradan bir ziyaret olmadığını çoktan biliyordu.

"Çok kötü görünüyorsun," diyor. "Balayı döneminin insanı ışıl ışıl parlatması gerekmiyor muydu?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ona, kamyonun kapısını gerekenden daha sertçe kapatarak. "Konuşmamız gerek."

Bu onun dikkatini çekiyor. Doğruluyor. "Neler oluyor?"

Elimle yüzümü siliyorum. "Poppy, motosikletçilerin kampına gitti ve babası hakkında onlarla yüzleşti."

Aradan birkaç gün geçti ve hâlâ onun bunu yaptığına inanamıyorum. Çok endişelendim.

Jack yavaşça nefesini verdi, gözleri botlarına indi. "Kahretsın."

"Sonradan öğrendim," dedim aceleyle. "Bana söylemedi. Tek başına gitti."

Jack'in başı birden yukarı kalktı. "Ne yaptı o?"

"Biliyorum," dedim sert bir şekilde. "Babası orada değildi. Ona, babasının da diğerleriyle birlikte kulüpten atıldığını söylediler. Yani Sully'nin birlikte takıldığı kişi artık onlarla bağlantılı değil."

Beynini sıfırlamaya çalışıyormuş gibi bir kez başını salladı. "O kulübü baştan aşağı yenileyeceklerini duydum. Temizlik yapıyorlar. Uyuşturucu ve insan kaçakçılığından kurtuldular. Ama bu onları yine de güvenli yapmıyor. Onlara güvenmiyorum."

"Orayı işleten adama Grave diyorlar," diyorum. "Gerçek adı Silas Knox. Söylentilere göre kulübü babası işletiyormuş. Yardımcısı da Jonesy adında biri. Oraya gittiğinden beri neyle uğraştığımızı öğrenmek için biraz araştırma yaptım ve artık onların radarındayız."

Jack'in yüz ifadesi gerildi. "Evet. Grave'in kim olduğunu biliyorum."

"Bunu sevmiyorum." Parmaklarımı çıtlatırken türlü türlü duygular hissettim. Bunalım, gerginlik, onun bunu yaptığına duyduğum öfke.

"Ona 'Mezar' diyorlar çünkü meseleyi mezara kadar götürmekten korkmuyor," diyor Jack. "Ve Poppy onunla yüzleşti mi?"

Başımı salladım ve kuru bir tonda ekledim: "Lastik levyesiyle."

Jack'in gözleri kocaman açıldı. Gerçekten de sarsılmış görünüyordu. "Aman Tanrım, Ollie."

"Biliyorum," diye çıkıştım. "Onlarla yaptığı anlaşma beni çok korkutuyor."

Jack kaşlarını çattı. "Durun bir dakika. Ne anlaşması?"

"Bilmiyorum," dedim, bu sözler ağzımdan çıkarken midem iyice bulanıyordu. "Kulüp koruması altında olduğumuzu söyledi."

Jack hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça başını salladı. "Bu kötü, dostum."

Göğsüm sıkışıyor. "Biliyorum."

"Kulüpler karşılığında bir şey istemeden bunu yapmazlar," diyor. "Her zaman bir karşılığı vardır."

Midem alt üst oldu. Sully'nin tehditlerinden bile daha kötü. Çocuk Koruma Servisi toplantılarından bile daha kötü.

"Evet," diyorum sessizce. "Bu, Sully için endişelenmekten daha kötü hissettiriyor."

Jack bir an düşündü, sonra başını salladı. "Gidip onlarla konuşabiliriz. Bunu ayarlayabilecek birkaç tanıdığım var. Tarafsız bir yer."

"Bilmiyorum," diyorum, bir yandan da odada volta atıyorum. "Belki. Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız lazım. Ya bu durum Çocuk Koruma Servisi ile işleri karıştırırsa? Ya da işleri daha iyi göstermek yerine daha da kötüleştirirse?"

Jack yavaşça başını salladı. "Evet. Haklısın. Gözlerden uzak durmalıyım, dostum."

Yürümeyi bırakıp ona baktım. "Tek istediğim ailemin güvende olması. Ve kimin onlara hak iddia ettiğini bilmemek hoşuma gitmiyor."

Jack gözlerime baktı, şimdi ciddi bir ifadeyle. "O zaman akıllıca hareket ederiz. Panik yapmayız. Büyük hamleler yapmayız. İzleriz. Dinleriz. Ve müdahale etmemiz gerekirse, bunu doğru şekilde yaparız."

Her ne kadar içimdeki her şey kapıları kırıp cevap istemek istese de başımı sallıyorum.

Jack omzuma elini koydu. "Halletmeyi biz hallederiz. Ama temiz bir şekilde halledeceğiz. Atalarımızın yaptığı gibi yapmayacağız."

Yavaş ve düzenli bir nefes alıyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

Çünkü Grave ne satın aldığını düşünürse düşünsün, onu satın almadı.

Bu benim ailem. Benim ailem.

* * *

Şehre döndüğümde daha sakindim. Şu an iyi bir durumdayız ve kimsenin bunu bizden almaya çalışmasına izin vermeyeceğim. Ama yine de ona bunu yaptığı için çok kızgınım. Arabayı yanaştırdım, arka tarafa park ettim ve önce yukarı çıktım, Owen'ı kontrol ettim. Kapıyı açtım ve kulaklıklarını takmış, masada ödevini yaparken, müziğin ritmine göre başını sallıyordu.

Başını kaldırıp sırttı. "Merhaba, Ollie."

Gülümsedim. "Hey dostum. Dükkan mı?"

"Evet, o ve Cami aşağıdalar. Bu gece dükkan işini o yapacak. Bu hafta işlerini bitiremedi."

Evet, kız kardeşin motosikletçileri tehdit ediyordu ama ben ona bunu söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum.

"Pekala, ödevini bitir, ben yukarı döndüğümde akşam yemeğini düşünürüz," diyerek dükkanın girişine doğru yöneldim. Sesler duydum ve merdivenlerin tepesinden dinlemeye başladım.

Cami çok sinirli görünüyor ve bu hiç iyiye işaret değil. Aşağıya bakıyorum, motosikletçileri görmeyi bekliyorum ama Randy Garvin'i görüyorum, kocaman bir pislik gibi, kollarını kavuşturmuş, öfke nöbeti geçiriyor.

O adamdan hoşlanmıyorum. Onu Kara Köpek filminde kaba davranırken gördüm. Ve dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimin bu adama

yönelttiği öfke, yaşadığım günün ardından kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayabilir.

Ayak sesleri beton zeminde yankılanarak içeri daldı. "Bu şey hâlâ gürültü yapıyor," dedi. "Geçen sefer de doğru düzgün tamir edilmediğini söylemiştim."

Poppy ses tonunu sakın tutarak, "Garvin, bozulanı değiştirdim. Şimdi anlattığın şey farklı bir sorun." dedi.

"Şey, hemen tamir edilmesi gerekiyor," diyor, dirseğini tezgaha yaslayarak. "Tekrar gelmek zorunda kaldığıma göre, bunu ücretsiz tamir etmeniz iyi olur."

Yüzünü görebilecek kadar yaklaştım. Sinirli görünüyordu.

"Tekrar bakabilirim," diyor. "Ama indirim yok."

Garvin homurdandı. "Tahmin etmiştim. Anlaşılan müşteri hizmetleri senin güçlü yönün değil. Baban senden çok hayal kırıklığına uğrardı."

Poppy omuz silkerek, "Muhtemelen. Onun nasıl biri olduğu konusunda ben de pek memnun değilim." dedi.

İşte o sırada Cami'nin, garaj kapısının yanındaki alet sandığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ifadesiz ve etkilenmemiş bir şekilde durduğunu fark ettim. Her şeyi izliyor, gözlemliyordu. Garvin'den zaten hoşlanmıyordu. Kaba davranışları nedeniyle kahve karavanı Steamy Sips'e girmesi yasaklanmıştı. Kasabada kendini beğenmiş ve bencil bir herif olarak biliniyordu.

Garvin hafifçe dönüp onu ilk kez fark etti. "Sorunun ne?" diye sordu. "Ha, evet, berbat kahve yapan sensin."

Cami sandalyeden kalkıp Poppy'nin yanına yürüdü, yakın ama rahat bir şekilde. Koruyucu ama bunu belli etmeyen bir tavır sergiliyordu.

Cami, son derece sakın bir sesle, "Sadece merak ediyordum," diyor, "hayatınızda yapacağınız en büyük şeyin kadınlar için bir uyarı niteliğinde var olmak olması sizi hiç rahatsız ediyor mu?"

Garvin gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Cami, başını sallayarak Poppy'ye, "O çok aptal," diyor.

"Bana ne dedin?" diye tekrar soruyor, onu korkutmaya çalışarak. Ben de sessizce gülüyorum çünkü kız kardeşim onu yerden yere vurmak üzere. Ve bunu izlemek için sabırsızlanıyorum. Hak ettiği cezayı alacak.

Cami başını yana eğdi. "Sana aptal dedim. Özür dilerim. Zaten bildiğini varsaydım."

Poppy gülmemek için nefesini içine çekiyor. Ben ise glmsememi gizlemeye bile alışmıyorum.

Garvin'in yüzü kızardı. "Benimle böyle konuşamazsın."

Poppy sesini ykseltmedi ya da geri adım atmadı. "Burada işin bitti. ık dışarı. Burayı da zaten giriş yasağı aldığın yerler listesine ekleyebilirsin. Bir noktada başka bir kasabaya taşınmak isteyebilirsin."

Poppy'ye, her zaman yaptığı gibi bu durumu düzeltmesini, yatıştırmasını bekliyormuş gibi bakıyor. Ama Poppy yle yapmıyor. Bunun yerine biraz daha dik duruyor.

"Bir daha geri gelme," diyor Poppy.

Sonra tezgahın arkasına, görülebilecek kadar yaklaştım. Garvin beni fark etti ve tereddüt etti. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru döndü. ıkarken zil çaldı.

Cami, Poppy'ye sırttı. "Ne zaman istersen hazırda bekletebilirim, bir erkeğin gününü mahvetmekten mutluluk duyarım."

Poppy, üzerinde çalıştığı arabanın kaputunu kapatırken hafıf ama içten bir kakhaha attı.

Bunu hiç düşünmüyorum bile. Dükkanı  uzun adımla geçiyorum, elimi beline koyuyorum ve yaklaşıyorum.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıp onu öptüm.

Yumuşak, rahatlatıcı ve sadece ikimiz için. "Buradayım, seni koruyorum" diyen, bunu kelimelerle ifade etmeye gerek duymayan türden bir pck. Yavaşça geri çekiliyorum, alnım onun alnına değiyor ve vücudundaki son gerginliğin de kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Cami, bize yer açmak için taburede geriye kaydđ ve kendinden gurur duyuyormuş gibi sırttı. "Hey, Ollie. Garvin'i ağlatmaya çalışırken beni kaçırdın."

Poppy homurdanıyor, ellerini göğsüme koyuyor, sanki gerçek olup olmadığımı kontrol etmesi gerekiyormuş gibi. "ok güzeldi," diyor. "Gerçekten ilham verici."

"Bir kısmını duydum," dedim başparmağımla kalçasına dokunarak. "Halletmiş gibiydin."

Cami omuz silkerek, "Topluma katkıda bulunmayı seviyorum," dedi.

Poppy o anda içten ve samimi bir şekilde gülüyor ve bu ses göğsüme adeta bir yumruk gibi iniyor. Tanrım, o sesi çok seviyorum. Kendi alanında nihayet rahatlamış görünmesi... Ama daha yakından bakıyorum ve belki de

istediği şey bu değil diye düşünüyorum. Dükkan artık bir amaca ulaşmanın aracı gibi geliyor.

Başımı kulağına yaklaştırdım. "İyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Artık öyleyim."

İyi.

Alnına hızlıca bir öpücük daha konduruyorum ve elimi tam olduğu yerde, sağlam ve belirgin bir şekilde tutuyorum. İzleyen herkes tam olarak nerede durduğumu anlasın.

Çünkü Garvin veya başka biri tekrar kafası karışırsa, bunu açıklığa kavuşturmadan memnuniyet duyarım. Motosiklet kulübü de dahil.

* * *

Bu akşam Black Dog, güzel müzik ve kahkahalarla oldukça gürültülü. Owen, menüyü sanki resmi bir sözleşmeymiş gibi inceliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, parmaklarıyla her seçeneği tek tek takip ediyor.

"Ne istersen al," diyorum ona.

Poppy gülümseyerek, "Evet," diye ekliyor. "Ne istersen. Ya da eve gidebiliriz ve ben de yavaş pişirme tenceresinde bir akşam yemeği hazırlayabilirim."

"Hayır." Owen onun yorumuna gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Milkshake bile mi?"

"Hatta milkshake bile," diyorum, yavaş pişirme tenceresinin onur ödülü almasına gülerek. Onun yemeklerini çok seviyorum. Ama sanırım Owen aynı yemeklerin tekrar tekrar yapılmasından biraz sıkıldı. Dengeyi sağlamaya çalışıyorum. Ben de yemek yapıyorum ve bazen dışarı da çıkıyoruz.

Masamıza bakıyorum, ailece ilk resmi akşam yemeğimiz burada. Bir kutlama bu. Uzanıp Poppy'nin elinin üzerine dokunuyorum. Gözlerim buluşuyor. O da aynı şeyi hissediyor.

Owen, sanki bir hile kodunun kilidini açmış gibi sırtıyor. "Pekala, o zaman bir hamburger, patates kızartması ve milkshake istiyorum."

"Büyük hayaller kur," diyorum ona.

Gülerek odanın karşısındaki Walker'a el salladı. "Bir şarkı seçebilir miyim?"

Poppy başını salladı, hayat bir kez olsun yolunda gittiğinde takındığı o yumuşak, şaşkın bakışla onu izledi. Göz göze geldik ve o da bu anı hafızasına kaydediyormuş gibi gülümsedi.

Siparişlerimizi verdik ve Owen köşedeki retro müzik kutusundan müzik seçmek için zaman ayırdı.

Anne Mary ikramlık mezelerden oluşan bir tepsi getirip hepimize sarıldı. "Tebrikler, yeni evliler."

"Teşekkür ederim, Anne Mary," dedim sırtını okşayarak. "İyilikler için teşekkürler."

Cami ve Jack el ele tutuşuyorlar, Cami ona doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor ve onu öpüyor. Onları mutlu görmek çok hoşuma gidiyor.

Birkaç dakika sonra Walker bardağına hafifçe vurdu, ses gürültüyü bastırdı. Violet yanına girdi, parmakları kenetlenmiş, diğer eli karnının üzerindeydi.

Walker gülümseyerek, "Bu yüzden, bunu resmileştirmenin ve ailemize söylemenin zamanı geldiğini düşündük," diyor.

Violet ışıldıyor. "Bebek bekliyoruz."

Ortam birden coşuyor. Sandalyeler yere sürtünüyor, insanlar tezahürat yapıyor ve biri ıslık çalıyor. Cami nefes nefese kalıyor ve aynı anda hem gülüp hem de ağlayarak Walker'a doğru atılıyor. Jack ikisini de kucaklıyor, gururdan patlayacak gibi görünüyor. Cami zaten biliyordu ama bu, yaşananları daha az heyecanlı yapmıyor. Onlar için bu yeni yaşam bölümünü çok seviyorum.

Maggie, Walker'a sarılıp sırtını sıvazladı ve gözlerini sildi. "İkiniz için de çok mutluyum."

Owen gizlice bara yaklaşır, bar müdürü Cash'ten sodasını doldurmasını ister ve diğer herkesle birlikte müziğin ritmine kapılarak dans eder.

Poppy'ye şöyle bir baktım, gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Güzel şeyler. Gerçek şeyler. Sanki evren sonunda bize biraz rahatlık tanıdı. Her şey sonunda yoluna girecek ve güzel zamanlar geçireceğiz. Saçmalıkları atlattık ve hayat güzel.

Bir an için her şey çok kolay geliyor. Hiçbir drama yok, sadece arkadaşlarımızla mutlu şeyleri kutluyoruz. Güzel hayat.

Bölüm 21

Haşhaş

Chris Stapleton'ın "Dünyanızın Ağırlığı" adlı eseri

Black Dog'dan döndükten sonra, Owen yukarıda uyuyordu ve daire, her şeyin daha yakın hissettirdiği o geç gece sessizliğiyle doluydu. Ben aşağıda, ofisimde, yarım bırakamadığım son evrak işlerini bitirirken yukarı baktım. Ollie kapı eşiğine yaslanmış, sanki uzun zamandır oradaymış gibi beni izliyordu. Üzerinde tişört ve kalçalarının üzerinde düşük duran gri eşofman vardı.

Bana da mutlu Noeller.

Kalp atışlarım düzensizleşiyor. "Bakmaya devam mı edeceksin," diyorum hafifçe, "yoksa gelip selam verecek misin?"

İçeriye yavaş ve temkinli bir şekilde adım atarken gözleri kararıyor ve kayıtsızca, "Biliyorsun, seni hep bu masanın üzerinde becermek istemişimdir," diyor.

Tamam, ben gerçekten de pis Ollie'yi çok seviyorum. Yani, gerçekten çok seviyorum.

O altın retriever görünümünün altında kirli işler yapan kirli bir adam olduğunu kim bilebilirdi ki? Hiç de şikayetçi değilim.

Anında keskin ve lezzetli bir sıcaklık beni sarıyor. Sandalyeme yaslanıp başımı yana eğiyorum. "Bu komik," diyorum. "Çünkü her zaman senin beni masamın üzerinde becermeni istemişim."

Yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor. Arzu, ama bunun altında daha derin bir şey var.

"Geçen gece beni gerçekten çok korkuttun," diyor alçak sesle ve dürüstçe. "Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Birlikteyiz, evliyiz ve Owen bizimle güvende. Kaosa ihtiyacımız yok."

Oda sallanıyor. Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim. Daha fazla kaos yaratmak değil, kaosu ortadan kaldırmaya çalışıyordum."

"Bir daha yapma," diyor yaklaşp beni kendine doğru çekerken, göğsüm onun göğsüne çarpıyor, meme uçlarım onun yakınlığıyla anında sertleşiyor. Duştan gelen çam ve sandal ağacı kokusu çok hoş.

Eli kalçalarımın sert ve sahiplenici bir şekilde iniyor, hiç de oyunbaz değil. Altın retriever cinsi köpeğim birdenbire bekçi köpeğine dönüştü ve aman Tanrım, bu çok seksi.

Ağzı kulağıma yakın, sesi sert ama kontrollü bir şekilde, "Sana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını hatırlatacağım," diye mırıldandı.

Dizlerim neredeyse çökecek. Tanrım, Ollie'nin müstehcen konuşmasına bayılıyorum. Özellikle de söz verip kendini tuttuğu anlardaki ses tonuna.

Daha da yaklaştı, nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi. "Ailemi korurum," diye fısıldadı. "Motorcuları değil. Kendimi."

Ellerim gömleğine kenetlendi. "Tamam."

Gözlerime bakabilmek için biraz geri çekildi. "Söyle bakalım, Poppy."

"Beni koruyorsun," diye fısıldıyorum. "Bizi koruyorsun, Ollie."

Hepsi bu kadar.

Yıllardır sahip olduğu bir hakkı tescil edercesine, derin ve emin bir şekilde beni öpüyor ve beni masanın üzerine kaldırdığında evraklar etrafa saçılıyor ve umurumda değil. Elleri, ihtiyaç duyduğum her yerde, beni sakinleştiriyor, kime ait olduğumu ve kimin bana ait olduğunu hatırlatıyor.

Elini uzatıp tişörtümü yukarı çekiyor ve saniyeler içinde çıkardığı fuşya rengi dantelli sütyenimi ortaya çıkarıyor. Göğüslerimi avuçluyor, başını geriye yaslıyor ve inliyor. "Bunlara bayılıyorum."

Elini uzatıp kot pantolonumu ve fuşya rengi külotumu aşağı doğru kaydırıldı. Ayakkabılarımı, pantolonumu çıkardım ve onun önünde tamamen çıplak kaldım. Külotuma baktığında inledi.

"O sütyen ve külotu giydiğini bilmek beni çıldırtıyor, Poppy."

"Öyle mi? Peki ne yapacaksın?" diye takıldım.

Aşağıya bakıp tekrar bana baktı. "Bu bedene tapacağım. Bu beden benim."

Aman Tanrım. Ollie ile birlikteyken vücudum konusunda çok özgüvensizdim. Ama o beni çok seksi hissettiriyor.

Elini uzatıp parmaklarını vajinamın içinde gezdirdi. "Çok ıslaksın ve bana hazırsın bebeğim."

O beni öperken inliyorum, karşılık verme şansım olmadan eli klitorisimi hızlı dairesel hareketlerle okşuyor, ben de tişörtünü sıkıca kavrayıp ağzına doğru hafifçe inlerken daha da hızlanıyorum.

Duraksıyor. "Önce elime boşalacaksın, sonra da sikime boşalacaksın. Seni masanın üzerinde sikeceğim bebeğim. Amını burada mahvedeceğim."

"Evet," diye nefes nefese fısıldadım, o da parmaklarını klitorisimin üzerinde gittikçe hızlanarak hareket ettirirken başım geriye doğru düştü. Beni izledi ve ben boşaldığımda eşofmanını aşağı kaydırarak bana hazır büyük penisini ortaya çıkardı. Onu çok istiyorum.

Bana sertçe çarpıyor ve beni yerimde tutuyor, nefesim kesiliyor ve hızla boşalıyorum, o da beni sertçe beceriyor, ta ki boşalmaya yaklaşıncaya kadar. Geri çekiliyor, beni çeviriyor ve arkadan beceriyor. Sert ve hızlı bir şekilde beceriyor ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi his ve en iyi seks.

"Ollie!" diye bağıryorum, o tamamen içimde. "Daha fazla!" Dudaklarımı ısııyorum, bir şekilde daha da derine giriyor, kasılmama ve boşalmama neden oluyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Daha sert ve daha uzun sürüyor ve birkaç dakika sonra tekrar boşalıyorum.

İnleyerek masanın kenarını kavradım ve sonunda o da sertçe içime boşaldı.

"Poppy," diyor usulca, nefes nefese üzerime eğilerek.

"Bunu neden daha sık yapıyoruz?" diye nefes nefese soruyorum.

Kalbim hızla çarparken, bedenim titrerken, kendimi ona sarıyorum ve dünya, sıcaklık, güven ve onun yanımda kalış biçimiyle sınırlı kalıyor.

Ve her şey sonunda solup gittiğinde, bunun artık sadece istediğim şey olmadığını biliyorum. Bu benim ihtiyacım olan şey. Ona ihtiyacım vardı.

Onunla birlikteyken kendimi evimde hissediyorum. O benim güvenli limanım ve her şeyim.

* * *

Ertesi sabah, alarmım çalmadan önce Ollie kalkmış ve istasyondaydı. Ben de uyanıp alarmı kapattım, yatağın onun tarafının soğuk olmasına üzüldüm. Artık yastık duvarımız yok, çok şükür. Burası şimdi adeta bir seks maratonu gibi ve Ollie en iyisi.

Kahveyi hazırlamak için mutfığa gittim, ancak kahvenin çoktan hazırlanmış olduğunu gördüm. Yeni bir demlik kaynamaya başlamıştı.

Dün geceden beri hâlâ ağrılarım var ama onu tekrar istiyorum. Ve tekrar. Masama asla aynı gözle bakamayacağım.

Kahve fincanımı alıp yatağıma geri dönüyorum ve okula hazırlanmadan ve Owen'ı uyandırmadan önce bir dakika oturuyorum.

Telefonuma yeni bir mesaj geldi:

Ollie: Merhaba, Karım. Günaydın.

Gülümsedim ve ona mesajla cevap yazdım.

Ben: Günaydın, kocam. Kahve için teşekkürler.

Ollie: Bugün nöbette olmak zorunda kalmasaydım keşke. Seni bırakmak istemedim.

Ben: Ben de. Seni çok istiyorum.

Ollie: Bu gece beni yakalayacaksın.

Ben: Sabırsızlıkla bekliyorum. Seni seviyorum, iyi günler.

Ollie: Ben de seni seviyorum. İyi günler, bebeğim.

Gülümsüyorum, okula hazırlanıyorum ve Owen'ı uyandırıp ikimize de hızlıca bagel sandviçler hazırlıyorum. Harika bir gün olacak.

* * *

Owen ve ben okuldan sonra apartmana geldik. Akşam yemeği için ne bulacağımıza karar vermeden önce acilen bir şeyler atıştırmaya, duş almaya ve biraz uyumaya ihtiyacım vardı ki, ön tarafta park edilmiş üç bisiklet fark ettim. Karnım burkuldu, ta ki Grave'in ön kapıda, elleri cebinde, koyu renk güneş gözlükleri takmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde bizi izlediğini görene kadar.

Owen donakalır. "Babam burada mı?"

Başımı salladım. "Babam artık buraya gelemiyor dostum. Ve artık bu adamlarla hiçbir ilişkisi yok. Bu adamlar bunun böyle olmasını sağlayacaklar."

Umarım öyledir, diye düşünüyorum kendi kendime. Grave bana borçlu olduğumu söyledi ve şimdi acaba gelip borcumu tahsil edecek mi diye merak ediyorum.

Arabadan indik ve çantamı omzuma attım. Yanına doğru yürüdük ve Grave bize başıyla selam verdi.

"Merhaba," diyorum sessizce.

Bana başıyla selam verdi ve tanımadığım diğer motosikletçileri fark ettim. Yamalarına baktım, isimleri Bear ve Axel'di. Onlara da başımla selam verdim. Bira bardağının onlarda olmadığını görünce rahatladım. O adamdan nefret ediyorum.

"Owen, sen ödevine başla. Ben de birazdan geleceğim," diye sessizce söylüyorum ona.

Bana isteksizce baktı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Ollie onların burada olmasından nefret edecek.

"Naber?" diye soruyorum onlara, peşimden koya girerlerken.

Grave, "Sully buralarda mıydı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Güzel." Dükkânın etrafına bakındı, sonra tekrar bana döndü. "Bir teklifimiz var."

Gözlerimi kapatıyorum. İşte geliyor. Benden yasa dışı bir şey yapmamı istiyorlar. "O nedir?"

"Kulüp araçları ve motosikletleri üzerinde çalışabilecek, güvenilebileceğimiz iyi bir tamirciye ihtiyacımız var," diyor.

İçim rahatladı. "Bu mu sizin iyiliğiniz?" diye tereddütle sordum. "Ama kulübünüzün bir garaj olduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "Öyleydi, ama biz donanımlı değiliz ve iyi birine ihtiyacımız var."

"İyi olduğumu nereden biliyorsun?" diye soruyorum gülerek.

Başını yana eğdi. "İyi olduğunu biliyorsun."

"Peki, işin püf noktası ne?" diye soruyorum, çantamı alet tezgahına bırakırken.

"Hiçbir gizli şart yok. Eşyalarımızı bırakıyoruz, siz ne kadar tutacağını söylüyorsunuz, biz de ödemeyi yapıp iş bitince alıyoruz."

Dudaklarımı ısırđım. "Tamam, bunu yapabilirim."

Başını salladı. "Burada bırakmamız gereken bir bisikletimiz var."

Etrafıma şöyle bir göz attım ve öndeki bisikleti fark ettim. "Tamam."

Grave başını kaldırıp onayladı. İçlerinden biri kapıyı açtı ve bir bisiklet içeri girip park etti, çıkardığı sesi anında tanıdım.

"İşlem bittiğinde sizinle nasıl iletişime geçmemi istersiniz?" diye soruyorum.

Grave arkasını dönüp giderken, kapıyı arkasından kapatarak, "Buralarda olacağız," dedi. Sanırım işimiz bitti.

Tamam, bu garipti.

Kamyonlar çıkarken garaj kapısı gürültüyle kapanıyor, motorlar gürültüyle çalışmaya başlıyor ve ses yolda kayboluyor. İki motosiklet. Bir kamyon da hemen arkalarından geliyor. Gözden kaybolana kadar onları izliyorum, sonra dükkana geri dönüyorum.

Geride bıraktıkları bisiklet, sanki bir sürü bagajla gelmemiş gibi, sessiz ve masum bir şekilde orada duruyor. Sipariş etmem gereken parçayı not alıp listeme ekliyorum, sonra ellerimi bir bezle silip yukarı çıkıyorum.

Owen masada bir kase mısır gevreğiyle oturuyor ve matematik defterini sanki onu şahsen rahatsız etmiş gibi önüne sermiş.

"Ne istiyorlardı?" diye soruyor, kaşığı havada tutarak.

"Tamir için bir bisiklet bıraktılar," diyorum, bir kase alıp kendime mısır gevreği koyarken—şampiyonların yemeği. Karşısına oturup onu çalışma kağıdına bakarken yemeğimi yiyorum.

Çiğnerken derin derin düşünüyör. "Bütün motosikletçiler kötü değildir."

Bir lokma alıyorum. "Hayır, muhtemelen olmaz. Bu adamlar Sully'den hoşlanmıyorlar ve bizi rahat bırakmasını sağlayacaklar."

Memnuniyetle başını salladı, sonra gözlerini kısarak kağıda baktı. "Ama bazıları kesinlikle kendilerine yanlış bakan birine yumruk atacak gibi görünüyor."

"Bu doğru," diyorum. "Sağlam bir tespit."

İç çekerek kasesini kenara itti. "Yedinci soruda bana yardımcı olabilir misin? Matematikte neden harfler olduğunu anlamıyorum. Sanki bir tuzak gibi geliyor."

Eğilip şöyle bir göz attım. "Bu bir tuzak değil. Sadece cebir."

İnleyerek, "Bakın. İşte bir tuzak tam olarak böyle der," dedi.

Gülerek dizimi onun dizine hafifçe vurdum. "Hayatta kalacaksın. Söz veriyorum."

Kaşığın üzerinden bana bakıyor. "Bunu hep söylersin."

"Çünkü bu her zaman doğrudur."

O, kendi kendine mırıldanarak matematik dersine geri dönüyor ve ben de onunla birlikte oturup, kaşığın kaseye çarpma sesini dinlerken, bu gibi anların en güzel şekilde normal hissettirdiğini düşünüyorum. Güvenliğimiz konusunda endişelenmemeli. Cebir konusunda endişelenmeli.

* * *

Dükkanın kapısı gürültüyle açılıyor ve Ollie olduğunu anlamak için başımı kaldırmama bile gerek yok. İçeri adımını attığı anda onu hissediyorum, yakınında olduğunda her zaman olan o hava değişimini. Ellerimi bir bezle siliyorum ve tam zamanında dönüp gözlerinin tezgahdaki bisiklete kilitlendiğini görüyorum.

Odadaki sıcaklık düşüyor.

"Bu ne?" diye soruyor, sesi oldukça sinirli çıkıyor.

Sakin bir ses tonuyla ona doğru yürüdüm. "Bugün öğleden sonra getirdiler. Biraz tamirat gerektiğini söylediler. Sadece iş."

Bisiklete, sonra da bana bakarken çenesi kasıldı. "Poppy, biz burada yaşıyoruz."

"Biliyorum."

"Onların bizim yaşadığımız yere gelmelerini istemiyorum," diyor, şimdi biraz daha yaklaşarak. "Hele Owen buradayken."

"Onlara güveniyorum," diyorum daha yumuşak ama kararlı bir sesle. "Bana iş getiriyorlar. Bizi güvende tutuyorlar."

Derin bir nefes verdi. "Ne pahasına?"

Ağzımı açıyorum ama o alçak ve yoğun bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Adamın adı Grave. İnsanları mezara koymaktan hiç çekinmiyor, Poppy. Ve sen buraya böyle birini getirip onunla iş yapmayı mı seçtin?"

Göğsüm sıkışıyor. Öfkenin altında korkuyu duyduğum için kendimden nefret ediyorum. "Onu ben seçmedim," diyorum. "Sully'nin bizi daha fazla korkutmasına izin vermemeyi seçtim."

İkimiz de bir an sessiz kalıyoruz, bisiklet aramızda tartışmaya üçüncü bir kişi gibi giriyor.

Sonra Owen elinde bir kase mısır gevreğiyle, kaşları çatık bir halde merdivenlerin tepesinde belirdi. "Kavga mı ettiniz?"

Ollie de ben de donup kalıyoruz.

Ollie'nin sözünü kestiği anda ben de "Hayır," diyorum, "Konuşuyoruz."

Owen gözlerini kısarak, "Sanki kavga ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi.

Ollie elini yüzüne sürdü ve içini çekti. "Kavga etmiyoruz dostum. Sadece... gürültücü yetişkinler gibi davranıyoruz."

Owen yavaşça başını salladı. "Pekala. Eğer kavga ediyorsanız, ayrılmayın lütfen. Ailemizi seviyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ollie istemsizce homurdanıyor.

"Ayrılmıyoruz," diyor. "Ailelerde anlaşmazlıklar olur."

Owen önce bize, sonra da Ollie'ye baktı. "Ayrıca, basketbol maçım için yakında çıkmamız gerekiyor."

Ollie sonunda gülümseyerek onu yandan kucakladı ve "Evet, hadi hazırlanalım," dedi. "Harika iş çıkaracaksın. Ne kadar çok çalıştığını gördüm."

Gerilim biraz hafıfledi, tekrar nefes alabildim. Ollie bana baktı, endişesi hâlâ vardı ama şimdi daha yumuşaktı.

"Bunu daha sonra konuşacağız," diyor sessizce. "Birlikte."

Başımı sallıyorum.

Owen bize sesleniyor: "Pizzayı sonra sipariş edebilir miyiz?"

Ollie kıkırdadı. "Evet evlat. Pizza sipariş edebiliriz."

Rahat bir nefes aldım. Çünkü haklı. Ailelerde anlaşmazlıklar olur. Ollie veya Owen'ın beni Sully gibi motosikletçileri getiren biri olarak düşünmesini istemiyorum. Onlarla mangal yapıp Kumbaya şarkıları söylemeye gelmedim. Sully'nin gitmesine sevindim ve biraz iş yapmaktan da memnun olurum. Motosikletlerle uğraşmayı seviyorum.

Bölüm 22

Ollie

Chris Stapleton'ın "Sanırım Sana Aşık Oldum" şarkısı

Bugün izin günüm, yani rahatlamaya çalışıyorum. Hayat nihayet yavaşlıyor ve ben de bundan çok memnunum. İlk kahvemi yarıya kadar içtim, mutfakta spor kıyafetlerimle duruyorum ve zihnimde gün için yapılacaklar listesini gözden geçiriyorum. Önce spor salonu. Maggie'ye The Dogwood'da neye ihtiyacı olduğunu sormak için mesaj atacağım. Markete uğrayıp biraz yiyecek alacağım. Normal şeyler. Kolay şeyler. Kolay şeyleri severim. Çünkü uzun zamandır kaos içinde yaşadıktan sonra, kolaylığa ihtiyacım var. Hepimizin var.

Telefonum tezgahın üzerinde titremeye başladı.

Önce umursamıyorum, bir yudum daha alıyorum ve önemliyse mesaj bırakırlar diye kendi kendime söylüyorum. Vızıltı durmuyor. Elimi uzatıp parmağımınla üzerine dokunuyorum ve işte o zaman görüyorum.

Yedi cevapsız çağrı. Aynı bilinmeyen numara.

Göğsüm keskin ve tanıdık bir şekilde sıkışıyor, sanki bedenim beynimin henüz kavrayamadığı bir şeyi çoktan biliyor. Sonra sesli mesaj bildirimi beliriyor. Bridger Falls Memorial Hastanesi. Bu her neyse, rutin bir şey değil. Önemsiz bir şey de değil. Sesli mesajı oynatırken ellerim buz kesiyor.

"Sayın Kendrick, lütfen en kısa sürede bu numaradan bizi geri arayın."

Tekrar arama tuşuna bastım, zaten mutfakta bir o yana bir bu yana yürüyordum. Cevapsız aramalar ve hastaneden gelen sesli mesaj asla iyiye

işaret olamazdı.

"Ben Ollie Kendrick, telefona geri dönüyorum," diyorum sesimi titretmemeye çalışarak.

Resepsiyonist duraksadı. "Lütfen bekleyin."

Mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyorum, yerimde duramıyorum. Owen'ın okulda, Poppy'nin lisede olduğunu biliyorum. Cami de Jack'le çiftlikte. Sanırım bunun onlarla bir ilgisi yok, yoksa bir sürü mesaj alırdım.

Bir an duraksıyor. Sonra, "Ollie?"

Şaşkınlıkla geriye doğru irkildim. "Anne? İyi misin?"

"Hemen hastaneye gelmeniz gerekiyor," diyor. Sesi sert, profesyonel bir tonda; bir şeylerin ters gittiğini belli ediyor. "Dördüncü kata çıkın. Orada sizinle buluşup her şeyi açıklayacağım."

"Cami iyi mi?" diye birden sordum. "Yaralandı mı?"

Annem kısık bir sesle, "Herkes iyi," dedi. "Hemen aşağıya gel."

Bu hiç de iç rahatlatıcı değil. Hiç de değil. Bunu sevmiyorum.

İki dakika sonra kamyonetimdeyim ve her kırmızı ışık kişisel bir saldırı gibi geliyor. Hastane otoparkına vardığımda ellerim titriyor. Asansöre biniyorum ve dördüncü kata çıkana kadar nereye gittiğimi fark etmiyorum bile.

Doğumhane. Şu lanet olası doğum servisi.

Birden durdum. "Bu da neyin nesi?" diye mırıldandım.

Annem hemşire odasında, ameliyat önlüğüyle, saçları arkaya toplanmış, beni görür görmez gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde duruyor. Gülümsemiyor ve ciddi bir ifadeyle bakıyor, bu da beni çok korkutuyor.

"Benimle gel," diyor. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Kadın beni koridordan bir odaya götürürken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Oda temiz, sıcak ve sessiz kokuyor. Fazla sessiz.

Hastane yatağının yanında içinde bir bebek olan bir beşik var. Neler olup bittiğini açıklayacak birini bekleyerek odayı şöyle bir gözden geçiriyorum. Sadece annem ve başka bir hemşire var ve beni dikkatle izliyorlar.

Kapı eşliğinde donakaldım, geri geri koridora çıktım ve anneme çarptım. "Anne," dedim yavaşça. "Bu kimin bebeği?"

Bana döndü, yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Görünüşe göre artık senin çocuğun. Annesi babanın çocuğu olduğunu söyledi ama hastaneye seni aramalarını söylemiş. Bu senin kardeşin."

Oda yana doğru eğiliyor. Sanki hiç komik olmayan bir şakaya maruz kalıyormuşum gibi geriye doğru irkiliyorum. "Bu komik değil."

Annem şöyle devam ediyor: "Anne doğum yaptı ve gitti. Çalışanlara Ollie Kendrick'i aramalarını söyledi. Ben nöbette olduğum için beni aradılar ve senin benim oğlum olduğunu biliyorlar. Ne yapacaksın Ollie?"

Beyaz bir battaniyeye sıkıca sarılmış minicik bebeğe bakakalıyorum. Pembe küçük yüzü huzur içinde uyuyor. Bir somun ekmekten daha büyük değil. Çok küçük. Kapı eşiğinde yere mihlanmış gibiyim, geçemiyorum. Çünkü o odaya adım atarsam, o bebek çok gerçek olur.

Annem usulca, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu. "Baban birinden bahsetti mi?"

"Hayır," dedim sesim kısık bir şekilde. "O kim?"

Beynim karmakarışık bir şekilde arama yapıyor ama hiçbir şey aklıma gelmiyor. Babamla çok uzun zamandır konuşmadım.

Annem kenara çekiliyor. "Onu kucağına almak ister misin?"

O. O bir kız. Ona baktığımda kalbim sıkışıyor. Bir duygu seline kapılıyorum. Şu an isim bile koyamadığım duygular bunlar.

Su altında gibi beşiğe doğru ilerliyorum. Kenarına iliştirilmiş kart dikkatimi çekiyor.

Bebek kız Kendrick.

Aman Tanrım. Bu gerçekten GERÇEK.

Yaklaşık bir dakika boyunca ona bakakaldım, küçük pembe dudakları kıpırdıyordu. Bu nasıl bir şaka? Bu iğrenç bir şaka gibi geliyor.

Ağlamaya başlıyor ve gözlerini açıp odayı tarıyor. Annem elini ağzına götürmüş, ne yapacağını bilemeden izliyor. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor ve ben de odadaki yetişkini arıyorum ve fark ediyorum ki... o benim. Birine ihtiyacı var.

Düşünmeden uzanıp onu dikkatlice kaldırdım, ellerim titriyordu ve göğsüme değdiği an içimde bir şey paramparça oldu. Sıcaktı ve temiz ten kokusuyla, unutamayacağımı bildiğim yumuşak ve yeni bir şeyin kokusunu taşıyordu. Ağırlığı tam kalbimin üzerine yerleşti, sanki yerini bulmuş gibiydi. Bu, asla tam olarak tarif edemeyeceğim veya unutamayacağım bir duyguydu.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, çünkü daha yüksek sesle konuşmak yanlış geliyor.

Battaniye kayıyor ve minik parmakları başparmağımı sıcak ve emin bir şekilde kavıyor, sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Sanki

çoktan benim onun olduğuma karar vermiş gibi.

“Ah,” diye fısıldadım. “Ah, merhaba.”

Bacaklarım sonunda pes etti ve sandalyeye sertçe oturdum, nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Yüzüne, yanağının yumuşak kıvrımına, dudaklarının sanki önemli bir şeyin üstesinden gelmeye çalışıyormuş gibi seğirmesine baktım. Önce korku vurdu, keskin ve ani. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dünya acımasızlığını sürekli gösterirken, bu kadar küçük bir şeyi nasıl güvende tutacağımı bilmiyorum.

Ardından, onun burada olması ve bir şekilde, imkansız gibi de olsa, aileden biri olması nedeniyle, aynı derecede güçlü bir hayranlık duygusu geliyor.

Annemin sesi kafamda yankılanıyor, "bebek" kelimesini söylerkenki dikkatli ve gergin sesi. Hemşirenin adımı söylerkenki hali, kalıp kalmayacağımdan emin değilmiş gibiydi. Kalmazsam da beni suçlamayacakmış gibiydi. Birinin bu minicik insana bakıp benim doğru cevap olduğuma karar vermesi düşüncesi göğsümü acıtıyor.

Ve sonra Poppy'nin sesi davetsiz ve kaçınılmaz bir şekilde araya giriyor. "Aslında bir aile istemiyorum Ollie, Owen bana yeter."

Şimdi bu sözler o zamankinden daha ağır geliyor. O zamanlar kendime anladığımı söyledim. Ona da mantıklı olduğunu söyledim. O, tüm hayatını kendi payından fazlasını taşıyarak geçirdi. Daha azını istemek bencillik değil, hayatta kalma içgüdüğü gibi geliyor. Ve sonunda bir araya gelip sadece hayatta kalmak değil, yaşayabileceğimiz bir noktaya ulaşıyoruz.

Ama bu işleri değiştiriyor. Her şeyi karmaşıklştırıyor.

Bu onun için ne anlama geliyor? Hastaneden hiç istemediği bir bebekle çıkmam. Hiç istemediği bir sorumluluk. Hayal ettiğiyle uyuşmayan bir gelecek. Karnımda bir panik dalgası yükseliyor. Ya Poppy bunun çok fazla olduğuna karar verirse? Ya beni bu bebekle görür ve birlikte kurduğumuz her şeyden vazgeçerse?

Onu kaybetme düşüncesi çok ağır geliyor ama bu bebeğin dünyada ebeveynsiz, yapayalnız kalması düşüncesi midemi bulandırıyor. Kollarımdaki bebeğe bakıyorum ve istemeden de olsa tutuşum sıkılaşıyor. Onu yere bırakma düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Bunu istemedim, planlamadım da. Ama gerçek hızla ve değişmez bir şekilde yerleşiyor. Annesi de öyleymiş gibi görünüyor. Ama nasıl olup da ondan uzaklaşabildiğini anlamıyorum.

Bu bebeğimden vazgeçmeyeceğim. Bu, Poppy'den de vazgeçeceğim anlamına gelmiyor, çünkü Poppy zor zamanlarda asla gitmedi. Bir kere bile. Annem işleri berbat ettiğinde yanımda kaldı. Hayat ağır, belirsiz ve adaletsiz hissettirdiğinde yanımda kaldı. Ona ihtiyacım olduğunda ve nasıl isteyeceğimi bilmediğimde yanımda kaldı.

Ben de kaldım. Her zaman birbirimiz için orada olduk. Rahatsız edici olsa bile. Bize bir şeye mal olsa bile. Özellikle o zaman. Her zaman birbirimiz için oradaydık. Her zaman sen. Bu, kafamda yankılanıyor, her zaman birbirimize söylediğimiz bir şey. Ve bunu gerçekten kastediyoruz.

Bebek göğsüme yaslanarak kıpırdanıyor, neredeyse duyulmayan hafif bir ses çıkarıyor ve beynim farkına varmadan vücudum tepki veriyor. Poppy'nin Owen daha küçükken onu kucağında tuttuğu anı düşünüyorum; aynı anda hem bitkin hem de tamamen kararlı görünüyordu. O hayatı da planlamamıştı ama birinin ona ihtiyacı olduğu için yine de bu hayatı üstlenmişti.

Bu tür bir seçimi herkesten daha iyi anlıyor. Anlayacak. Anlayacak mı? Evet, anlamak zorunda. Beni seviyor ve ben de onu seviyorum. Ve eğer bu bebek ailemin bir parçası olursa, onu sevecek. Umarım.

Bebegin minik parmakları başparmağımı sıkıca kavradı, tutuşu küçük ama güçlüydü ve göğsümde bir şeyler sakinleşti.

"Seni koruyacağım," diye fısıldadım, sesim beni korkutacak kadar titriyordu. "Nasıl olduğunu henüz bilmiyorum. Ama seni koruyacağım."

"Ne yapacaksın Ollie?" diye soruyor annem kapıdan ve onun orada olduğunu unuttuğumu fark ediyorum.

"Eşimi arayacağım," dedim ve telefonumu cebimden çıkardım.

"Bekle," diyor annem. "Babanı bulsan iyi olur mu? Son zamanlarda uyuşturucu yüzünden başı büyük dertteymiş diye duydum."

Ona dik dik baktım. "Gidebilir misin?"

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Anne korkmuş olabilir ve bu yüzden gitmiş olabilir..." dedi.

"Çık dışarı," diye çıkıştım ona dik dik bakarak.

Orada durmuş, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

Poppy diye sesleniyorum.

Telefonu ilk çalınca açıyor. "Merhaba, nasılsın?"

"Poppy, sana ihtiyacım var," dedim sesim titreyerek. "Hastanede bulunuyorum."

Bir an sessizlik oluyor. "Ne oldu? İyi misin?"

“İyiym. Sana ihtiyacım var,” diyorum. “Gelebilir misin?”

"Owen mı? İkinizden biri yaralandı mı?" diye telaşla soruyor ve hattın diğer ucunda bir hareketlenme duyabiliyorum.

“Kimse yaralanmadı,” dedim usulca. “Lütfen hemen gelin. Buraya geldiğinizde her şeyi açıklayacağım.”

"Tamam," diyor hemen. "Yoldayım."

Kız kardeşime tekrar baktım ve yutkundum.

Aramızdaki her şey birdenbire değişti.

Ve bir şekilde, dehşete kapılmış olsam bile, bunu anladığımda yanımda kimin olmasını istediğimi tam olarak biliyorum. Karıma ve en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var.

Pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş, bebeği göğsüme yaslamıştım ki annem sonunda sessizliği bozdu.

“Yani,” diyor. “Söyleyeceklerimi dikkate bile almayacak mısınız?”

Az önce aldığım ve beni şok eden habere hâlâ inanamıyorum ve neden hâlâ burada olup bebeğimle geçirdiğim bu anı mahvettiğini anlamıyorum.

"Neden hala burada olduğunu anlamıyorum," diyorum dürüstçe.

Sandalyeyi kendine doğru çekiyor. Çok fazla yaklaşıyor. "Neden fikirlerimi dile getirmeme izin vermiyorsunuz?"

Bebeğe baktım, sonra tekrar ona. "Çünkü bana hiç yardım etmedin. İhtiyacım olan anne hiç olmadın. Ve gitmeni istiyorum."

Sözler beklediğimden daha çok acı verdi. Göğsüm sıkıştı ve düşüncelerim hızla birbirine karıştı, üst üste yığıldı. Çocuk Koruma Servisi. Poppy. Owen. Dükkan. Para. Hayatımın hiç beklemediğim bir anda paramparça olması. Ve annem de bu kaosa katkıda bulunuyor. Ona ihtiyacım yok. Poppy'ye ihtiyacım var. Her zaman Poppy'ye ihtiyacım oldu.

Annemin benden uzak durmasını istiyorum. Yalnız bırakılmak istiyorum.

Yüzümü inceledi, sonra derin bir nefes verdi. "Pekala," dedi. "Gidiyorum."

Kapı arkasından kapanıyor ve oda nihayet sessizleşiyor, ben de kucağımdaki bebeğe bakıyorum.

Göğsümü acıtan bir güzelliğe sahip. Küçük örgü şapkasını kaldırıyorum ve altında yumuşak, koyu renkli, hafifçe kıvrılmaya başlamış, tanıdık saçlar buluyorum. Burnu küçük ve mükemmel, ağzı ise narin bir fiyonk gibi.

Battaniyeyi onu kontrol etmek için biraz geri çekiyorum, kırmamaya dikkat ediyorum. Minik ayak parmakları kıpırdıyor, pembe ve buruşuk,

bacakları sıkıca kıvrılmış. Üzerinde komik derecede büyük görünen küçük bir bez var. Ne kadar ağırlıkta olduğunu merak ediyorum. Çok fazla olamaz. Kolları küçük ve güçlü, yumrukları sanki dünyayı test ediyormuş gibi açılıp kapanıyor.

Sağlıklı ve dinç görünüyor. Ama çok minik.

Sonra yavaş ve dikkatlice parmaklarını kontrol ediyorum. Sanki beni çoktan kavramış gibi bir parmağını benimkine doluyor. Sanki "Lütfen beni düşürme" der gibi.

"Hey," diye fısıldadım. "Biraz panik yapıyorum, bilmeni istedim. Diğer kız kardeşimiz senden çok daha büyük ve korkutucu. Ama onu da seveceksin. O da harika biri."

Yumuşak bir ses çıkarıyor, iç çekmeyle mırıldanma arasında bir şey, ve göğsüm o kadar çok acıyor ki neredeyse canımı yakıyor.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Geleceğin nasıl olabileceğini bile göremiyorum şu an, ama tek bir şey biliyorum. Bu bebeği Madison gibi burada yapayalnız bırakamam. Bu, anne babamın yaptığı türden bir şeydi. Ve ben asla onlar gibi olmayacağım. Ama ona tekrar bakıyorum ve bir şey derinden, kalıcı bir şekilde içime işliyor. Bundan sonra ne olursa olsun, çekip gitmeyeceğim.

Başının tepesine nazikçe bir öpücük konduruyorum ve onu biraz daha sıkıca kucaklıyorum, Poppy'yi bekliyorum, dünyanın bu ana yetişmesini bekliyorum.

Bölüm 23

Haşhaş

Cody Johnson'ın "I'm Gonna Love You" şarkısı

Bay Fisher ile birlikte tahtanın önünde durmuş, çocuklara çalışma kağıdını anlatıyordum ki, cebimdeki telefonum titredi.

İlk başta önemsemiyorum ama sonra kötü bir hisse kapılıyorum, özellikle de telefonu çıkarıp arayanın Ollie olduğunu görünce. Ben ders verirken asla aramaz. Mesaj atar, molada göreceğimi ve o zaman arayacağımı bilir. Kalp atışlarım hızlanmaya başlar ve tüylerim diken diken olur. Kesinlikle bir şeyler ters gidiyor.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım Bay Fisher'a. "Bunu almam gerekiyor. Sanırım acil bir durum."

Kaşlarını çattı ve endişeli bir ifadeyle başını salladı. "Elbette."

Koridora çıktım ve cevap verdim. "Merhaba, nasılsın?"

Telefondan nefesi düzensiz geliyor. "Poppy, sana ihtiyacım var. Hastanedeyim."

Konuşmanın çoğunu hatırlamıyorum çünkü kafam korku ve olasılıklarla dolu ve sürekli Maggie'nin gelip beni okuldan aldığı ve annemin öldüğünü söylediği güne geri dönüyorum.

Telefonu kapatıyoruz ve nefes nefese kaldığımı fark ediyorum.

Hayır, diye kendi kendime sessizce söylüyorum. Kimse ölmedi. Öyle derdi. Aklımı oraya götürmemeliyim. Kendimi toparlıyorum.

Başımı sınıfa uzattım. "Bay Fisher, çok üzgünüm. Acil bir durum var. Hastaneye gitmem gerekiyor."

Yüz ifadesi anında değişiyor. "Hadi. Bunu hallederiz."

Montumu ve çantamı kapıp otoparka doğru yöneldim, anahtarlarımı çıkarırken ellerim titriyordu. Yolculuk sonsuz gibi geliyordu. Zihnim aynı anda her yöne savruluyordu.

Bundan sonra her şey bulanıklaştı. Kocanızdan hastanede olduğunu ve size ihtiyacı olduğunu söyleyen bir telefon almak asla hazırlıklı olduğunuz bir şey değil. İş yerinde mi yaralandı? Hayır, bu doğru olamaz, bugün izinli. Kaza mı geçirdi? Annesi mi? Endişeden boğuluyorum. Ya sandığından daha kötü bir şekilde yaralandıysa? Ya güçlü olmaya çalıştı ama durumu kötüyse? Ya da diğer itfaiyecilerden biri yaralandıysa?

Direksiyonu daha sıkı kavradım ve hız sınırına tam olarak uyacak kadar hızlandım. Hastane görüş alanıma girdiğinde kalbim boğazıma gelmişti. Her neyse, tek bir şeyden emindim. Sakin, soğukkanlı ve kontrollü olan Ollie'ne hiç benzemiyordu. Şok olmuş, üzgün ve bana ihtiyacı varmış gibiydi.

Hastane otoparkına çok hızlı girdim ve kalbim zaten hızla çarparken arabayı sertçe park ettim. Çantamı bile almadan telefonum titredi.

Ollie: Dördüncü kata gel.

İşte bu kadar, başka bir açıklaması yok.

Ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırdarken içeriye doğru koştum ve asansör düğmesine gerekenden daha sert bastım. Kapılar kapanırken düşüncelerim karmakarışık olmuştu ki tabelaya baktım ve dördüncü katın Doğum ve Kadın Hastalıkları bölümü olduğunu fark ettim.

Kafam karıştı. Aman Tanrım, Violet'e bir şey mi oldu? Daha yeni hamile olduğunu öğrendi. Son zamanlardaki tüm konuşmaları kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, kaçırdığım bir şey olup olmadığını arıyorum. Hamile olan başka kimseyi tanımıyorum. Tek bir kişi bile, sanırım Ollie de tanımıyor. En azından bahsettiği kimse yok.

Asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor. Koridor sessiz, aydınlık ve sakin; bu sakinlik tüylerimi diken diken ediyor. Hemşireler amaçlı hareket ediyor. Bir yerlerde bir bebek usulca ağlıyor ve bu ses göğsümü sıkıştırıyor. Çok tatlı.

Hemşire odasındaki hemşirelere odaklanarak birkaç adım öne çıktım ve neredeyse Theresa Kendrick ile çarpışıyordum.

Neler oluyor? Ben onun acil serviste çalıştığını sanıyordum.

Birden durdu, bana baktı ve sinirli bir şekilde içini çekip gözlerini devirdi. "Elbette geldin."

Hızımı bile kesmiyorum. Tartışacak enerjim yok, sabrım da yok. Ollie'ye ulaşmak istiyorum.

"Nerede o?" diye soruyorum, zaten onun arkasındaki koridoru tarıyorum.

"Koridorun sonundaki 393 numaralı odada," diyor. "Poppy, muhtemelen şöyle yapmalısın—"

Onu çoktan geride bıraktım, görmezden geliyorum. Theresa Kendrick'in beni sürekli geiştirmesine alıştım. Yıllardır böyle yapıyor. Tek bildiğim Ollie'nin beni çağırdığı ve başka hiçbir şeyin önemi olmadığı.

Adımlarımı hızlandırdıka, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor; odaya vardığımda adımlarım neredeyse koşuya dönüşüyor. Her neyse, her ne olduysa, onun yanına gitmem gerekiyor. Ve bu koridorda ne kadar çok yürürsem, bir şeyden o kadar emin oluyorum. Hayatım değişmek üzere. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum. Ama bir şeyler farklı hissediliyor. Kapı eşiğinde öylece duruyorum.

Ollie pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor, kollarını minicik bir bohçanın etrafına sarmış. Bir bebek. Gerçek bir bebek. Pembe şapkalı ve göğsüne yaslanmış küçücük bir bebek.

Nefesim birden kesildi. "Ollie," diye fısıldadım şaşkınlıkla. "Bu kimin bebeği?"

Bana bakıyor ve yüzü buruşuyor. "Babamın," diyor. "Annem onu burada bıraktı."

Bu kelime beni aynı anda hem derinden hem de yumuşakça etkiliyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse acıyor. Bütün vücudum karmaşa içinde. İçgüdüsel olarak odaya giriyorum, sanki bedenim zaten nereye ait olduğunu biliyor.

"Ne?" Ona dik dik bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Neden?"

"Az önce öğrendim," diyor sesi titreyerek. "Bilmiyordum. Babam birini hamile bırakmış. Anlaşılan şimdi uyuşturucu kullanıyor ve çocuğu terk eden anneyle hiçbir ilgisi yok."

Onu gerçekten görünce göğsüm sıkışıyor. Perişan halde. Sanki yer altından kaymış ve hala düşüyor. Beni arayıp panik içinde olmasına şaşmamalı.

"Cami'yi aradın mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Henüz değil. Önce sana ihtiyacım vardı. Ne yapmam gerektiğini anlamama yardım etmen gerekiyordu."

İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Oda çok küçük, çok sessiz geliyor. Adam çok korkmuş görünüyor. Gözlerini siliyor ve onu sallıyor, sanki hareket etmeyi bırakmaktan korkuyor, bırakırsa kaybolacağından korkuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

İşte bu beni yıkıyor. Düşünmüyorum. Tartışmıyorum ya da kendimi vazgeçirmeye çalışmıyorum. Yaklaşıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyarak sallanmayı dengeliyor, onu sakinleştiriyorum.

"Neden özür diliyorsun?" diye soruyorum usulca. "Bir yolunu buluruz."

Gözlerinde rahatlama ifadesi beliriyor ve bana doğru yaslanıyor.

Gözlerim kucağındaki bebeğe kaydı. Çok güzel. Midem burkuldu, korku ve başka bir şey o kadar sıkı bir şekilde birbirine dolandı ki nefesim kesildi. Bu istediğim ya da planladığım şey değildi. Ama Owen da öyle değildi. Ve onunla en güzel hayatı yaşadım ve ondan hiç pişman değilim.

Kalbim gümbür gümbür atsa da, Ollie'ye tekrar bakıp dürüst olmaya kendimi zorluyorum. Ama aman Tanrım, ne kadar tatlı bir bebek. Onun bu bebeği kucağında tuttuğunu görmek, açıklayamayacağım veya kelimelere dökemeyeceğim bir duygu uyandırıyor bende.

Daha da yaklaşıyorum. "Onu kucağıma alabilir miyim?" diye soruyorum usulca, sanki bu sorunun bir şeyleri kıracağından korkuyormuşum gibi.

Hemen başını salladı, ayağa kalktı ve onu dikkatlice bana uzattı, elleri sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi uzun süre orada kaldı.

Onu kollarıma aldığım an içimde bir şeyler değişti. Sıcak, hafif ve gerçekti. Sandalyeye yerleştim ve düşünmeden onu salladım, parmağım minik eline dokundu. Sanki bana çoktan güvenmiş gibi parmaklarını etrafıma doladı.

"Ah," diye fısıldadım. "Çıplak, Ollie. Giysiye ihtiyacı var."

O kadar bunalmış görünüyor ki, kırık bir kahkaha atıyor, daha çok bir hıçkırığa benziyor. "Evet. Biliyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Ne yapacağımı bilmiyorum, Poppy."

"Pekala," diyorum sessizce, çünkü şu ana kadar uygun olan tek kelime bu. "Pekala. Bana ne olduğunu anlat. Annesi nerede?"

Sinirle içini çekti. "Onu burada bıraktı ve beni aramalarını söyledi." Karşımdaki sandalyeye çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı, bir anlığına

yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra tekrar başını kaldırdı. “Bize ihtiyacı var, Poppy,” dedi. “Ve bunu sana birdenbire söylediğimin farkındayım. Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Eğer beni bırakmak istersen anlarım. Cami ve Jack'in de yardım edeceğini biliyorum. Ama onun tekrar terk edilme riskini göze alamam. Bu beni çok rahatsız ediyor.”

Ama son kısmı söylerken, sanki gitmem onu mahvedecekmiş gibi bana bakıyor. Benim aklımdan bile böyle bir düşünce geçmedi.

“Saçmalama.” Yanağını okşadım, tıpkı hava kadar yumuşak. “Haklısın. Bize ihtiyacı var.”

Ona baktıkça, gerçekten baktıkça göğsüm acıyor. Korku. Bu beklenmedik bebek için sevgi zaten vardı. Her zaman yaptığı gibi, herkes için kendini toplamaya çalışıyor. Sadece şimdi sevmeye ihtiyacı var ve kimseyi nasıl içeri alacağını bilmiyor.

“Sen her zaman benim ve Owen için oradaydın,” diyorum sessizce. “Hiç tereddüt etmedin. Hemen bana katıldın. Ve sana ihtiyacım vardı. İhtiyacım yokmuş gibi davranmaya çalıştım ama vardı.”

"Biliyorum. Ve ikinizi de seviyorum," diyor kararlılıkla.

Ona tekrar bakıp nazikçe salladım. "Seni bebekle yalnız bırakmayacağım Ollie. Bir yolunu buluruz."

Gözleri tekrar doldu. "Öyle değil misin?"

Başımı salladım. "Bir milyon sorum var. Çok korkuyorum ve kafam karışık, kalbim şu anda çok garip bir şekilde atıyor." Gözlerine baktım. "Ama bu senin kardeşin, Ollie. Ve bu işin içindeyiz hep birlikte."

Bana sanki buna inanmaktan korkuyormuş gibi bakıyor. "Emin misin?"

Kararlı ve kararlı bir şekilde başımı salladım. "Eminim."

"Seni seviyorum, Poppy."

"Seni seviyorum Ollie, her zaman seni."

"Her zaman sen," diye tekrarlıyor rahatlamış bir nefesle. Çünkü her zaman böyle oldu. Hayat bizim için ne kadar zor olursa olsun, her zaman birbirimize sahip olduk. Ollie her şey boyunca benim için oradaydı. Ve şimdi ben de onun için burada olacağım.

Bebek kıpırdanıyor ve minicik bir ses çıkarıyor, Ollie de otomatik olarak ona uzanıyor, eli benimkine değiyor. Parmaklarımız bir anlığına birbirine dolanıyor ve ikimiz de geri çekilmiyoruz. Kalbim karmakarışık. Korkuyorum, bunalıyorum ve hayrete düşüyorum. Ama onu sıkıca kucakladığımda bir şey çok açık. Bu karmakarışık, korkunç ve planladığımız gibi değil.

Ve bir şekilde, tam da olmamız gereken yerdeyim.

Bölüm 24

Ollie

Max McNown'dan Çok Daha Fazla Özgürlük

"Adını ne koymak istiyorsun?" diye soruyor Poppy usulca, hastane yatağına yan yana uzanırken, dikkatli ve beceriksizce, bu yepyeni kişiyi anlamaya çalışırken onun etrafına sarılıyoruz. Onu aramızda tutuyoruz, bu minik, sıcak ağırlık sanki her zaman bize aitmiş gibi içimize yerleşiyor.

Aramızdaki minik pakete bakıp başımı salladım. "Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Ona gülümsedi ve sevgiyle seslendi. "Şimdi onu tanıyıp bir isim düşünebiliriz."

Bu düşünceyle göğsümde bir rahatlama hissediyorum. Biz. Kızgın olmak istiyorum ama çoğunlukla sadece bebek için üzülüyorum. Annesi onu burada, hastanede bırakmış. Hemşirelerle burada güvende olduğunu biliyorum ama çaresiz bir bebeği geride bırakıp öylece uzaklaşmayı hayal bile edemiyorum. Bunu içimde barındırmıyorum. Şimdi onun var olduğunu bildiğime göre, bunu aklım almıyor.

Bir hemşire kapıyı çalıp elinde bir biberonla içeri giriyor. "Merhaba," diye nazikçe sesleniyor, "Yemek yeme vakti geldi."

Başımı sallıyorum.

Hemşire gülümsüyor. "Harika gidiyorsunuz."

Biberonu alıp onu beslerken biraz beceriksizce ellerim titriyor, ağzının hareketlerini, minik parmaklarının tenime değip kıvrılmasını izliyorum.

Boğazım o kadar çok kasılıyor ki neredeyse acıyor.

Poppy beni izliyor, gözleri yumuşak, başı omzumda sanki bu anın kıymetini biliyormuş gibi. Bu bebeğe hayranım. Çünkü insan böyle bir anda ne yapabilir ki? Bu bebek daha yeni doğmuş ve annesi tarafından terk edilmiş. Birine ihtiyacı var. Bize ihtiyacı var.

Kapı aralandı ve annemin başı göründü. "Ollie?"

Anında kaskatı kesildim.

Bir saniye daha oyalandı, gözleri bebeğe, Poppy'ye, üzerimdeki tişört olmadan bana kaydı. Bakışlarını ona dik dik dik baktım. Onun burada olmasını istemiyorum.

Mesajı almış olmalı, çünkü boğazını temizledi. "Daha sonra geri geleceğim."

İçimden bir ah çektim. "Lütfen yapmayın."

Annesi gittikten sonra Poppy ona daha da yaklaşıyor. "Annenin sorunu ne?"

Sesimi alçak tutarak, "Onun burada olmasını istemiyorum," dedim.

Hemşire, "İsterseniz ziyaretçileri içeri almayabiliriz," diye teklif ediyor.

"Bu, onunla geçirdiğimiz ilk anlar gibi," diyorum ikisine de. "Ve onun burada olmasını istemiyorum."

Poppy itiraz etmiyor ya da sorgulamıyor. Bir kez başını sallıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Tamam," diyor sessizce.

İşte bu yüzden Poppy'yi seviyorum. Hiçbir şeyi sorgulamıyor. Sadece anlıyor.

Hemşire, "Bunu not alacağım ve ona gidip izin vermesini söyleyeceğim," diye yanıtlıyor ve duvardaki beyaz tahtaya bir şeyler yazıyor. "Sorun değil."

Bebeğe tekrar bakıyorum, yanağı göğsüme yaslanmış, nefesi yavaş ve düzenli. Bütün dünyam bu yatağa, bu odaya, aramızdaki bu minicik hayata daralmış gibi geliyor. Sadece Owen eksik. Okulda, o olmadan burada olmak çok garip geliyor.

Onu besledikten sonra hemşire bana nasıl gazını çıkaracağımı gösteriyor. Başta kendimi çok saçma hissediyorum, sanki camdan yapılmış gibi sırtına vuruyorum, ama sonra çok küçük bir ses çıkarıyor ve göğsüme yaslanarak rahatlıyor.

Hemşire usulca, "İşte oldu," dedi. "Başardınız."

Sonrasında birlikte bezini değiştiriyoruz. Poppy dikkatli ve nazik davranıyor, sanki onu zaten tanıyormuş gibi onunla konuşuyor. Ben de onu

temizliyorum, ellerim artık daha titrek ve işimiz bittiğinde o da huzur içinde yerine oturuyor.

Hemşire bizi tekrar yalnız bırakıyor ve sessizlik yeniden hakim oluyor.

Poppy'ye şöyle bir baktım ve göğsümde bir sıkıntı hissettim. Biliyorum, onun da soruları var. Bir sürü sorusu. Kendini tutmaya çalışıyor ama bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

"O kadar çok sorumuz var ki," diye iç çekerek söylüyorum.

Başını salladı ama gülümsemesi gözlerine yansımadi. Tereddüt etti, sonra da geleceğini bildiğim soruyu sordu.

"Annesi kim?"

Derin bir nefes aldım. "Görünüşe göre babamın tek gecelik ilişkisi yaşadığı biriymiş."

Yüzünü dikkatle izliyorum, o ifadeyi ben takındığım için kendimden nefret ediyorum. Paniklemesini beklediğimi anlıyor olmalı ve yüz ifadesi yumuşuyor.

"Üzgün değilim, sadece kafam karışık ve ne olduğunu öğrenmek, her şeyi anlamaya çalışmak istiyorum," diye itiraf ediyor.

"Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Hemşire, az önce ayrıldığını söyledi."

Poppy başını salladı. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Bu tatlı bebeği nasıl öylece bırakıp gidebilir?"

Poppy'nin bunu anladığına sevindim, içim rahatladı. Ama elbette anlıyor, neden anlamayacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Dudaklarını ısırıyor, yüzünde bir anlık duygu belirdi. "Onun babanın kızı olmayabileceğinden mi endişeleniyorsun? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama, öylece çekip gittiği düşünülürse, bu geçerli bir soru."

Elimle yüzümü siliyorum. "Hayır. Yani, kesin olarak öğreneceğiz. Ama öğrenene kadar ona bakacağım ve onu seveceğim. Ne olursa olsun. Onun yanında birine ihtiyacı var. Bize ihtiyacı var. Ben orada olacağım. Ve Cami'ye söylediğimde onun da orada olacağını biliyorum."

Poppy başını salladı. "Hepimiz orada olacağız." Bebeğe baktı, sonra tekrar bana döndü. "Size bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet," diyorum hemen.

"Eğer o senin kız kardeşin değilse yıkılacağım," diyor, kelimeler ağzından çok hızlı dökülüyor, sanki henüz itiraf etmek istememiş gibi. Başını sallıyor, nefes nefese küçük bir kahkaha kaçıyor ağzından, yarı inanmazlık, yarı panik. "Bu saçmalık. Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

Bunu biliyorum.” Parmakları kucagında birbirine dolanıyor, sinirleri yüzünden okunuyor. “Ama şimdiden önemsiyorum,” diye itiraf ediyor usulca. “Hem de çok. Ve bu beni korkutuyor.”

Sonunda bana baktı, gözleri parıldadı ve çelişkili bir ifadeyle doluydu. "Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum, Ollie. Nereye gittiğini ya da onunla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sadece onun iyi olmaması düşüncesinin... dayanılmaz olduğunu biliyorum."

Yutkunuyor. “Her şeyi çözdüğümü söylemiyorum. Çözmedim. Sadece —” Nefesini veriyor. “Onu şimdiden seviyorum. Ve bunun nasıl bu kadar çabuk olduğunu bilmiyorum.”

Göğsüm aynı anda hem en güzel hem de en kötü şekilde acıyor. Başımı sallıyorum, sesim titreşiyor. "Biliyorum, ben de. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama doğru. O gerçekten muhteşem."

Aramızdaki bebeğe, her şeyi bir anda değiştiren bu minicik insana bakıyorum, sonra tekrar Poppy'ye. Bundan sonra ne olursa olsun, tek bir şey biliyorum: Bu işin içindeyiz hep birlikte.

Ona doğru eğilip nazikçe öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi ikinizin de birkaç fotoğrafını çekeyim," diyor telefonunu çıkarırken. "Bu çok özel bir an."

* * *

Şimdi onu bırakmayı reddediyorum ve onu eve götürmeden önce sosyal hizmet görevlisinin bu öğleden sonra gelip bizimle konuşmasını beklememiz gerekiyor. Onu eve götürmek konusunda çok endişeliyim, bu yüzden kimi arayabileceğimi çok iyi biliyorum. Walker. Walker'ın kızı şimdi on yedi yaşında. Ama karısı Violet ile tanışmadan önce bekar bir babaydı ve bana bazı tavsiyelerde bulunabileceğini biliyorum.

Poppy, Bay Fisher'ı ziyaret edip Owen'dan bebeği ona göstermesini istemek için ayrılıyor. Ne düşüneceğini hiç bilmiyorum.

Telefonu alıp Walker'ı aradım.

"Naber Ollie?" diye cevap veriyor. Arka planda sesler duyuyorum ve Black Dog'da olduğunu anlıyorum.

"Bak, bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden direkt söyleyeceğim. Yardımına ihtiyacım var dostum."

"Elbette, neye ihtiyacınız var?" diye soruyor, sanki bu çok büyük ve garip bir istek değilmiş gibi.

"Şu anda hastaneye uğrayabilir misiniz? Ve sakın kimseye söylemeyin."

"Şey, evet. İyi misin?" diye soruyor endişeli bir ses tonuyla.

"Herkes iyi. Yardıma ihtiyacım var. Size çok şey borçlu olacağım, dostum."

"Sorun yok. Cash az önce geldi, o tarafa doğru gidiyorum. Hemen geliyorum."

"Dördüncü kat."

"Anladım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Walker kapıdan içeri girdi ve beni yatakta bebeği kucağında yatarken görünce durdu. "Vay canına."

"Evet," diye başımı salladım. "Görünüşe göre Cami ile benim bir kız kardeşimiz oldu."

"Şey..." Gözleri irileşti. "Bu ne zaman oldu?"

"Bugün öğrendik ve çok panikledim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona giyecek kıyafetim bile yok, ismim de yok. Ben..."

"Hey, hey, hey," diye usulca söylüyor, lavaboya gidip ellerini yıkarken. "Her şeyi birer birer yapalım."

Ellerini kurularıp yanıma geldi ve onu benden aldı. Sonra sandalyeye oturdu. "Poppy nerede?"

"Owen'ı almaya gitti."

"Peki, bu nasıl oldu?" diye soruyor, onu bir baba edasıyla güvenle sallayarak, gözlerini ona dikmiş, küçük parmaklarını inceliyor.

"Bir kadın babamla tek gecelik bir ilişki yaşamış. Babamın bununla hiçbir ilgisi yokmuş. Anlaşılan kadın doğum yapmış ve onu burada bırakmış, ben gelip alayım," diye sessizce söylüyorum ve bunu sesli duymak da gerçeği değiştirmiyor. Bütün bu olay çok tuhaf geliyor.

Walker hafifçe ıslık çaldı. "Zor bir durumdasın. Poppy nasıl hissediyor?"

"Bana da anlat. O da harika davrandı, şok oldu ama anlayışlı. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, ne yapmalıyım? Onu eve götürürsem ne yapacağımı bilmiyorum."

Hafifçe gülüyor. "Umarım onu eve götürüyorsunuzdur. Çok güzel, Ollie. Her şey yoluna girecek. Sadece rahatla."

Başımı salladım. "Tamam, ne yapacağımı bileceğini biliyordum."

"Uzun zaman oldu ama bilgilerimi tazelemem gerekiyordu çünkü yaklaşık altı ay sonra aynı durumda olacağız."

"Hey, senin bebeğin ve kız kardeşim arkadaş olabilirler." Bu düşünceye gülümsüyorum, sonra bunun yıllar sonra nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum. Bugünün ötesini göremiyorum bile.

"Evet, kesinlikle," diyor, onu nazikçe sallayarak ve şapkasını düzelterek.

"Makayla'yı doğururken korktunuz mu?"

"Elbette. Annesi bizi sizin şu anki durumunuza benzer bir durumda bıraktığında ben de daha çok korkmuştum. Şanslısın Ollie. Yanında harika bir kadın var. Ayrıca seni destekleyecek kocaman bir arkadaş çevren de var."

Gülümsüyorum. "Evet, öyleyim."

Kapı gıcırtyla açılıyor ve Poppy ile Owen içeri giriyor. Owen çok şaşkın görünüyor. "Walker, bebeğini doğurdun mu? Violet nerede?"

Walker kıkırdadı. "Bu benim değil, evlat."

Poppy içeri girip yanıma otururken, "Merhaba Walker," dedi.

Walker, gözleri hala bebeğin üzerindeyken, "Şimdiden çok iyi bir bebek, anlayabiliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Anne babanız bunun sizde olduğunu biliyor mu?" diye soruyor Owen, bebeğe çok yakından bakarak, sanki çok dikkatli bakarsa bebek kaybolacakmış gibi.

"Eh, dostum, o artık bizim," diyorum.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ne?"

Poppy hafifçe öksürdü. Ona daha da yaklaştım ve düşünmeden elini sıktım.

"Biz onun ailesiyiz," diye düzeltiyorum.

Owen'ın kaşları yukarı kalktı. Bize baktı, sonra da huzur içinde uyuyan ve az önce tüm hayatımızı altüst ettiğinden tamamen habersiz olan bebeğe baktı.

"Yani," diyor dikkatlice, "tıpkı... başka bir kız kardeş gibi mi?"

Sesinde bir umut var. Gerçek, kırılğan bir umut. Bunun ilgisini çekeceğini biliyordum. Owen bir ailenin parçası olmaktan çok hoşlanıyor. Mack, Walker ve Violet'in yanında adeta ışıldıyor.

Öne eğilip, minik parmaklarını ve buruşuk burnunu sanki çok önemli bir projeyi değerlendiriyormuş gibi inceliyor. "Oldukça sevimli," diye ekliyor. "Ama gerçekten çok küçük. Sanki yumurta gibi bir kafası var."

Poppy onu izliyor, ifadesi yumuşak ve biraz da gergin. "Bu sorun olur mu?" diye soruyor. "Yani, başka bir kız kardeşin olsa."

Owen, cevabın çok açık olduğunu düşünerek ona yukarıdan bakıyor.

Sonra sırtıttı. "Yani," dedi omuz silkerek, "zaten tuhaf bir ailemiz var. Neden daha da tuhaflaştırmayalım?"

Gülüyorum, çıkan ses beni şaşırtıyor ve göğsümdeki bir şey nihayet gevşiyor. Poppy de gülüyor, gözlerini siliyor ve Owen yaklaşıp dikkatlice bir parmağını uzatıyor.

Bebek elini onun etrafına sarıyor.

Owen tamamen hareketsiz kaldı. "Ah," diye fısıldadı. "Benden hoşlanıyor."

Poppy'ye şöyle bir baktım, o da bana baktı ve tüm bunlar başladığından beri ilk defa korku biraz da olsa hafifledi ve başka bir şeyin ortaya çıkmasına izin verdi.

"Elbette istiyor, dostum," diye usulca söylüyorum. "Onu kucağına almak ister misin?"

Başını salladı ve dikkatli, ciddi bir şekilde yaklaştı. Oturduktan sonra Walker, kadının kollarının arasına yerleşmesine yardımcı oldu.

İçini çekip rahatlıyor, sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi.

Onları izlerken, göğsüm aynı anda hem sıkışıyor hem de sakinleşiyor ve artık bunun nasıl bir şey olduğundan korkmadığımı fark ediyorum.

Bölüm 25

Haşhaş

Luke Grimes'in "Hold On" şarkısı

Walker, hafifçe sırtarak, "Violet'e söyleyebilir miyim?" diye soruyor. "Çünkü söylemezsem, bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve en kötüsünü varsayacak. Telefonunda konumum kayıtlı ve neden hastanede olduğumu merak edecek."

Ollie hızla başını salladı. "Önce kız kardeşime söyleyeyim, yoksa aklını kaybedecek."

Walker gülüyor. "Evet, doğru. Devam edin. Ama şunu bilin ki, ben ayrıldığımda o ve Violet bardaydı ve nerede olduğumu anlamaları an meselesi."

Kimse daha bir şey söyleyemeden koridorda bir gürültü koptu. Hızlı adımlar ve sesler. Ardından, neredeyse izin beklemeden gelen sert bir kapı çalma sesi. Kapı ardına kadar açıldı ve Violet ilk önce içeri daldı, Cami hemen arkasından. İkisi de birden durup hepimize baktılar.

Hemşire içini çekerek, "Ziyaretçi yasak tabelası da ne işe yaradı yani?" dedi.

"Bu ziyaretçiler hoş geldiniz," diyorum ona.

Violet nefes nefese, "İşte buradasın," dedi. Sonra bebeği gördü. "Aman Tanrım, Asher Walker. Şu bebeği görünce yumurtalıklarım çok acıyor canım. Bu kimin bebeği?"

Walker sırtır. "Neyse ki zaten hamilesin."

Violet, kendini heyecanla yelpazeliyor. "Belki de tekrar hamile kalırım."
"Bunun böyle işlediğini sanmıyorum," diye mırıldanıyor Owen.

Cami gözlerini kısarak Ollie'ye baktı. Sonra bebeğe. Sonra tekrar Ollie'ye. "Bu kimin bebeği?" diye sordu şaşkın bir şekilde. "İyi misiniz? Burada ne yapıyorsunuz?"

Ollie gergin bir şekilde elini yüzüne götürdü. "Tam da seni arayacaktım."

Cami omuz silkerek, "Annem beni aradı. Aşağı gelmemi söyledi, sonra Violet Walker'ın burada olduğunu fark etti. Neler oluyor?" dedi.

Hiç de HIPAA ihlali değil, diye düşünüyorum alaycı bir şekilde. Tanrım, Theresa tam bir felaket.

Ollie içini çekti. "Şey..." Sanki ona anlatmakta zorlanıyor ve bunalmış gibi görünüyordu.

Owen, beş dakika önce kesinlikle yemediği atıştırmalıklarla dolu ağzıyla cevap veriyor: "Bu onların bebeği."

Oda birden sessizliğe bürünüyor.

Cami, ağzı açık kalarak, "Kimin bebeği?" diye sordu.

Owen sabırla tekrarlıyor: "Dedim ki, bu onların bebeği."

Cami bana bakıyor. Sonra Ollie'ye. Sonra da bebeğe. "Özür dilerim," diyor. "Sanki birkaç bölümü atlamışım gibi hissediyorum."

Kimse açıklama yapamadan kapı tekrar açıldı ve Maggie, omzunda çantasıyla, biraz nefes nefese içeri girdi.

"Neredeyse bir kilometre öteye park etmek zorunda kaldım," diye duyurdu. Sonra durup baktı. "Bebeği nereden buldunuz?"

Owen çantamdan başını kaldırıp başka bir atıştırmalık alıyor ve omuz silkerek, "Muhtemelen leylektir," diyor.

O çocuk hep aç ve görünüşe göre komik. Ama bunu hayal edebileceğimden çok daha iyi karşılıyor, en azından bu iyi bir şey.

Maggie ona bakıp şakayla karışık, "Bu muhtemelen doğru," dedi.

Violet gülmeye başlar ve Walker'ın omuzları titrer. Cami bir sandalyeye çöker ve şakaklarını ovuşturur.

"Walker otuz dakikalığına bardan ayrılıyor," diye mırıldanıyor, "ve siz de koca bir insanı ele geçiriyorsunuz."

Ollie bebeğe bakıyor, sonra da çaresiz ve şaşkın bir halde, istemeden de olsa gülümseyerek hepimize bakıyor. Elimi onun eline kaydırıp sıkıyorum.

"Cami, bu bizim kız kardeşimiz," diyor usulca.

Cami ağzını açıp tekrar kapattı, tıpkı benim gibi şok olmuştu. "Anlamadım?"

Ollie, "Görünüşe göre babamız bir bebek sahibi olmuş ve sonra onu terk etmiş. Annesi nedense benim adımı bırakmış ve annem beni buraya çağırmış." diyor.

Sanırım tuhaf aileye hoş geldiniz. Görünüşe göre hepimiz biraz daha tuhaflaşmış ve ben de bunun başka türlü olmasını istemezdim çünkü hepimiz birbirimiz için buradayız. Tuhaf, iyi ya da kötü. Bu noktada bir evlilik yemini gibi olmalı. İyi günde de kötü günde de. Tuhaf ya da her neyse.

Ollie onlara olanların temel özetini anlatıyor, Cami ise hâlâ inanmıyor gibi görünüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını salladı.

"Aman Tanrım, ciddi misin?" diye soruyor gözleri faltaşı gibi açılmış. "Bizim bir kız kardeşimiz mi var?"

Owen hastane yatağında arkaya yaslanıp düğmelerle oynuyor.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye soruyor.

Ollie mırıldanarak, "Elbette," dedi, kızı kucağına aldı, Cami'nin yanına getirdi ve nazikçe kollarına bıraktı.

"Biraz patatese benziyor." Owen sırtarak ona baktı. "Ona 'patates kızartması' diyebiliriz."

Burun kıvırdım. "Şey, ona bir isim lazım ama 'patates kızartması' olacağından emin değilim."

Cami uzanıp elini Ollie'nin omzuna koydu ve "Hey, iyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Şok oldum. Bu, günün planlarında ya da bu yılki bingo kartımda yoktu."

Cami, endişeli bir ifadeyle bana bakarak, "Peki tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şok oldum. Ama Ollie için buradayım," dedim kararlı bir şekilde, kolumu onun omzuna dolayarak.

Maggie duygusal bir halde kendini yelpazeliyor. Violet'e fısıldıyor, "Yapamıyorum işte..."

Hastane kapısına gelen tıkırtı yine çok erken geldi. Çok canı gönülden bekleyen Theresa'nın buraya gelmesini bekliyordum ama nedense Ollie buna yanaşmıyor. Buraya gelmeden önce ne söylediğini ya da ne yaptığını bilmiyorum ama ondan hiç memnun değil. Daha doğrusu, her zamankinden daha mutsuz, öyle diyelim.

Yatağın kenarına tünemiş olduğum yerden başımı kaldırdım ve Ollie de aynı anda bebeğinden başını kaldırdı. Owen köşedeki kanepede, bacakları sarkık bir şekilde, sanki işiymiş gibi kraker paketini bitiriyordu.

Kapı açılıyor ve içeri rozet takmış hastane sosyal çalışanı giriyor, hemen arkasında da tanıdık bir yüz var: Çocuk Koruma Servisi görevlisi Monica.

Owen gözlerini kısarak Monica'ya baktı ve "Vay canına," dedi. "Bize de bir ödül kartı mı veriliyor? Mesela her beş ziyarette bir ödül mü kazanıyoruz?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ollie kahkahayı zor tutuyor.

Hastane sosyal hizmet görevlisi, odadakilere nazikçe, "Bay ve Bayan Kendrick ile biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

Ollie, "Cami, kalabilir misin?" diye soruyor.

"Elbette," diye mırıldandı.

Owen omuz silkerek, "Elbette. Ben de bir sonraki ziyaretimde alacağım ücretsiz uzun sandviç için zihnen hazırlanmaya devam edeceğim." dedi.

İkisinin de yüz ifadeleri hiçbir şey ele vermiyor ve ikisi de gülmüyor.

Walker, Violet ve Maggie, arkalarına bakıp el sallayarak bekleme odasına doğru sırayla çıktılar.

Hastane sosyal çalışanı, koşullar göz önüne alındığında ve bu gibi durumlarda standart protokol gereği, Çocuk Koruma Servisi (CPS) bir görüşme yapana kadar bizi taburcu edemeyeceklerini açıklıyor.

Ama bunların hepsi gürültü gibi geliyor. Yutkunuyorum ve etrafıma bakınıyorum, içime korku sızıyor. Çocuk Koruma Servisi'nin işin içinde olmasından nefret ediyorum ve onların Owen'ın ya da bu bebeğin yanında olmasını istemiyorum.

Bu tür olayların ne sıklıkla yaşandığını merak ediyorum. Anneler bebeklerini terk edip, babanın gelmesi için bir not bırakıyorlar mı, üstelik babanın bebeğin varlığından bile haberi yokken?

Keşke ne düşündüğünü ve neden bunu yaptığını bilseydim. Geri gelip onu bizden alacak mı? Bu yepyeni minik insana inanılmaz derecede bağlanıp, onun için de mücadele etmek zorunda kalacak mıyız? Çünkü sahip olduğum her şey için mücadele etmekten yoruldum.

Monica bütün süre boyunca orada öylece durdu, yüz ifadesi okunamazdı, gözleri Ollie'den bana, sonra bebeğe ve tekrar Ollie'ye gidip geliyordu, sanki çok karmaşık bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi. Ben de öyle, Monica. Ben de öyle.

"Seni bu kadar çabuk tekrar goreceğimi beklemiyordum," diyor sonunda. "Daha ilk soruşturmamı bile tamamlamadım."

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Garip. Bugünün kelimesi bu gibi görünüyor."

Yavaşça başını salladı ve bana temkinli bir şekilde baktı. "Evliliğinizin meşru olmayabileceğine dair son zamanlarda ek bilgiler aldık."

Gözlerimi kırpyorum. "zr dilerim, ne?"

Tamam, şimdi iyice sinirlenmeye başladım. Bu kadın kendini kim sanıyor?

"Son dönemdeki bazı tercihlerin, devam eden bir ocuk Koruma Servisi (CPS) davasını etkilemek amacıyla yapılmış olabileceğine dair endişeler var," diye devam ediyor ihtiyatlı bir şekilde.

Bir an ona bakıyorum, sonra gülüyorum. Elimde değil. Kahkaha adeta içimden fışkırıyor ve Owen ile Ollie ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi bana bakıyorlar.

"Bunu kim taklit eder ki?" diyorum, her şeye belirsiz bir şekilde işaret ederek. "Kelimenin tam anlamıyla, bu bizim hayatımız. Dağınık, ılgın, plansız ve kesinlikle kimsenin dış görünüş için seçeceği bir şey değil. Katılmıyor musunuz?"

Ollie bebeğin etrafına kolunu daha sıkı sardı. "Numara yapmıyoruz," dedi sakın bir şekilde.

Devam ediyorum, "Bak, ikimiz de iyi insanlarız. Sorumluluk aldık ve tekrar alıyoruz. Dışarıdan birine ne kadar garip görünse de, bulunduğumuz yerde olmak istiyoruz, bunu da küçük defterine yazabilirsin. Çünkü eğer biri benimle ya da bu çocuklardan herhangi birinin arasına girmeye kalkarsa, onunla savaşırım. Her kuruşumu harcarım, mahkemeye giderim, her şeyi yaparım. Beni anlıyor musun Monica?"

Monica şaşırmış görünüyordu ve yüz ifadesi hâlâ boştu. "Anladım, Poppy. Anladım."

"Güzel. Çünkü gerçekten söylüyorum, size saçma sapan bilgiler veren kim varsa durmalı. Yanlış iddialarda bulunmak suç olmalı," diye ekledim, başımı sallayarak, artık çok sinirlenmiştim.

Ollie, söylediklerinden bunalmış gibi görünmekten ziyade, hayal kırıklığına uğramış gibi duruyor.

Monica bizi uzun uzun ve dikkatlice inceliyor.

"Ve bu bebekten mutlu musunuz?" diye soruyor. "Anladığım kadarıyla ikiniz de ondan haberdar değildiniz. nceki rportajlarımızda bebekten hiç

bahsetmemiştiniz."

"Mutluyum." Ollie başını salladı. "Ve bilmiyorduk. Yoksa bir şey söylerdik. Her konuda açık sözlü olduk. Bunu tahmin edemezdik."

Hiç tereddüt etmiyorum bile. "Mutluyum. Bu bir sürpriz, ama bu bizim ailemiz. Her şeyde birbirimize kenetleniyoruz ve birbirimizi destekliyoruz. Kocamı seviyorum ve bu bebek bizim ailemiz. Buraya nasıl geldiğiyle ilgili koşulların gerçekten bir önemi yok. O burada ve bize ihtiyacı var. Ve ailemiz kenetlenir."

Hastane sosyal çalışanı, "Görüşme yapıp geri döneceğiz," diyor.

Bir not alıp, başka bir şey söylemeden Monica ile birlikte oradan ayrılıyor.

Kapı kapanır ve oda sessizleşir.

Ollie ile birbirimize bakıyoruz ve hiç konuşmadan uzun bir sohbet ediyoruz. İkimiz de korkmuş ve endişeliyiz.

Öne eğilip fısıldadım, "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Başını salladı, elimi sıktı ve onayladı. "Ne gerekiyorsa."

Dudaklarım onun dudaklarıyla buluşuyor ve bu yumuşak ve güven verici bir öpücük, sanki planımızı bir öpücükle mühürlemiş gibi. Bebeği birlikte tutuyoruz, sanki o bizim ayrı düşmemizi engelleyen ağırlık merkeziymiş gibi.

"Onu şimdiden çok sevdim, Poppy," diyor yumuşak bir sesle, onu büyük elleriyle kucaklayarak.

"Biliyorum, ben de," dedim ona doğru eğilerek.

Cami, "Kimse onu bizden alamaz," diye onaylıyor. "Jack'i arayacağım. Burada olacağız. Ne gerekiyorsa yapacağız."

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Monica içeri girdi ve duraksadı. "Koridordaki bekleme odası, seni seven ve destekleyen insanlarla dolu. Harika bir çevren olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuşsun. Oldukça büyük bir çevre. Ve hepsi seni, daha önce hiç kimsenin birini bu kadar desteklemediğini görmediğim kadar çok destekliyor."

Monica koridora doğru bir bakış attıktan sonra tekrar bize baktı. Yüz ifadesi yumuşamadı ama bir şeyler değişti. "İletişime geçeceğim," dedi.

Kadın tamamen ayrıldığında, Owen sırtarak, "Sence ödül hâlâ geçerli mi?" diye sordu.

Gülerek onu yandan kucaklıyorum. "Öyleyse, kesinlikle sen kazanıyorsun."

Ollie başını sallayarak, "Kim bize kin besleyip Çocuk Koruma Servisi'ni arayacak ki?" diyor.

"Belki de Jeremy Toddy'dir diye düşündüm. Ya da memnuniyetsiz bir müşteri." Omuz silktim.

Ollie, "Sence baban ya da motosiklet kulübü olabilir mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Motosiklet kulüpleri Çocuk Koruma Servisi'ne şikayette bulunmuyor. Kendi işlerini kendileri hallediyorlar. Babam da Çocuk Koruma Servisi ile başı dertte, bu yüzden şikayette bulunmuyor. Muhtemelen ortalıkta görünmüyor."

Ollie başımın tepesini öperken, "Bir yolunu buluruz," dedi ve ben de kalbim hızla çarparken ama sakın bir şekilde ona daha da yaklaştım.

Bu kaotik bir durum, ama bu biziz.

Ve hiç kimse bunların hiçbirini elimizden almıyor.

Bölüm 26

Ollie

Warren Zeiders'ın "You For A Reason" adlı eserinden.

Hemşire elinde evraklarla gülümseyerek içeri girdi ve içimde tuttuğum, duymaktan korktuğum sözleri söyledi: "Bebeğinizi eve götürebilirsiniz."

Göğsüm birden rahatladı. "Eve," diye tekrarladım, sanki tekrar duymaya ihtiyacım varmış gibi. Bizimle eve gelecek. Sosyal hizmet görevlisi ve Çocuk Koruma Servisi görevlisinin burada olması, bunun mümkün olmayabileceği izlenimini vermişti. Ve onu burada bırakacak olursam lanet olsun bana.

"Hâlâ bir isim bulamadık," diye itiraf ediyorum. Bu kadar önemli bir şey zaman alıyor. Çoğu insanın karar vermek için tüm hamilelik süresi var, benim ise sadece birkaç saatim vardı. Tekrar kontrol ettim ve hemşire Madison'ın bebeğe isim vermediğini söyledi.

"İsim seçmek için vaktiniz var," diyor. "Şimdilik sistemde hala Bebek Kendrick olarak geçiyor. İşte bir isim belirlediğinizde yapmanız gerekenler."

Kundakta, uykulu bebeğimize bakıyorum. Bebek Kendrick. Aman Tanrım. Bu çok gerçek gibi geliyor. Sanki bütün gün ateşli bir rüya görmüş gibiyim.

Hemşire, "Çocuk koltuğunuz var mı?" diye soruyor.

Hiçbir şeyim yok ama ona söylemedim çünkü onu eve götürmek istiyordum ve gerisini sonra hallederim diye düşündüm. Çocuk koltuğunu

tamamen unuttum.

Violet odanın diğer ucundan, "Evet," diyor. "Kutuda yepyeni bir tane var, onu alabilirler. Bir tane daha sipariş edeceğim. Erken yuva kurmanın avantajlarından biri de, siz ne isterseniz alana kadar idare edebilmeniz için bir bebek odası ve malzemeler hazırlamış olmam."

Walker çoktan telefonuna sarılmıştı. "Mack'i arıyorum," dedi. "O ve arkadaşları evdeler, bir şeyler getirebilirler."

"Ona tam olarak ne getirmesi gerektiğini mesajla bildireceğim." Violet mesajlaşıyor ve parmakları telefonunda hızla hareket ediyor.

Walker telefon görüşmesini sonlandırırken, "Violet erkenden bebek eşyası alırken biraz abarttı. Orada koca bir bebek odası var, hiçbir şey yapılmadan duruyor. Onlara her şeyi yükleyip buraya getirmelerini söyledim." dedi.

Gülüyorum, sesim titrek ama gerçek. "Teşekkür ederim. Minnettarım. Her şeyi değiştirebilirim veya paranızı geri ödeyebilirim."

Violet gururla, "Bunu duymak bile istemiyorum," diyor ve konuyu geçiştiriyor. "Bunu ilk bebek hediyeniz olarak kabul edin. Sizin için çok heyecanlıyım."

Mack sözünü tutarak kırk beş dakika bile geçmeden geldi. Yardım etmek için aşağı indim ve kamyonunun arkasını görünce birden durdum.

Araba kutular ve çantalarla tıka basa dolu. Beşik, kutusunun içinde yanlamasına sıkıştırılmış. Bebek bezi kutuları Tetris oyunu gibi üst üste yığılmış. Arka koltuktaki çantalardan peluş oyuncaklar ve diğer oyuncaklar dışarıya bakıyor.

"Vay canına," dedim. "Sanki bir bebek mağazasını soymuşsunuz gibi görünüyor."

Mack gururla, "Violet bize kamyonu sığacak her şeyi almamızı söyledi." dedi.

Arkadaşlarından biri, "Sanırım yanlışlıkla orada olmaması gereken bir lambayı aldık," diye ekliyor.

"Teşekkür ederim arkadaşlar. Söz bulamıyorum. Bu inanılmaz," diyorum, minnet ve şaşkınlık aynı anda içimi kaplıyor. Bunu yapamayacağımı neden düşündüğümü bilmiyorum. Gerçekten de harika bir köyümüz var.

Araba koltuğu kutusunu kaptım ve kollarım dolu, kalbim gümbür gümbür atarken hastane odasına taşındım. Walker bana her şeyin nasıl yerine oturduğunu göstererek kurulumda yardımcı oldu. Sanki ne yaptığımı

biliyormuş gibi başımı salladım. Kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum ve hâlâ her şeyi berbat edeceğimden çok korkuyordum.

Violet tüm süre boyunca havada süzülüyor, parmak uçlarında zıplıyor. "Buna inanamıyorum," diyor. "Yani, inanabiliyorum ama aynı zamanda inanamıyorum da. Ona bakın. Mükemmel."

Poppy yanımda duruyor, eli sırtımda sıcak, sakın ve güven verici. Ona bakıyorum ve bebeği kucağında tutarken gülümsüyor.

"Bunu gerçekten yapıyoruz," diyorum sessizce.

Başını salladı. "Evet, öyleyiz."

Her şey nihayet hazır olduğunda, hemşire bizi tekerlekli sandalyeyle çıkışa doğru yönlendirdi. Titreyen ellerimle Bebek Kendrick'i araba koltuğuna bağladım, sanki hayatım buna bağlıymış gibi her bir kayışı iki kez kontrol ettim. Araba koltuğunda inanılmaz derecede küçük görünüyordu.

Violet ellerini çırpı. "Tamam. Bir şeye ihtiyacınız olursa, gerçekten her şeye, alırım. Bebek alışverişini çok seviyorum."

Walker başını salladı. "Ciddi konuşuyor."

"Ciddi söylüyorum," diyor. "Şımartabileceğim bir bebek sahibi olmasını bekliyordum."

Bebeğe bir kez daha bakıyorum, minik göğsü inip kalkıyor ve içimde bir şeyler yerleşiyor.

Onu eve götürüyoruz. Adını henüz bilmiyorum. Yarının nasıl olacağını da bilmiyorum. Ama onun bizim olduğunu biliyorum.

Violet, telefonu alıp aşağıya, sıcak kamyonete doğru inerken, "Pekala, şu yakışıklı baba yürüyüşünü videoya çekeyim," dedi.

"Seksi baba yürüyüşü ne demek?" diye soruyorum, burnumu kırıştırarak.

"Onu arabaya kadar taşıyım." Violet göz kırptı ve Poppy güldü.

Cami homurdanarak, "Kardeşimi yakışıklı bir baba gibi düşünmüyorum," dedi.

"Bence çok yakışıklı bir baba." Poppy sırtıyor.

Ona göz kırptım.

"DILF," diye fısıldıyor ve göz kırptıyor.

"İğrenç." Cami kusuyormuş gibi yapıyor.

Poppy, bebek taşıyıcısını kolumun altına takarken beni takip ediyor ve asansöre doğru yürüyoruz. Annem hemşire odasında bizi izliyor ve gözlerini kısarak bize bakıyor. Ben de dönüp dümdüz ileriye bakıyorum.

Günümüzü mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ona hiç ilgi göstermeyeceğim.

Eve geldik ve her şey küçücük dairemize taşınmıştı, bu çok komikti. Çok fazla eşya vardı ve tüm daireyi kaplamıştı. Bebek bezi kutuları koridorda üst üste yığılmış, bebek eşyaları oturma odasının her yerindeydi ve Walker'ın kurduğu beşiğin yanındaki odamızın köşesinde de yığılmıştı. Jack orada bizimle buluştu ve eşyaları indirmemize yardım etti. "Abi, bütün gün toplantılardaydım ve sonunda telefonuma baktığımda, koca bir çocuğunuz varmış?"

Omuz silktim. "Öyle görünüyor. Ama gerçekten çok tatlı."

Jack ona dik dik bakıyor. "Evet, kesinlikle öyle."

Poppy ve Owen kanepede otururken kapı çalınır. Maggie kapıyı açar ve "Yemek geldi!" der.

Black Dog'un müdürü Cash, poşetleri içeri getiriyor, yemek dolu kapları çıkarıp mutfak tezgahlarına yerleştiriyor.

"Tebrikler dostum," dedi sırtıma vurarak. "Bara geri dönmem gerek, ama Walker akşam yemeğini bırakmamı istedi."

Ordu sofrasını andıran bu yemeğe bakıp gülmemeye çalışıyorum. Sanki küçük bir orduyu doyuruyormuşuz gibi görünüyor, oysa iki bitkin yetişkin, aç bir ortaokul öğrencisi ve ekmek büyüklüğünde bir bebeği doyuruyoruz.

Poppy, "Bizim için zaten çok şey yaptınız," diyor. "Ama yine de teşekkür ederim."

"Sorun değil," diyor Walker, son derece ciddi bir şekilde. "Evinize yepyeni bir insan daha eklediniz. Yakıta ihtiyacınız var."

Herkes kenara çekiliyor, bize yer açıyor ve birdenbire masada sadece biz kalıyoruz. Bebek ortada uyuyor, sanki bir yönetim kurulu toplantısı çağırılmış ve biz de onun sadık köylüleri gibi katılıyoruz.

Yemeğe başlıyoruz. Sonra... ona bakakalıyoruz.

Poppy mırıldanarak, "Owen'ın o kadar küçük olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

Başımı salladım. "Evet, bir ekmek sepetine sığabilir."

Owen makarnasını çiğnerken, "Hiç kıpırdamadı," diye gözlemde bulundu.

Göğsüm bir anlığına sıkıştı. "Nefes alıyor."

Poppy daha da yaklaşıyor. "Elleri yumruk gibi, sanki birini yere sermeye hazırlanıyor."

"Zaten bir şeye kızmışsın," diyorum. "Muhtemelen henüz bir adı yok."

Birkaç lokma daha alıyoruz, hâlâ sanki çılgınca bir şey yapacakmış gibi onu izliyoruz.

"Huysuz bir ihtiyar kadına benziyor," diyor Owen ve sonra gözlerini kısıyor. "Sanki çiğneme şeklimi yargılıyor gibi."

"Onu şimdiden seviyorum," diyorum sessizce.

Poppy başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

Owen omuz silkerek, "Ben de onu seviyorum. Ama bezini değiştirmeyeceğim," dedi.

Gülerek, hayatımı tamamen değiştiren o minik insana dönüp bakıyorum. "Ayrıca," diye ekliyorum, "hiç bu kadar uykuya ihtiyaç duymamıştım."

"Aynı durum bizde de var," diye homurdanıyoruz hepimiz.

* * *

Weston DNA testi için randevuyu sanki dışı randevusu alıyormuş gibi ayarlıyor; bu yüzden kendimi steril bir ofiste kucağında bir bebekle otururken, bir hemşirenin bebeğin yanağından örnek alıp bana rahatlamamı söylemesiyle baş başa buluyorum.

"Rahatım," diye yalan söylüyorum yüzüne. Hastaneye gelip kız kardeşimi ilk kez kollarıma aldığım günden beri içimde hiçbir rahatlama yoktu.

Weston, Madison'ın geri gelip onu almaya çalışması ihtimaline karşı acil velayet evraklarını hemen doldurma konusunda harika davrandı. Sanırım geri dönmeyecek, ama yine de Madison onu orada bıraktı. Bu noktada ne yapabileceğini bilmiyoruz ve hiçbir riske girmek istemiyoruz.

Bebek, sanki şüpheli bir şey olmuş gibi, ufak tefek ve kırgın bir ses çıkarıyor. Hemen ondan özür diliyorum çünkü bunu hak etmiyor. Bir gün ona bunu nasıl açıklamak zorunda kalacağımızı ve kalbinin nasıl kırılacağını düşünmeye çalışıyorum.

Ebeveynleri kaybetmiş kişiler kulübüne hoş geldiniz. Siz de artık resmi bir üyesiniz. Hepimizle aranızda çok iyi uyum sağlıyorsunuz.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, bir daha kimsenin seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Doktorlar hariç. Bir de teyzen Cami. O kesinlikle seni rahatsız edecek."

Poppy dizimi sıkıyor. "Harika gidiyorsun."

Ona inanmıyorum ama yine de başımı sallıyorum.

Doktor bize sonuçların birkaç hafta içinde, belki de daha kısa sürede çıkacağını söylüyor ve sonra da her şey çok rutinmiş gibi bizi dışarı çıkarıyor. Bunun hiçbir yanı rutin değil. Hiçbir mantığı yok ve son kırk sekiz saat içinde tüm dünyamız altüst oldu.

Onu Cami ve Jack'in evine götürdük ve herkese orada buluşmalarını söyledik. Arabayla eve vardığımızda, sanki bir kasaba etkinliği düzenlenmiş gibiydi. Her yerde arabalar, ışıklar yanıyordu. İnsanlar çoktan içeri girmişti ve her yerde bebek süsleri vardı.

Maggie daha kapıyı çalmadan kapıyı açtı ve çığlık attı. "Aman Tanrım," dedi göğsünü tutarak. "Herkes, geldiler!"

Ev gürültüyle patladı. Violet çığlık attı. Walker güldü. Jack sırtıma nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde vurdu. Owen ise bir fedai gibi taşıyıcının yanına yerleşti.

"Pekala," diyor Maggie tehlikeli derecede yaklaşarak. "Adı ne?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Poppy'ye baktım ve ona doğru eğilerek önce fısıldadım çünkü bu doğru hissettiriyordu. Sadece o evet derse geçerli olur. Son birkaç gündür aklımıza gelen her ismi düşündük ve mükemmel olanı bulduk.

Yüzü anında yumuşadı. Başını salladı ve yanağımdan öptü. "Bayıldım."

Boğazımı temizledim. "Eleanor Grace."

Oda sessizliğe bürünüyor.

"Eleanor," dedim, sesim biraz titreyerek. "Büyükannem Wilder'dan sonra. Poppy'den sonra Grace. Ve onun annesinden sonra."

Poppy elimi sıktı. "Ona Ellie adını vereceğiz."

Violet tamamen eriyor. "Ellie Kendrick," diyor. "Herkes tarafından inanılmaz derecede sevileceksin."

Maggie gözlerini sildi. "Bu ailenin daha fazla kaosa ihtiyacı olduğunu biliyordum."

Gülüyorum. "Hayır, öyle düşünmüyoruz. Ama o buna değer."

Jack bana sırtarak, "Çok korkmuş görünüyorsun," dedi.

"Evet," diyorum dürüstçe. "Ama aynı zamanda gerçekten çok mutluyum."

Cami başını salladı. "Onu aldığımıza çok sevindim."

Ellie, sanki sohbe katkıda bulunuyormuş gibi hafif bir ses çıkarır. Owen'in yüzü aydınlanır. "O da aynı fikirde."

Poppy düşünmeden elini benimkine uzattı ve ben de geri çekilmedim. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Sanki daha önce üzerinde duruyormuş gibi yaptığımız tüm sınır sessizce ortadan kaybolmuştu.

Odayı dolduran insanlara bakıyorum. Gürültüye. Kahkahalara. Ve hiç kimsenin bunu bir an bile sorgulamamasına.

Çok korkmuş, yorgun ve bunalmış durumdayım. Ama aynı zamanda o kadar aşığım ki, bu beni korkutuyor.

Bu benim ailem.

Bölüm 27

Haşhaş

Kelsey Hart'ın "Seninle Hayat" adlı eseri

Yanımda boş, soğuk bir yatakla uyandım. Elim çarşafların üzerinde kaydı ve sadece serin pamuk buldu. Koridordan gelen yumuşak ağlama sesini duyduğumda kalbim hafif, aptalca bir şekilde sarsıldı.

Doğrulup, masa lambasının loş ışığına karşı gözlerimi kırıştırarak oturma odasına doğru yürüdüm. Ollie dünkü kıyafetleriyle, dağınık saçlarıyla, donuk gözleriyle ve bunalmış bir halde orada duruyordu. Ellie ise göğsüne yaslanmış, kıpır kıpır kırırdı.

"Onu sakinleştiremiyorum," diye fısıldadı telaşla. "Onu besledim, bezini kontrol ettim ve gezdirdim. Sanırım onu bozdum."

Hafifçe gülümsedim ve yaklaştım. "Onu kırmadın."

Ellie'yi ondan alıyorum. Kollarıma aldığım anda suskunlaşıyor, durumu yeniden değerlendiriyormuş gibi gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. Ollie derin bir nefes veriyor, omuzları rahatlamayla düşüyor. Saate bakıyorum, saat iki.

"Yarın nöbettesin," diyorum usulca. "Ya da bugün. Git yatağına geri dön. Ben onunla ilgilenirim."

Tereddüt ediyor. "Seni bırakmak istemiyorum."

Onu koridordan aşağıya, yatağa doğru yönlendiriyorum. "Bizi bırakmıyorsun. Tam buradasın. Ve ben yarın gidiyorum. Okul yok."

Oturuyor, sonra hemen yana doğru dönüyor ve başını yastığa yaslıyor, sanki vücudu sonunda dik durma numarası yapmaktan vazgeçmiş gibi. Elimle kolunu yavaş ve istikrarlı bir şekilde okşuyorum.

“Sen bize iyi bak,” diye mırıldanıyorum. “Bırak biz de sana iyi bakalım, Ollie.”

Gözleri seğiriyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Saniyeler içinde uykuya daldı.

Yavaşça battaniyeyi omuzlarına sardım ve saçlarına sessiz bir öpücük kondurdum. Sonra Ellie'yi oturma odasına taşıdım ve kanepeye uzanıp ikimizin üzerine de bir battaniye örttüm.

Beni dikkatlice inceliyor, ince kaşları çatılmış, sanki beni çözmeye çalışıyor. Başparmağımla yanağını okşuyorum ve o da rahatlıyor, kollarımda sıcak ve güven dolu bir şekilde kendini buluyor.

“Seni seviyorum tatlı kızım,” diye fısıldıyorum. “Biliyorum, zaten bir yerlerde bir annen var. Ama seni de sevdiğimi söylememin sakıncası olmadığını umuyorum.”

Başının tepesini öpüyorum, onun nefesini içime çekiyorum ve ev sessizliğe bürünürken ikimizi de sallıyorum.

Bu bebek, başımıza gelen en güzel ve en kafa karıştırıcı şey, yine de onu çok seviyorum.

* * *

Ertesi sabah, Ollie'nin kamyonunu tamirhaneye çektim ve kahvem, adeta bir can simidi gibi tezgahın üzerinde dengede duruyor. Sonunda yeni gelen parçayla onun kamyonunu tamir edebilmem için benim kamyonumu işe götürdü. Owen, Ellie ile ofiste, benim bilgisayarımda oyun oynarken bir yandan da ona göz kulak oluyor. Görünüşe göre Ellie'nin gündüzleri ve geceleri birbirine karışmış. Günün çoğunu uyuyarak geçiriyor, geceleri ise uyanık kalıyor. Bu da eğlenceli. Eğer işleri doğru yaparsam, tamir bir saatten kısa sürer ve hepimiz yukarı çıkıp biraz uyuyabiliriz. Ne yazık ki Ollie çalışıyor, ama eğer sakın bir gün geçirirse belki o da uyuyabilir. Okuldan bir eğitim günü izinliyim, ama katılmak zorunda değildim, bu yüzden evde olup işlerimi hallettiğim için mutluyum.

Ellie, ofiste bebek taşıyıcısında uyuyor, minik göğsü inip kalkıyor, tıpkı Owen'ın bebekken yaptığı gibi bir tamirhanede kaliteli zaman geçirdiğinin

tamamen farkında değil. Kapıyı aralık bırakıyorum, her adımda ellerimi bir bezle siliyorum ve onu gerekenden daha sık kontrol ediyorum. Owen beni görünce başparmağını kaldırıyor ve sonraki birkaç bakışında gözlerini deviriyor.

Arabanın kaputunun altına doğru yarı yoldayken ön kapının zili çaldı. Dikkatimi buna odaklayabilmek için kapalı tabelasını astım ama bu kişi tabelayı görmemiş olmalı.

Doğrulup ellerimi bir bezle sildikten sonra arkamı dönüyorum.

Bir kadın kapı girişinin hemen içinde duruyor.

Yaşı benimkine yakın, belki biraz daha genç. İncecik ama bakımlı bir incelik değil. Daha çok uzun süredir bitkin düşmüş gibi. Koyu renk saçları, defalarca yeniden yapılmış gibi duran, dağınık, alçak bir topuz şeklinde toplanmış. Üzerinde bol bir kapüşonlu sweatshirt ve tayt var, kumaş dirseklerinde incelmış, sanki bu sabah rahatlık her şeyin önüne geçmiş gibi. Kollarını sıkıca kendine sarmış, omuzları kamburlaşmış, gözleri her an kaçacakmış gibi dükkanın içinde sağa sola bakıyor.

Ardından bakışları limandaki kamyonu takıldı.

Ve çubuklar.

"Ollie Kendrick'i arıyorum," diyor sessizce.

Midem o kadar alt üst oldu ki, kendimi çalışma tezgahına dayamak zorunda kaldım.

Elbette öylesin.

Engelleyemeden içimden bir sıcaklık dalgası geçti. Omurgamı dikleştiren keskin ve koruyucu bir şey. Burası benim alanım. Benim dükkanım. Ollie'nin kamyonu. Ollie'nin hayatı. Ve aniden, bunların ortasında bir yabancı duruyor.

Sesimi titretmeden, "Şu anda burada değil," dedim.

Gerginliğine rağmen keskin bakışları bana kaydı, sanki yalan söyleyip söylemediğimi tartıyormuş gibiydi. "Bu onun kamyonu değil mi?"

"Evet," diyorum. "O onun."

Yutkunuyor, etrafına tekrar göz gezdiriyor, parmakları kollarının içinde daha da sıklaşıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözleri parıldayan ve telaşlı bir ifade taşıyor, sanki her şeyi sadece iradesiyle ayakta tutmuş gibi.

Tereddüt ediyorum.

Sonra usulca, "Sen Madison mısın?" diye soruyorum.

Adını duyunca yüzü hafifçe buruştu. Başını salladı.

Yüzünde, kötü bir habere hazırlanıyormuş gibi, ham ve savunmasız bir korku belirdi. "İyi olup olmadığını biliyor musun?"

İşte o an içimde bir şeyler değişiyor.

O anda onu dikkatlice inceliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar. Ellerin hafifçe titremesi. Günlerdir doğru dürüst uyumamış gibi üzerine çöken yorgunluk. Kendine güvenli, kibirli ya da hak iddia etmeye çalışan biri değil.

Çok korkmuş durumda.

"O iyi," diyorum nazikçe. "Sen iyi misin?"

Omuzları düştü, soru şimdiye kadar duyduğu her şeyden daha çok canını yakmıştı. Sanki daha önce kimse ona bunu sormayı düşünmemişti.

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Çok güzel," diyorum. "Şu an uyuyor."

Gözyaşları anında, hızla ve kontrolsüzce döküldü. Elini ağzına bastırdı, nefesi kesildi. "Onu... onu görebilir miyim?"

Tereddüt ediyorum.

Ona acımadığım için değil. Ama bu çok karmaşık. Çünkü bir düzine düşünce aynı anda çarpışıyor. Bu durum her şeyi ne kadar değiştiriyor. Şimdiden ne kadar koruyucu hissediyorum.

Ama tüm bunların altında daha sessiz ve inkar edilemez bir şey yatıyor. Eğer o benim bebeğim olsaydı, onu görmek için dünyayı yakıp yıkardım.

"Evet," dedim sonunda. "Yapabilirsin."

Yüzüne öylesine hızlı bir rahatlama ifadesi yayıldı ki neredeyse yana savrulacaktı. Gözlerinden hala yaşlar akarken hızla başını salladı. "Teşekkür ederim."

Bu kadın kötü biri değil. O, perişan halde, bunalmış ve bebeğinin iyi olduğundan emin olmak için çaresizce çabalayan bir anne.

Onu ofise götürdüm ve kapıyı yavaşça daha da araladım. Owen sandalyemden başını kaldırdı ve Ellie, kucağında, battaniyeyle örtülü bir şekilde, huzurlu ve mükemmel bir halde masanın üzerinde uyuyordu. Madison yaklaştı, elleri titriyordu, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ah," diye fısıldıyor. "Gerçekten de iyiymiş."

Hiçbir şey söylemeden Ollie'ye onun burada olduğunu bildiren bir mesaj attım. Onu tanımıyorum ve Ellie ile ilgili niyetlerinin ne olduğunu bilmiyorum. Weston gelip onu alamayacağını söyledi, ama özellikle Ollie burada olmadığı için hiçbir şeyi riske atmak istemiyorum.

Ben: Madison burada, dükkanda. Onunla konuşmak ister misin?

Ollie: Yoldayım. Gitmesine izin vermeyin.

"Çok seviliyor," diyorum sessizce, telefonumu cebime geri koyarken. Madison başını salladı ve yüzünü sildi. "Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onu yanımda tutamazdım."

Owen tüm bunları merakla izler ve ona, "Bu senin bebeğin mi?" diye sorar.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. "Ama onu yanımda tutamam."

"Sorun değil," diyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilmiyorum. Ollie'nin buraya gelmesini istiyorum. O ne diyeceğini bilir.

Bir süre bana baktı. "Bekle, sen Poppy'sin. Seni buralarda görmüştüm."

Başımı salladım. "Evet."

Madison titrek bir sesle nefes verdi; bu ses, rahatlama ve kederin iç içe geçtiği bir hissi uyandırıyor. Ve dükkanın sessizliğinde orada dururken, bu anın her zaman geleceğini biliyordum. Ve bunun hiçbir yönünün kolay olmayacağını da biliyordum.

İçerideki sıcaklığı korumak ve sesimi yumuşak tutmak için ofis kapısını arkamızdan kapatıyorum. "Ne oldu, Madison?"

Ellie'ye uzunca bir süre bakıyor, sanki bakışlarını kaçırmak cesaretini kaybetmesine neden olacakmış gibi. "Çocuk istemiyorum," diyor, kelimeler ağzından dökülüyor. "Ne şimdi ne de asla. Anne olamam. Korktum. Ne yapacağımı bilemedim."

Sesi titriyor, elini ağzına götürüyor, omuzları titriyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Korkuyordum. Sonra hastanede panikledim. Oradan çıkmak zorundaydım."

Yavaşça başımı salladım, konuşmasına izin verdim. Ama anlamıyorum. Ve sanırım asla anlayamayacağım. Ama bu kadın Ellie'yi bize getirdi, bu yüzden ona minnettarım.

"Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istedim," diyor gözyaşları içinde. "Güvende olduğundan. Hayatı başlamadan önce onu mahvetmediğimden emin olmak istedim."

"İyidir," diyorum usulca. "Karnı doydu, sıcak ve seviliyor. Her şey yoluna girecek. Ollie iyi bir abi, Cami de harika bir kız kardeş. O benim en iyi arkadaşım."

Madison'ın dizleri hafifçe bükölüyor ve ben düşünmeden öne doğru bir adım atıp kollarımı ona sarıyorum. Omuzuma yaslanıp sessizce, yıkılmış ve insani bir şekilde ağlıyor.

Owen endişeyle bize bakıyor. Bana, "Onu götürüyor mu?" diye fısıldıyor ve Ellie'ye gergin bir bakış atıyor.

Ona hafifçe başımı salladım.

"Siz beni bir canavar sanıyorsunuz herhalde," diyor hıçkırarak.

"Biz öyle düşünmüyoruz," diye fısıldıyorum.

Bana doğru başını salladı, bir an daha şiddetli ağladı, sonra yavaşça kendini toparladı. Nefes alışverişi düzelene kadar kollarımı onun etrafında tutmaya devam ettim.

"Gelip durumunu kontrol ettiğin için sevindim," diyorum. "İyidir, söz veriyorum."

Madison yüzünü sildi ve gözlerinde sevgi ve keder iç içe geçmiş halde, son bir kez Ellie'ye baktı.

"Teşekkür ederim," diyor.

Onu bir kez daha sıkıca kucakladım. "Elbette."

İtfaiye aracı ön tarafa yanaşırken ben de kapıya doğru göz ucuyla baktım. Adamlardan birkaçı geride durdu, bakmıyormuş gibi yaparak, büyük bir şeyin olduğunu bildiklerinde yaptıkları o sessiz, saygılı tavırla mesafe bıraktılar.

Ollie bir saniye sonra kapıdan içeri girer, gözleri çoktan etrafı tarıyordu. Madison'ın bebek taşıyıcısının yanında diz çökmüş olduğunu ve Owen'ın da sanki Ellie'nin kişisel korumasıymış gibi onları izlediğini görür görmez durdu.

Ollie'yi orada görünce kaskatı kesildi ve yüzü buruştu. "Özür dilerim," dedi, kelimeler boğazına düğümlenerek. "Ne yapacağımı bilemedim. Babana söylemeye çalıştım ama onunla hiçbir ilgisi olmasını istemediğini söyledi. Onun oğlu olduğunu biliyordum ve hastaneye seni aramalarını söyledim."

Ollie derin bir nefes alıyor. Sakin, ayakları yere basan, kendini toparlayabilen biri gibi görünüyor; oysa biliyorum ki, ona söylemediği ve bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığı için çok kızgın.

"Onu yanımızda tutacağız," diyor kararlılıkla.

Madison hemen başını salladı, yanaklarından yaşlar süzölüyordu. "Tamam." Yüzünü sildi. "Ara sıra... ara sıra kontrol edebilir miyim? İyi olduğundan emin olmak için?"

Ollie hiç tereddüt etmeden, "Evet. Ama bunu doğru şekilde yapmalıyız. Her şeyi yasal olarak halledebilmemiz için sana nasıl ulaşabileceğimi bilmem gerekiyor. Bize yardımcı olabilecek bir arkadaşım var ve her şeyi halledeceğiz. Sadece imzalamam gerekiyor." dedi.

Tekrar başını salladı. "Tamam."

Onun bu konuda bizimle tartışmayacak olması beni rahatlatmıştı. Bunu Ollie'nin gözlerinde de görebiliyorum.

Sonra tereddüt etti, sesi alçaldı. "Adı neydi?"

Ollie, yumuşak ve gururlu bir gülümsemeyle, "Ellie." dedi.

Önce tabureye oturmuş nöbet tutan Owen'a, sonra da bana baktı. Her zaman yaptığı gibi, iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için ikimize de baktı.

Ona hafifçe gülümsedim ve başımı salladım.

Madison titreyen parmaklarıyla ona iletişim bilgilerini uzattı. Adam bilgileri aldı, bir kez başını salladı ve hepsi bu kadar. Ellie'ye son bir kez baktıktan sonra arkasını dönüp gitti. Hem rahatlamış hem de yorgun görünüyordu.

Ollie dükkanı üç uzun adımla geçip beni kollarına aldı. Beni sıkıca kucakladı, alnını alnıma dayadı.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Korktunuz mu?"

Dürüst olmak gerekirse, omuzlarımı hafifçe silktilim. "Hem evet hem hayır. Onun fikrini değiştirip onu almaya çalışacağından endişeleniyordum."

"Weston, yapamayacağını söylüyor," diyor kararlı bir şekilde. "Ama umarım her şeyi imzalar ve yoluna devam eder. Kırgınlık yok. Sadece Ellie'nin büyürken kafasının karışmasını istemiyorum. Onu gelişmelerden haberdar edeceğim, ama hayatında yer almayacağım."

Rahatlamış bir şekilde başımı onun göğsüne yasladım.

Saçımı öpüyor ve bir saniye daha öpüyor, sanki kendini yeniden topraklıyormuş gibi. "O bizim."

Koyda, adamlar fark etmemiş gibi davranıyorlar. Owen tabureden inip adamlara doğru yürüyor ve onlara el sallıyor.

"Peki," diyor kayıtsızca, "bu akşam spagetti yemeği mi yiyelim?"

Ollie gülümsedi ve elimi sıktı. "Evet, dostum. Sizin de gelip bizimle yemek yemek isteyip istemediğinizi görmek için geldik."

"Evet!" diyor heyecanla.

“Elbette,” diyorum, çünkü bu artık benim hayatım. Beklenmedik bebekler, Çocuk Koruma Servisi'nin ani ziyaretleri, motosikletçiler, itfaiyeciler ve sanki en kutsal geleneğimizmiş gibi spagetti geceleri.

Ve ben de bunun başka türlü olmasını istemezdim.

Bölüm 28

Ollie

Kane Brown'ın "Arka Koltuk Sürücüsü" adlı eseri

Bridger Falls ortaokulunun spor salonu, sanki ortaokul çağındaki erkek çocuklarının pis kokusunu örtbas etmeye çalışıyorlarmış gibi, patlamış mısır ve zeminlere sürülen vernik kokuyor. Çünkü o koku da bolca var. Tribünler, bağırان ve tezahürat yapan ailelerle yarı yarıya dolu. Buradaki enerji gergin, kaotik ve eğlenceli; tıpkı bir ortaokul basketbol maçının olması gerektiği gibi.

Son birkaç haftadır birlikte çalıştığımız çocukların bir takım haline gelip birbirlerini cesaretlendirdiklerini izledim. Geliştiklerini, gülümsediklerini ve mutlu olduklarını gördüm. Müdür Masters'ın dediğine göre, bu durum Toddy'nin antrenörlük yaptığı dönemde yaşanmıyordu.

Ellie, göğsümdeki bebek taşıyıcısında, sıcacık ve minicik haliyle mükemmel bir şekilde, gürültüden hiç etkilenmeden yatıyor. Küçük başı, sanki en başından beri orada olması gerekiyormuş gibi göğsüme yaslanmış. Ve gerçekten de öyleydi, ben sadece bilmiyordum.

Poppy, Cami, Violet, Mack ve Maggie ile tribünde otururken Owen'ın takımı sahaya çıkıyor. Rahat davranmaya çalışıyor ama gururdan ışıldıyor. Ellie'yi kucağına almak istedi ama onu bırakamadım, çok güzel uyuyordu. Owen bizi görür görmez, yüzünde hayatımda gördüğüm en büyük sırıtış belirdi. Ortaokulda havalı görünmeye çalışan bir sırıtış değil. Tam,

filtrelenmemiş, "İşte benim insanlarım ve benim için geldiler" diyen bir sırtış.

Ve yemin ederim, o an, kucağında bir bebekle ve sevdiğim kadınla birlikte, o çocuğun bizim orada olmamızdan dolayı yüzünün aydınlandığını izlerken...

Kendimi hiç bu kadar tam olarak olmam gereken yerde hissetmemiştim.

Sadece bir gülümseme değil. Tam anlamıyla, yürekleri hoplatan bir kahkaha. Bize, Ellie'ye işaret ediyor ve yumruğunu sıktıktan sonra aceleyle yerine geçiyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Poppy yanıma gelirken usulca, "Şu bakış," dedi. "Çok mutlu."

Sesime güvenmediğim için başımı salladım. "Evet."

Deli gibi tezahürat yapıyoruz. Ellie'yi sarsmamaya dikkat ederek tek elimle alkışlıyorum ve Poppy, Owen'ın adını bağılıyor. Hepimiz burada olduğumuz için daha iyi oynuyor. Sanki burada olduğumuzu bilmek ona daha fazla özgüven veriyor.

Poppy daha da yaklaştı, dudakları kulağıma değdi. "Şu an inanılmaz derecede seksi görüldüğünün farkındasın, değil mi?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Öyle mi?"

Gülümseyerek gözlerini bebek taşıyıcısına çevirdi. "Ah, evet. Hem bebek taşıyorum hem de basketbol maçına koçluk yapıyorum. Şu an ne kadar seksi görüldüğün inanılmaz."

"Bunu bilmek güzel," dedim alaycı bir gülümsemeyle.

"Evet, biraz sonra göreceksin." Sırıttı ve bana bir bakış attı.

İçimden bir kahkaha attım. "Sonrasında ne olacak peki?"

Omuz silkerek, "Öğreneceksin," dedi.

Başımı geriye doğru çevirip tavana baktım, "Bunu bana maçın tam ortasında fısıldayamazsın."

"Sadece seni tetikte tutuyorum. Yürüyen, konuşan bir seks rüyası gibi görünmene engel olamıyorum."

Gülerek, "Bu hayatı istemediğini sanıyordum," dedim.

Sonra bana baktı, daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak bir bakışla. "Belki de sadece seni istiyorum," dedi sessizce. "Ve seninle birlikte gelen her şeyi. Sadece seni istiyorum, Ollie Kendrick."

Sözleri karşısında kalbim sıkışıyor. Çünkü içten içe, bunları duymak benim için her şey demek.

“Çünkü seni seviyorum Ollie,” diye devam ediyor. “Delicesine, saplantılı bir şekilde sana aşığım. Senin karın, bebeğinin annesi olmak ve seninle birlikte hayatı paylaşmak istiyorum. Çünkü bu gerçekten harika bir hayat.”

Spor salonunun gürültüsü, sanki birisi dünyanın sesini kısmış gibi arka plana karışıyor. Düşünmeden alnımı onun alınına yaslıyorum, elim otomatik olarak onun elini buluyor.

Haklı. Gerçekten de harika bir hayat.

* * *

Ev sessiz ve çocuklar nihayet uyudular. Ve birkaç ay önce bana tam da bu cümleyi kuracağımı söyleseydiniz, inanmazdım. Kapıyı arkamdan usulca kapatıp kıyafetlerimi çıkarıyorum, sanki bütün gün bunu yapmayı beklemişim gibi, çünkü gerçekten de bekledim.

"Eşime ihtiyacım var," dedim ona alçak sesle ve aceleyle.

Gülümsemesi yavaş ve seksi. "Kocama ihtiyacım var."

Kadın, yatağın yanındaki beşiğinde uyuyan bebeğe doğru başını eğdi. "Az önce biberonla beslendi. Tahminlerim doğruysa, iki ila üç saatlik bir zaman dilimimiz var."

"Bunun her dakikasına senin için ihtiyacım olacak," diyorum usulca, sanki bir tehdit değil de bir söz veriyormuş gibi.

Bacaklarından tutup onu kendime doğru çekiyorum, acele etmeden, özenle yatağın kenarına doğru yaklaşıyorum. Bana izin veriyor, güveniyor, her zaman nefesimi kesen o açık bakışıyla beni izliyor. Dizlerinin arasına yerleşiyorum, sanki burası evimmiş gibi kendimi oraya yerleştiriyorum. Çünkü burası evim, burada yaşayabilirim. O benimle olduğu sürece her yerde yaşayabilirim.

Gülümsemem yavaş ve saygılı bir hal alıyor. Dikkatimin ağırlığı altında kıvranıyor, zaten kızarmış, zaten altüst olmuş durumda ve ben acele etmiyorum. Bu kısmı asla aceleye getirmek istemiyorum. Onun ne kadar görüldüğünü, ihtiyaç duyulduğunu hissetmesini istiyorum. Poppy ile büyük bir şans yakaladım. Bu bedene tapacağım.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım, dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırarak.

Yaklaşırken onun kokusunu içime çekiyorum, tanıdık kokusu beni sarıp sarmalıyor, daha önce hiçbir şeyin yapamadığı şekilde beni sakinleştiriyor. Dudaklarım tenine yavaşça ve saygıyla değiyor, sanki bu anın gerçek olduğunu kendime hatırlatıyorum.

“Sana bütün gün ihtiyacım oldu.”

Elleri saçlarımın arasına kayd, telaşlı değil, kararsız da değil. Emin bir şekilde. Sanki tam olarak nereye ait olduğumu biliyormuş gibi. Parmakları nefesimi kesecek kadar sıkılaştı, beni sakinleştirdi, en sessiz şekilde beni geri kazandı.

"Sana daha çok ihtiyacım var," diyor sesi yumuşak ama sarsılmaz bir şekilde.

Bir an duraklıyorum, alnımı onun alınına yaslıyorum, gözlerimi bir anlığına kapatıyorum. Göğsüm çok dolu, sanki gözlerimi çok erken açarsam bunu kaybedebilirim. Sanki onun burada olduğunu, beni seçtiğini, her şeyin ötesinde birlikte olduğumuzu idrak etmek için bir saniyeye ihtiyacım var.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş. Daha derin. Hiçbir yere acele etmeden. Kelimelere dökemediğim her şeyi, dudaklarımın onun dudaklarına değme şekline döküyorum. Minnettarlık. Arzu. Rahatlama. İncecik gerilmiş ve yine de hayatta kalmış bir aşk.

İçime doğru yumuşak bir iç çekişle fısıldıyor, göğsümde bir şeyleri gevşeten bir ses bu ve onu kendime daha da yaklaştırıyorum, ellerim her zaman olduğu gibi ona tam oturuyor. Sanki her zaman olacakmış gibi. Sırtını, yanlarını okşuyorum, onu tekrar hatırlıyorum, unuttuğum için değil, ona böyle dokunmak kutsal hissettirdiği için.

Birlikte yatağa geri düşüyoruz, temasımızı kesmiyoruz, kesmek de istemiyoruz. Dizlerimiz yatağa değiyor ve o da isteyerek benimle birlikte aşağı iniyor, kahkahalar ve nefesler öpüşmelerimizin arasında birbirine karışıyor. Karanlık bizi sarıyor, sıcak, güvenli ve özel bir ortam yaratıyor.

Bir anlığına onun üzerinde duruyorum, sadece bakıyorum. Gözlerinin parıltısı. Göğsünün inip kalkması. Ellerinin sanki evimdeymişim gibi üzerimde duruşu.

"Hey," diye fısıldadım, baş parmağımla çenesini okşayarak.

Küçük ve içten bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi.

Hepsi bu kadar.

Onu tekrar öpüyorum, acele etmeden, dünyanın kaybolmasına izin veriyorum, ta ki sadece biz, yatak ve birlikte bulduğumuz o istikrarlı ritim

kalana kadar. Birbirimize nasıl uyduğumuz. En çok ihtiyaç duyulduğu
anlarda hep birbirimize nasıl geri döndüğümüz.

Başka hiçbir şey mevcut değil. Başka hiçbir şeye de gerek yok.

Geri kalan her şey bekleyebilir.

Bölüm 29

Haşhaş

Ella Langley'nin "Beni Seviyor Gibi Görünüyorsun" şarkısı

Okul tatil oldu ve Owen ile ben de çok geçmeden eve geldik. Dükkan bu akşam kapalı ve nihayet biraz nefes alma zamanı geldi. Duştan yeni çıktım, saçlarım hala nemli ve uçları kıvrılmış, tenim sıcak ve günün sonunda her şey bittiğinde hissedilen o yumuşaklıkla gevşemiş. Yumuşak bir pantolon ve yıpranmış bir tişörtle, sanki gidecek başka bir yerim yokmuş gibi kanepeye kıvrıldım. Çünkü gerçekten de yok.

Ollie yanımda, Ellie'yi göğsüne yaslamış uzanmış. Ellie sıkıca kundaklanmış, minicik ve sıcacık, yanağı sanki ait olduğu yer orasıymış gibi Ollie'nin gömleğine yapışmış. Elini sırtına koymuş, sanki artık düşünmesine bile gerek yokmuş gibi, sakin ve dalgın bir şekilde.

Alt katta, dükkan, döşeme tahtalarından yankılanan, bas ağırlıklı ve göğsümde hissedebileceğim kadar yüksek sesli müzikle dolu. Mack'in kahkahası merdivenlerden yankılanıyor, yüksek ve rahat, ardından Owen'ın daha tiz sesi, heyecanlı, gururlu ve bir mil hızla konuşuyor. Aşağıda, boş bölmelerden birinde eski bir go-kart üzerinde çalışıyorlar, haftada sadece iki gün açık olmamızdan faydalanıp, diğer günlerde kendi eğlenceli projeleriyle uğraşıyorlar. Onun için istediğim buydu. Bizim için. Güvenli ve normal hissettiren bir yer.

Yarı çalışır halde, beynim dalgın dalgın tavana bakıyorum. Akşam yemeği için ne yapalım? Kolay bir şey. Makarna belki. Ya da akşam

yemeğinde kahvaltı. Yumurta, tost ve buzdolabında ne kaldıysa. Sanırım Owen'a ne istediğini sormalıyım. Saçma bir şey söyleyecek ama yine de önüne koyduğumuz her şeyden ikinci porsiyon yiyecek. İşte o böyle biri; şikayet ediyormuş gibi yapar ama aslında her şeyi gizlice sever.

Ellie hafif bir ses çıkarıyor ve Ollie onu otomatik olarak düzeltiyor, sanki sadece ona özelmiş gibi bir şeyler mırıldanıyor. Bu, yavaş yavaş tanımaya başladığım o sessiz, dolu dolu hisle göğsümde bir sızıya neden oluyor.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuluyor. Mack veya Owen'ın dairenin kapısını açıp akşam yemeğinde ne olduğunu sormasını bekliyorum.

Owen kapı aralığında belirdi ve yüzündeki ifade beni anında doğruldu. Kaşları çatılmış, dudakları sıkıca kapalı, gözleri ise sanki haberi getiren kişi olmak istemiyormuş gibi sürekli arkasına bakıyordu.

"Poppy," diyor nefes nefese. "Motosikletçiler burada."

Midem alt üst oldu. "Sully mi?" diye sordum, ayakkabılarımı giyerken.

"Onu görmedim." Başını salladı. "Onlardan biri seni soruyor."

Ollie yanımda gergin bir şekilde duruyor, her kası kasılıyor. Farkında bile olmadan kolunu Ellie'nin etrafına daha da sıkıca sarıyor. Sakinlik kaybolmuş. Ve biliyorum ki, aklımda olan akşam yemeği planının artık hiçbir önemi yok.

Ollie, Owen'a sakın ve kararlı bir şekilde, "Bizi bekle," diyor. "Mack'in yanından ayrılma. Onu yalnız bırakma."

Owen tereddüt ederek bana baktı. "Kızgın ya da öfkeli görünmüyorlar."

"Ne istediklerine bakacağım," diyorum. "Sorun değil."

Owen başını salladı ve merdivenlerden aşağı indi.

Ollie, Ellie'yi göğsünde biraz daha yukarı doğru yerleştirir. Ellie, odanın etrafını saran gerginlikten hiç etkilenmeden, hafifçe içini çeker.

"Sana burada kalmanı söyledim ama biliyorum ki kalmayacaksınız," diyor bana.

"Hayır," diyorum hemen. "Onlarla ben ilgileniyorum."

Bana bakıyor ve tartışmak istediğini biliyorum. Ama bunun yerine burnundan nefes verip başını sallıyor, sinirli görünüyor. "Pekala," diyor. "Ama tam yanımda kalacaksınız."

Merdivenlerden birlikte aşağı iniyoruz.

Koya adımımızı attığımız anda müzik kesiliyor.

Mack, ellerini beline koymuş, rahat bir duruşla ama keskin bakışlarla go-kartın yanında duruyor. Owen ise yanında, kollarını kavuşturmuş,

tehditkar görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Ön garaj kapısı açık ve açık olmamalı. Kapıdaki kapalı işaretiyle uğraşıyorlardı.

Üç motosiklet, camları karartılmış bir kamyonun hemen yanında park halinde duruyor. Adamlardan üçü motosikletlerine yaslanmış. Birinin kaskı kolunun altında. Diğerinin kolları kavuşturulmuş, ifadesi okunamıyor. Üçüncüsü biraz uzakta duruyor, elleri yanlarında gevşek, gözleri dükkanı tarıyor.

Ollie'nin Ellie'yi hareket ettirme şeklini özlemiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Ollie. Sesi sakın ama altında keskin bir şey var, tüylerimi diken diken eden bir şey.

Ona sakın ol der gibi bir bakış attım ama beni görmezden geldi.

Grave, Ollie'ye dönmeden önce merakla bakışlarını bir saniyeliğine bebeğe çevirdi.

Grave, "Sakin olun," diyor. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedik. Size bir şey getirdik."

"Bıraktığın bisikleti tamir ettim. Biri gelip aldı bile," dedim, Ollie'nin arkamdaki elini sıkılaştırmasına rağmen öne doğru bir adım atarak.

Grave'in gözleri bana kaydı. "Sizin için iki şeyim var."

Mack, belli etmeden Owen'a yaklaşıyor. Owen da içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor, sanki nereden en güvende olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

Ollie, "Sizden hiçbir şeye ihtiyacımız yok," diye karşılık verdi.

Grave başını salladı. "Bu benden değil."

"Kimden geldi?" diye soruyorum.

Grave'in ağzı seğirdi. "Sully."

Bu söz, adeta bir yumruk gibi indi. Ollie'nin vücudu kaskatı kesildi. Kolunu Ellie'yi koruyacak şekilde sıkıca sardı.

"Biz de ondan hiçbir şey istemiyoruz." Başımı sallıyorum.

Grave'in bakışları biraz sertleşiyor. "Çok kötü, çünkü aksini söyleyene kadar yine de onu alacaksınız."

"Sully'nin verdiği her şeyin bir beklentisi veya şartı var," diyorum. "Ve biz onun etrafımızda olmasını istemiyoruz. Söz verdin."

Grave tekrar başını salladı. "Sözlerimi tutarım. Artık buralara gelmeyecek."

"Öyleyse nedir?" diye soruyor Ollie, sesi rahat ama gözleri soğuk.

Graves uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Sonra kamyonetten inen adama başıyla işaret etti. Motosikletçi kampından gelen köpeğin de arabadan inip etrafına bakındığını, sonra da kuyruğunu sallayarak bana doğru koştuğunu izledim.

Düşünmeden eğilip onu okşadım. "Merhaba, Bandit. Nasılsın, sevgili dostum?"

Owen nefes nefese kaldı. "Bir köpek! Harika!" Köpek döndü ve kamburlaşmış, kuyruğunu sallayan, heyecanla ona doğru koştu.

Ollie bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu kimin köpeği?"

Grave, "Bandit'in bir aileye ait olması gerekiyor," diyor. "Artık senin. İyi bir dükkan köpeği olur diye düşünüyorum."

Şey, tamam mı? Yani, hayat bana bir bebek ve bir koca verdi, bir de köpek ne olacak ki?

Bandit hiç de rahatsız görünmüyor, dili dışarıda, kuyruğu sallanırken heyecanla Owen'ın etrafında dönüyor. Ve Owen'ın tepkisine bakılırsa, iyi bir eşleşme olmuş.

Grave bana kalın bir zarf uzattı, sonra geri dönüp bisikletine bindi. Diğerleri de tek kelime etmeden onu takip etti.

Motorlar gürleyerek çalışmaya başladı ve hareketlendi, kamyon da onları takip etti. Uzaklaştıklarında, geride bıraktıkları sessizlik, motosikletlerinin çıkardığı gürültüden daha ağır geldi.

Titrek bir nefes verdim. "Az önce bir köpek mi edindik?"

Ollie kıpırdamıyor. Orada öylece duruyor, tıpkı benim gibi şaşkın, Ellie ona sıkıca sarılmış, bisikletler ortadan kaybolduktan çok sonra bile gözleri açık kapıya kilitlenmiş.

Ollie sonunda başını aşağıya eğdi ve Ellie ona doğru göz kırptı, tamamen memnundu, minik yumruğuyla gömleğini sıkıca kavramıştı. Ollie onun başına bir öpücük kondurdu.

"Bu köpeği nereden tanıyorsunuz?" diye mırıldanıyor. "Ve neden onu burada bıraktılar?"

"Sanırım kulüpte bekçi köpeği olması gerekiyordu ama görevini pek iyi yapmıyordu." Omuz silkiyorum. "İyi bir köpek."

Ollie'ye doğru yaklaştım, ellerimi beline doladım ve yüzümü göğsüne yasladım. "Bilmiyorum ama Owen oldukça mutlu görünüyor."

Owen, Mack ile birlikte gülüyor ve sahiplerinin onu yabancı bir yerde bırakmasından hiç de rahatsız görünmeyen Bandit ile oynuyor.

Kapıları kapatıp dükkanın ön kapısının kilitli olduğundan emin oldum. "Arka kapıları açmayın," dedim onlara ve onlar da köpekle oynarken başlarını salladılar.

"Ona bir su kabı getirelim," diyor Owen. "Aa, yemeğini ve mama kaplarını unutmuşlar."

Kendimizi ofise kapattık, kapı arkamızdan tık diye kapandı. Dükkanın uğultusu kayboldu, yerini evrak işlerinin, eski kahvenin ve motor yağının duvarlardan asla tamamen silinmeyen küçük, bastırılmış sessizliği aldı.

Ollie zarfı masanın üzerine bıraktı.

Çeşitli miktarlarda banknotlar yere düşüyor. Çoğunlukla yirmi dolarlık banknotlar. Aman Tanrım!

Saymaya başlamadan önce bir saniye ona bakıyorum, göğsüm sıkışsa da parmaklarım titremeden saymaya devam ediyor. Yüz. İki. Beş. Her zaman yaptığım gibi, düzenli yığınlar halinde üst üste koyuyorum, sanki düzen yutmayı kolaylaştırıyor gibi.

"Burada birkaç bin dolar var," diyorum sonunda.

Bu kelimeler ağızımda tuhaf geliyor. Gerçeküstü.

Ollie kısık bir ıslık çaldı. "Kahretsin."

Paraya gerekenden bir saniye daha uzun süre bakıyorum. Saymıyorum, sadece bakıyorum. Midem bulanıyor, eski içgüdülerim hızla ve şiddetle devreye giriyor.

"Sully'yi sıkıştırıyorlar herhalde," diyorum. "Acaba bu durumdan hoşlanıyor mu?"

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Sana borçlu. Aldığı her şey için. Ve Owen'ı asla desteklemediği için."

Göğsüm sıkışsa da, omuz silkip rahat bir tavır takındım. "Muhtemelen geri kalanını asla göremeyeceğim."

O kısım hâlâ canımı yakıyor. Paranın kendisi değil, temsil ettiği şey. Yıllarca zar zor geçinmek. Owen yemek yiyebilsin diye hiç düşünmeden öğün atlamak. Açlığın normal bir şeymiş gibi davranmak. Zaten çok şeye ihtiyacım olmadığını kendime söylemek.

Tekrar paralara bakıyorum, bu sefer gerçekten inceliyorum.

Çünkü hayatım artık eskisi gibi değil. Artık düzenli bir işim var. Güvenebileceğim bir maaşım var. Tam kapsamlı sosyal haklarım var. İnsanların bana saygı duyduğu bir işim var. Owen'a daha önce hiç yapamadığım şekillerde yardım ediyorum ve motosikletçilerden de para

geliyor. Almam konusunda ısrar ettikleri para. Yanlış bir nefes aldığım anda yok olacaktı gibi hissettirmeyen para.

Ollie'nin sesi beni geri çekiyor. "Belki," diyor. "Ama bunu sakla. Ne olur ne olmaz. İstersen Owen için bir tasarruf hesabı açabiliriz."

Göğsümde sıcak ve yoğun bir his kabarıyor.

Bir hesap. Tasarruf. Panik ve umutla bekleme üzerine kurulu olmayan bir gelecek.

Başımı yavaşça salladım, hayret iyice içime işlemiştir. "Evet," dedim usulca. "Bunu isterdim."

Parayı topluyorum ve sanki çok kırılmalı bir şeymiş gibi dikkatlice saklıyorum.

Kaybetmekten korktuğum için değil.

Ama bu, hayatımın değiştiğinin bir kanıtı gibi geliyor.

Ve ilk defa, buna inanmama izin verdiğim için kendimi suçlu hissetmiyorum.

Başımı salladım ve parayı zarfın içine geri koydum, ofis kapısı gıcırtyla açıldı.

Owen içeriye göz attı, gözleri hemen masaya kilitlendi. "Harika," dedi sırıtarak. "Zengin olduk. Dışarıda yemek yiyebilir miyiz?"

Yorgun ve keskin bir şekilde gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Yeterince insanla etkileşimde bulundum."

Ollie'ye doğru eğildim, başımı omzuna yasladım. O da başını hafifçe yana eğdi, sanki içgüdüselmiş gibi yanağını saçlarıma dayadı.

Ayağa kalkıp koydaki ışıkları söndürüyorum. "Yemeği hazırlamaya başlıyorum. Yabancılarla konuşmayın ve onları içeri almayın."

"Anladım," diyor Mack.

"En azından köpeği yanımızda tutabilir miyiz?" diye soruyor Owen.

Owen çoktan diz çökmüş, Bandit aklını kaçırmış, yüzünü öpüyor, piyangoyu kazanmış gibi dar daireler çizerek dönüyor. Owen'ın kahkahası dükkanı dolduruyor, neşeli ve özgürce.

Ollie'ye bakıyorum.

Onun içinde bir yumuşama oluyor. Bunu gerçek zamanlı olarak görebiliyorum.

"Evet dostum," diyor sessizce. "Köpeği sende tutabilirsin."

"Evet," diye ciyakladı Owen.

Mack gülüyor ve Bandit'i okşamak için yere eğiliyor; Bandit de bu ilgiyi sanki her zaman ait olduğu yer burasıymış gibi karşılıyor.

O gece geç saatlerde dükkan karanlık ve sessizdi. Ollie kapıları son bir kez kontrol ediyordu. Ellie çoktan uyumuş, beşğine kıvrılmış, kollarını sıkıca içine sokmuş, yavaş ve düzenli nefes alıyordu.

Owen'ın odasına başımı uzattım ve Bandit'in kafası yataktan fırlayınca neredeyse yerimden sıçradım. Kuyruğu sertçe yatak çerçevesine vurdu.

“Ah,” diye fısıldadım. Şimdi burada olduğunu unutmuşum. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıdım, tüm vücudu elime yaslandı.

"Kardeşime iyi bak," diye mırıldanarak başını öptüm.

Görevi anlamış gibi elimi yalıyor.

Hediyeler birçok biçimde gelir. Bu hediye Owen içindi. Bütün gece ayrılmazlardı. Bandit onu her yere takip etti, hatta Owen duş alırken banyonun dışında bekledi, sanki bu onun göreviymiş gibi.

Sonunda yatağa girdiğimde, Ollie beni kendine doğru çekiyor, kolunu belime sıkıca sarıyor.

"Belki de motosikletçiler o kadar kötü değildir," diye mırıldandım yarı uykulu bir halde. "Hediyeler getiriyorlar. Motosikletli peri anneler gibi."

Ollie yavaşça nefes verdi. "Karşılığında ne isteyeceklerinden korkuyorum. Ve eğer ocuk Koruma Servisi (CPS) onları izliyorsa bunun nasıl görüneceğinden de."

Hepsi de geçerli endişeler. İçimden bir ah çekip Ollie'nin kollarında uykuya dalıyorum.

Bölüm 30

Ollie

Gavin Adcock'un Run Your Mouth adlı eseri

Beş gündür işe gitmedim ve bu, departmana katıldığımdan beri aldığım en uzun izin süresi. İşimi seviyorum ve aslında pek fazla tatil yapmıyordum. Ama şimdi Ellie ve yeni küçük ailemizle geçirdiğim her anın tadını çıkarıyorum. İstasyondaki her bir erkek, Ellie'yi almamı çok büyük bir olay haline getirdi. Aldığım destek, cesaretlendirme ve sevgi beni çok şaşırttı.

Şikayet etmeden vardiyalarımı devraldılar. El sıkışmalar, sırt sıvazlamalar. Yeni bir bebeğim olduğuyla ilgili birkaç şaka. Birisi dolabıma kırmızı kalemle "TEBRİKLER" yazan el yazısı bir tabela yapıştırdı ve ben de onu orada bıraktım çünkü çok hoşuma gitti.

İtfaiyeci kıyafetine benzeyen minicik bir tulum ve göğsümü acıtan minicik bir bebek itfaiye kaskı bıraktılar. Gereğinden fazla bir dakika boyunca ona baktım. Hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi.

Çantaya koyup sırtıyorum. Poppy'ye göstermek için sabırsızlanıyorum. Bu, hayatımın en uygunsuz ama en mükemmel anında, hiç bilmediğim kadar istediğim her şey. Ama hayat böyle değil mi zaten? Oluyor ve sen de akışına bırakıyorsun. İyiye kutla, kötüyü atlat. Bu sefer kendimi oldukça iyi hissediyorum.

Poppy, daha sonra küçük itfaiyeci kıyafetini çıkardığımda gülüyor. Ellie ise aramızda yatakta, yeni giyinmiş ve tüm bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi tavana bakıyor. Ben de, yavrum. Ben de.

“Aman Tanrım,” diyor Poppy. “Bu inanılmaz derecede sevimli. Kıyafetlerini giymiş, onu kucağında tutarken bir fotoğrafını çekmem lazım.”

“Biliyorum,” diyorum. “Onu giyiyor.”

Ellie çok iyi bir bebek. Sanki şimdiden bizlerin onun insanları olduğuna ve hayatın artık böyle görünmesi gerektiğine karar vermiş gibi.

Onu birlikte rutin bebek kontrolüne götürüyoruz. Ben bebek çantasını ve Ellie'yi tutuyorum. Poppy de evrak işleriyle ilgileniyor. Ellie çoğunlukla uyuyor, sadece doktor reflekslerini kontrol ederken huysuzlanıyor.

"Mükemmel," diyor doktor. "Aferin anne ve baba."

Poppy bana bakıyor ve yumuşuyor, ikimiz de onu düzeltmiyoruz. Çünkü her ne kadar yorucu ve zor olsa da, ikimiz de bundan keyif alıyoruz.

Doktor randevusundan sonra, öğle yemeği yemek ve biraz sohbet etmek için Weston ile Harvest and Honey'de buluştuk. Mekan espresso, hamur işleri ve arka tarafta pişen tatlı bir şeyler kokuyordu. Weston, Ellie'yi görür görmez ayağa kalktı, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşadı.

"Hey," diyor sessizce, sanki onu korkutmak istemiyormuş gibi.

Poppy, "Onu kucağına almak ister misin?" diye soruyor. "Kırılmaz."

Weston sırtıttı. "Elbette, sanırım daha önce hiç bebek tutmadım ama neyse."

Weston onu kucağına alıyor ve ben ona boynunu nasıl tutacağını gösteriyorum, o da onu yumuşatarak tutuyor. "Mükemmel," diyor bize.

Ona dikkatlice bakıyor. "Beklediğimden daha küçük."

Poppy omzunun üzerinden bakıyor. "Bir şey düşünüyor gibi görünüyor."

Weston bir parmağını uzatır ve Ellie anında elini onun etrafına sarar.

Nefesi hızla kesiliyor.

“Ah,” diyor. “Vay canına.”

Poppy gülüyor. "İşin bitti. Kendine ait bir tane edinmen gerekecek."

Weston boğazını temizledi. "İyiyim."

O iyi değil. Hiçbirimiz iyi değiliz. Ellie hepimize hayal edebileceğimizden çok daha fazla neşe getirdi.

Uzun masalardan birinde yan yana oturuyoruz. Ellie, taşıma çantasında göğsüme yaslanmış, ağırlığı sıcak ve sabit bir şekilde, çoğunlukla uyuyor.

Poppy, sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi sürekli ona bakıyor.

Weston kahvesini kaldırarak, "Ollie ve Poppy'ye. O bebek ve Owen, sizin gibi ebeveynlere sahip oldukları için çok şanslılar." dedi.

Konuşma, her zaman olduğu gibi, çiftlik işlerine kayıyor. Walker ve Violet'le müzik konuları ve itfaiye dedikoduları. Weston, Owen ve Ellie ile ilgili tüm yasal konular hakkında bizi bilgilendiriyor. Ellie huysuzlanmaya başlıyor ve ben de onu kontrol ediyorum.

Poppy, sırtını okşayarak, "İyi durumda," diyor.

Yine de kontrol ettim ve bir sorun yok.

Weston beni izliyor ve gülümsüyor. "Artık farklısın."

"Öyle miyim?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Sen daha ciddisin."

Burun kıvırdım. "Bu doğru değil."

Weston başını yana eğdi. "Ama öylesin. Sanki artık mutlu olabileceğin bir şeyin varmış gibi. Aile babası olmak sana çok yakışıyor."

Ellie'ye bakıyorum, yanağının tişörtüme nasıl yaslandığına, minik nefeslerinin tenime nasıl değdiğine. Sonra Poppy'ye bakıyorum, o da yanımda, benimle birlikte. Hiç tereddüt etmeden ek bir annelik rolü üstlenmiş durumda.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Oldukça iyi hissettiriyor."

Poppy'nin eli benimkine uzandı ve sıkı.

Weston yerinde kıpırdandı. Bir an Poppy'yi izledi, düşünmeden Ellie'nin başına doğru eğilip öpüşünü gördü.

Sonra bana dönüp baktı. "Bana da bir tane alma isteği uyandırdın," dedi.

İçeceğimi boğazıma kaçırdım.

Poppy kendini kaybediyor. "Aman Tanrım, gerçekten mi?"

Weston sırıttı. "Şimdi demedim. Sadece bir gün dedim."

Ellie kıpırdanıp gözlerini açtı ve hepimize doğru göz kırptı.

Tam çıkmak üzereyken, Ellie'yi tekrar taşıma çantasına koyarken Weston da yanı başımda bekliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diyor. "Herhangi bir şeye, her şeye, ben yanıdayım."

"Biliyorum," dedim ona. "Teşekkürler dostum."

Öğleden sonra güneşinin yakıcı ama parlak ışığı altında dışarı çıktığımızda, Ellie araba koltuğuna iyice yerleşmiş, Poppy'nin eli benim elimde sıcacıkken, her şey birden aklıma geliyor.

İşten çıktım. Dünya bekleyebilir. İhtiyacım olan her şey burada. Ailem. Poppy, Owen ve Ellie.

* * *

Black Dog, iyi anlamda gürültülü bir yer. Bu gece tam da ihtiyacımız olan şeydi. Kaos yok, sadece hayat. Hoparlörlerden müzik, bilardo toplarının birbirine çarpma sesi, kahkahalar ve duvarlardan yankılanan neşeli sohbetler. Bira, kızarmış yiyecekler ve aşçı Anne Mary'nin daha önce pişirdiği, tadına bakmak için yaptığını söylediği ama her zaman masamıza gelen tatlı bir şeyin kokusu var.

Poppy ile haftalardır böyle dışarı çıkmamıştık. Ellie'yi, yeni evlilik hayatını ve birlikte yeni evimizi tanımaya çalışıyorduk. Hayat gerçekten de "Bir dakika, dur bakalım" dedi ve bizi bir hız trenine bindirdi.

Mack, Owen ve Ellie'yi tekrar daireye getirdi. Ellie kolayca uykuya daldı ve muhtemelen 2-3 saat uyuyacak. Owen ise gayet mutlu ve bana pizza yerken inşa ettiği Minecraft kalesinin fotoğrafını gönderdi bile, sanki Mack ile hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi. Sadece birkaç blok ötedeyiz, ama ihtiyaç duyarlarsa yeterince yakınız. Beş dakika içinde orada olabiliriz. Poppy ve ben bu geceyi birlikte geçirmeye ihtiyaç duyuyorduk.

Her şeye rağmen telefonumu kontrol etmeye devam ediyorum.

Poppy yanıma yaslanarak, "Hâlâ uyuyor," diye mırıldandı. "Dört kere kontrol ettin."

"Beş," diye düzeltiyorum. Ama kim sayıyor ki? Mack harika bir çocuk bakıcısı ve ne yaptığını biliyor, ama Ellie çok yeni.

Poppy gülümsüyor ve yanağını omzuma yaslıyor, sıcak, sağlam ve tam da ait olduğu yerde. Burada böyle olmak çok güzel. Akşam yemeği yemek. Bir şeyler içmek. Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, onun bana sokulmuş haldeyken yetişkin işleri yapmak.

Violet masaya bir sepet peynirli patates kızartması bıraktı. "Yiyin," diye emretti. "Nasıl yeneceğini unutmuş gibisiniz."

"Nasıl yapılacağını biliyorum," dedim, bir patates kızartmasını kapıp ısırırken. "Bunlar çok lezzetli."

Maggie, içeceğini yudumlarken, "Bebeklerle birlikte yaşayınca insan olmayı unutuyorsunuz," diyor. "Onların ihtiyaçlarıyla o kadar meşgul oluyorsunuz ki, kendi ihtiyaçlarınızı unutuyorsunuz."

Walker, Jack ve Cami ile bilardo masasında oturuyor. Jack atış yapmaya hazırlanırken Cami'nin söylediği bir şeye gülüyor. Jack, sanki işiymiş gibi laf sokuyor. Cami ise elinde birasıyla masaya yaslanmış, Walker'ın kasten ıskaladığı her atışta gülüyor.

Violet dikkatimi çekti. "Bir hafta sonu kaçamağına ihtiyacın olursa, Ellie'ye biz bakarız. Coconut Beach'e balayı tatili yapmayı düşünüyoruz."

Kesinlikle katılıyorum. Poppy ile hafta sonu kaçamağına bayılırdım. Ama Ellie ile henüz çok yeni olduğu için şimdilik değil. "Peki, Mack'e bakmamızı istiyorsanız, bize haber verin yeter."

Gülümsüyor. "Teklifinizi kabul edebiliriz. Bakın, karşılıklı çocuk bakımı yapıyoruz."

Jack dönüp baktı ve güldü. "Çocuk bakıcın hazır, Violet."

Gülüyorum. "İyi bir çocuk bakıcısı. Her yirmi dakikada bir güncelleme gönderiyor, sanırım sürekli sormamdan sıkıldı."

Poppy içeceğini boğazına kaçırdı. "Ben de aynı hatayı yapıyorum artık."

"Bunu kastetmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece onları özledim."

Walker kadehini kaldırıyor. "Ollie ve Poppy'ye. Yeni helikopter ebeveynler."

Jack ciddiyle başını salladı. "Oluyor."

Violet bana içten ve sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Çok tatlı."

Bu beni her şeyden daha hızlı susturuyor. "Yakında sıra sana da gelecek."

Yiyip içiyoruz. Biri herkesin bildiği bir şarkı açıyor ve Maggie sesi biraz daha yükseltiyor. Walker ve Jack havuz kuralları hakkında tartışıyor. Violet ikisini de hiç çaba göstermeden yeniyor. Cami, Jack'in patates kızartmalarını çalıyor ve Jack de buna izin veriyor.

Bir noktada Poppy kıpırdanıp bana daha da yaklaştı, kolunu belime doladı. Düşünmeden başının tepesine bir öpücük kondurdum.

İşte tam olarak böyle hissettirmesi gerekiyor.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Bir fotoğraf beliriyor. Owen sırtıyor, elinde kumanda, yanında kıvrılmış Bandit. Arka planda Ellie'nin beşiği hala uyuyor.

Mack mesaj atıyor: Her şey yolunda. Hala uyuyor.

Rahat bir nefes veriyorum.

Poppy yüzünü yukarı doğru kaldırdı. "Bak. Her şey yolunda."

"Evet," diyorum.

Ve bu sefer gerçekten inanıyorum.

Etrafıma şöyle bir göz attım; Maggie, Violet'le birlikte barda biriyle gülüşüyordu. Walker bir kadeh daha dolduruyordu. Jack ise kız kardeşime

doğru eğilmiş, aşık aptallar gibi sırtıyordu.

İşte gerçek bir aile ortamı.

Poppy elimi sıkıyor. "Mutlu musun?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Evet." Gerçekten de öyleyim. "Mutlu musun bebeğim?"

Başını omzuma yasladı. "Çok mutluyum. Ama çok yorgunum."

Bara doğru yürüdüğü anda onu fark ettim ve midem kasıldı. Poppy yanımda gerildi, omzuma değdi, sanki düşünmeden kendini topraklıyormuş gibi. Biramı yavaşça bıraktım ve gözlerimi ondan ayırmadım. Toddy, suçlamalar ve sorunlar yüzünden ortalıkta görünmüyordu. Onu gözlemledim ama Weston bize işten atıldığını ve şehir dışında iş aradığını söyledi. Onu işe alan şehre acıyorum ama gitmesini de isterdim.

Violet barın arkasında. Sakin, profesyonel ve saçmalıklarla uğraşacak havasında değil. Hiçbirimiz değiliz. Gece çok iyi gidiyor, kimse onun burada olup her şeyi mahvetmesini istemiyor. Çünkü onun buraya gelmesinin tek amacı ortalığı karıştırmak.

Toddy bir tabureye oturup öne doğru eğildi. "Ne? Gülümseyemiyor musun bile?"

Violet gözünü kırpmadan, sanki ezmek istediği bir böcekmiş gibi ona bakıyor. "Ne alabilirsiniz?"

Bunu sevimli bulduğunu düşünerek kıkırdıyor. "Vay canına. O kadar kötü bir günmüş, değil mi? Dostça bile olamıyorsun."

Sesi sakinliğini koruyor. "Hayır."

Başını çevirip Poppy ile göz göze geldi. "Merhaba bile diyemiyor musun?"

Ben hareket edemedim Cami, sanki ilahi bir öfkeyle harekete geçirilmiş gibi taburesinden doğruldu.

"Aman Tanrım," diyor neşeyle. "Bizi affedin, Kaptan Bok Kek. Hiçbirimiz böyle bir kraliyet mensubunun huzurunda olduğumuzun farkında değildik."

Barın sessizliği yavaş ve keyifli bir şekilde çöküyor. Ah, bu çok güzel olacak.

Cami sözlerine şöyle devam etti: "Ne kadar da cesursun! O sana hiçbir şey borçlu değil. Hiçbir kadın borçlu değil. Neden herkesin sana bir şey borçlu olduğunu varsayıyorsun? Kimse sana hiçbir şey borçlu değil ve sen de hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Toddy alaycı bir şekilde, "Affedersiniz?" dedi.

Cami başını yana eğerek, "Sence sana en iyi gelecek kişi kim olurdu?" diye soruyor. "Bir terapist. Randevu al. İnsanlara nasıl davranacağını öğren. Çocuk istismarına son ver."

Toddy'nin yüzü kızardı. "Ben ANTRENÖR Toddy'yim. Ve kimseye kötü davranmam."

Violet sonunda keskin gözlerle başını kaldırdı. "Koç Toddler, size barımız hakkında biraz bilgi vereyim." Bardağı dikkatlice masaya bıraktı. "Burası bizim, yani istediğimizi yapabiliriz. Ve çocuk istismarcılarına veya çocukları aşağılamaktan zevk alanlara hizmet etmiyoruz. Ya da başkalarını itip kakanlara. Ve siz de tam olarak bunu yapıyorsunuz."

"Ben öyle şeyler yapmam," diye çıkıştı Toddy. "Ve sen ne konuştuğunu bilmiyorsun."

Cami nefes nefese kalıp, şimdiye kadar duyduğum en abartılı bebeksi ses tonuna büründü. "Bak ne kadar tutarlısın, Koç Tooty," diye mırıldandı. "Hep küçümsüyorsun, hep inkar ediyorsun."

Violet hiç tereddüt etmeden, tatlı bir gülümsemeyle, bebeksi bir ses tonuyla, "Koç Tooty, çok tutkulusunuz. Çok gürültülüsünüz. Bu çok yorucu olmalı." dedi.

Dudaklarımı sertçe ısırdım. Göğsüm kahkahadan titriyordu.

Walker ellerini ağzına kapatmış, omuzları titriyor. Jack ise kahkahayı tutmaktan bayılacakmış gibi bılardo masasının üzerine eğilmiş. Ben de ondan pek farklı değilim.

Toddy öfkesinden patlamak üzere gibi görünüyor.

"Bana böyle konuşmayı bırak," diye çıkıştı, şok içinde ikisine de bakıp durdu.

Cami ciddi bir şekilde başını salladı. "Ah, hoşuna gitmiyor çocuklar."

Violet tekrar başını yana eğdi. "İşin garip tarafı bu."

Toddy'nin yumrukları sıkıldı. Sanki takviye bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Kimseyi bulamadı. Barın yarısı izliyor ve kahkahalarını tutmaya çalışıyordu, bazıları ise hiç tutamıyordu. Maggie kollarını kavuşturmuş, eğlenmiş bir ifadeyle tezgâhın önünde belirdi. Poppy ise yanımda, dimdik ve güçlü bir şekilde duruyordu.

"Burası tam bir fiyasko," diye tükürdü.

"Hayır," diyor Violet. "Sen buradasın. Git buradan. Bridger Falls'ta hoş karşılanmıyorsun."

İşte hepsi bu kadar. Toddy arkasını dönüp öfkeyle kapıya doğru koştu, kendi kendine homurdanarak, omuzları öfkeden gerilmiş halde. Kapı

arkasından o kadar sert kapandı ki pencereler titredi.

Bir anlık sessizlik oluyor. Sonra kendimi tutamıyorum. "Aman Tanrım." Gülmekten neredeyse nefesim kesiliyor. "Kaptan Bok Kek. Bunu alıyorum Cami."

Jack gözlerini siliyor, kahkahadan titriyor. "Koç Tooty."

Başımı salladım, istemsizce güldüm. "İnanılmaz, az önce hiçbirimiz hapse girmedik. Hepimiz o adamdan nefret ediyoruz."

Cami sırtarak içeceğini kaldırdı. "Kimse Owen'la uğraşamaz. Bu hikayeye bayılacak."

Violet kadehini Cami'nin kadehiyle tokuşturdu. "Özellikle de erkekler kaba davrandığında."

Poppy bana doğru eğildi, ağzı kulağıma değiyordu. "Yumruk atmadığın için teşekkür ederim."

Alnından öpüyorum. "Bunu yapmak zorunda değildim. Onlar hallettiler."

"Kamyonunun kapısını kaynakla kapatmadığınız için teşekkür ederim." diye sırttım.

"Kim demiş yapmadığımı?"

"Zamanınız olmadı," diyorum gülerek.

Omuz silkerek, "Haklısın," dedi.

Bu insanlarla çevrili olmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Bölüm 31

Haşhaş

Tyler Childers'in Tüylü Kızılderililer adlı eseri

Yarı normal bir rutine alışmaya çalışıyoruz. Hayat ardı ardına büyük sürprizler yaşattığında, olabildiğince normal bir rutin. Okul yeni bitti, biz de eve yeni geldik ve limana yanaştık.

Arabayı park etmek için koya girdiğimde Ollie, Ellie'yi Mufasa'nın Simba'yı tuttuğu gibi havada tutuyordu ve gururla gülümsediği o an beni güldürdü.

Owen yanımda, Bandit ise kamyonetin kabininde aramızda oturmuş, kelimeleri birbirine karışmış, sırt çantası yarı açık, kapüşonlu kazağının kolları ellerinin üzerine çekilmiş halde, durmadan konuşuyor. Arabayı park edip motoru durdurdum, kalbim Ollie ve Ellie'yi görmek için heyecanla çarpıyordu. Ben bir şey diyemeden Owen kamyonetten indi, Ollie'ye doğru koşup zıplayarak ona heyecan verici bir şeyler anlattı. Bandit de yanında, kuyruğunu çılgınca sallayarak, o an olan her neyse onun kadar heyecanlıydı. İkisinin bu akşam basketbol antrenmanı vardı ve Owen, en hafif tabirle, çok heyecanlıydı. Bir ay içinde ablasıyla yalnız yaşamaktan iki ebeveyn figürüne ve küçük bir kız kardeşe sahip olmaya geçen bir çocuk için, bence büyük bir şans yakalamıştı. Bir ay önce her şey belirsizdi, ya şimdi? Şimdi her şey heyecan verici ve umut dolu.

Ollie, Owen kadar heyecanlıymış gibi onu izliyor. Owen bir şeyler geveleyip dururken, Ollie dikkatle dinliyor, ona odaklanıyor, başını sallıyor

ve gülümsüyor. Ellie kollarında rahat bir şekilde uyuyor, küçük yüzü buruşmuş, dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi.

Ve düşünüyorum... kahretsin. Bütün dünyam burası, bu oto tamirhanesi; burada yaşadığım anılar, şu an karşımda duran güzel anılar değil, kötü anılar gibi geliyor. O beyaz çitli ev hayatıyla dalga geçmiştım ama hayat gerçekten de gülüp bana ona çok benzeyen bir şey sunuyor. İki çocuk, bir köpek, bir ev ve Ollie? Evet, belki de o beyaz çitli ev hayatı o kadar da kötü değilmış, çünkü garip bir şekilde bize uyuyor gibi geliyor.

Ollie kocaman gülümsüyor ve ellerini ceplerine sokmuş, ne yapacağını bilemezmiş gibi topuklarının üzerinde adeta zıplıyor. Gözleri ışıll ışıll ve odadaki tek şey benmişim gibi bana dikilmiş.

"Ne?" diye nefes nefese sordum. "Ne oldu?"

Son zamanlarda, kötü bir şeyin olmasını beklemekten gerçekten vazgeçmeye çalışıyorum. Ve şu anda, büyük bir şey olduğunu hissediyorum. Ve yüz ifadesine bakılırsa, iyi bir şey olmuş gibi görünüyor.

Aramızdaki mesafeyi üç uzun adımla geçti. "Babalık testi sonuçları geldi. Biyolojik olarak üvey kardeşim," dedi sesi boğuk bir şekilde. "O bizim."

Duygularım dizlerimi titretiyor. Bunu duymak, birlikte bu hayatı kurarken ve ilerlerken bize kesinlikle bir nebze olsun iç huzuru getiriyor.

"Hiç şüphe etmedim," diye devam ediyor, kelimeler birbirine karışıyor. "Hiç şüphe duymadım. Ama Weston her şeyin temiz ve eksiksiz olmasını istedi. Her ayrıntıya dikkat etti. Yemin ederim, hiçbir şeyi atlamadı."

Bir yandan gülüyorum, bir yandan da ağlıyorum, bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Hayır, öyle değil. Bu harika bir haber!"

Ollie titrek bir nefes verip başını salladı. "Biraz önce aradı. Her şeyi doğruladı. Madison her şeyi imzaladı. Resmen ebeveynlik haklarından bize feragat etti, bu yüzden başka bir şeye ihtiyacımız yok. Babamla o ilgileniyor."

O anda değişimi hissettim. Göğsümden, farkında bile olmadan taşıdığım ağırlık kalktı. "O artık senin," diye fısıldadım.

"O bizim," diye tekrarlıyor, sesi şimdi daha yumuşak, sanki bunu çok yüksek sesle söylemenin aramızdaki bir şeyi bozacağından korkuyor gibi.

Gülümsemesi titriyor. Elini yüzüne sürüyor, gözlerini kırıştırıyor. "Bunun doğrulandığına ve her şeyin halledileceğine sevindim."

Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü göğsüne yaslıyorum. Tanrım, ne kadar güzel hissettiriyor!

"Biliyordum," diye fısıldadım tişörtünün içine. "Bir şekilde onun için yaratılmış olduğunu anladım."

Gülüyor. "Evet. Ben de. Hiç şüphe etmedim."

"Eh, bir bebek için oldukça sevimli, sanırım. Onu yanımızda tuttuğumuza sevindim," diyor Owen, Bandit'in kulaklarını kaşırken. "Gerçi çok kaka yapıyor, bu iğrenç ama bunun üzerinde çalışabilir."

Gülüştürüyor ve ben Ellie'yi Ollie'den alıp başını öpüyorum, onu kendime doğru çekip tatlı bebek losyonu kokusunu içime çekiyorum.

Ollie, Owen'a sarılır. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi?"

Owen hemen başını salladı. "Evet. Bu bizi daha da tuhaf, daha da havalı bir aile yapıyor."

Ollie ikimize de baktı ve "Sully hakkında bize bilgi verdi. Bazı evrakları imzalaması için onu bulmaya çalışıyormuş ama henüz başaramamış." dedi.

"Peki ya kulüp? Onu bulabileceklerini düşünüyor musun?" diye omuz silkerek soruyorum. "Ondan para alıyorlarsa nerede olduğunu biliyor olmalılar."

Ollie içini çekti. "Onlardan hiçbir şey istemek istemiyorum. Ama madem konu açıldı, bugün masanızda bir zarf daha belirdi."

Ahh, ilginç. Buraya nasıl girdiklerini bile bilmiyorum ve muhtemelen bilmek de istemiyorum. Kilitleri yeniden anahtarlamayı aklıma not ediyorum.

"Ama bize bu süper havalı köpeği verdiler." Owen sırtırken Bandit kuyruğunu sallayıp hepimizi mutlulukla izliyordu.

Öyle yaptılar ve Sully ortalıkta yoktu. Bu galibiyetleri kabul ediyorum.

* * *

Birkaç gün sonra Ollie nereye gideceğimizi söylemeyi reddetti. Sadece çok sıcak giyinmemizi ve yanımızda sıcak battaniyeler getirmemizi söyledi. Bu bana pek bir şey ifade etmedi ama dediğini yaptım.

Bu da otomatik olarak Owen'ın arka koltukta, Ellie'nin yanında, çocuk koltuğunda heyecandan titrediği ve aklında milyonlarca soru olduğu anlamına geliyor.

Owen, burnunu neredeyse cama dayayarak dördüncü kez, "Karla ilgili bir şey mi?" diye soruyor. "Çünkü eldivenlerimi, yedek eldivenlerimi ve kar yağması ihtimaline karşı yedek çoraplarımı da getirdim."

Ollie, bir eli direksiyonda, ona doğru sırtarak baktı. "Muhtemelen iyi bir fikir. Göreceksin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Çok gizemli davranıyorsun. Ellie için yeterince sıcak olacağından emin misin?"

Daha da geniş bir gülümsemeyle omuz silkti. "Sanırım göreceksin."

Wilder Çiftliği'nin kapıları görüldüğünde, Owen içeri baktığında arkasına atlar bağlı bir kızak görünce neredeyse aklını kaybeder.

"Olamaz," diyor heyecanla. "KESİNLİKLE OLAMAZ."

Jack ve Cami, sıkıca giyinmiş bir şekilde ön tarafta bizi bekliyorlar. Maggie de orada, sıkıca giyinmiş ve el sallıyor. Küçük bedenine komik derecede büyük gelen kocaman bir şişme mont giymiş. Walker'ın kamyoneti gelip yanımıza park ediyor.

Arabadan iniyoruz ve hava çam, soğuk, temiz ve sakın bir kokuyla doluyor; kamyonundan iner inmez omuzlarım düşüyor. Birkaç gündür aralıksız kar yağıyor ve kar çok güzel, kızakla kaymak için mükemmel, kulağa harika geliyor.

"Ollie, bu inanılmaz!" diyerek Violet ve Mack'e el salladım.

Arabadan indik ve Ollie yanıma gelip beni nazıkçe öptü. "Bunu seveceğini biliyordum."

Çam ağacı ve ışıklarla süslenmiş devasa beyaz kızağa nefes nefese bakarak, "Muhteşem!" diyorum.

Walker, Violet ve Mack kamyonundan inerler ve onlar da hayrete düşerler. Mack, Owen'ı bulduğunda "Jack, kızağı nereden buldun?" diye sorar ve ikisi de heyecandan adeta zıplarlar.

Jack gülümseyerek, "Tucker onu bir müzayedede buldu ve eve getirdi. Son birkaç aydır onu restore ediyordu ve sonunda ilk seferine hazır." dedi.

Gülüştürüyoruz ve kat kat giyiniyoruz, ta ki Ellie pembe yanakları dışında taşıma çantasında bir marshmallow'a daha da çok benzeyene kadar.

Jack, Owen'a bir çift kar ayakkabısı uzatırken sanki ona taç veriyormuş gibi davranıyor. "Bunları daha sonra babanla ve benimle... yani Ollie ile denemen için de veriyorum," diyor ve sanki Freudyen bir dil sürçmesi yapmış gibi başını sallıyor.

"Özür dilerim," diyor.

Owen güldü ve omuz silkti. "Şey, o biraz babama benziyor."

Ollie ile göz göze geldik ve Ollie, Owen'ın omzunu sıkarken sırttı. "Kesinlikle öyleyim, dostum."

Owen utangaç bir şekilde aşağıya bakıp tekrar bize baktı. Kolumu onun omzuna attım ve onu sıkıca kucakladım.

"Hazır mısın?" diye soruyor Jack. "Biraz kar ayakkabısıyla yürüyeceğiz ve kızıağı sırayla kullanacağız."

Owen başını o kadar sertçe salladı ki şapkası gözlerinin üzerine kaydı. "Evet!"

Mack, kamyonetten kar ayakkabılarını kapmak için aceleyle koşarken, "Beni bekleyin!" diye seslendi.

"Bu çok büyü! Ayrıca, sana bir şey aldım," diyor Violet, beni kamyonetlerinin arka koltuğuna çağırırken. "Maggie ve Cami'ye de birer tane aldım."

Yanına gidip Ellie'yi daha sıkıca kucaklıyorum. Sıkıca giyinmiş ve derin bir uykuya dalmış. "Bu büyü bir şey! Bunların hepsinden haberin var mıydı?"

Omuz silkerek sırttı. "Sayılır. Bu yüzden sana bunu almam gerektiğini biliyordum!"

Beyaz bir palto çıkarıp çığlık attı. "Benimkine benziyor, üstelik ısıtmalı!"

Gülüyorum ve o da bebek taşıyıcısının üzerine takmama yardım ediyor. "Nasıl bu kadar büyük ve mükemmel?"

Gülerek, "Onları karnımızı ve bebeklerimizi örtecek kadar büyük aldım!" dedi.

Birkaç ay önce Violet ile burada durup bebekleri kucağımızda tutmaktan bahsedeceğimizi söyleseydiniz inanmazdım. Ama işte buradayız ve bunun ne kadar harika olduğunu fark ediyorum. Eskiden istemediğim bir şeyi şimdi onsuz hayal edememem biraz çılgınca.

"Teşekkür ederim," dedim ona sarılarak. "Ellie de sana teşekkür ediyor."

Sonraki bir saati ağaçların arasında kızak ve kar ayakkabısıyla kayarak, nefes nefese kalana kadar kahkaha atarak geçirdik. Owen düştü ve sanki başına gelmiş en komik şeymiş gibi hemen ayağa kalktı. Jack rekabetçi değilmiş gibi davranırken Ollie tam bir rekabetçiydi ve hafif bir tepeden kızakla aşağı kaydılar. İkisi de düştü ve kahkaha attılar.

Ellie iyice sarınmış, göğsüme yaslanmış, gökyüzüne sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Bu temiz havayla çok güzel uyuyacak, hepimiz uyuyacağız herhalde.

Sonunda Maggie dilini şaklattı ve ona doğru uzandı. "Pekala. Kış harikaları sana yeter artık kızım. Ben sıcak kakaomu içerken onu kulübenin

içine, pencereden sizi izlemesi için götürüyorum."

Onu nazıkçe ona teslim ediyorum ve Maggie sanki bir ödöl kazanmış gibi ışıldıyor.

"Onu sıcak tutacağım," diyor Maggie. "Siz hepiniz oynayın."

Büyükannelik görevini yerine getirmekten mutluluk duyan bir kadın gibi içeri giriyor. Kapıyı kapatırken gülümsüyorum. Bazen annem burada olsaydı hayatın nasıl olacağını merak ediyorum. Nerede olurdu? Babamla hâlâ evli olur muydu? Umarım olmazdı. Sully'den çok daha iyisini hak ediyordu. Hepimiz hak ediyorduk.

Ollie yanıma geliyor, kolunu bana doluyor ve biz de Mack, Owen ve Cami'nin tepeden kızakla kaymasını izlerken gülüyoruz.

Tucker, sanki Disneyland'e yeni girmiş gibi sırtarak ortaya çıkıyor. "Herkes merhaba."

"Hey! Kızakına bayıldım!" diye seslendim.

Elini sallıyor. "Harika değil mi? Geçen yıl bir müzayedede buldum ve restore edip tekrar çalışır hale getirmek uzun zamanımı aldı."

Jack bize sesleniyor: "Pekala, şimdi sıra sizde, iki aşık kuş, kızağa binme sırası."

Ollie, bir beyefendi gibi elimi tutuyor ve kızağa binmeme yardım ediyor, battaniyeyi de üzerimize örtüyor, kolunu da bana doluyor.

"Yeterince ısındın mı?" diye soruyor, gözleri beni süzüyor.

"Evet, Violet bana bu ısıtılmalı montu aldıktan sonra," diyorum gülerek.

Bana doğru eğilip nazıkçe öptü. "Güzel."

"Yeterince ısındın mı?" diye soruyorum, battaniyeleri üzerine örtüp biraz onunla ilgilenirken.

"Şimdi sen buradasın, yanıma sokulmuşsun, çok mutluyum."

Tucker kızağı sürüyor ve biz de yerimize oturuyoruz; kızak yolculuğuna çıkarken dünya adeta sessizleşiyor. Sadece kar, ağaçlar ve atların toynaklarının sesi var.

Ollie beni kendine doğru çekiyor. "Seninle konuşmak istedim."

"Pekala," dedim usulca, bunun nereye varacağını anlamadan.

Eldivenlerimin üzerinden elimi sıktı. "Bütün bunlarla ilgili iyi olup olmadığından emin olmak istiyorum. Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum. Aklının nerede olduğunu görmek istiyorum."

"Her şey birden oldu," diye itiraf ediyorum.

Bu, yılın en hafif ifadesi gibi geliyor.

Hiçbir şey eskisi gibi değil. Ne işim, ne biz, ne Owen, ne günlerimin şekli, ne de sabah uyanma şeklim. Hayatım eskiden açlık, yorgunluk ve her şey yolundaymış gibi davranırken kafamda dolar saymaktan ibaretti. Owen'ın çekmemesi için kendimden fedakarlık ediyordum. Tükenene kadar hayatta kalmaya çalışıyor ve kendime bunun böyle olması gerektiğini söylüyordum.

Şimdi farklı bir şekilde yorgunum.

Bu, anlamlı işler yapmanın ve bana ihtiyacı olan ve beni seven insanlara eve dönmenin getirdiği güzel bir duygu. Ayaklarımın altında bataklık yerine istikrarın olması. Kapıda Bandit'in çamurlu patileri ve kollarımda Ellie'nin yumuşak ağırlığı. Owen'ın güvende olduğunu, güldüğünü ve büyüdüğünü bilmek, tıpkı benim ergenlik dönemimde yaptığım gibi kendini korumak zorunda kalmamak.

"İşim, biz, Owen, Bandit ve Ellie," diyorum, bunları sıralarken hafifçe gülümsüyorum. "Hiçbir şey eskisi gibi değil." Yutkunuyorum, göğsümde yoğun bir duygu baskısı hissediyorum. "Ama aynı zamanda hayatımın en muhteşem dönemiymiş. Bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmem."

Ollie'nin bakışları bana sabit, sıcak ve emin bir şekilde dikilmişti. "Ben de öyle yapmazdım," dedi. "Buraya en alışılmadık yoldan geldik, ama buradayız. Önemli olan bu."

Bu durum içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Bazen bunalıyorum, evet. Sık sık yorgun düşünüyorum. Ama daha önce hayal bile edemediğim bir şekilde mutluyum.

Ve ilk defa, her şeyin dağılmasını bekliyormuş gibi hissetmiyorum.

Başımı salladım. "Seni seviyorum, Ollie."

Alnını benimkine yasladı. "Seni çok seviyorum, Poppy."

"Her şeyde iyi misin? Çok mu fazlayız...?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Sen ve Owen uzun zamandır benim ailemsiniz. Sadece şimdi resmileşti. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Owen'ı evlat edinebilir miyiz? Onu resmen bizim ailemiz yapabilir miyiz?"

Nefesimi içime çektim, gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü. "Evet, bence bu onun için de çok şey ifade ederdi."

"Ne istiyorsun Poppy?" diye soruyor sessizce, sanki bu sadece ikimiz arasında kalacakmış gibi.

Gözlerim, yanımdan kayıp giden ağaçlara dik dik bakıyor, nefesimden beyaz buharlar yükseliyor.

“Bir gün bizim küçük bir evimiz olsun istiyorum,” diyorum usulca. “Owen ve Ellie’nin oynayabileceği bir bahçesi olsun. Belki daha fazla hayvanımız olsun. Ailecek gezilere çıkıp eğlenceli yerler görmek istiyorum. Yolculuklar çok eğlenceli olur diye düşünüyorum. Küçük evimizde arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte ak am yemekleri yemek istiyorum. Owen ve Ellie’yi beyzbol maçlarına götürmek istiyorum. Belki bir gün daha fazla çocuğumuz olur. Bilmiyorum.” Yutkunuyorum. “Ama dürüst olmak gerekirse, sadece seni istiyorum, Ollie.”

Hemen cevap vermiyor. Belki de bunu da istemiyordur diye endi eleniyorum. Sonra içimi endişe kaplıyor. "Ama eğer istemezsen..."

Sonra başını çevirip alnını benimkine dayıyor ve bana hiçbir şeyin imkansız olmadığını hissettiren o istikrarlı g l msesiyle karşılık veriyor.

“Sana dünyayı vermek istiyorum Poppy,” diyor. “O listedeki her şeyi ve daha fazlasını sana vereceğim. İstediğin her şeye sahip olmalısın ve ben bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağım.”

Çenemi avuçlayıp beni kendine çekiyor, dudakları sıcak ve sıkı bir şekilde dudaklarımda. Sanki bir söz veriyormu  gibi,  p c ğ yle her şeyi m h rl yor. Ve ben bunu seviyorum. Onu seviyorum.

Kızak hareket etmeye devam ediyor. Kar, etrafımıza yavaş ve sessizce yağıyor.

Ve ilk defa gelecek beni korkutmuyor. Ula abileceğim ve heyecan duyabileceğim bir şey gibi geliyor. Kötü bir şey daha olmasını beklemiyorum. Çünkü ba ımıza başka bir şey gelse bile, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi kanıtladık.

Bölüm 32

Ollie

Jordan Davis ve Luke Bryan'ın yazdığı "Dirt" kitabını satın alın.

Gün, diğer vardiyalar gibi başlıyor, yani hiç de sakın başlamıyor. Son zamanlarda çok fazla çağrı aldık. Çoğunlukla karlı havada nasıl araba kullanılacağını bilmeyen ve Wyoming rüzgarlarını hafife alan turistlerden geliyor bu çağrılar.

"Tekrar gülümsüyorsun," diyor Bucky. "O bebek seni yumuşatmış."

İnkâr etmeye kalkışmıyorum. Aptal gibi sırtıp başımı sallıyorum. "Mükemmel biri, dostum."

Bucky başını salladı. "Evet, öyle."

Ellie'nin fotoğrafı telefonumda hâlâ açık. Tüm ekipmanları sıfırlarken Poppy gönderdi. Ellie, Poppy'nin kollarında kundaklanmış, kameraya göz kırpmıyor ve Owen'ın kolu da onu koruyucu bir şekilde sarmış, sanki bu onun göreviymiş gibi. Çünkü gerçekten de öyle, çünkü o onun büyük abisi. Hatta köpek bile fotoğrafta onların yanındaydı. Artık önemseydiğim her şey tek bir ekrana sığıyor.

"Yalan söylemeyeceğim, yorucu oldu ama en güzel anlamda," diyorum.

Bucky homurdandı. "Bu rol için yaratılmışsın Ollie. Senden daha aile düşkünü birini tanımıyorum."

Bu sözler, bana şimdiye kadar söylenen her şeyden daha çok anlam ifade ediyor. Çünkü bunu elde edebileceğimi ya da isteyebileceğimi düşünmemiştim. Ailenin başkalarının sahip olduğu bir şey olduğunu ya da

seçtiğiniz veya sizi seçen insanlarla kurduğunuz bir şey olduğunu sanıyordum. Ve işte buradayım, en alışılmadık şekilde, ama sevdiğim kadının yanında kendi ailemi kuruyorum.

Ben cevap veremeden, yükleme rampası kapıları gıcırdamaya başladı. Her zamanki gibi, çok hızlı geçen bir kamyonun sesi gibi de değildi bu. Daha ağır ve daha derin bir sestti. Burada olmaması gereken seslerdi bunlar.

Oda birden sessizleşiyor ve herkes kapılara doğru dönüyor.

Onları görmeden önce göğsümde bir his var. Motosikletler. Birkaç tane, büyük ve gürültülü. Tam önlerindeki park yerlerine park etmişler, sanki birilerinin dışarı çıkıp bir şey söylemesine meydan okuyorlarmış gibi. Bir itfaiye istasyonuna yakışmayan türden bir varlık.

"Bu da neyin nesi?" diye mırıldanıyor biri.

Çenemi kilitledim çünkü neden burada olduklarını zaten biliyordum. Şapkamı ve paltomu giyerken, eldivenlerimi takarken, "Ben hallederim," dedim.

Bucky biraz daha yaklaşıyor. "Ollie."

"Anladım," diye tekrarlıyorum ve kimse beni durduramadan dışarı çıkıyorum.

Yüzüme soğuk bir hava çarpıyor. Adamlardan biri öne çıkıyor, diğerlerinden daha yaşlı, sakalı grileşmiş ve gözleri keskin ama acımasız değil.

"Ollie Kendrick," diye el salladı. "Seni arıyoruz."

"Burada olmamalısın. Burası benim işim," diyorum ve başımı sallayarak caddenin sonundaki dükkana işaret ediyorum. "Ve burası da benim evim."

Yaşlı adam ellerini hafifçe kaldırdı. "Adım Jonesy. Grave beni konuşmaya gönderdi. Sanırım bizi yanlış anladınız."

Mizahsızca gülüyorum. "Bu mümkün değil."

Bir an beni inceledi, sonra başını salladı. "Haklısın."

Diğer motosikletçiler geride kalıyor. Jonesy sesini sakın tutuyor. "Öncelikle şunu bilmenizi istiyorum. Sizinle veya eşinizle hiçbir sorunumuz yok."

Poppy'den bahsettiğinde midem bulanıyor.

"Babanı sevmiyoruz," diye devam ediyor. "Onun babasını da sevmiyoruz. Bu tür erkekler gittikleri her yerde zarar veriyorlar. Ama sen ve o iyi insanlarsınız. Kimse sizin ailenize bulaşamaz."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Neden bunu yapıyorsunuz?"

Jonesy gözünü bile kırpmadan şöyle diyor: “Kadınınız kulüp arazisine gelip koruma istediği anda, koruma altına alındı. Her ne sebeple olursa olsun, Grave sizi seviyor ve size bir şey olmamasını sağlamak istiyor. Kulüp eskiden iyi bir yerdi. İlk açıldığında ben de oradaydım ve babam da ilk kulüpteydi. Sully işin içine girdi ve kısa süre sonra berbat bir hale geldi. Grave şimdi orayı temizliyor. O da o kulübü mahveden bir babayla büyüdü. Yani, bu piçlerin çocuklarının ebeveynlerinin sonuçlarını üstlenmek zorunda kalmamalarını takdir ettiğimizi görebilirsiniz. Bu sonuçlar bizim değil.”

Dişlerimi sıkıyorum. "Karşılığında ne istiyorsun? Bir şey olması gerektiğini biliyorum."

Başını bir kez salladı. "Bu yerinde bir soru. Şunu anlamanız gerekiyor: Biz sizin düşmanınız değiliz."

"Herkesin bir fiyatı vardır," diyorum, sanki az önce bıyıklı bir motosikletçi tarafından duygusal şantaja uğramamışım gibi omuz silkerek.

Jonesy omuz silkerek, "Bedel, düzgün bir insan olmak ve arkadaşlığı kabul etmek," diyor. "Ayrıca, bilmenizi isterim ki, hiç kimse Bandit'i alt edemedi. Kadınınız ortaya çıkana kadar o köpeğin bozuk olduğunu düşünüyorduk. Sonra kasabaya geri kaçmaya çalıştı ve onu aradığını anladık. Bisiklet onun kokusuyla geri döndüğünde, çıldırdı."

Kendimi durduramadan burnumdan bir ses çıkıyor.

"Meğerse," diye devam ediyor, "sadece sizinle birlikte yaşamak istiyormuş."

"Ben onun çok hırçın bir bekçi köpeği olması gerektiğini sanıyordum," diyorum.

Jonesy sırttı. "Ah, o çok acımasız olabilir. Ama size karşı değil. Ama eğer biri ailenize yaklaşmaya kalkarsa, Bandit onlara cehennemi yaşatacak."

Başımı salladım. "Harika. Demek kulübünüzdeki en sert adam, Poppy'yi bulana kadar herkesle duygusal olarak iletişimi kesen bir köpekmiş."

Köpeği gerçekten seviyorum.

"Sizin geri gelip bir şey istemeyeceğinizden nasıl emin olabilirim?" Başımı salladım, hala onlara inanıp inanmadığımdan emin değildim. Babamın bu tür insanlarla takıldığını ve her zaman gelip onu tehdit ettiklerini veya bizden bir şeyler çaldıklarını izlemiştim.

"Bize hiçbir şey borçlu değilsin," diyor Jonesy. "Poppy'nin de yok."

Alaycı bir şekilde, "Öyleyse neden sen de işin içindesin? Hiçbir anlamı yok," dedim.

"Çünkü Sully ona borçlu," diyor. "Ve biz de onun borcunu ödemesini sağlayacağız."

Katılmıyorum, çünkü ona borcu var. Ama onun saçmalıklarıyla da uğraşmak istemiyoruz, bu yüzden onunla hiçbir ilgimiz olmamasını tercih ederiz. Buna değmez.

Ona dik dik bakıyorum. "Onu sorguya mı çektin?"

Jonesy, "Çaldığı şeyleri geri alıyoruz ve iade ediyoruz," diyor. "O para ona gidiyor. Temiz, hiçbir koşul yok."

"Peki sonra ne olacak?" diye soruyorum.

Jonesy başını yana eğdi. "Müsaitliği varsa onun becerilerinden faydalanırız. Çok iyi bir tamirci ve araçlarımızı ve motosikletlerimizi güvenilebileceğimiz birine emanet etmemiz gerekiyor."

Bu beni her şeyden daha çok şaşırttı. Haklı, o en iyi tamirci. Onunla çok gurur duyuyorum.

Yüzünü inceliyorum. "Çocuklarla hiçbir temas yok. Asla gözdağı verme. Ailemi tehdit edersen, sana hâlâ bir Kendrick olduğumu ve babamın yaptıklarının, ailemi korumak için yapacaklarımın yanında çocuk oyuncağı gibi kalacağını hatırlatırım."

"Katılıyorum," diyor hemen sırtarak. "Vay be Ollie. Senin böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum."

Ona öylece bakıyorum, o da bir an bana bakıyor.

"Pekala," dedim sonunda. "Sully'yi gördüğünüzde, Poppy ve benim Owen'ı evlat edinebilmemiz için Weston Jessop'a gidip haklarından feragat etmesini sağlayabilir misiniz?"

Jonesy bir an beni izledi ve başını salladı. "Bakalım ne yapabilirim."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler."

Jonesy içini çekti. "Seninle konuşmamız gereken bir şey daha var."

Omuzlarım gerildi.

"Hoşunuza gitmeyecek," diye ekliyor.

"Dene bakalım." Çünkü bunların hiçbirini gerçekten sevmiyorum.

"Biraz araştırma yaptık," diyor dikkatlice. "Bunların hepsi Çocuk Koruma Servisi (CPS) raporuyla ilgili."

Çenemi sıkıyorum, söyleyeceklerine hazırlanıyorum. Sanırım beni çok kızdıracak.

"Dediğim gibi, hepiniz kulüp koruması altındasınız. Biri size bulaşırsa, biz de harekete geçeceğiz."

"Kimdi o?" diye sordum, Jeremy Toddy ya da Poppy'ye kin besleyen bir müşteriyle karşılaşma ihtimaline karşı kendimi hazırlayarak.

"Annen yaptı," diyor sonunda.

Ona dik dik bakıyorum, bir türlü gelmeyen espriyi bekliyorum. "Ciddi misin?"

Çünkü imkansız. O berbat bir anne. Ama Poppy ve Owen'a zarar vereceğini düşünmemiştim. Elinden gelenin en iyisini yapan iki masum insan. O bir hemşire. İnsanlara yardım etmesi gerekiyor. Bu nasıl olabilir? İnanılmaz.

Jonesy başını salladı. "Bunu kesin olarak biliyoruz."

Motorlar tekrar çalışmaya başladı. Jonesy, "Üzgünüm dostum. Sully'den haber alırız," dedi. Motosikletler hareket etti. İtfaiye binasının kapıları arkamda, ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim bir sığınak gibi belirdi. İhanet şu anda oldukça ağır geliyor.

İçeri geri döndüğümde, kapı aralığından bana bakan ve kollarını kavuşturmuş tüm erkekler vardı. Her şeyi görmüş ve duymuşlardı. Harika.

"Bu da neydi?" diye soruyor biri. "Gidip bir şey halletmemiz mi gerekiyor?"

Cevap vermiyorum. Onları zar zor duyuyorum. Çünkü şu an çok öfkeliyim. Kulaklarımda adeta bir ısı uğultusu var.

Annemin Poppy hakkındaki sesini sürekli duyuyorum. Yargılayıcı, sürekli izleyen ve hayal kırıklığına uğramış bir ses. Sanki Poppy ve ailesi hakkında beni uyarmaya çalışmış gibi davranıyor. Onun dengesiz olduğunu söylemiş gibi. Sanki bizim ailemiz Poppy'nin ailesinden daha iyiymiş gibi. Benim ailem de tıpkı Poppy'nin ailesi gibi berbat. Hatta şimdi daha da kötü.

Annemin sadece acımasız olduğunu düşünürdüm hep. Ondan beklediğim bir şeydi bu. Meğerse tehlikeliymiş de. Çünkü kendi ailesine zarar vermeye hazır. Eğer onlara zarar verebiliyorsa, bana da zarar verebilir. Hiçbir ahlak anlayışı yok.

Maalesef bitirmem gereken bir vardiyam var, bu yüzden ona odaklanmam gerekiyor. Gidip annemi bulup onu paramparça edecek lüksüm yok.

Telefon görüşmeleriyle meşgul oluyoruz, hatta ambulansla hastaneye bile gidiyoruz ve neyse ki onu görmüyorum. Ablamla iletişime geçip

Cami'ye olanları anlatmalıyım. Annemiz bunu Poppy ve bana yapabiliyorsa, Jack ve Cami'ye neler yapabileceğini kim bilebilir ki? O iğrenç biri.

Eve dönüş yolu sessiz. Sözleri yüzlerce kez tekrarlıyorum ama hiçbiri içime sinmiyor. Poppy'ye bunu nasıl söyleyeceğim de kendimi kaybetmeyeceğim? Hâlâ çok öfkeliyim ve saatler geçti.

İçeri girdiğimde Poppy tezgahın başındaydı, Owen kanepede oyun oynuyordu, Ellie de beşiğinde uyuyordu. Onları böyle görünce onlara hiçbir şey söylemek istemiyorum. Burası çok huzurlu ve annemin huzurumu çalmasından bıktım.

Yüzüme bir baktı ve bardağını yere bıraktı.

"Ne oldu?" diye soruyor, çenemi kavrayıp beni süzerek. "Yaralandın mı?"

Oturmadım ya da ceketimi çıkarmadım. "Biraz konuşalım," dedim onu koridordan odamıza doğru götürürken.

"Motosikletçiler itfaiye binasına geldiler," diyorum arkamızdan kapıyı kapatırken.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne istiyorlardı?"

"Sanırım haklıydın. Belki de o kadar kötü değillerdir," diyorum sessizce.

Gözlerini kırptırdı. "Pekala. Peki, neden üzgün görünüyorsun?"

"Dahası da var." Derin bir nefes verip odada ileri geri yürüdüm.

Yaklaşıyor. "Ollie, beni çok korkutuyorsun."

"Annemdi," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Çocuk Koruma Servisi'ni o aradı."

Sessizlik.

Poppy'nin yüzü buruşmuyor. Taş gibi sertleşiyor.

"Ne yapacağız?" diye soruyor. "Cami'ye söyledin mi?"

Başımı salladım. "Önce sana söylemem gerekiyordu."

Bu soru beni mahvediyor. Çünkü ne yapmak istediğimi biliyorum. Ve bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Bu çirkinliği ailemin yanına getirmek istemiyorum. Zaten yeterince şey yaşadılar.

Elimle saçlarımı karıştırıyorum. "O kadar sinirliyim ki doğru düzgün göremiyorum."

Yanıma doğru geliyor ve kollarını belime sarıyor. Ona sanki dağılıp parçalanacakmışım gibi sıkıca sarılıyorum.

"Annem dışında, bu kadar şanssız bir ebeveynimiz olmasının sebebi ne bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Eli sırtımda yavaşça, rahatlatıcı daireler çizerek okşuyor.

“Ama biz onlar değiliz,” diye devam ediyor. “Biz işleri farklı yapıyoruz. Birlikte savaşıyoruz.”

Alnımı onun alnına yaslıyorum. "Sen ve ben. Her zaman sen."

Hafifçe gülümsedi. "Her zaman sen. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz, Ollie."

Owen kapıyı çalıyor. Meraklı bir ifadeyle içeri girerken, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Ona bakıyorum. Kurduğumuz hayata bakıyorum.

“Evet,” diyorum. “Öyle olacak.”

Ve bugün, onlarla birlikte olduğum şu anda, ilk defa buna inanıyorum.

Bölüm 33

Haşhaş

The Red Clay Strays'in "Wanna Be Loved" şarkısı

Birkaç gündür bununla baş başa kaldım ve şokun geçmesini bekledim. Şimdi ise öfke içimde derinlere yerleşti ve ne yapacağımı bilmiyorum. Theresa'yı bulup ona haddini bildirmek istiyorum. Annemin ölümü, babamızın bizi terk etmesi, Owen'ı tek başıma büyütmem ve zar zor geçinmemden kaynaklanan on bir yıldan fazla birikmiş öfkeyi ondan çıkarmak istiyorum. Çünkü bu, saçmalıkların üzerine tuz biber ekmek gibi. Ve tüm bunları yaşarken bazı insanlar işleri benim için gereğinden fazla zorlaştırdı. Mesela Theresa Kendrick'in kardeşim ve benim hakkımda Çocuk Koruma Servisi'ni araması gibi. Ve ne için? Çünkü oğlunun benimle birlikte olmasını istemedi ve işleri bizim için zorlaştırırsa belki de bizi terk edeceğini düşündü? Aklıma gelen tek sebep bu. Çünkü hangi insan böyle bir şey yapar? Kesinlikle bir anne değil.

Kendi oğluna bunu yapabilmesi ve hiçbir suç işlememiş masum bir çocuğu incitmesi, kendi kininden dolayı küçük kardeşimi tehlikeye atması kabul edilemez. Bu kesinlikle kabul edilemez bir durum.

Artık bunun için ağlamıyorum bile. Ollie bana ilk anlattığında, duştayken hıçkırarak ağlamıştım. Çoğunlukla Ollie ve Cami için, tıpkı benim gibi bir annelerini kaybettikleri için. Sadece onların annesi hayatta ama o da çok kötü biri. Bizi kasten incitmek için o aramayı yaparken ne

düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Yok etmeyi amaçlayan asılsız suçlamalar.

Şimdi kendimi... bitmiş hissediyorum. Ollie için üzgünüm ama onunla işim bitti. Sanki onu sokakta görsem, onu tanıımıyormuş gibi davranırım. Çünkü tanıımıyorum. Hiçbir zaman tanımadım. Hiçbirimiz tanımadık.

Anne babalar her zaman ihtiyaç duyduğunuz kişiler haline gelmezler. Bazen hiç değişmezler. Bazen ortada olmazlar. Bazen de, siz onları hayatınızdan çıkarmak zorunda kalana kadar bencil, kırılgan ve zehirli kalırlar. Ve bu, onlara sizin kadar acı vermez. Theresa ve babam gibi insanların ailelerini umursamaması yüzünden onları hayatınızdan çıkarmak zorunda kalmak...

Bu gerçek can yakıyor. Cami ve Ollie'nin şu an hissettiklerinden bıktım, ama daha fazla zarar görmeden önce gerçeği öğrendikleri için mutluyum. Ailemi ona emanet edemem. Ve Ollie ile Cami benim ailem.

Owen ve bir grup motosikletçiyle birlikte koydayım, dükkanın dışındaki otoparkta küçük go-kartıyla ileri geri gidip gelmesini izliyorum. Kaskı takmış, dili dışarı çıkmış, sanki sadece kafasında var olan çok ciddi bir araba yarışı filmi için seçmelere katılıyor gibi konsantre olmuş. Mack ile birlikte bu aleti çalışır hale getirmek için uğraşıyorlar ve onların eğlenmesini izlemek çok hoşuma gidiyor. Ben dükkan işlerini hallederken ve evrak işlerini yetiştirirken Ellie de Maggie ile ilgileniyor.

Dükkanın içi artık farklı bir havaya sahip. Hala yağ, metal ve benzin kokuyor. Ama okulda ders verdiğim ve ne yapacağımıza karar verene kadar dükkanı ayakta tutmak için sadece yarı zamanlı çalıştığım için artık farklı görünüyor. Sonsuza kadar bu dairede yaşayamayız. Ve bazen burada yaşamak, hayaletlerle yaşamak gibi geliyor.

Jonesy, Grave ve birkaç kişiyle burada. Pint'i buralarda görmedim ve sanırım onu sevmediğimi veya burada istemediğimi anladı. Bandit, geldiğinde ona hırladı, bu yüzden bir gün onu azarladım. Ama geri kalanların burada olmasından hoşlanıyorum. Bir bölmede çalışıyorlar ve kimseyi rahatsız etmiyorlar. Adamlarından biri bölmede bir motosikleti sehpa koymuş, Jonesy ona yardım ederken onunla uğraşıyor. Herkes rahat ama tetikte, birbirlerini fark etmiyormuş gibi davranan büyük köpeklerle dolu bir oda gibi. Motosikletçi enerjisi tuhaf. Bandit, otopark boyunca Owen'ı takip ediyor, hatta go-kartta yanında gidiyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey. Grave ona bakıp başını sallıyor ama ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Gerçekten kimseye fazla bir şey söylemiyor,

sadece etrafta dolaşıp yakışıklı görünüyor ve sessiz kalıyor, ama Jonesy arkadaş canlısı ve benimle sohbet ediyor. O kadar rahatlar ki, ofis buzdolabımda bira bırakıyorlar ve bazen burada takılıyorlar. Bu noktada, nasıl girdiklerinden bile emin değilim, ama arkalarını temizliyorlar ve bizi asla rahatsız etmiyorlar. Ve her hafta gizemli bir şekilde üst masa çekmecemde yığınla nakit para birikiyor. Ollie ve ben Owen için bir hesap açtık ve her şeyi oraya yatırmaya başladık. O para onun için.

Motosikletçilerin yanında her zaman tetikte olacağım muhtemelen. Ama ödeme yapıyorlar, saygılılar ve dükkanıma bir işletme gibi davranıyorlar. Ve aralarında ve Ollie arasında ne yaşandıysa da, o da bu konuda daha rahat.

Durum bu. Bu bizim yeni normalimiz. Motosikletçilerin korunması, birlikte yaşamak ve bir aile olmak. Buna bayılıyorum.

Jonesy ellerini bir bezle sildi ve çalışma tezgahına yaslandı. "Buraya yardımcı eleman almayı hiç düşündün mü?"

Üzerinde çalıştığım faturadan başımı kaldırıp "Ne konuda yardım?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Ben bir tamirciyim. Sadece şu anda çalışmıyorum. Oturup durmayı sevmiyorum. Grave ile ortak olsak, burayı seninle birlikte kurup işletirsek nasıl olur diye düşünüyorduk." dedi.

Söylediklerini düşünüyorum. Yaşlıca, şakaklarında beyazlar var. Onu bir süredir izliyorum ve atölyenin işleyişini biliyor. Kadın bir tamirci olduğum için bana aşağılayıcı davranmaması gerektiğini biliyor. Bu bile onu, şimdiye kadar karşılaştığım birçok erkekten üstün kılıyor.

"Bunu biraz düşünmem lazım," diyorum. "Ama belki."

Komik olan şu ki, büyürken babamla ilgili en nefret ettiğim şey onun ve etrafındaki motosikletçilerin olmasıydı. Hepsinden uzak durdum. Şimdi bu adamlar burada ve işler yolunda gidiyor. Hatta yolundan da öte.

Ağzı, alacağı cevabı biliyormuş gibi hafifçe kıvrıldı. "Anlaşıldı."

Dükkanın kapısı camları titretecek kadar sertçe açılıyor ve Cami sanki bir suç işleyecekmiş gibi içeri dalıyor. Belki de gerçekten işleyecek.

Yanakları kızarmış, uzun koyu renkli at kuyruğu gevşemiş ve gözleri, Jack Jessop'un yapacağı şeyden sonra durumu düzeltmeye çalışmasından önce gelen o vahşi bakışlarla parlıyor. Özellikle Cami kızginken onu sakinleştirebilen dünyadaki tek kişi o. Ve şu anda gerçekten çok kızgın görünüyor. Dükkanın motosikletçilerle dolu olduğunu bile fark etmiyor gibi.

"Ollie beni aradı," diye duyurdu kimseye özel olarak hitap etmeden. "Annemizin ne yaptığını biliyorum."

Dükkan, herkesin dinlemiyormuş gibi davrandığı anlarda oluşan o sessizliğe bürünüyor.

Taburemde döndüm. "Ofiste konuşalım."

Hiç itiraz etmeden peşimden geliyor. Kapıyı kapatmaya ya da ona sandalye teklif etmeye zahmet etmiyorum, çünkü zaten öfkeli bir dişi aslan gibi ileri geri yürüyor.

Cami ellerini havaya kaldırarak, "Ona artık tahammül edemiyorum," diyor. "Bizimle akşam yemeklerine katıldı, insan gibi davrandı, sonra gidip bunu yaptı. Neden Poppy? Neden?"

Masaya yaslandım. "Bazen anne babalar gerçekten berbat olabiliyor."

Yürümeyi bırakıp bana baktı. "Haklısın," dedi ifadesiz bir şekilde.

Bekliyorum, her şeyi anlatmasına ve içini dökmesine izin veriyorum. Çünkü bu hiç iyi bir duygu değil; sizi koruması gereken kişilerin size zarar veren kişiler olduğunu anlamak.

"Kocam bana sakın olmamı söyledi," diye devam ediyor. "Bu da ondan cesurca bir davranış. Sanki kendi Dateline bölümünü istiyor gibi."

Ofisin dışından bir hırıltı geldi. Bunun Jonesy olduğundan oldukça eminim. O her şeye burnunu sokan kişi. Ve Theresa olayını yakından takip ediyorlar.

Cami yüzünü ovuşturdu. "Buraya gelmek zorundaydım çünkü onu bulup ağzının payını almak istiyorum."

"Kızmaya hakkın var," diye katılıyorum. Ama o çok öfkeli. Ve üzgün. Bu duyguları çok iyi biliyorum.

Derin bir nefes vererek, "Peki siz onun için ne yapacaksınız?" diye sordu.

Hemen cevap vermiyorum çünkü bu tamamen benim kararım değil. Ama Ollie'yi tanıyorum, kendimi de tanıyorum. Bu böyle devam etmeyecek. Ona bir daha asla güvenemeyiz. Çünkü Ollie ve benim için kesin olan bir şey var ki, artık bize veya sevdiklerimize zarar vermeye çalışan insanlara tahammül etmiyoruz. Artık kendi çocuklarımızı büyütüyoruz. Bunu yapmayacağız veya buna katlanmayacağız.

Cami yine de kendi sorusuna cevap veriyor: "Bu kasabada beni gördüklerinde polisi aramaları gereken yaklaşık üç kişi var. Ve annemi de artık o listeye ekleyebilirim."

Bu durum beni hüzünlendiriyor çünkü Cami, incinmiş ve kızgın olmasına rağmen, tam anlamıyla bu konuda şaka yapmaya çalışıyor.

Cami sonunda karşımda oturan sandalyeye çöktü. "Onunla işimiz bitti, bu da canımızı yakıyor. Ama daha da acı veren şey, istediğini elde etmek için bize ve sevdiklerimize zarar vermekten çekinmemesi." Gözleri parıldayan ve öfkeli bir şekilde bana baktı. "Bu yüzden ona daha çılgın olduğumu göstereceğim."

Gözlerimi kırıyorum. "Bekle, ne?"

"Çünkü sen böyle yaparsın Poppy," diye devam ediyor öfkeyle. "Sana zarar vermek isteyenlere, akıl hastanesinde olmamanın tek sebebinin işlevsel olman olduğunu gösterirsin. Vidaların gevşek olsa bile."

Tamam, öfkeli Cami resmen sohbete katıldı. Theresa için korkutucu bir durum.

Ardından Jonesy'nin sesi kapı aralığından duyuluyor, motosikletçilerden biriyle konuşuyor: "Bridger Falls kadınları kesinlikle farklı yapıda."

Burnumu çekerek Cami'ye baktım, o da dinleyicilerine hiç dikkat etmiyordu. Düşüncelerine dalmıştı ve düşünceleri artık endişe verici bir hal almıştı.

Cami, sanki bir süreliğine el bombası atmayı bırakmış gibi sandalyesinde doğruluyor. Bana bakıyor ve yumuşuyor. "Eskiden güçlü ve bağımsız bir kadındım," diyor. "Ta ki Jack'le tanışana kadar."

Kaşımı kaldırıyorum çünkü ikimiz de onun hâlâ güçlü, bağımsız bir kadın olduğunu çok iyi biliyoruz.

"Şimdi mümkün olsa onun cebinde yaşardım. Onu çok seviyorum," diye itiraf ediyor yüzünde hayalperest bir ifadeyle.

Buna gülüyorum çünkü o duyguyu biliyorum. Birini çok sevmenin o duygusu. Anlıyorum.

Cami gülüyor. "Ve biliyorum ki sen de kardeşimle aynı durumdasın. İkiniz de hatırladığım kadarıyla hep böyleydiniz. Jack'le de aynı durumu yaşayana kadar bunu garip bulurdum."

Başımı sallıyorum.

"Yani, o adamı ve ailemi her ne pahasına olursa olsun korumak için her şeyi yapacağımı anlıyorsunuz. Ve Theresa artık ailemizden değil."

Ayağa kalktı ve ben ona sarıldım. "Her şey yoluna girecek."

Ve orada, dağınık ofisimde, dükkanımda motosikletçilerin arasında ve baldızım annesine karşı duygusal savaş suçları planlarken dururken, göğsümde bir şeylerin yerleştiğini fark ediyorum.

Her şey mükemmel değil. Muhtemelen hiçbir zaman kolay olmayacak, ama en azından artık biliyoruz ve birlikte çözüm bulabiliriz.

Owen, sanki dünya henüz ondan parçalar koparmaya çalışmamış gibi kahkahalar atarak dükkanın kapılarının önünden hızla geçip gitti.

Onu izlerken seçilmiş aileyi düşünüyorum. Bazen sevginin, birinden değişmesi için yalvarmak yerine uzaklaşmak anlamına geldiğini düşünüyorum.

Cami kapıya doğru yöneldi. "Seni seviyorum babacım."

"Ben de seni seviyorum."

"Peki ya Poppy?"

"Evet."

Sırıtarak, "Bunun bedelini ödeyecek," dedi.

"Onun için gerçekten çok korkuyorum." Yüzümü buruşturuyorum.

Geldiği gibi, fırtına gibi gidiyor.

Jonesy, ellerini bir bezle silerek kadının gidişini izledi. "Çok yoğun bir kadın."

Gülümsüyorum ama Theresa için gerçekten endişeleniyorum. "Hiçbir fikrin yok."

* * *

Ellie'nin sıcak küçük bedeni göğsüme yaslanmış, yanağı boynuma değiyor. Owen ise kanepenin diğer ucunda kıvrılmış, bir çorabı eksik, gözleri televizyona kilitlenmiş. Bir animasyon filmi onu içine çekmiş durumda.

Ev patlamış mısır ve temiz çamaşır kokuyor. Ollie'nin kapüşonlusu koltuğun koluna asılı ve ben bunun normal bir şeymiş gibi davranıp göğsümü acıtmadığını varsayıyorum. İtfaiyede olduğu zaman onu özlüyorum. Neyse ki izin alabildi, ama şimdi yeni bir normal bulmaya çalışıyoruz. Akşam yemeğinde görüntülü konuştuk ve gecenin yavaş geçtiğini söyledi. Arkadaşları ona bunu söylediği için takıldılar çünkü eğer böyle söylüyorsa işlerin yoğunlaştığını söylediler. Ve bir süredir sessizdi, muhtemelen yoğunlaşmıştır.

Telefonum çalışıyor ve ekranda Maggie'nin adı beliriyor.

"Hey Maggie, nasılsın?" diye sessizce sordum, Ellie'yi uyandırmamak için.

Maggie, sesi titreyerek, "Şekerim," dedi. "Büyük bir yangın çıktı."

Oda sallanıyor, az önce söylediği sözler midemi bulandırıyor.

Yüzümden kan o kadar hızlı çekildi ki başım döndü, oturduğum yerde bayılacakmışım gibi hissettim. Midem şiddetli, keskin ve bulandırıcı bir şekilde kasıldı ve nedenini bile anlamadan ellerim titremeye başladı.

Çok hızlı doğruldum. Dünya bulanıklaştı.

Ellie kollarımda irkilerek tiz bir çığlık attı, minik bedeni benimle birlikte sarsıldı.

"Ollie iyi mi?" diye sorduğumu duyuyorum ama kelimeler çok uzaktan, sanki su altından geliyormuş gibi geliyor.

Karşı tarafta bir sessizlik oluyor. Çok uzun.

Maggie dikkatlice, "Telefon görüşmesi sırasında yaralandı," diyor. "Onu hastaneye götürüyorlar."

Kalbim boğazıma kadar çarpıyor, yüksek ve çılgın bir şekilde, sanki göğsümden fırlamaya çalışıyor. Adrenalin vücudumu sıcak, baş döndürücü bir hızla sarıyor. Kendi nefesimi duyabiliyorum, sık ve düzensiz, sanki doğru düzgün nefes almayı unutmuşum gibi.

Yaralıyım. Hastanedeyim. Ollie. İçimdeki her şey bir anda harekete geçiyor.

Owen çoktan kalkmış, kapı eşiğinde duruyor, gözleri kocaman ve korkmuş. Yüzüme bakıyor ve ben daha bir kelime bile söylemeden bir şeylerin ters gittiğini anlıyor.

"Yoldayım," diyorum, kelimeleri zorla ağzımdan çıkararak, ayakta dururken bacaklarımı zorla hareket ettirerek.

Owen soru sormuyor. Sadece koşuyor. Bir dakika sonra hem paltolarımızı hem de Ellie'nin araba koltuğunu getirmiş, acil durumlarda ona öğrettiğim gibi tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyor. Bu düşünce beni neredeyse mahvediyor.

Salonun bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum, ellerim yanlarımda işlevsiz, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. Aman Tanrım. Aman Tanrım. İyi olmalı. İyi olmalı.

Parça parça hareket ediyoruz. Titreyen parmaklarımla Ellie'yi emniyet kemerine bağlıyorum. İçinde ne olduğunu kontrol etmeden çantamı alıyorum. Kapıyı arkamızdan çarpıyorum.

Kamyona doğru hızla aşağıya indik.

Yol boyunca trafik ışıkları ve kırmızı ışıklar birbirine karışıyor, ben de direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki ellerim ağrıyor. Owen yolcu koltuğundan sorular soruyor, sesi gergin ve ona verecek bir cevabım yok.

Ellie hıçkırarak ve acı dolu bir şekilde ağlamaya başlıyor, sanki korkunun dalgalar halinde bizden yayıldığını hissedebiliyormuş gibi.

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyorum, ona ne konuda güvence verdiğimi bilmesem de. "Biliyorum."

Hastanenin otoparkına çok hızlı girdim, lastikler kaldırıma sertçe sürtündü, sanki bir yere varmak yerine bir şeyin peşinden koşuyormuşum gibiydi.

Eğer yeterince hızlı hareket edersem, en kötüsünden bile kurtulabilirim.

Eğer hareket etmeyi bırakmazsam, o yine de iyi olacak.

İçeride ışıklar çok parlak. Hava dezenfektan ve soğuk kokuyor. Maggie içeride bizi bekliyor ve Owen'ı kucaklıyor.

"Ollie iyi mi?" kekeliyor.

Ellie'yi otomatik olarak ona uzattım. "Onu benim için tutar mısın lütfen?"

Başını salladı, çenesi sıkı, gözleri parlıyordu. "Elbette, tatlım."

"Nerede o? İyi mi?" diye soruyorum, gözlerim çılgınca etrafa bakınıyor.

"Onu testler için geri götürdüler. Bir ahırın zemininden aşağı düşmüş," diyor Maggie. "Tek bildiğim bu."

"Ona ihtiyacım var," dedim resepsiyondaki kadına, sesim titreyerek. "Kocam burada. Ollie Kendrick."

Kadın hiç tepki vermedi. "İyidir. Kontrol ediliyor. Sizi geri götüreceğim."

"Tamam" kelimesi şu an benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Onu yatakta görünce içimdeki her şey altüst oldu.

Gözlerim onu baştan aşağı süzdü, sanki içgüdüselmiş gibi, hayatta kalma içgüdüleriyle hasar aradı. İtfaiye kıyafetinin yarısı üzerinde, yarısı soyulmuş, kararmış ve isle kaplıydı. Saç çizgisinde kurumuş kan vardı, tenine karşı koyu bir lekeydi ve yanağındaki leke, hâlâ kanamadığını fark edene kadar göğsümü sıkıştırdı.

Çenesinde morluklar çoktan oluşmaya başlamıştı. Elleri sıyrılmış, eklemleri yara bere içinde ve kızgın görünüyordu. Ceketini açık, yakası yamuktu, sanki aceleyle yırtılmış gibiydi.

Saçları dağınık, zorlu bir görüşmeden sonra ancak oluşabilecek türden bir halde. Kaşları çatık, dudakları sıkıca kapalı, yüzünden sinirlilik okunuyor. Rahatsız görünüyor. Sinirli. Sanki burada olmaktan başka her yerde olmak istiyor.

Bozuk değil.

Bu gerçeği o kadar derinden hissettim ki dizlerim neredeyse titredi.

Nefes alıyor. Bilinci yerinde. Hastane yatağında mahsur kaldığı ve işini yapamadığı için sinirliymiş gibi tavana dik dik bakıyor.

İçime bir rahatlama dalgası çöktü, başım döndü ve ayakta kalabilmek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

Oh, çok şükür.

Sonra başını çevirdi, gözleri benimkilerle buluştu ve ifadesinde anında bir yumuşama oldu.

İşte o zaman, iliklerime kadar, her şeyin yolunda gideceğini biliyorum.

"Poppy," diye mırıldanıyor, sanki ömrümden yıllar çalmamış gibi.

Ona doğru koştum ve yüzünü öptüm, onu gördüğüme çok sevindim. "Ne oldu?"

"İyiyim," diyor hemen.

Hemşire homurdanarak, "Hayır, değil. Beyin sarsıntısı geçirdi." dedi.

Ollie gözlerini devirdi. "Hafif bir şey."

Kaşını kaldırarak, "Bayıldın," dedi.

"Ben iyiyim."

Onu sıkıca kucaklıyorum, yüzümü boynuna bastırıyorum, dumanın, terin ve onun kokusunu içime çekiyorum.

"İyi olmana çok sevindim," diye fısıldıyorum. "Ollie, güvende olman gerekiyor."

Kollarını sıkıca ve sıcakık sarıyor. "Biliyorum. İyiyim."

Hemşire, yatağını uzaklaştırırken, "Onu başka bir teste götürüyoruz. Hemen geri döneceğiz. Burada bekleyebilirsiniz," dedi.

Kaskı yatağın yanındaki sandalyede duruyor. Dikkatimi çekti çünkü içinden bir şey çıkıyordu. Uzandım ve içine sıkıştırılmış fotoğrafları çıkardım. Birinde, Black Dog'da birlikte selfie çekerken poz vermiştik. Birlikte olmadan önce çekilmişti ama kolunun bana sarılış şeklinden, bir çift gibi görünüyorduk. Onun benim olduğunu gösteren tüm ipuçlarını, daha o benim olmadan çok önce nasıl kaırdığıma inanamıyorum. Birinde Owen'la balık tutarken, ikisi de sırıtırken Ollie de yanına eğilmişti. Bir diğerinde ise yeni doğmuş bebek Ellie kuağımda uyurken, Owen da kanepede yanımda uyukluyordu. O fotoğrafı onun çektiğini bile bilmiyordum.

Boğazım düğümleniyor, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor.

Ollie tekerlekli sandalyeyle içeri getirildi, iyi görünüyor ama yorgun.

"İyi olmana çok sevindim. Seni çok seviyorum."

Theresa'nın sesi salonda bıçak gibi yankılanarak o anı mahvetti.
"Oğlumu görme hakkım var."

Hemşireye, "Lütfen annemi içeri almayın," diyor.

Başını salladı. "Anladım."

Üç itfaiyeci, adeta bir duvar gibi kapının önüne geçti.

"Hayır," diyor biri. "Theresa, bu mümkün değil."

"Oğlumu görmek istiyorum," diye çıkıştı. "Yolumdan çekilin."

Koridora giriyorum ve daha bir kelime bile söyleyemeden onların yanından sessizce geçip gidiyorum.

"Bu kadın kocamın odasına yaklaşmayacak," diye yüksek sesle söylüyorum. "Yakarsa polisi arayacağım. Beni duyuyor musun?"

Hemşire odasındaki iki hemşire donakaldı ve başlarını salladı. Biri ayağa kalkıp Theresa'yı çağırmaya geldi. Diğeri de güvenlik görevlilerini çağırmaktan bahsetti.

Theresa'nın yüzü buruştu. "Hiç hakkın yok. O benim oğlum."

Keskin, mizahsız bir kahkaha atıyorum.

"Hayır, Theresa. Her türlü hakkım var. O benim kocam. Ve senin burada olmanı istemiyor. Gitmen gerekiyor."

O ağzını açıyor ama ben henüz bitirmedim.

"Peki ya Çocuk Koruma Servisine yaptığınız o arama?" diye devam ediyorum. "Evet, yanlış iddialarda bulunduğunuzu biliyoruz ve sizi bunun için de şikayet edeceğiz."

Koridor birdenbire sessizliğe büründü.

Sonra şöyle diyor: "Bu anonim olacaktı. Sizi kimin ihbar ettiği sizi ilgilendirmez."

"Tuğla atmaya devam et," diye yaklaştım. "Ben onlarla lanet olası bir ev inşa ediyorum. Ailemin hayatında asla yer almayacaksınız. İşin bitti. Hakkınızda uzaklaştırma kararı çıkaracağız. Bir daha asla hiçbirimizin yanına yaklaşamayacaksınız. Yaptığın şey affedilemez."

Theresa'nın gözleri koridorda geziniyor ve Cami'nin de bu yöne doğru geldiğini fark ediyorum. Şu an onun için en küçük sorun benim.

Theresa korkmuş görünüyor ve ters yöne doğru gitmeden önce arkasını dönüyor. Geri döneceğinden şüpheliyim. Derin bir rahatlama nefesi alıp duvara yaslanıyorum.

Cami öfkeyle yanlarına geldi. "Ne kaçırdım?"

Ona her şeyi anlattım ve Ollie'nin iyi olduğunu söyledim.

Çenesi kasıldı. Gözleri buz kesti ve annesinin peşinden gitmek için döndü. "Ollie'nin yanına git," dedi. "Ben hallederim."

Ve biliyorum ki öyle olacak. Bu Theresa için iyi olmayacak, ama bu benim sorunum değil. Önceliğim kocamın iyi olması.

Odaya geri döndüm ve dikkatlice kocamın yanındaki yatağa oturdum, alnımı onun alnına yasladım. "İyisin," diye fısıldadım.

Saçımı öpüyor. "Evet, öyleyiz."

Kapının dışında, adamlarımız nöbet tutuyor.

Bölüm 34

Ollie

Megan Moroney'nin Tennessee Orange adlı eseri

Aptalca bir düşüşten sonra evdeyim ve iyileşiyorum. Zemin çöktü ve düştüm, bu da beni çok sinirlendirdi. Çünkü birincisi, bu bir hataydı ve o ahırın zeminine güvenmemem gerektiğini biliyordum, ama yine de düştüm ve bir daha böyle riskler almayacağım. Dersimi aldım. Bana bir şey olma riskini göze alamam. Ailem bana ihtiyaç duyuyor.

Mutfaktaki yavaş pişirme tenceresi, Poppy'nin bu sabah içine attığı her neyse, harika kokuyor. İyileşmek için bir hafta işten izinliyim ve bu soğuk günde küçük ailemizle birlikte film izleyip güzel yemeklerin kokusunu içimize çekmekten keyif alıyorum.

Owen, önümüzdeki sehpanın üzerinde matematik çalışıyor. Ve bize, "Gördüğüm kadarıyla, yavaş pişirme tenceresi de bizimle birlikte taşınmış. Harika." diyor.

Poppy başını kaldırmadan gülüyor. "Kesinlikle öyleydi. Onu geride bırakamazdım."

Başımı salladım. "Bak, ben yavaş pişirme tenceresini çok seviyorum. Senin neden sevmediğini anlamıyorum."

Owen gözlerini kısarak bana baktı. "Çünkü tadı The Black Dog'a benzemiyor mu?"

"Daha da iyi," diyorum gururla.

İçini çekti. "Öyle diyorsan."

Poppy ikimize de baktı. "Neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü yavaş pişirme tenceresinde yapılan yemekler yaşlılar içindir," diyor Owen.

Kendimi durduramadan homurdanıyorum. "Hayır, öyle değil."

Ellie, kanepede yanımda uyurken memnuniyetle içini çekiyor.

Poppy dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, öncelikle, kaba davrandınız. Yaşlı değiliz."

Owen işaret ederek, "Gördünüz mü? Ellie bile aynı fikirde." dedi.

Gülüyorum çünkü hayatın özü bu: sadece birlikte olmak, gülmek ve hayatı yaşamak.

Poppy etrafta dolanıyor, düzeltilmesi gerekmeyen battaniyeyi düzeltiyor. Omzuma, koluma, dizime dokunuyor, sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi.

"İyi misin?" diye soruyor üçüncü kez.

"İyiyim," diye ısrar ediyorum, gülerek.

Bana inanmıyor gibi görünüyor ama yine de gülümsüyor. Onu çok korkuttuğumu biliyorum ve bundan nefret ediyorum ama bu işin bir parçası ve o da bunu biliyor. Daha önce de tehlikeli durumlar yaşadım ve yine yaşayacağım.

Owen'ın kalemi sürekli yere yuvarlanıyor. Poppy ise yanında diz çökmüş, farkında olmadan kendi kendine mırıldanıyor.

Sadece endişelendiğinde mırıldanır.

Mutfakta, Owen'ın nefret ediyormuş gibi yaptığı ama üç porsiyon yiyeceği kızarmış et ve patateslerin kaynadığı tencereden fokurdayan sesler geliyor. Kokusu bana her şeyin yolunda gideceği hissini veriyor.

Owen, bebeği sarsmamaya dikkat ederek yanıma, kanepeye tırmandı. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yanıma yaslandı. Bir an Ellie'yi izledi, sonra bana baktı.

"Ollie?"

"Öyle mi dostum?"

Dudaklarını ısırarak tereddüt ediyor ve içimde bir şeyler duruyor. Bu anı biliyorum. Acele etmemem gerektiğini biliyorum.

"Sence," diye birden söylüyor, "sen de bana babalık yapmak ister miydin?"

Odadaki her şey donup kalıyor; yavaş pişirme tenceresinin fokurdama sesi, dairedeki ısıtıcının uğultusu.

Ona ve Poppy'ye bakıyorum. Göğsüm bir kucaklaşmayla sıkışıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu beni sarıyor ve dolduruyor. Çünkü bu kesinlikle evet demem gereken bir soru ve evet, Owen'a babalık yapmak isterim. Zaten öyle hissediyorum. Umarım o da bunu hissediyordur.

Poppy donakalmış, gözlerindeki duygular birbirine karışmış.

Sözlerimi özenle seçiyorum çünkü bu kırılganlık Owen için kolay olmadı. Olamazdı da. Onun yaşındayken ben de benzer duygular yaşadığımı hatırlıyorum. Beni önemseyen ebeveynlerim yoktu ve kimin bana destek olacağını, yanımda olacağını merak ediyordum. Hayatımın amacı, onun bir daha asla böyle hissetmemesini sağlamak olacak.

"Eğer beni istersen," dedim yavaşça, "sana babalık yapmaktan onur duyarım, Owen."

Owen hiç tereddüt etmedi. Kendini üzerime attı ve kollarını belime doladı.

Onu kendime doğru çekip, sıkıca sarılıyorum, kolumu ona doluyorum, Ellie hâlâ yanımda uyuyor, tüm dünyam burada.

Yukarı bakıyorum ve mutfakta ayakta duran Poppy'nin gözleriyle kanepenin üzerinden karşılaşıyorum.

İkimiz de içten içe panikliyoruz.

Sonra arkasını dönüyor ve sanki yemeğin pişme durumunu kontrol ediyormuş gibi gözlerini siliyor.

Yanağımı Owen'ın saçlarına yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

* * *

Weston kapıyı çalıp içeri girmesine izin verdiğimizde gülümsedi. Yüz ifadesi bana bir şeylerin olup bittiğini söylüyordu. "Buna inanmayacaksınız."

Göğsüm içgüdüsel olarak sıkışıyor. Poppy'nin eli sıcak ve sabit bir şekilde benimkine kayıyor. Çünkü normalde bu tür toplantılar ve bu tür şeyleri duymak son zamanlarda bize iyi gelmiyor.

Weston sözlerine şöyle devam ediyor: "Sully beni görmeye geldi. Tüm haklarından feragat etti. Velayeti tamamen sana ve Poppy'ye bıraktı. Hiçbir konuda seninle kavga etmiyor. Ayrıca dükkanı da sana devretti. Ona ne oldu bilmiyorum ama doğru olanı yaptı."

Oda sessiz ve beynim duyduklarımı anlamaya çalışıyor. Bunu motosikletçiler yaptı. Vay canına!

Weston, "Mutlu görünmüyordu," diye ekliyor. "Ve çok homurdandı, ama yaptı işte."

"Ne dedi?" diye soruyor Poppy.

"Çoğunlukla senin kulüple ilgili işleri onun için berbat ettiğinden şikayet etti."

Derin bir nefes verdim. "Şok edici." Her şey hep Sully ile ilgiliydi. Kendisinden başka kimseyi umursamıyordu ve hiçbir zaman da umursamadı.

Weston kuru bir tonda, "Sanki neyden bahsettiğini hiç anlamamış gibi davrandım," diyor. "Sadece evrakların imzalanmasına odaklandım. Hedefe odaklanmıştım ve başardık."

İçimdeki rahatlama hissi o kadar yoğun ki oturmak zorunda kaldım. Aylarca kötü bir şeyin olmasını bekledim ve birdenbire kötü bir şey olmadı. Her şey bitti.

Poppy elimi sıkıyor, gözleri parlak ve yaşlı. O da hissediyor. Titrek bir sesle bir kez gülüyor, sonra nefes alıyor.

"Yani," dedim sesim titreyerek. "Bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor?"

Weston gülümsedi ve başını salladı. "Bu, Owen'ın yasal vasisi olduğunuz anlamına geliyor. Kalıcı olarak. Ve isterseniz, evlat edinme yoluna gidebilirsiniz. Onu bir Kendrick yapın."

Bir an durakladıktan sonra şöyle ekledi: "Çocuk Koruma Servisi ile de görüştüm. Hakkınızdaki dava kapandı. Kayıtlarınız için saklamanız gereken, bunu doğrulayan belgeleri her an alabilirsiniz."

Dudaklarımı ısııyorum, düşünmeden önce kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Ya ismimizi değiştirsek?"

Poppy şaşırmış bir şekilde bana döndü. Weston'ın kaşları kalktı.

"Neye?" diye soruyor usulca.

"Wilder," diyorum. Kelime sağlam geliyor. Doğru. "Ya biz de Wilder ailesine katılsaydık? Ya Owen ile yeni bir Wilder soyu ve yeni bir miras yaratsaydık?"

Oda yeniden sessizliğe bürünüyor, ama bu sefer iyi bir sessizlik bu; sanki zihinler çalışmaya başlamış ve herkes konuyu değerlendiriyor. Wilder ailesinden işe yaramaz tek kişi Theresa'ydı, ama o artık hayatımızda yok.

Poppy'nin yüzünde beni mahveden bir gülümseme beliriyor. "Bayıldım, bence Owen da bayılırdı."

"Kimse Murphy ya da Kendrick olmak istemez," diyorum sessizce.

Weston başını salladı, sesi yumuşaktı. "Bence büyükanneniz ve büyükbabanız ikinizle de çok gurur duyarlardı."

Boğazım düğümleniyor. Poppy'nin elini sıkıyorum ve sonunda nefes almama izin veriyorum.

"Hadi yapalım," diyorum.

Gelecek, inşa ettiğimiz ve gurur duyabileceğimiz bir şey gibi geliyor.

Bölüm 35

Haşhaş

Muscadine Bloodline ve Lainey Wilson'ın eserleri.

Wilder Çiftliği, öğleden sonraki ışıktta parıldıyor. Dışarısı dondurucu soğuk, pantolonunuzu bile delip geçen türden bir soğuk, ama kulübe sıcak ve davetkar bir hava taşıyor. Şömine güröl güröl yanıyor ve tüm mekan, Bridger Falls'ta var olan o sessiz, nadir sihirle dolu. Cami, kitap kulübünü tıpkı diğler her şeyi düzenlediğı gibi düzenliyor. Büyük. Rahat. En iyi anlamda biraz çılgın.

Cami kendini aşmış, bu da hiç kimseyi şaşırtmıyor. Eski Jessop Lodge olan Wilder Lodge'u davetkar bir mekana dönüştürmüş ve burası bir kitap kulübü için mükemmel bir yer.

Kulübede, sanki bir yemek yarışmasının final bölümünden fırlamış gibi duran uzun bir masa kurulmuş. Kurabiyeler, barlar ve ev yapımı ekmekler, bir de pudra şekerine bulanmış, tanımadığım ama hemen yemek istediğim bir şey var. Ve tabii ki, kahve köşesi. Sadece kahve değil. Şuruplu ve köpüklü, şık kahveler. Cami'nin düzgün el yazısıyla yazılmış etiketler, bunun ailenin kulübesi değil, geçici bir kafe olduğunu gösteriyor. Cami ve Jack, eski Wilder arazisi ile Jessop Kulübesi arasında, buraya çok uzak olmayan bir yerde bir ev inşa etmişler. Ama Weston geldiğinde burada kalıyor ve Tucker hala burada yaşıyor ve çiftlikte çalışıyor. Burası esasen ailenin buluşma yeri.

Maggie, elinde bir sepet dolusu kitapla kanepenin yanına yerleşmiş, sanki yeraltı bir aşk çetesi işletiyormuş gibi buna seyyar ücretsiz kütüphanesi diyor. Sepette her şey var. Skandal kapaklı eski tarz aşk romanları. Sevimli resimli romantik komediler. İlişkiler ve cinayet içerdği için kitap kulübü malzemesi saydığına yemin ettiği birkaç gerilim romanı.

Uzun zamandır sadece keyif için kitap okuma lüksüne sahip olmamıştım. Günde on altı saat çalışmadan ya da keyif için bir kitap yerine okumak zorunda kaldığım bir yığın fatura olmadan odaklanabildiğimden beri epey zaman geçti. Ama son zamanlarda lisedeki öğretmenler, sanki bir şeyden tekrar keyif almak normalmiş gibi, kitapları elden ele dolaştırıp, sonlarını tartışarak gülüyorlar. Ve ben de bunu istediğime karar verdim.

Ellerimi sıcak bir kupanın etrafına sarıp kendi kendime gülümsüyorum, aslında heyecanlı olduğumu fark ediyorum. Sadece burada olmaktan değil, okumaktan da. Arkadaşlarla bir kanepede oturup, kurgusal karakterlerin kötü seçimleri hakkında konuşmaktan, hayatımdaki her şeyin bir süreliğine sessiz kalmasından heyecan duyuyorum.

Bu da sihir gibi geliyor. Bu aralar huzurlu sessizliğin tadını çıkarıyorum. Ollie ile kendi kurgusal romantik peri masalımı yaşıyorum ve bu oldukça harika.

Violet elinde bir içecek ve bir kitapla denge kurmaya çalışıyor. Mack ise yumuşak halının üzerine yüzüstü uzanmış, sayfaları çeviriyor ve gerilim romanlarından birini okurken diğerlerini dinlemiyormuş gibi davranıyor. Yetmiş yaşındaki Maggie'den on yedi yaşındaki Mack'e ve bir bebeğe kadar herkesin kitap kulübüne hoş geldiniz olması çok hoşuma gidiyor. Cami de herkes için kahve hazırlıyor.

Bugün yeni bir yüz var.

Sutton, küçük oğlu Crew'i kucağında rahatça taşıyarak Maggie'nin yanında bağdaş kurarak oturuyor. Yirmili yaşlarının sonlarında, belki de otuzlu yaşlarının başlarında görünüyor; genç ama anneliğin getirdiği, bebeğiyle sürekli meşgul olmanın getirdiği o yorgunluğu biraz taşıyor. Minyon ama kırılğan değil. Sağlam ve güçlü.

Saçları sarı, soluk ve yumuşak, gevşek bir örgü halinde omuzunun üzerinden sarkıyor, ne kadar geri toplasa da yüzünün etrafından birkaç tutam saç kaçıyor. Gözleri berrak mavi, parlak ve gözlemci, gülümsediğinde bile hiçbir şeyi kaçırmayan türden. Maggie'nin söylediği bir şeye güldüğünde yanağında hafif bir gamze belirliyor ve kaşının

yakınında yüzüne mükemmellik yerine karakter katan küçük bir yara izi var.

Tayt ve bol bir kazak giymiş, bir kolunu yukarı sıyırmış ki Crew bileğini keyifle ısırabilsin. Hiç tepki vermiyor. Sadece bir koluyla onu destekliyor ve dinlemeye devam ediyor, sanki bu oda ve bu insanlar zaten onun için önemliymiş gibi, tamamen orada bulunuyor.

Onda nazik ama aynı zamanda ayakları yere basan bir şey var. Sanki birçok şey yaşamış ve daha sert değil, daha yumuşak bir insan olmuş gibi.

Her şeyi bir saniyede kavradım ve Maggie'nin onu neden çoktan sahiplendiğini anladım.

Bebegi yaklaşık dokuz aylık, tombul ve meraklı, çenesinde salya parılıyor. Maggie, her ikisini de kitap kulübü çevresine tamamen kabul etmiş durumda.

Maggie gururla, "Bu Sutton," diye duyurdu. "Kitapları çok seviyor ve bu çılgın grupla kitap kulübüne gelmeye cesaret ediyor."

Sutton gülüyor. "Yetişkinlerle konuşmaya ihtiyacım vardı, yoksa evde kapalı kalıp delirecektim. Bu kış çok acımasız geçti."

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Anladık.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sutton. Crew çok sevimli," diyerek yanına oturdum.

"Teşekkürler," diyor çekingen bir şekilde. "Çocuklarınız kaç yaşında?"

"Onlara benim çocuklarım denildiğinde gururla gülümsüyorum. Owen on bir yaşında, Ellie ise neredeyse altı haftalık."

"Vay, çok genç görünüyorsun," diyor şaşkınlıkla.

"Owen aslında benim küçük kardeşim, ama eşimle birlikte onu evlat ediniyoruz," diyorum, henüz onlara bunu söylemediğimi fark etmeden önce.

Cami nefes nefese kalır ve oda sessizliğe bürünür.

Maggie usulca, "Gerçekten mi? Ah, tatlım..." dedi.

Heyecanla başımı salladım. "Weston resmiyet kazandırmamıza yardım ediyor. Hepimiz soyadımızı da değiştiriyoruz."

Cami yumuşayarak, "Hepiniz Kendrick olacaksınız," dedi.

"Hayır," diyorum, yanaklarım acıyana kadar gülümsüyorum. "Biz Wilder olacağız."

Bir an için sessizlik oluyor. Sonra oda adeta patlıyor.

Maggie nefes nefese kalır ve elini göğsüne bastırır. "Ah, kalbim."

Violet alkışladı. "Mükemmel."

Cami atılıp bana sarıldı. "Bunu çok sevdim. Çünkü evet... Kendrick isminin canı cehenneme."

Maggie hafifçe gülümsedi. "Bu gerçekten çok güzel. Wilders ailesinin tekrar aramızda olması çok hoşuma gitti."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Sanki yepyeni bir başlangıç gibi. Sanki bundan sonra ne olacağına biz karar verebiliyoruz."

Mack başını kaldırdı. "Wilder, Murphy veya Kendrick'ten çok daha havalı bir isim."

"Kesinlikle," diye katılıyorum.

"Tebrikler." Sutton gülümsedi.

Her zaman yaptığımız gibi kitaba geçiyoruz, çünkü kitap kulübü hiçbir zaman uzun süre ciddi kalmıyor.

Violet, "Yeni bölümü herkes okudu mu?" diye soruyor. "Sadece Başka Bir Yaz Kaçamağı?"

Maggie kendini yelpazeyle serinletiyor. "Bütün o kokteyller ve plaj havası... Hemen tatile ihtiyacım var."

Sutton, "Bana kum, güneş ve şemsiyeli bir içecek özlemi uyandırdı," diyor. "O yazarın tüm kitaplarını seviyorum. Wisteria Cove serisi en sevdiğim seriydi. Orada yaşamak, kitapçıya ve eczaneye gitmek istiyorum."

Violet sırtıttı. "Komik, bunu söylüyorsun. Walker ve ben balayı tatilimiz için Coconut Beach'e gidiyoruz. Müzik menajerimiz Will Maren'in orada bir yazlığı olan bir kız kardeşi var. Bir haftalığına orayı kiralayacağız."

Sutton içini çekti. "Bu çok romantik geliyor."

Violet hayal kurarak, "Dalgalar ve güneş ışığıyla dolu bir hafta," diyor. "Ve yakışıklı kocam tamamen bana ait. Belki de yazlıktan hiç çıkmayacağız bile."

Mack dramatik bir şekilde öğürme sesi çıkarır. "İğrenç. Ve ben Cami ve Jack'le burada kalacağım."

Cami gülüyor. "Evet, ama eğleneceğiz, değil mi?"

"Kesinlikle," diyor Mack. "Senin balayı öncesi tatil havasından daha çok bunu tercih ederim."

Cami başını yana eğerek Mack'e baktı. "Küçük bir kız kardeşin ya da erkek kardeşin olacağı için heyecanlı mısın?"

Mack bu sefer daha yumuşak bir gülümsemeyle, "Evet, öyleyim. Çocuk bakıcılığını çok seviyorum. Ayrıca, Sutton, eğer bir gün ihtiyacın olursa beni ara. Crew çok sevimli." dedi.

Sutton'ın gözleri parladı. "Belki de teklifinizi kabul ederim. Eğer bir gün bir araya gelerseniz, birlikte bir gece geçirmeyi çok isterim. Sosyal hayatım adeta yaşam destek ünitesinde."

"Tatlım, sevgilin var mı?" diye soruyor Maggie.

"Hayır, ben bu aralar kurgusal erkekleri tercih ediyorum. Ben iyiyim." Sutton gülerek başını salladı.

Hepimiz gülüyoruz çünkü Maggie kasabanın burnunu her şeye sokan ve çöpçatanlık yapmayı seven biri. Ve onu tanıdığımız kadarıyla, zavallı Sutton için muhtemelen çoktan birini aklına getirmiştir bile.

Ekip üyesi sevinçle çığlık atıyor ve bizi alkışlıyormuş gibi ellerini birbirine vuruyor.

Sandalyeme yaslanıyorum, etrafımda kahkahalar, sayfaların çevrilmesi ve bebeklerin mırıldanmaları duyuluyor; isimler, miraslar ve bunların hiçbirinin planladığım hayata benzemediği hakkında düşünüyorum. Ama tam da ihtiyacım olan hayata benziyor.

Cami boğazını temizliyor ve enerji değişiyor. Tam olarak ağır değil, ama gerçek bir değişim.

"Şey," diyor, kitabının kenarını çekiştirerek. "Annem evini satışa çıkardı. Görünüşe göre şehirden taşınıyor."

Herkes sessizliğe büründü. Cami'ye o gün hastanede Theresa ile ne olduğunu hiç sormadım. Ollie'ye uzun bir mektup gönderdiğini biliyorum ve o zamandan beri iletişime geçmeye çalışmadı. Ve Ollie'nin de söyleyecek pek bir şeyi yok. Üzgün görünmüyor, tıpkı benim gibi bitmiş durumda. Ve bu üzücü ama gerekli. Hayatlarımızda gereksiz yere çok fazla kaos yarattı.

Cami sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca hastaneden de kovuldu."

"Ahhh." Violet yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle bir şeyler karıştırdı ve sonunda öğrendi."

Cami, gözleri titrese de sesi sakin bir şekilde, "Mesajı aldı," diyor. "Artık hiçbirimizin yanına yaklaşmayacak. İşimiz bitti. Babamızla olan ilişkimiz gibi."

Maggie yavaşça nefes verdi ve Cami'nin eline uzandı.

Mack'in çenesi, kendine özgü sessiz ve koruyucu tavrıyla kasıldı. "Annem de berbat. Babam beni bebekliğimden beri büyüttü. Her şey yoluna giriyor."

Cami, "Yeni gelecekler ve aileler kuruyoruz," diyor.

Bunu hiç düşünmüyorum bile. Ayağa kalkıp onu kucaklıyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Özür dilerim," dedim saçlarına doğru. "Ama ikinizle de çok gurur duyuyorum."

O da bana aynı şekilde sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Bir an için kimse konuşmuyor. Ekip, Sutton'ın kucağında usulca mırıldanıyor.

Cami, Sutton'a "Ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Aslında serbest çalışan bir editörüm. Çoğunlukla bağımsız yazarlar için aşk romanları düzenliyorum."

Violet sırttı. "Bu çok havalı!"

"Ahhh, yani bir sonrakini seçmemize sen de yardımcı olabilirsin!" diye gülümsedi Maggie.

Sutton, Crew'e bakarak, "Birçok önerim var," diyor. "Söyleyin, size bir liste vereyim."

Bu insanları seviyorum ve Wilder Çiftliği'nde, seçilmiş ailemiz ve ikinci şanslarımızla çevrili olarak otururken, hepimizin şimdiye kadar yaptığımız en cesur şeyi yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Kendimizi seçiyoruz ve kendi ailemizi kuruyoruz.

* * *

Dükkanın arkasındaki, eski kahve ve bu sabah kullandığım limon kokulu temizleyici kokan, yıpranmış katlanır masada oturuyorum. Ollie yanıma oturuyor, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın. Jonesy, sanki dükkanın sahibiymiş gibi sandalyesine yaslanmış, ayak bileklerinde çapraz çizmeleri, yıpranmış elleri birayı kavramış durumda. Grave ise karşımda, dirseklerini masaya dayamış, sakın gözleriyle her şeyi inceliyor.

Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

Dükkânın içi vızıldıyor. Bir vantilatör tıkırtı yapıyor. Ön tarafta bir yerlerde radyo kısık sesle müzik çalıyor. Burası her zaman gürültülü ve kaotik olmuştur, ama şu anda fırtınadan önceki sessizlik gibi, ya da belki de fırtınadan sonraki sessizlik gibi hissediliyor.

Grave şişesini kaldırıyor. "Daha önce de söylediğim gibi Poppy, yeniden yapılanıyoruz. Her şeyi yeniliyoruz."

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. Ollie'nin eli bacağımın üzerinde, sıcak ve sabit. Başparmağının bir an hareket ettiğini, beni sakinleştirdiğini hissedebiliyorum.

Grave sözlerine şöyle devam ediyor: "Çöpü temizledik. Ve meşru, yasal ve eskisinden farklı bir şey yaratıyoruz."

Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Jonesy'ye bakıyorum, sanki ne soracağımı zaten biliyormuş gibi hafif, eğlenmiş bir gülümseme takınmış.

Boğazımı temizledim. "Çöpü dışarı atmak ne anlama geliyor?"

Jonesy başını geriye doğru eğip güldü. "Bu tehlikeli bir soru tatlım, cevabını duymak istemeyebilirsin."

Grave bana kaşını kaldırarak baktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gözlerine bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır, muhtemelen istemiyorum." Kelimelerimi dikkatlice seçerek duraksıyorum. "Ama istediğim şey, bu dükkanın yakınlarında hiçbir yerde şiddet veya yasa dışı bir şey olmaması. Burası insanların kendilerini güvende hissettikleri bir yer. Bize güveniyorlar. Bu güvenin zedelenmesine izin vermeyeceğim. İşleri doğru yaparsak, sizinle çalışmayız."

Ollie dizimi hafifçe sıkıyor. Bunlar, ortaklık konusunda anlaşmaya varmadan ve bu toplantıyı ayarlamadan önce birlikte konuştuğumuz her şey. Eğer işler usulüne uygun değilse, oradan ayrılıyorum.

Grave yavaş ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum. Biz de bunu istiyoruz. Ama şunu bilmelisiniz ki, bu ortaklık ve kulüp ayrı şeyler. Kulüp işlerini kulüp dışında konuşmuyoruz. Her şeyi ayrı tutuyoruz. Siz ikiniz asla kulübümüzün bir parçası olmayacaksınız ve kulüp işlerini asla bilmeyeceksiniz."

Jonesy'nin gülümsemesi yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor. "Eski yöntemlerle işimiz bitti."

Grave, birasını hafifçe kaldırarak, "Yani, aynı fikirdeyiz, öyle mi?" dedi.

Başımı salladım. "Pekala."

Tereddüt ediyorum, sonra göğsümde ağır bir yük gibi duran soruyu soruyorum, ama bilmem gerekiyor. "Sully'den haber aldın mı?"

Hava değişiyor. Ollie yanımda hareketsiz kalıyor. Jonesy şişesine bakıyor. Grave boğazını temizliyor.

Grave, "Eyalet dışında çalışıyor," diyor. "Ve hiçbir koşulda Bridger Falls'a gelmemesi gerektiğini biliyor."

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

Grave sakın bir şekilde, "Uzun süre bunun bedelini ödeyecek," diyor. "Artık sizi rahatsız etmeyecek."

Başımı salladım, yutkunarak. "Ama o güvende, değil mi?"

Gözlerim ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Hayatta."

Yüzünü inceliyorum, aksini gösteren herhangi bir şey arıyorum. Bulamıyorum.

"Bu kulüp artık farklı bir şekilde yönetiliyor," diye devam ediyor. "Ve bunu gerçekten kastediyorum."

Bu sefer daha yoğun bir sessizlik yeniden çöker.

Grave sandalyesine yaslandı. "Bazen ebeveynlerimiz söz konusu olduğunda şanssızlıklar yaşıyoruz. Ama bu bizi tanımlamaz veya kim olduğumuzu yansıtmaz."

Boğazım daralıyor.

"Ama nesiller boyu süregelen bir laneti kırma fırsatınız olduğunda," diyor sesi sakın ve emin bir şekilde, "işte bunu yaparsınız."

Bana bakıyor, gerçekten dikkatlice bakıyor. "Ve kardeşinle de tam olarak bunu yapıyorsun."

Göğsümde bir şey kırılıyor. Gözlerimi kırıyorum, gözyaşlarımın onların önünde dökülmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ollie'nin eli elime kayıyor, parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Teşekkürler," dedim sessizce.

Jonesy bana başıyla onay verdi, yüz ifadesi yumuşaktı. "İyi gidiyorsun evlat."

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. "Bunu takdir ediyorum."

Mezar da ayakta duruyor.

Botlarımın beton zeminde yankılanan sesiyle kapıya doğru yürüyorum. Dışarı çıkmadan önce bir kez arkama bakıyorum. Ollie, gururlu, endişeli ve aynı anda aşık olduğu o bakışıyla beni izliyor.

Ona hafifçe gülümsedim.

Ardından öğleden sonranın ışığına doğru dışarı çıkıyorum, dükkanın kapısı arkamdan kapanıyor ve uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

Bölüm 36

Ollie

Bailey Zimmerman'ın Holy Smokes adlı eseri

Cami ve Jack beni Wilder Çiftliğine çağırdılar. Ne konuda yardıma ihtiyaçları olduğunu bilmiyorum ama onlar yardım edebileceklerinden eminler. Jack'in kamyoneti ahırın yanında, arazi aracı da onun yanında park halinde. Bugün hava soğuk, bu yüzden ne olursa olsun, umarım kaloriferi sonuna kadar açık olan kamyoneti kullanırız.

Kamyonumun motorunu durdurup dışarı çıkıyorum, ellerimi ceketimin ceplerine iyice sokuyorum. Jack'in yıkılmış bir çit, serbest kalmış inekler, aptalca davranan bir at veya muhtemelen benden çok Poppy'ye ihtiyacı olan bir traktörle gelmesini bekliyorum. Ama Poppy bugün çalışıyor ve Maggie'nin de Ellie ve Owen'ı var. Jack bana yalnız gelmemi söyledi. Yani, evet. Ne istediklerini merak ediyorum.

Etrafıma bakındım ve Cami ahırdan çıktı, sanki bir sırrı varmış ve onu açıklayacakmış gibi gülümsedi. Jack arkasından geldi, bir eli belinin alt kısmında, diğer eli ise sanki her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyormuş gibi bir termos tutuyordu. Sanki beni buraya kötü bir şey olsun diye çağırmamış gibiydi.

"Hey," dedim onlara başımı sallayarak. "Ne haber? Biri mi öldü?"

Jack homurdandı. "Henüz değil."

Cami gözlerini devirdi. "Onu boş ver, hadi gel. Kamyonu alıyoruz."

Tanrıya şükür.

Kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor?"

Jack, sürücü koltuğuna otururken, "Size bir şey göstermek istiyoruz," diyor, "Hadi binin." İşte Jack'in incelik anlayışı bu.

Cami'nin arkasına biniyorum ve motor öksürerek çalışıyor. Koltuk kot pantolonumun üzerinden bile soğuk. Cami beresini aşağı çekiyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, ben de bir an ellerini izliyorum. Huzursuz biri ve gergin olduğunda böyle oluyor. Ve bu çok sık olmuyor.

Jack bizi ana ahırın yanından geçirip arazisinin arka tarafına doğru götürüyor; arazi genişleyip uzanıyor, sanki sizi tamamen yutacakmış gibi görünüyor—karla kaplı tarlaların arasından çitler geçiyor, dağların sırtları karla kaplı ve önümüzdeki gökyüzünü haritalandırıyor. Gölgede kar sığ yığınlar halinde duruyor, ancak güneş geri kalanını eritip kahverengi çimenlere ve üzerinde bulunduğumuz yoldaki toprağa dönüştürmüştü.

Wilder Çiftliği'ni bazı yönlerden özlüyorum. Ama yıllar önce onu geride bırakmayı kabullendim. Bir dakika boyunca sessizce ilerliyoruz, motor ayaklarımızın altında uğulduyor. Jack gözlerini ileriye dikmiş. Cami ise bana bir şey söylemek ister gibi bakıyor.

Midem kasıldı. Sonunda, "Tamam," dedim. "Beni çok korkutuyorsun. Neler oluyor?"

Cami titrek bir nefes verdi ve uzanıp Jack'in elini tuttu. "İyi," dedi sessizce. "Göreceksin."

İçimde bir rahatlama hissi var çünkü iyiliğe katlanabiliyorum. Şu anda iyi olmayan hiçbir şeye katlanamıyorum. Poppy, Owen ve Ellie ile şu an sahip olduğum şey, iyiden çok daha iyi. Ailem ve kendim için artık iyiden daha azına razı olmayacağım.

Jack kamyonu yavaşlatıp bir tarlanın yanına durdurur. Motor tıkırdar ve sonra susar. Rüzgar dışında dünya sessizleşir.

Cami gözleri parıldayarak tamamen bana döndü. "Sen her zaman yanımda oldun," dedi sesi biraz titreyerek. "İsteyebileceğim en iyi kardeşsin."

Sesindeki duygu yoğunluğuna hazırlıksız yakalandım ve gözlerimi kırıştırdım. Ağlamak istemediğim için bakışlarımı başka yöne, sahaya çevirdim.

"Seni hak etmiyorum," diye devam ediyor ve kahkahası ıslak. "Ama nedense yine de seni elde ediyorum."

Yutkunuyorum. "Cami. Beni hak ediyorsun."

"Bitirmeme izin ver," diyor hızla, başını sallayarak. "Bunu söylemem gerekiyor."

Jack başını öne eğip dinliyor. Onun da duygusal olduğunu anlayabiliyorum.

"Anne babamız berbat," diyor her zamanki gibi dobra dobra. "Bencil ve bozuklar, bize zarar verdiler ve bunu yaşadığımız için nefret ediyorum."

O her şeyi anlatırken ben de yumuşuyorum. Üzgün olduğunu biliyorum.

"Ama sen varsın," diyor sesi yumuşayarak. "Ve sen de her zaman ben varım. Her zaman vardı. Ve şimdi Jack var. O her zaman vardı, ama artık resmen kardeşin oldu."

Jack yerinde kıpırdandı, önce ona sonra bana baktı, boğazı da sanki bir şey yutuyormuş gibi kasılıyordu.

"Sahip olduğumuz imkanlarla nasıl böyle bir noktaya geldiğimizi bilmiyorum." Başımı sallıyorum, beni saran duyguları üzerimden atmaya çalışıyorum.

Cami'nin gözleri daha da parlıyor. "Ollie, seni burada istiyorum," diyor. "Çocuklarımızı birlikte büyütmek, birbirimize destek olmak istiyorum. Owen'ın at binmesini ve sevdiği her şeyi yapmasını istiyorum. Ellie'nin, sayamayacağı kadar çok insan tarafından sevildiğini bilerek büyümesini istiyorum."

Göğsüm ağrıyor. "Çocuklar mı?"

"Bir gün onlara sahip olacağız." diye sıırttı, Jack'in elini sıktı ve Jack de başını salladı.

"Ve biz sizin bir şeye sahip olmanızı istiyoruz," diyor, sesi şimdi daha sakın, sanki cesur olmaya karar vermiş gibi. "Bunu ihtiyacınız olduğu için değil. Bunu hak ettiğiniz için."

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Ciğerlerimden havanın boşaldığını hissediyorum.

Jack boğazını temizledi. "Cami ve ben burada inşaat yapmanızı istiyoruz," dedi. "Wilder topraklarından bir parçanızın olmasını istiyoruz."

Ona bakarak usulca, "Ne?" dedim.

Ciddi bir ifadeyle başını bir kez salladı. "İstersen senin adına kayıtlı yirmi dönümlük bir arazim var."

Nefesim kesiliyor. Daha vahşi bir yerde yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Ve bununla barışmıştım. Ama bu... bu beklenmedik bir şey. Ve hak ettiğimden çok daha fazlası.

Cami elimi sıktı. "Tucker'ın kendi arazisi var," diye devam etti. "Jenna'nın da kendi arazisi var. Weston ise Granger mülkünün tamamına sahip; bu mülk artık Wilder Çiftliği'nin arka tarafına kadar uzanıyor ve onun da bir parçası. Burada bir şeyler inşa ediyoruz Ollie. Ailenizin de burada olmasını istiyoruz."

Jack tarlanın karşısındaki kavak ağaçları sırasına ve ilk başta fark etmediğim silik bir şekle doğru işaret ediyor.

Cami hemen ekliyor: "Orada bir kulübe var. Küçük ama üç yatak odası var. Çok iyi değil ama sağlam. Başka bir şey inşa edene kadar idare edebilirsiniz. Ya da tamir edebilirsiniz. Ne isterseniz. Karar size kalmış."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarım çınlıyor. Dışarı bakıyorum ve Poppy ile Owen'ı burada görüyorum. Ellie kollarımda ve kemiklerime kadar işleyen bir sessizliği hissediyorum. Buranın huzuru. Wilder Çiftliği ve Jessop Çiftliklerinin birleşmesiyle gelen yepyeni başlangıçlar. Geçmişin hayaletlerini geride bıraktık ve yeni bir şey inşa ediyoruz.

"Bunu yapar mıydınız?" diye sordum, sesim titrek bir şekilde.

Cami'nin yüzü, sanki tekrar ağlayacakmış gibi buruşuyor. "Senin için her şeyi yaparım Ollie," diyor. "Seni seviyorum. Sen benim ailemsin."

Başımı yavaşça sallıyorum, olup biteni anlamaya çalışıyorum. "Ama... burası senin. Bu araziye karşılayacak param yok."

Cami'nin yüz ifadesi sertleşiyor. Çiftliğini, halkını, kalbini savunurkenki aynı bakış.

"Artık bizim," diyor. "Bunun için hiçbir borcunuz yok. Sizin ve gerçekten de evet diyeceğinizi umuyorum çünkü Weston evrakları çoktan hazırladı."

Jack başını salladı. "Bu topraklar sizin ailenizin de toprağıydı," dedi. "Bu toprakların ailede kalması gerekiyor."

Boğazım düğümleniyor. Tekrar sahaya bakıyorum ve gördüğüm tek şey, hayal etmeme asla izin vermediğim bir gelecek; çünkü onu istemek, asla gerçekleşmeyecekmiş gibi geliyordu. Evet, onu istiyorum. Her şeyden çok istiyorum.

Uzakta, hayvanlarla dolu büyük kırmızı bir ahırın verandasında yanan bir lambayı hayal ediyorum. Oradaki büyük meşe ağacının altında lastik salıncakta sallanan, gülen çocuklar...

Gözlerimi kırpıştırıp sonunda onlara baktım. "Evet," dedim, sesim o kadar boğuktu ki cevap verirken boğuluyordum. "Evet, bunu istiyorum."

Cami yarı kahkaha yarı hıçkırma sesi çıkardı ve kollarını boynuma o kadar hızlı doladı ki tepki vermeye bile vaktim olmadı. Göğsümün paramparça olmuş gibi hissetmesinden başka ne yapacağımı bilemediğim için ona sıkıca sarıldım.

Jack omzuma sert bir el darbesi indirdi. "Güzel," dedi kaba bir sesle.

Cami geri çekilip yanaklarını sildi, sonra koluma hafifçe vurdu. "Garip bir şey yapma, sadece kabul et."

"Garip bir durum yaratmıyorum," diyorum ama sesim titriyor ve o da sanki içimi görmüş gibi bana gülümsüyor.

Jack kamyonu tekrar çalıştırıyor. "Hadi gel," diyor. "Gidip bir bakalım."

Kulübeye doğru arabayla gidiyoruz, güneş nedense şimdi daha sıcak ve parlak geliyor, aklım karışmış durumda. Kulübe görüş alanımıza giriyor ve evet, biraz bakımsız. Verandası biraz çökmüş. Çatısı birkaç fırtına görmüş gibi. Ama burası bizim olabilir. Poppy'ye söylemek için sabırsızlanıyorum. Onun hayal panosunu gördüm ve kendi yerimizin olmasını hayal ettiğini biliyorum. O hayal panosunda tavuklar, lastik salıncak, at ve çeşitli diğer çiftlik hayvanları var. Bir çiftlik istiyor. Ve bir çiftlik alıyor.

Cami ilk önce arabadan atlayıp verandaya doğru yürüyor, sanki şimdiden veranda salıncağını hayal ediyormuş gibi. Jack ise basamakları ağırlığıyla kontrol ediyor, sanki tamir işlerine yardım etmeyi planlıyormuş gibi.

Bir an durup ona bakıyorum. Bütün hayatımı hep orada olan, çizgiyi koruyan, herkesin iyi olduğundan emin olan kişi olarak geçirdim. Böyle bir şeyin bana verileceğini hiç beklemiyordum. İstedğim her şey için çok çalışmam gerektiğini düşünüyordum.

Cami bana dönüp baktı. "Ee?" diye sordu. "Geliyor musun?"

Başımı salladım ve eski tahtaya vuran botlarımın sesiyle verandaya doğru yürüdüm. Kapı gıcırtyla açıldı ve içeriye soğuk hava doldu, hafif bir çam ve toz kokusu da beraberinde geldi.

Cami'yi tekrar kucaklıyorum. "Teşekkür ederim."

Jack sırtıma vurup başını salladı.

Çok gösterişli değil, ama bizim. Ve burada birlikte geçireceğimiz hayatımıza harika bir başlangıç oldu.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıyorum. Ekranda Poppy'nin adı yazıyor.

Hemen cevap veriyorum. "Merhaba."

Sesi sıcak, tanıdık, ev gibiydi. "Neredesin?"

"Çiftlikte," diyorum, kulübenin etrafına, duvarlarına, pencerelerine, ışığın içeriye süzülme şekline bakarak. "Cami ve Jack bana bir şey göstermek istediler."

"Ne tür bir şey?" diye soruyor, insanların arkasından komplo kurduğunu düşündüğünde takındığı o şüpheli tavırla.

Pencereden dışarıya, tarlaya, uçsuz bucaksız boşluğa, gerçek olamayacak kadar büyük görünen gökyüzüne bakıyorum.

"Büyük bir şey," diyorum ve istemeden sesim yumuşuyor. "Daha sonra buraya gelebilir misin? Gün batımı civarında?"

Bir an duraksıyor. "Ollie," diyor yavaşça. "Bana sürpriz mi yapacaksın?"

"Belki," diye itiraf ediyorum.

Omuz silkerek, "Bana şaka yapmıyor olmalısın. Çok yorgunum." dedi.

Gülümsüyorum. "Sana şaka yapmıyorum bebeğim. Gelirken Owen ve Ellie'yi de getir."

"Pekala, orada olacağız. En azından bir ipucu alabilir miyim?"

"Hayır, buna bayılacaksın. Hadi gel dışarı. Seni seviyorum tatlım," dedim tekrar, daha alçak sesle. "Yakında görüşürüz."

Sesi değişiyor. Daha yumuşak bir tona bürünüyor. "Tamam, çocukları ben çağırayım."

Göğsüm en güzel şekilde sıkışıyor. "Tamam," diyorum. "Kulübenin yanında buluşalım."

"Seni seviyorum," diyor, sanki artık çok kolaymış gibi ve bu sözlerin dudaklarından dökülmesi gözlerimi kapatmama neden oluyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Telefonu kapatıp tekrar kulübeye bakıyorum ve hayatımda ilk defa gelecek, koştüğüm bir şey gibi değil, içine doğru yürüdüğüm bir şey gibi geliyor.

* * *

Bir kamyon toprak yolda gürültüyle ilerleyip durdu. Poppy ilk önce indi. Ellie'yi araba koltuğundan çıkarıp battaniyeye sardı. Owen da arkasından geldi, sanki yerinde duramıyormuş gibi topuklarının üzerinde zıplıyordu, gözleri sanki rüya gibi bir oyun alanındaymış gibi etrafı tarıyordu. Onlara anlatacaklarıma bayılacak, ama önce Poppy'ye anlatmalıyım.

"Tamam," diye sesleniyor Poppy yaklaşırken, gözlerini kısarak bana bakıyor ama gülümsüyor. "Neler oluyor?"

Yaklaştım ve boşta kalan elini tutarak başparmağımla parmak boğumlarını okşadım. "Benimle gel. Sadece ikimiz. Cami, Ellie ve Owen'ı ahıra götüreceğek."

Owen bir sürü soru sorarak arkamızdan gelirken, Ellie de Poppy'nin göğsüne hafifçe dokunarak onunla konuşuyormuş gibi sesler çıkararak onu ahıra götürmeme izin veriyor.

Cami ahırdan çıkarken Owen'ın saçlarını okşayarak, "Hey," dedi. "İşte benim Owen'ım ve Ellie'm."

"Hey Cami. Gizemin neyle ilgili olduğunu biliyor musun?" diye sordu Poppy, sanki bazı cevapları varmış gibi gözlerini bana ve tekrar ona çevirerek.

"Evet, biliyorum ama söylemeyeceğim," diye mırıldanıyor.

Cami, Ellie'yi Poppy'den alıp göğsüne bağıladı. "Bırak da kız kardeşimi alayım. Atlar hakkında bilgi edinmeye başlamak için asla çok erken değıl, bebeğim."

"Hadi gel," dedim Poppy'nin elini tutarken gülümseyerek. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Owen anında ortaya çıkıyor. "Ben de mi?"

Durup ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, her zaman olduğu gibi, önemli şeyler olduğunda umutlu ama temkinli.

"Evet dostum," diyorum. "Özellikle sen."

İşte bu kadar. Yüzü aydınlandı.

Poppy için kamyonetin kapısını tutuyorum ve o da içeri girmeden önce tereddüt ediyor. "Biliyorsun, sürprizlerden nefret ederim Ollie."

"Biliyorum," diyorum rahat bir şekilde. "Ama bence bunu beğeneceksin."

Owen, yolculuk boyunca arka koltukta zıplayıp durdu ve bana sürekli sorular sordu; ben de bilerek onlardan kaçındım. Nihayet tarladaki tepeyi açtığımızda, kavak ağaçlarının yanına, sanki oraya aitmiş gibi yerleşmiş olan kulübe görüldü.

Poppy yanımda hareketsiz kalıyor.

Kabin içinden bana doğıru şaşkın bir şekilde baktı. "Bu nedir?"

Arabayı park edip motoru durdurdum. İkisine de dönerek, "Bu bizim," dedim.

Ağzı aralandı. Gözleri kocaman açıldı. "Ollie," diye fısıldadı. "Ciddi misin?"

Ama şimdi Owen'ı izliyorum. Koltukların arasına doğru eğilmiş, göz kırpsa camın kaybolacağından korkuyormuş gibi ön cama bakıyor. "Yani... mesela... burada mı yaşayacağız?"

Tamamen ona döndüm. "Sadece sen istersen."

Bu onun dikkatini çekiyor.

Owen bana bakıyor, yüzümü inceliyor. "Tekrar taşınmamıza gerek kalmayacak, değil mi?"

"Hayır," diyorum sessizce. "Burası evimiz olacak. Ailemizin toprağı."

Yutkunuyor. "Seninle mi?"

"Benimle birlikte," diye söz veriyorum. "Ve kız kardeşin ve Ellie ile birlikte."

Omuzları, sanki üzerlerinden ağır bir şey kaymış gibi düştü. "O zaman evet," dedi hızla. "Bunu istiyorum."

Poppy'nin eli benim elimi daha sıkı kavradı.

Göğsüm dolu bir şekilde ona baktım. "Cami ve Jack bize yirmi dönüm arazi teklif ettiler. Bir kulübe var. Mükemmel değil ama sağlam. Ailemiz için daha büyük bir şey inşa etmek üzere para biriktirirken yaşayabileceğimiz bir yer."

Gözleri anında doldu. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Başımı salladım. "Hayır."

Kamyondan iniyor, sanki bunun bir tuzak olduğundan korkuyormuş gibi hâlâ elimi tutuyor. Owen öne fırlıyor, kabinin etrafını dolaşıyor, kafasında çoktan orayı sahiplenmiş durumda.

"Bunu bizim için neden yapsınlar ki?" diye fısıldadı sesi titreyerek.

"Çünkü bizi seviyorlar," diyorum kısaca. "Ve çünkü onlar bizim ailemiz."

Owen verandaya doğru koşarken, o da gülerek ona baktı. Bana döndüğünde gözleri parlıyordu. "Ollie..."

"Çünkü bence onlar senin asla sahip olamadığın şeye sahip olmanı istiyorlar," diye ekledim usulca.

Gözlerimi yakaladı. "Sen ne istiyorsun?"

"Bir gelecek," diyorum. "Bizim olan bir yer."

Owen hızla geri döndü. "Odamı seçebilir miyim?"

Gülüyorum. "Göreceğiz."

Poppy de nefes nefese ve inanmaz bir şekilde gülüyor. "Bunu çok istiyorum," diyor.

Elimi kaldırıp yanağından bir damla gözyaşını siliyorum. "Burada mutlu olacağız," diyorum ona. "Hepimiz. Birlikte."

Nefesini verirken titrek bir kahkaha boğazından döküldü.

Ellerimle yüzünü kavrayıp, yavaş ve emin bir şekilde öpüyorum, sanki ağzımla bir söz veriyormuş gibi. O da karşılık veriyor, sanki sonunda bu hayata sahip olmaya hakkı olduğuna inanıyormuş gibi.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı.

Alnımı onun alnına yaslıyorum. "İnan bana," diyorum. "Bu gerçek. Ve iyi bir şey."

Arkamızdan Owen, "Eğer varsa en büyük banyoyu ben kapıyorum!" diye bağırdı.

O tekrar içten ve samimi bir şekilde gülüyor ve göğsümün derinliklerinde bir şeyler yerleşiyor.

Hayatımda ilk defa, iyi hissetmenin ne demek olduğunu anladım.

Ve işte tam karşımda duruyor.

Bölüm 37

Haşhaş

3 Ay Sonra

Chris Stapleton'ın "Hayatımın Neşesi" adlı eseri

Üç ay içinde her şey değişebilir, bu kesin. Dükkanın ortasında ellerimi belime koymuş, yeni tabelaya inanamayarak bakıyorum; bunun gerçekten benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Harfler temiz ve kalın, benden daha eski olan dükkan kapılarının üzerine yeni monte edilmiş.

Wilder Oto Kaporta

Murphy'nin dükkanı değil. Ve bu dükkan babamın değil. Benim ve Pine River Motosiklet Kulübü'nün.

Ollie, yanımda duran alet sandığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzümü sanki her şeyin gerçekten farkına varmamı bekliyormuş gibi izliyor. Saçları eskisine göre biraz daha uzun, çenesi uzun süren bir vardiyadan kalma sakallarla kaplı. Yorgun, sakın ve tamamen, inkar edilemez bir şekilde benim gibi görünüyor. Bunun benim hayatım olması hala gerçeküstü geliyor.

Yerel üniversiteyle ortaklık kurarak, öğrenmeye hevesli genç yetişkinlerden oluşan stajyerler getirdik. Onlar bana buranın nasıl bir yer olabileceğini hayal ettiğimi hatırlatıyorlar. Hala lisede ders veriyorum ve yazları atölyemde çalışıyorum. Çok seviyorum. Bir şeyin kafalarında yerine oturduğu, bir bulmacanın çözülüp tamir edildiği ve düşündüklerinden daha fazlasını yapabileceklerini fark ettikleri o anı görmek beni çok mutlu ediyor.

Kapı açılıyor ve stajyerlerden biri çıkarken neşeli bir şekilde el sallayarak veda ediyor. Kapı tekrar kapandığında, sessizlik insana iyi geliyor.

Ofis duvarına göz attım; çerçevelenmiş bir fotoğraf duruyordu – Ellie, Ollie'nin kollarında, tombul yanakları ve çarpık gülümsemesiyle. Son basketbol maçlarında Owen, her geçen gün daha da uzamış bir şekilde, Ollie'nin omzuna kolunu atmış, onun yanında duruyordu.

Ellie artık resmen bizim. Geçen hafta evlat edinme belgelerini imzaladım, adımı yazarken elim titriyordu, gözyaşlarım sayfaya damlıyordu. Şimdi kocaman, mutlu ve gürültülü, ciyak ciyak bağırıyor, salyaları akıyor ve çok azimli. Ollie'nin odaya girdiğini gördüğünde, sanki başına gelen en güzel şeymiş gibi gülümsüyor.

Haklı. O, hepimizin başına gelen en güzel şey.

Owen, hayal bile edemeyeceğim bir şekilde gelişiyor. Doğum gününde bir at aldı ve ondan sanki bir insanmış gibi, söylediği her kelimeyi anlıyormuş gibi bahsediyor. Ahırda olabildiğince çok vakit geçiriyor, atını fırçalıyor, besliyor, sorumluluk öğreniyor. Çok mutlu ve ben de onun için hep bunu istemiştim.

Daha çok gülüyor ve kendine güveni artıyor.

Ollie ve ben artık resmen onun vasileriyiz ve Weston ile de evlat edinme konusunda çalışıyoruz. Mahkeme tarihi yaklaşıyor. Bunu sesli söylemek gerçeküstü geliyor. Wilder soyadı artık hepimizin, Owen da yakında.

Hâlâ oto tamirhanesinin üstünde yaşıyoruz ve kalabalık ama mutluyuz.

Artık Murphy soyadını resmen emekliye ayırma zamanı geldi. Ondan kurtulana kadar bu ismin ne kadar ağır geldiğini fark etmemiştim. Her şeyi değiştirdikten sonra işler farklılaştı. Kendimi iyi hissediyorum.

Ollie boğazımı temizleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sana göstereceğim bir şey var."

Kaşlarım çatıldı. "Ne tür bir şey?"

"İyi olanlardan," diyor, sanki beni alt edeceğini biliyormuş gibi gülümseyerek.

Elimi tuttu ve beni kaldırıma, dükkanın yanından geçirerek, cadde boyunca kasaba meydanına doğru götürdü. Sonra birden gözümün önüne geldi. Nefesim kesildi ve kalbim çok hızlı atıyormuş gibi hissettim.

Bu annemin bankı, eskiden yarı solmuş ve unutulmuş halde duran bank. Zımparalanıp yeniden cilalandı, ahşabı tekrar sıcak, pürüzsüz, parlak ve güzel oldu. Ve sırtlığına özenle oyulmuş iki kelime dizlerimi titretiyor.

Grace Eleanor.

Hayır, Murphy. Hiçbir yerde. Bu isim artık burada istenmiyor. Onu siliyoruz.

Ollie yüzümü izliyor, ifadesi yumuşak ve dikkatli. "Kasaba sana sürpriz yapmak istedi," diyor sessizce. "Maggie bir grup insanla bir araya gelip bunu yaptırdı."

Banka çöktüm, parmaklarım harflerin üzerinde gerçekmiş gibi, o da gerçekmiş gibi gezindi. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama silmiyordum. Silmeme gerek yoktu.

"Bunu çok severdi," diye fısıldıyorum. "Sully'nin böyle biri olduğunu hiç sevmezdi."

"Biliyorum," diyor yanıma oturup beni kendine doğru çekerken. "Ama o seninle çok gurur duyardı. Sen hayatımın en büyük hediyesisin, Poppy."

Ona doğru eğildim, yüzümü omzuna yasladım, onun nefesini içime çektim. Hayatımda ilk defa, bulunduğum yer ve yaptığımız şey beni gururlandırdı. Hepimizin gurur duyabileceği bir miras inşa ediyoruz. Owen, Sully hayatta kalsaydı sahip olacağından daha iyi bir yaşam şansına sahip oluyor. Başaracağız, bu nesiller arası laneti kıracağız ve iyi bir yeni nesil kuracağız.

"Hayatımda hiç kimsenin varlığına senin kadar özlem duymadım," diyorum ona, o da beni sanki ödülüymüşüm gibi öpüyor.

* * *

Güneş hala tepede olmasına rağmen, Walker ve Violet'in arka bahçesi beyaz ışıklarla süslenmiş; evin arkasındaki göl, sanki özel bir şeyin olduğunu biliyormuş gibi parıldıyor. Arkadaki ızgaradan duman yükseliyor, keskin, ağız sulandıran soya sosu ve sarımsak kokusu temiz göl havasıyla karışıyor. Bridger Falls'ta, özel şefi olan bir Japon et lokantası. Bunu sadece Walker ve Violet başarabilirdi. Yeni bebekleri konusunda o kadar heyecanlı ki, Violet'in canı ne isterse onu verecek.

Ellie'yi kucağımda tutarak veranda kapılarının yanında duruyorum ve herkesin kaynaşmasını, gülmesini ve sohbet etmesini izliyorum. Maggie elinde kokteyllle bir hikaye anlatıyor. Owen çoktan şeften ızgaradan bir karides şişi almış ve durmadan konuşuyor. İşte Owen bu. Bizim gayri resmi belediye başkanımız, hiç yabancı tanımamış biri. Jack, Walker'a yemek

tepsilerini taşımasına yardım ederken bir yandan da gizlice bir şeyler atıştırıyormuş gibi yapıyor. Cami, Violet'in söylediği bir şeye çok gülüyor ve beni görünce el sallıyor.

Ollie, yemek tepsisini çıkardıktan sonra arkamdan gelip şakağıma bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Bu harika bir bebek partisi."

Sırıtarak, "Evet. Walker'ın şefle gerçekten çok uğraştığını fark ettim." dedi.

Ellie mutlu bir ıglık atarak ona doğru uzanır ve o da hiç tereddüt etmeden onu kucaklayıp göğsüne yaslar; Ellie ise tombul küçük elleriyle çenesine vurur.

Violet, sekiz aylık karnına bir elini koymuş, diğer eliyle meyveli bir limonata ve kenarından sarkan bir şemsiye tutarak güverteye doğru ağır adımlarla ilerliyor. "Tamam," diye duyuruyor, ışııl ışııl ve dramatik bir şekilde. "Kim bebek odasını görmek ister?"

Herkes sanki daha önce iki kez görmemiş gibi sevinç ıglıkları atıyor. O çocuk odasıyla o kadar gurur duyuyor ki, üç kez yeniden dekore etti. Hiçbirimiz bebeklerin cinsiyetini bilmiyoruz ve onlar da öğrenmeyecekler.

İçeri doluşuyoruz, gülüyoruz ve birbirimize çarpıyoruz, Violet ise kutsal bir şey inşa etmiş birinin gururuyla bizi koridordan aşağıya götürüyor. Bebek odası yumuşak, sıcak ve mükemmel. Açık renk ahşap. Dağlar ve su resimleriyle elle boyanmış bir duvar resmi. Bebek odasını bize ilk kez hediye ettikten sonra Walker'ın kendi elleriyle monte ettiği bir beşik. Bize parayı geri ödememize izin vermediler, bu yüzden onlara ömür boyu ücretsiz yağ değişimi hakkım olduğunu söyledim. Walker ise "Göreceğiz" diye yanıt verdi.

Violet elini duvara bastırıyor. "Burada sakın bir ortam olmasını istedim," diyor. "Sanki o kişi çok rahatlayacak ve kendini evinde hissedecekmiş gibi."

Cami'nin gözleri anında parlıyor.

Maggie gülümsedi. "Gerçekten çok güzel, tatlım."

Violet'in annesi ve babası burada ve çok eğlenceliler. Annesi bana annemi hatırlatıyor ve onun yanımda olması, iyileşmeye ihtiyacı olduğunu bilmediğim bir şeyi iyileştiriyor. Ollie ve beni kanatlarının altına aldı ve bizi de ziyaret edeceğini söylüyor. Ona bayılıyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, göğsümün derinliklerinde bir şeyin gevşediğini hissediyorum. Hepsini bu kadar mutlu görmek çok hoşuma

gidiyor.

Dışarıda yemekler servis ediliyor ve içecekler ikram ediliyor. Sutton, Crew kollarında uyurken uzun masada yanımda oturuyor. Bir an onu izliyor, sonra gözlerine tam olarak yansımayan bir gülümsemeyle iç çekiyor. Daha sık gelmeye başladı ve burada olmasından çok memnunuz.

"Gelecek ay Las Vegas'ta bir kurgu konferansım var," diyor sessizce, Maggie'ye bakarak. "Ve iptal etmeyi düşünüyorum."

Maggie sandalyesinde o kadar hızlı döndü ki neredeyse içeceğini döktü. "Bunu neden yaptın?"

Sutton durakladıktan sonra, "Ondan hiç ayrı kalmadım. Geceyi bile birlikte geçirmedim. Onu bırakma düşüncesinden hoşlanmıyorum," diyor.

Cami masanın üzerinden eğildi, gözleri parlıyordu. "Gitmelisin. Bir mola vermeyi hak ediyorsun."

Başımı salladım. "Crew'un durumu iyi olacak. Ailenizin onu yanlarında tutacağını söylememiş miydiniz?"

Maggie ekliyor: "Gayet iyi olacak. Annen ve babanla çok şımartılacak."

Violet, Sutton'a yumuşak ve anlamlı bir gülümsemeyle baktı. "Anne oldun diye kendin olmaktan vazgeçmiyorsun."

Sutton dudağını ısırıldı. "Bencil olmak istemiyorum."

Uzandım ve elini sıktım. "Hâlâ kendin için bir şeyler istemek bencilce değil."

Cami arkaya yaslanıp kendinden emin bir şekilde, "Rahatla. Las Vegas'ta çılgınlık yap," dedi.

Jack içeceğini boğazına kaçırdı. "Ne kadar çılgın bir yerden bahsediyoruz? Vegas oldukça çılgın olabiliyor."

Herkes gülüyor.

"Sanırım çılgın olmayı bile bilmiyorum." diye iç çekiyor Sutton. "Ben sadece işi ve anneliği biliyorum. Hepsi bu."

Violet, "İşte tam da bu yüzden gitmeniz gerekiyor," diyor.

Cami yılmadan sözlerine şöyle devam ediyor: "Git bütün aşk romanı yazarlarıyla tanış. Yeni müşteriler edin. Eğlen. Dans et. Uykunu al. Oda servisiyle yemek ye. Bana kalırsa çok eğlenceli bir zaman geçireceksin."

Sutton'ın gözleri yaşlarla doldu ama gülümsüyordu. "Tamam," dedi usulca. "Bu gerçekten harika bir fikir. Şık giyinebilirim, yeni yazarlarla tanışabilirim ve biraz dinlenebilirim."

Maggie kadehini kaldırarak, "İşte benim kızım," dedi.

Güneş batarken ve ışıklar yanarken, bir anlığına geri çekilip her şeyi gözlemliyorum. Violet, Walker ile gülüyor, bir eli karnında, Walker'ın kolları onun etrafında, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Sutton, Crew'i nazikçe sallıyor, yüzünde huzurlu bir ifadeyle herkesi izliyor. Cami, Jack'e yaslanmış, memnun ve kararlı. Maggie ve Mack ise, sanki sevgi dilleriymiş gibi, alpaka alıp almamaları konusunda didişiyorlar.

Ollie, Ellie ile birlikte ızgaranın yanında durmuş Walker ile konuşuyor. Bana bakıp gülümsüyor ve gözlerindeki ifade, en güzel şekilde göğsümü acıtıyor.

Yıllarca her şeyi tek başıma taşımak zorunda olduğumu düşündüm. Meğerse, sadece yanımda taşıyacak doğru kişiyi bulamamışım.

Ollie'ye bakıyorum ve her zaman sen olduğunu fark ediyorum. Ve şimdi, her zaman biziz.

Epilog

Ollie

Jordan Davis'in Dirt adlı kitabını satın alın.

Her yerde kutular yığılı, yarısı etiketli, yarısı etiketsiz ve Owen kucığında kırılğan bir şeyle yanımdan hızla geçip, kesinlikle baloncuklu naylonla sarılması gerektiğini bağılıyor. Ellie, sendelemeli adımlarla arkasından yürüyor, kutulara ve mobilyalara tutunuyor ve sanki tüm operasyonun sorumlusu oymuş gibi alkışlıyor. Poppy ise mutfaktan gülüyor, hangi kutunun kahve makinesini içerdiğini anlamaya çalışıyor.

Onu sahte eşim olmaya ikna edeli bir yıldan fazla oldu. Benim için bunun sahte bir yanı yoktu. Poppy'yi çok uzun zaman önce sevdiğimi biliyordum. Sadece onun da buna inanmasını ve benim gördüğüm geleceği görmesini sağlamam gerekiyordu. Başımıza ne gelirse gelsin. Kardeş evlat edinme, yeni işler, sürpriz bir bebek... ne olursa olsun, birlikte üstesinden geldik.

Ellie birkaç hafta sonra bir yaşında olacak. Gözlerinden sürekli kayan benim şapkalarımından birini takıyor ve meraklı, mutlu bir bebek. Owen'ın büyük ahırda kendi atı var ve yüzünden hiç eksilmeyen bir gülümseme. Her sabah sanki onu yeterince hızlı kontrol etmezse kaybolacağından korkuyormuş gibi oraya koşuyor. Atıyla her yere gidiyor ve neredeyse hiç ayrılmıyorlar.

Ev büyük ölçüde bitti. Hala birkaç yeri boyamamız ve bazı donanımları eklememiz gerekiyor, ama bu bir şey değil. Kulübeyi işlevsel hale getirdik ve şimdi bir ahır evimiz var. Ahır daha sonra inşa edilecek, ama şimdilik

para biriktirene kadar Jack'in ahırını kullanabiliriz. Buzdolabına inek ve at şeklinde mıknaatıslarla tutturulmuş planlarımız var. Poppy, sanki şaka yapıyormuş gibi listeye sürekli hayvan ekliyor, ama biliyorum ki bundan çok hoşlanıyor. Eskiden bu kadar çok şey istemekten korkardım. Meğerse korkacak bir şey yokmuş, çünkü bu oldukça harika bir hayat.

Poppy hâlâ lisede öğretmenlik yapıyor ve işini çok seviyor. Eve gelip öğrencilerden ve üzerinde çalıştıkları projelerden bahsediyor. Artık dükkanı da yarı zamanlı olarak işletiyor, kendine güveniyor ve saygı görüyor. Hiçbir şeyden vazgeçmedi. Nefes alacak alan kazandı. Biz bir takımız ve her şeyin gerçekleşmesi için çok çalışıyoruz. Dükkanın üstündeki çatı katını kiraladık ve bu gelir yeni ahır için para biriktirmemize yardımcı oluyor.

Birlikte seçtiğimiz parke zeminde yalınayak oturma odasını geçişini izliyorum. Bu hayat ona yakışıyor. Hepimize yakışıyor. Onun hayali bizim hayalimiz oldu.

Öğleden sonra geç saatlerde, eve taşınma partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Jack ve Cami, Tucker ve Jack'in tekerlekli olarak inşa ettiği ve tüm aile partilerimizde kullanabileceğimiz derme çatma ahşap barın arkasında barmenlik yapıyor ve içki dağıtıyorlardı. Maggie köşede yerini almış, etrafı yönetiyordu. Walker ve ben ise mangalın başında, biralarımızı yudumlarken ve hamburger ve sosisli sandviç tepsilerini doldururken şakalaşıyorduk.

Weston arka verandanın yakınında sessiz ve dikkatli bir şekilde duruyor, bir içki yudumluyor ve her şeyi not alıyormuş gibi izliyor. Weston genellikle grubun en sessiz üyesidir. Ama bu sefer biraz daha sessiz görüyor.

Sonra motosikletler geliyor. Motorlar susuyor ve kulüpten birkaç adam sele çantalarından hediyeler çıkararak dışarı çıkıyor. Jack ve Weston geriliyor, ziyaretçilerden emin değiller. Ben değilim. Onlar uzun zamandır buralardalar, Poppy'ye çok saygı duyuyorlar ve işi dürüstçe yürütüyorlar, onunla birlikte çok çalışıyorlar. Pine River MC'lerle hiçbir sorun yaşamadım.

Jonesy, Poppy'ye Ellie için gülünç derecede büyük bir oyuncak at veriyor ve Poppy çok gülüyor ve ona sarılıyor. Bir başkası Owen'a bir çift binicilik eldiveni veriyor, Owen hemen eldivenleri takıyor ve Poppy başını sallıyor. "Bisiklet sürmeyeceksin," diyor saçlarını okşayarak.

Jack bana doğru eğildi. "Böyle bir sorun yok mu?"

Başımı salladım. "Evet, öyleyim. Gayet iyilerdi."

Çünkü insanlar istedikleri zaman değişebilirler, bunu gördüm. Bunu yaşadım. Ve bazıları değişmez, hayat böyledir işte.

Güneş batarken ve ışıklar yanarken, Poppy beni verandada buluyor ve içgüdüselmiş gibi elini elime geçiriyor. Ellie ise aramızda yürüyor, bacaklarımıza tutunuyor, güvende ve emin bir şekilde.

Eve, araziye, gelip kalan insanlara bakıyorum. Kaderi kışkırtmak gibi geldiği için hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir hayat. Yanılmışım. Aşkın bana her şeyimi kaybettireceğini sanıyordum. Meğerse bana her şeyimi vermiş.

Yazar Hakkında

Erin Branscom, okuyucuları büyüleyici küçük kasabalara aşık eden, Hallmark tarzı, heyecan verici romantik hikayeler yaratan, mutlu sonla biten öykülerin yazarıdır. İç ısıtan öyküler yazmadığı zamanlarda, Erin'i elinde bir fincan kahveyle, köpeklerin olduğu her yerde veya iyi bir kitabın içinde kaybolmuş halde bulabilirsiniz. Tutkulu bir Akrep burcu olarak, yaptığı her şeye yoğunluk ve yürek katıyor. Onun dünyasına dalın ve her hikayede aşkı, sıcaklığı ve biraz da heyecanı keşfedin.

Teşekkürler

Sevgili ailem. Hepinizi çok seviyorum ve her gün çok çalışmamın sebebi sizsiniz. Hepinize ve desteğinize çok minnettarım.
Sevgili okurlarım, her zaman yanımda olduğunuz ve heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim!

Poppy ve Ollie'nin daha fazla bölümünü mü istiyorsunuz?

Erin'in bültenine kaydolduğunuzda Always You'nun bu bonus sahnesine göz atın!

Bonus sahneye ulaşmak için QR kodunu tarayın:

Bölüm 1: Balkabağı Baharatı Büyüsü

Willa

Kitapçı ve kahve dükkanımın ağır ahşap kapısının üzerindeki çanlar, kazan şeklindeki bir kupada balkabağı baharatlı latte'nin üzerine akça ağaç yaprağı deseni dökmeyi bitirirken çınlıyor. Bütün gün kaç tane balkabağı baharatlı latte yaptığımı sayamadım bile, tarçın ve karanfilin tatlı, sıcak kokusunu dükkanın her köşesine çoktan sindirdim. Sonbahar Wisteria Cove'a geldi ve dürüst olmak gerekirse, bundan daha mutlu olamazdım. Elbette, bu çok yoğun olduğumuz ve tüm dükkanlarımızın açılıştan kapanışa kadar tıklım tıklım dolu olduğu anlamına geliyor, ama yılın en sevdiğim zamanı bu.

Sonbaharda şirin bir kitapçı ve kahve dükkanından daha güzel ne olabilir ki? Elbette hiçbir şey.

Wisteria Books & Brews'un içinde, birbirinden farklı koltukları bir araya getirdim ve her biri battaniyeler, yastıklar ve minderlerle yumuşatılmış, herkesi yeni ve eski kitapları keşfetmeye davet eden küçük, rahat okuma köşeleri oluşturdum. Merdivenli yüksek raflarda özenle seçilmiş koleksiyonlarım yer alırken, diğer raflarda ise ciltsiz kitaplar, ciltli kitaplar, yeni keşifler ve sayfaları kıvrılmış favoriler bir arada bulunuyor. Sıcak ışıklı lambalar her köşeyi aydınlatıyor ve burada yukarıdan gelen ışıklar göz kamaştırmıyor. Burası, ev diyebileceği ve sıcak bir kupa ve iyi bir kitapla kıvrılıp oturabileceği bir yere ihtiyaç duyan herkes için nihai kaçış noktası. Dükkanım eklektik, sıcak, davetkar ve canlı.

Bu sabah, her zamanki gibi, inanılmaz kadınlardan oluşan küçük bir grup burada toplandı; birbirlerinin başarılarını kutladılar, kahvelerini yudumladılar ve kahkahalar eşliğinde, birbirlerine anlamlı bakışlar atarak

tarot kartları çektiler. Sıkı sıkıya bağlı, derin ruhlu bir grupturlar; birbirlerini şiddetle severler, sonsuz destek sağlarlar ve ortama pozitif enerji yayarlar. Dükkânda oldukları her seferinde istemsizce gülümsüyorum.

Birine en sevdiği kahve veya çayı ikram etmekten ve onların polisiye romanlar, peri masalları, bahçecilik rehberleri veya yerel Wisteria Cove sahil kasabasının tarihiyle ilgili kitaplar arasından seçim yapmalarını izlemekten daha mutlu eden bir şey yok. Ve belki de dükkandayken onların geleceklerini okuyorumdur. Ama bunu onlara söylemiyorum. Bu kesin.

Annem Lilith Maren, iki kız kardeşim ve ben, Wisteria Koyu'nun Maren Cadıları olarak meşhuru. İnsanlar bizim süpürgeyle uçtuğumuz ve cadı kostümleri giydiğimiz hakkında hikayeler uydurmayı çok severler. Ama bu doğru değil. Ama bu tamamen yanlış da değil. Süpürgeyle uçmuyor veya kostüm giymiyoruz, ancak hepimizin günlük hayatımızda kullandığımız eşsiz yetenekleri var.

Ama hayat üçümüz için de yeterince zor oldu zaten. Bizi tuhaf kılan şeyleri fazla paylaşarak işleri daha da zorlaştırmamıza gerek yok. Yani, dış dünyaya daha tuhaf geliyorlar, ama bizim için normal. Tarih, geçmişte cadıları olumsuz bir anlamda tuhaf olarak nitelendirmiştir. Ama eğer sezgisel olmak, başkalarına yardım etmek ve eczacılığa olan sevgimiz bizi cadı yapıyorsa, o zaman sanırım biz de öyleyiz.

Turistlerin kasabanın deniz cadısı diye adlandırdığı Lilith Maren'in kızı olarak büyümek her zaman kolay değildi. Burada adı kötüye çıkmış durumda. Annemden bir büyüye ya da kız kardeşim Rowan'dan bir eczacı ilacına ihtiyaç duyana kadar kimse yeteneklerimizi ciddiye almıyor. Ben sezgi ve ayırt etme yeteneğine sahibim, Ivy ise şefkat ve sanat yeteneğine. Resim yapıyor, tarot kartları tasarlıyor ve yazmayı çok seviyor.

Her yıl, daha da fazla turisti çeken yıllık Hasat Ayı festivaline ev sahipliği yapıyoruz. Eşyaları hareket ettirebilir ve süpürgeyle uçabilir miyim? Hayır. Bir şeylerin olmasını sağlayabilir miyim? Evet, bunu yapabildiğim ve başkalarından önce olacak şeyleri görebildiğim biliniyor. Ama çoğunlukla, sadece kahve dükkanımı ve kitapçımı işletiyorum. Günlük şeylerin büyüünde güzellik buluyorum. Tıpkı buharı tüten bir fincan çay, bir arkadaşla sohbet ve harika bir kitapla kıvrılıp oturmak gibi. Küçük, günlük şeylerde bir sihir var ve keşke daha fazla insan bunu bilseydi.

Mutfağımın arka tarafında, çorba köşem fokur fokur kaynıyor. Bugünün özel çorbası, adaçayı ve krema ile hazırlanmış balkabağı çorbası; taze kekik dalıyla birlikte paket servis kaplarında sunuluyor. Cam vitrinde ise

insanların alıp götürebileceği taze sandviçler var. Bu hafta kızarmış hindi, lezzetli brie peyniri ve kızılıcak sosuyla hazırlanmış bir sandviç yapmak istedim. Düzenli bir şekilde üst üste dizilmiş sandviçlerin kokusu, müşterileri sokaktan içeri çekiyor. Günün sonunda müşteriler her şeyi satın almış oluyor. Her şey sürekli tükeniyor ve bu da iyi bir sorun.

Dükkanın diğer ucundan kız kardeşim Rowan arkadan çıkıp bana üzerinde özenle etiketlenmiş eczacı kavanozlarıyla dolu ahşap bir kutu uzattı. Tüm etiketlerin üzerinde sade çizgilerle şunlar yazıyordu: Toprak, Berraklık ve Sakinlik. Rowan bunların hepsini bahçesinden ve serasından özenle yetiştirmişti.

“Yine mi çay siparişi?” Gülümsedim, içim rahatladı. Bu hafta neredeyse tüm çay çeşitlerini bitirdik ve raflarım yeniden doldurulmaya çok ihtiyaç duyuyor. Rowan’ın çayı muhteşem, güneş ışığıyla yıkanmış serasında ve şirin küçük kulübesinin arkasındaki küçük bahçesinde yetişiyor.

Toplum merkezinde yoga dersleri vermediği zamanlarda, Wisteria Books & Brews'un hemen yanındaki boş binada bir yoga ve eczane dükkanı açmak için tüm kalbini ortaya koyuyor. Şimdiden hayal edebiliyorum; kırmızı tuğla duvarlara yaslanan bitkilerin sıcak kokusu, iki dükkanımızı birbirine bağlayacak kapıdan içeriye sızacak, benim dükkanımdan gelen müzik uğultusu onun kahkahasıyla karışacak.

Rowan, yaprak çaylarından lavanta tentürlerine ve magnezyum spreylerine kadar her şey için kasabada zaten başvurulacak kişi. Hayal edebildiğiniz her şeyi o yaratabilir. Her damlasında Wisteria Cove'un büyüsünden bir parça taşıyan iksirler ve şifalı içecekler.

“Herkes senin balkabağı baharatlı latte'lerine katlanamaz,” diyor kuru bir sesle, benimkine benzeyen koyu dalgalı saçlarını sade bir topuzla toplamış, kadifemsi kahverengi gözleri parıldarken, kavanozları yerleştirirken gümüş yüzükleri şıkırdatıyor. “Ama hakkını vermek gerek... her şey tükeniyor, yani bu da var. İnsanlar balkabağı baharatını seviyor, ama ben onlardan biri değilim. Ben daha çok çay seven biriyim.”

Tiyatrovari bir şekilde gözlerimi devirdim. "Bunda yanlış bir şey yok. Ben de sizin çaylarınızı çok seviyorum."

Küçük kız kardeşim Ivy, kızıl-kahverengi saçları eğik örgü şapkasının altında dağınık bir halde, bize sırtarak ön kapıdan içeri daldı. Bugün köpek gezdiriyor, birçok yarı zamanlı işinden biri bu. Köpeklerin havlamaları dışarıda başlamış, pencereden içeri bakıyorlar, tasmaları ön taraftaki eski

demir lamba direğine bağılı. Ve bağılı olanların yanında üç tane daha başıboş köpek toplanmış gibi görünüyor.

"Sormalı mıyım yoksa artık kasabanın resmi köpek yavrusu satıcısı olduğunuzu kabul mü etmeliyim?" diye sırttım.

"Arkadaşlar, acil bir durum var." Ivy'nin bulaşıcı gülümsemesi çok parlak. Acil bir durumda bile gülümsemek Ivy'ye özgü bir şey.

"Bayan Tourney'nin golden retriever cinsi köpekleri kaçıp arkamdan gelmeye başladılar, bu yüzden şimdi Wisteria Cove'un gayri resmi Altın Kızlar Kulübü'nü yönetiyormuş gibi görünüyorum."

Kıkırdadım ve Bayan Tourney'i aramak için telefona uzandım. Bu tür şeyler sık sık olur. Ivy, Wisteria Cove'un gayri resmi köpek fısıldayıcısıdır aslında—yani tüm hayvanların. Yemin ederim, otuz mil yarıçapında onu tanımayan veya sevmeyen tek bir evcil hayvan bile yoktur. Köpek gezdirmeye, evcil hayvan bakımı, aklınıza ne gelirse, herkesin başvurduğu kişidir; ama bu onun birçok işinden sadece biri.

Ivy'ye ben "sürekli iş değiştiren" diyorum. Bu kasabada hemen hemen her yerde en az bir kere çalıştı ve bir şekilde bunu yaparken herkesi kendine hayran bıraktı. Wisteria Cove'da bir iş varsa, Ivy muhtemelen onu yapmış, bırakmış ve bazen bir kez daha geri dönmüştür. Ama her zaman iyi şartlarda ayrılıyor, bunu kabul etmeliyim.

Bayan Tourney ile telefon görüşmemi bitirirken, kendisi yolda olduğunu söylerken, Rowan içini çekti. "Bana neden soğukta köpek gezdirmeyi tercih ettiğini ve bu hafta yoga dersi vermek istemediğini hatırlatır mısın?"

"Çünkü bu köpekler çok sevimli," diye karşılık veriyor Ivy sırtarak. "Belki de önerdiğim gibi keçi yogasını düşünürsen, daha fazla bilgi verebilirim."

Ivy'nin en sevdiği içeceği, Moonrise mocha'yı hazırlıyorum, kapağını kapatıp ona doğru uzatıyorum. Minnetle gülümsüyor ve alıp hemen bir yudum alıyor. "Mmm, teşekkür ederim," diyor gözlerini kapatarak.

Hepimiz dönüp baktık; Ivy'nin gezdirdiği tüm köpekler kuyruklarını sallayarak pencereden ona bakıyor, beklentiyle bekliyorlardı.

"Bakın onlara. Tıpkı İskandinav ülkelerinde olduğu gibi, anne babalar bebeklerini temiz havada, bebek arabalarında dışarıda bırakıyorlar," diyor kahvesini yudumlarken gururla çocukları için.

"Evet, ama uyumuyorlar. Her buraya geldiğinde onlara vermeyi öğrettiğin köpek bardaklarını istiyorlar," diyor Rowan alaycı bir gülümsemeyle.

Küçük kağıt bardaklarımı çıkarıp içlerini krema ile dolduruyorum. Rowan, Ivy ve ben onları dışarı taşıyıp dağıtıyoruz çünkü onlar da iyi köpekler oldukları gibi sabırla bekliyorlar. Onları okşayıp kulaklarını kaşıyorum, yoğun günün ardından gelen bu molaya minnettarım. İçlerinden biri Ivy'nin kahvesini koklamak için zıplıyor ve dışarıdaki masa titriyor, cam fenerler sallanıyor. Dükkânda özlediğim o mükemmel, dostane kaos bu. Günlük anlarda sihir.

Daha sonra, rahat ve dağınık huzuruma geri dönüyorum. Etrafıma şöyle bir göz atıyorum, sabahın ortasındaki sıradanlığın büyüüne minnettarım. Dükkan şu anda müşteriden boş, ama eminim ki yine bir yoğunluk yaşayacağız.

Bu sokağı çok seviyorum ve her zaman sevmişimdir. Dükkanın penceresinden, Wisteria Cove'un kendi içine nasıl kıvrıldığını, bir yandan balıkçı köyü, bir yandan da kartpostal gibi küçük bir kasaba olduğunu görebiliyorum. Benimki gibi dükkanlar, beyaz, gri ve deniz köpüğü tonlarında boyanmış, eskimiş ahşap evlerin arasına sıkışmış, sanki sonsuza dek buradaymış gibi kaldırım taşlı sokağı süslüyor. Havada tuz ve odun dumanı kokusu var, ılık sonbahar havasıyla ferahlatıcı.

Biraz ileride, berberin çizgili direği tembelce dönüyor, kırmızı tuğlaların önünde parıldıyor. Bir martı tepeden süzülüyor, çığlığı arada sırada geçen arabanın gürültüsünden daha yüksek, bana burada denizin her zaman trafikten daha fazla var olduğunu hatırlatıyor. Burasının ritmi bu; liman çanları, kuru yaprakların taşların üzerinde sürtünme sesi, komşuların sessizce selamlaşmaları.

Kusursuz, pırıl pırıl bir Hallmark filmi gibi değil. Daha iyi. Tuhaf, yıpranmış, inatla kendi özü. Çatı kiremitleri tuzlu rüzgardan solmuş, boyası yer yer dökülmüş ve fırın ne kadar turtta çıkarırsa çıkarsın, tüm kasaba hafifçe balık kokuyor. Ama bizim. Ve onu başka hiçbir yerle değişmem.

Bakışlarım sokaktan aşağıya, Holloway'lerin evine kayıyor. Pencerele, çok şey görmüş gözler gibi bana bakıyor. Şimdi farklı bir yer; bakımsız çitler, tamire muhtaç bir veranda. Küçükken o bahçede koşar, bütün öğleden sonralarımı onların arka bahçesinde geçirirdim. Şimdi onu görmek bile içimi buruk bir nostalji dalgasıyla sarıyor, deniz havasının keskinliği gibi. Ev, başka bir zamanın hayaleti gibi, istesem de istemesem de bana bağlı kalmış gibi geliyor.

Holloway evi o kadar uzun süredir boş duruyor ki, yıpranmış kiremitleri, solmuş boyası ve üzerinde hâlâ soyulmuş siyah harflerle

"Holloway" yazılı olan eğri büğrü posta kutusuyla artık neredeyse manzaranın bir parçası gibi görünüyor.

Tate Holloway gittikten sonra uzun bir süre boyunca, pencereden bir ışık görmeyi umarak dışarı bakardım. Perdelerin arasından geçen bir silüet arardım. Ya da sanki hiç zaman geçmemiş gibi verandaya çıkmasını beklerdim. Ama bu umut, yıllar önce, tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunda yok oldu. Kasabadaki insanlar, bir yerlerde açık deniz balıkçılığı yapan bir işe girdiğini söylediler. Ve sonunda, onu izlemeyi ve beklemeyi bıraktım. Ama bir yanımda merak ediyor—eğer eski Holloway evi konuşabilseydi, hangi hikayeleri anlatırdı? Üzüntü, keder ve zaman ve anılarından mahrum kalmış bir ailenin hikayelerini.

Bunun yerine kendimi buraya adadım; pencerelerden sarkan kurutulmuş portakal dilimlerine, özenle istiflenmiş kitaplara ve latte köpüğündeki her tarçınlı şeker girdabına odaklandım. Hayatımdaki her şeyi romantize etmeye ve her günü değerli kılmaya çalışıyorum. Bu aralar sahip olduğum tek romantizm bu. Wisteria Cove, bekar erkeklerle dolu bir yer değil ve olsa bile, kaç kişinin üzgün ve yalnız bir cadıyla çıkmak isteyeceğinden emin değilim. Dükkanımın üstündeki küçük bir stüdyo dairede yaşıyorum ve bu, olabilecek en heyecan verici şey, kızlar ve erkekler.

Kitapçı cadısı sıkıcı.

Bu hayatı, bu sığınağı, sohbetlerin uğultusu ve kahve, kitap ve balkabağı baharatı kokularıyla dolu bu dükkanı ben kurdum.

Çoğu zaman bu yeterli oluyor. Ama son zamanlarda kendimi çok yalnız hissediyorum. Bundan daha fazlası olmalı, sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Yaklaşık beş yıl önce, şiddetli bir fırtına babamın balıkçı teknesini batırdı. Kurtulan olmadı ve tekne asla bulunamadı. Ailem ve bu kasaba o günden beri asla eskisi gibi olmadı. O gece Salty Siren'de, komşumuz Phil Holloway (Tate'in babası) dahil yedi kişi vardı. Bu, New England tarihinin en kötü fırtınalarından biriydi. Ve o gece, her iki ailemizin de hayatının seyrini sonsuza dek değiştirdi.

Holloway'ler ve Maren'ler bir zamanlar birbirlerine aile gibiydiler. Aile yemeklerini ve bayramları birlikte yerdik; hatta annelerimiz bile arkadaşları. Kız kardeşlerim, ben ve Tate birlikte büyüdük. Ancak o geceden sonra her şey değişti. Holloway'lerin teknenin batmasından babamı sorumlu tuttuklarından hep şüphelendim. O kaptandı ve insanlar hâlâ ara sıra bundan bahsediyor, onu sorumlu tuttuklarını fısıldıyorlar. Ama gerçekte ne olduğunu kimse asla bilemeyecek, çünkü onlar artık yoklar.

Annem Lilith'in, fırtınadan sonra haftalarca onun eve dönmesini bekleyişini izlemek korkunçtu. Onun gittiğine inanmayı reddetti. Hala onu orada hissedebildiğini söyledi. O gece onunla birlikte bir parçası da öldü. O geceden sonraki annemiz, fırtınadan önceki annemizle aynı değildi, o gitmişti. Hayatlarımızda krater büyüklüğünde bir boşluk bıraktı. Bir ebeveyni kaybetmek en kötüsüdür ve kimse böyle bir kulübe üye olmak istemez.

Tate'in annesi April, Phil'in yasal olarak öldüğü ilan edildikten hemen sonra Florida'ya taşındı. Evi Tate'e bıraktı ve Tate birkaç yıl orada kaldı, yerel olarak balık tuttu. Ama sonra, hiçbir uyarı vermeden, birdenbire ortadan kayboldu. Kazadan sonra aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hala konuşuyorduk, ama dostluğumuz ve yakınlığımız darbe aldı.

Tezgahın arkasına geçip ellerimi silerken, müşteriler için taze bir demlik kahve hazırlıyorum ve bir yandan da kaynayan çorbayı gözlemliyorum. Kasabanın kendi kendini atamış peri annesi ve annemin en yakın arkadaşı Donna Bennett tezgahın başına geliyor. Donna aynı zamanda son birkaç on yılda yüzün üzerinde aşk romanı yazmış ünlü bir yazar. Yerlilerin çoğu onu tanıyor ve bu büyük bir olay değil, ancak dünyanın geri kalanı için gözlerden uzak bir yaşam sürüyor.

"Merhaba Willa, Remy ve Junie için beş tane balkabağı baharatlı çörek almam gerekiyor," diye neşeyle söylüyor ve çantasını tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Merhaba Donna, nasılsın?" Ellerimi yıkarken ve kurularken gülümsüyorum.

"İyiyim tatlım. Yaklaşan Hasat Ayı Festivali ile ilgili bir toplantıdan yeni çıktım. Bu yıl muhteşem olacak," diyor. "Ayrıca, Tate'in geri döneceğini neden bana söylemedin?"

Poşete doldururken bir çörek parçasını yere düşürdüm.

Az önce ne dedi?

Göğsüm sıkışıyor ve ellerim titriyor.

"Tate'den haberim yoktu," diyorum.

"Ah, ikiniz her zaman çok yakın olduğunuz için bildiğinizi tahmin etmiştim," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır," diyerek ona çörek poşetini uzattım ve siparişini almak için kasaya yöneldim.

"Beni gelişmelerden haberdar edin. Onun evde olması güzel olacak," diyerek ödeme yapmam için kartını uzattı.

Başımı sallıyorum, ama dışarıdan verdiğim tepki içimdekiyle uzaktan yakından alakası yok. Şu an çok panik halindeyim ve ellerimin titremesini engellemeye çalışıyorum.

"Burada dedikodu kahve kadar rağbet görüyor, ama ben de kontrolsüz duygularımı dizginlemeye çalışıyorum, bu yüzden kahve barında oturmuş kitap okuyan Rowan'ı dürtüyorum."

Rowan, Donna'nın konuyu değiştirmesini sağlamak için tatlı bir sesle, "Donna, Lilith ile yaptığın tarot seansından bahset bana," diye soruyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Donna'nın arkasından.

Donna'nın yüzü aydınlandı ve neyse ki, olan biteni herkese anlatmaya başladı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, annem Lilith Maren, olabildiğince dramatik bir tavırla içeri girdi. 1.60 boyunda, ufak tefek bir kadındı, ama odadaki herkesin üzerinde yükseliyormuş gibi bir duruşu vardı. Kadife bir şal omuzlarına sanki sahneye çıkıyormuş gibi dolanıyor, kurumuş mor salkımlar da bir koluna sanki bir adak getiriyormuş gibi sarılıyordu. Bileklerinde her hareketinde şıkırdayan, kelimelerini ünlem işaretleri gibi vurgulayan gümüş bilezikler vardı.

Uzun ve vahşi saçları, gümüş rengi çizgilerle bezenmiş, parlak bakır renginde gevşek dalgalar halinde dökülüyor. Saçlarının "cadı saçı" olduğunu, evcilleştirilmemiş ve sırlarla dolu olduğunu ısrarla söylüyor ve kimsenin onu makasla evcilleştirmesine izin vermiyor. Gözleri fırtına grisi ve yeşil beneklerle dolu; insanları, bildiğinden daha fazlasını saklıyor mu diye merak ettiren o yaramaz ışıltıya sahip. Spoiler: Her zaman daha fazlasını saklıyor.

Ne çok zayıf ne de çok kilolu; hayatı dolu dolu yaşamış ve bunun için özür dilemeyi reddeden, zamansız, sağlam, doğal bir kadın duruşuna sahip. Onda hem rahatlatıcı hem de kaotik bir şey var; sanki aynı öğleden sonra hem soğuk algınlığınızı iyileştirmek için çorba yapabilir hem de aşk hayatınız için bir büyü üzerinde çalışabilirmiş gibi.

Bugün kat kat erik ve gece mavisini bir etek giymiş, eteğin ucu botlarına değiyor; bluzunda ise minik, işlemeli ay ve yıldız desenleri var. Neredeyse her parmağında parıltı veren yüzükler var; ametistler, granatlar ve büyüleri olduğuna yemin ettiği kalın bir turkuaz yüzük. Her şeyiyle şunu söylüyor: Bu şehre aitim ve burada kendimi evimde hissediyorum. Zamansız, biraz eksantrik ve tamamen unutulmaz.

"Asma dalları aşkı ve yenilenmeyi simgeliyor," diyor, ben irkilirken onları tezgâhın üzerine sıkıca yerleştiriyor. Yere düşen kurumuş yaprakları

fark bile etmiyor. “Sanırım ikisi de ufukta görünüyor, Willa.”

“Anne, neden dışarıdan bir şeyler getiriyorsun?” diye soruyor. Onun tuhaflığına karşı dirençli nezaketimi koruyarak irkiliyorum. Ama cadı gibi bir anneniz olduğunda böyle olur işte. Bazı şeyleri bilirler.

Annem sadece gülümsedi, Rowan'a sarıldı ve sonra beni de kucaklamak için uzandı. "Biraz sihir kimseye zarar vermez, sıkıcı olanlar hariç," diye göz kırptı bana.

"Ben sıkıcı biri değilim," diyorum, elimdeki mor salkım yapraklarını toplarken.

Rowan kaşını kaldırdı, dudakları seğirdi. Daha bir şey söyleyemeden ona uyarıcı bir bakış attım ve o da kıkırdadı.

Annem gülüyor. "Sıkıcı değil mi? Canım, eğlenceyi bir süpürge sapıyla çarpsan bile anlamazsın. Kitapçı dükkanında saklanıyorsun ve neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun. Eğlenceyi neredeyse planlamak zorundasın. Eğer bu sıkıcı değilse, sıkıcı olan nedir bilmiyorum."

"İçe dönük," diye düzeltiyorum, kurumuş yaprakları düzgün bir yığın haline getirirken. "Buna evcimen olmak deniyor."

"Hımm." Lilith başını yana eğdi, gümüş rengi dalgalar halinde saçları omzunun üzerinden döküldü. “Kedileri olan bir evlenmemiş kadın olmaya başlıyorsun.”

Rowan homurdanır. "Zaten o trajik bekar kadın havasını yakalamış. Sadece kedileri eksik."

"Affedersiniz?" Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirse de ikisine de dik dik baktım.

Lilith ellerini beline koydu, yüzükleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Sevgili kızlarım, sadece şunu söylüyorum: Hayat kısa ve onu bala batırılmış ve tarçınlı şekere bulanmış gibi yaşamalısınız."

Rowan tezgâha yaslandı ve sırtıttı. "Yani Ivy gibi mi? Bir sürü iş denemekten mi bahsediyorsun?"

Lilith, sanki bir sineği kovar gibi elini salladı. "Onu neyin mutlu ettiğini anlamaya çalışıyor." Gözleri, ikimiz arasında gidip gelirken yaramazlıkla parıldıyordu.

Rowan gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Bunu söylemenin bir yolu bu."

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama Lilith'in bulaşıcı sırtıtışı beni yıkmakla tehdit ediyor. "Sen imkansızsın," diye mırıldanıyorum.

"Ve sen," diye karşılık verdi, sanki hâlâ küçük bir kızmışım gibi burnuma dokunmak için elini uzatarak, "dağınık olduğunda çok lezzetli oluyorsun. Kaos çok daha eğlenceliyken hayatını düzene adama."

Maren ailesinin evinde büyümek tam olarak böyleydi. Kaos ve rahatlık, ev gibi bir ortamda bir araya gelmişti. Ve ben bunu çok seviyorum.

Dükkan nihayet gece için boşaldığında ve herkes gittiğinde, kapalı tabelasını çevirip kapıyı kilitliyorum ve ev yapımı papatya çayımı alıyorum. Güzel bir hayat için çok şeye gerek yok, sadece dumanı tüten bir fincan çay, iyi bir kitap ve en sevdiğim yerde biraz sessiz yalnızlık yeterli.

Raftan çatlak bir tahta merdiven çekiyorum, gizli bir mandalı açıyorum ve limanın üzerindeki ay ışığını yakalayan pencereleri olan küçük çatı katına tırmanıyorum. İşte burada sessiz yalnızlığım hüküm sürüyor. Yumuşak bir koltuk ve yıpranmış bir yorgan, küçük bir okuma lambasının yanında, sanki beni bekliyor ve günün bitmesini bekliyormuş gibi duruyor. Rahat bir yatak, kitap yığınları, minik bir mutfak ve bir banyo. İhtiyacım olan her şey burada ve hepsi benim.

Burası aynı zamanda Holloway'in evinin ve hemen ötesindeki limanın mükemmel bir manzarası. Karanlık panjurlar beni tekrar cezbediyor. Gerçekten geri mi döndü? Donna'ya daha fazla şey sormak istedim ama Donna sorulacak kişi değil. Donna harika biri ama büyük bir çöpçatan ve neredeyse annem kadar kötü. İkisi bir araya gelince işler neredeyse imkansızlaşıyor.

Çayımı yudumlarken Tate'in gelip kapıyı çalması durumunda neler olacağını hayal ediyorum. Ona ne diyeceğim ki? Belki konuşuruz ve o da iyi davranır. Belki daha iyi olur ve Wisteria Cove'dan ayrıldığında olduğu gibi somurtkan bir balıkçı olmaz. Belki değişmiştir. Ya da belki de hiç burada değildir ve Donna yanılıyor olabilir.

Dışarıdaki liman sakin, ay gümüş rengine ve karanlık suyun üzerinde yansıyor. Yalnız bir martı çığlık atıyor. Gözlerim bana oyun oynuyor gibi, bir an için yukarıdaki tek bir ışığın parlayıp söndüğünü görüyorum. Belki bir tesadüf, belki değil.

Yıllar sonra Tate Holloway'in şehre geri dönmesi düşüncesi dışında, çoğunlukla huzurluyum. Onu özlemiyorum açıkçası. Ancak evi hala orada olduğu ve sürekli bir hatırlatıcı görevi gördüğü için bu durum zor geliyor.

Umut için masama küçük bir mum yakıyorum, sonbaharın kök salmasını simgeleyen bir yaprak ve açıklık için deniz tuzu koyuyorum.

Evet, hayatım dolu dolu. Rahat, eğlenceli ve mutluyum. Ama içten içe?
Çok yalnızım.
Onu özledim.

Buradan okumaya devam edin:

Ana Yol

Bridger Falls hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?
Weston ve Sutton'ın hikayesini okumak için QR kodunu tarayın:

Özgürlük Vadisi Serisi

Düşen Han Aşkı
Baked Inn Aşkı
All Inn Thyme
Aşk Hanı Kitapları
Forever Inn Aşkı
Karlı Han

Bridger Şelaleleri

Sonsuza Kadar Benim İçin
Onun Kadar Vahşi
Her zaman Sen
Ana Yol

Wisteria Koyu

Balkabağı Baharatı Büyüsü
Ökseotu ve Büyü
Büyüler ve Hanımeli

Cozy Creek Koleksiyonu

Çok İyi Düşmek
Gayda ve Çörekler

Kurgusal Olmayan

Jennifer Probst ile Yazarlara İlham Veren Yazarlar

Erin'in tüm kitaplarını Erinbranscom.com adresindeki internet sitesinde bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM